

CHRISTIAN JACQ

RAMSES

***

Bătălia de la Kadesh

ROMAN

EDITURA ALLFA

RAMSÈS * LA BATAILLE DE KADESH
Christian Jacq

RAMSES * BĂTĂLIA DE LA KADESH
Christian Jacq

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
JACQ, CHRISTIAN
RAMSES * BĂTĂLIA DE LA KADESH / Christian Jacq;
trad. Radu Gâdei: București, **ALLFA**, 2004
ISBN 973-8457-51-3
Vol. 3. - 416 p., 18 cm. - ISBN 973-8457-65-3
I. Gâdei, Radu (trad.)
xxxxxxx

Editura **ALLFA**: Bd. Timișoara nr. 58,
sector 6, cod 061317 -- București
Tel.: 402 26 00
Fax: 402 26 10

Departamentul distribuție: Tel.: 402 26 23; 402 26 25; 402 26 34

Comenzi la: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactor: Olimpia Novicov
Procesare copertă: Andreea Dobreci

Foto copertă: sus – Nimatallah / Artephot
jos – Bibliothèque des Arts Décoratifs. © G. Dagli Orti.

Christian Jacq

RAMSES

* * *

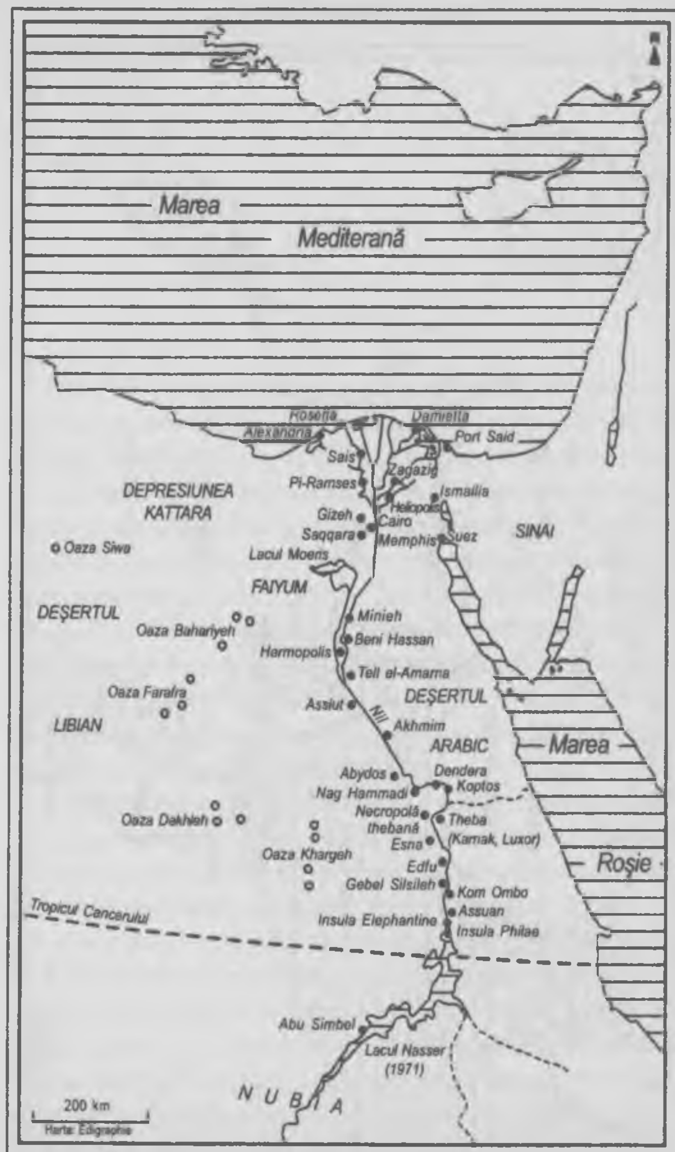
Bătălia de la Kadesh

volumul III

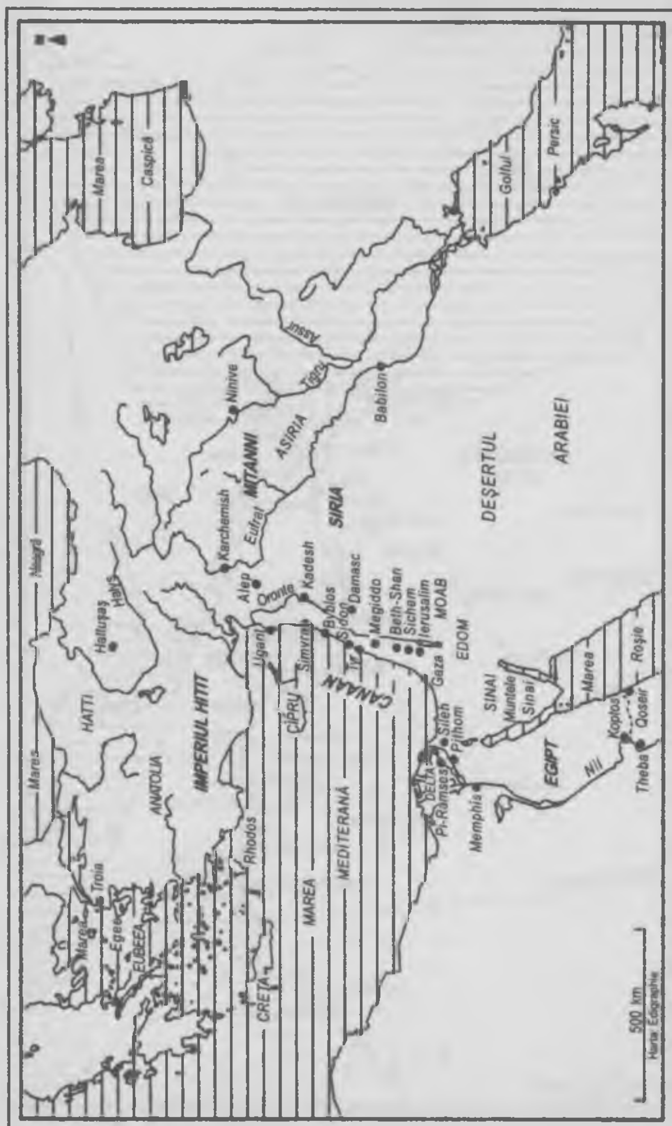
Traducere de Radu Gâdei

EDITURA ALLFA

Harta Egiptului

Harta de la vechiul Orient Apropiat până la Noul Imperiu

1

Calul lui Danios străbătea în galop drumul încins de soare care ducea spre Lăcaşul Leului, un târguşor din Siria de Sus, întemeiat de ilustrul faraon Seti. Egiptean după tată şi sirian după mamă, Danios îmbrăţişase onorabila meserie de factor poştal şi se specializase în predarea mesajelor urgente. Administraţia egipteană îi asigura calul, hrana şi uniforma; Danios primise şi o locuinţă de serviciu la Sileh, oraş de la graniţa de nord-est, şi poposea gratuit în staţiile de poştă. Pe scurt, o viaţă frumoasă, mereu pe drumuri şi întâlnirea cu sirience pline de bunăvoinţă, dar dornice, câteodată, să se mărite cu un funcţionar care o lua imediat la sănătoasa atunci când legătura devenea prea serioasă.

Danios, căruia părinţii îi aflaseră adevărata natură datorită astrologului din sat, nu suporta să trăiască obligatoriu într-un anumit loc, chiar şi în braţele unei iubite pline de nuri. Nimic nu conta mai mult pentru el decât distanţele pe care le străbătea zilnic pe drumurile pline de praf.

Conştiincios şi metodic, factorul era bine văzut de către superiorii săi. Încă de la începutul carierei sale, nu rătăcise niciodată vreo scrisoare şi scurtase deseori timpul de predare a scrisorilor pentru a face pe placul vreunui expeditor grăbit. Împărţirea corespondenţei cât mai repede posibil era o obligaţie de onoare pentru el.

Când Ramses devenise faraon, după moartea lui Seti, Danios se temuse, la fel ca mulţi alţi egipteni, că tânărul suveran ar putea fi un mare războinic trimiţându-şi armata ca să cucerească Asia, cu speranţa de a reface un imens imperiu al cărui centru fusese cândva Egiptul. În timpul primilor patru ani de domnie, Ramses extinsese templul de la Luxor, terminase uriaşa sală cu coloane de la Karnak, începuse construcţia templului său pentru veşnicie pe malul de est al Thebei şi întemeiase o nouă capitală în Deltă, Pi-Ramses; dar nu schimbase politica externă a tatălui său care consta în respectarea unui pact de neagresiune cu hitiţii, faimoşii războinici ai Anatoliei. Aceştia din urmă se părea că renunţaseră să mai atace Egiptul şi respectau protectoratul acestuia asupra Siriei de Sud.

Viitorul se arăta a fi surâzător dacă schimbul de scrisori militare între Pi-Ramses şi fortăreţele de pe Drumul lui Horus nu s-ar fi intensificat ca niciodată până atunci.

Danios îi întrebase pe superiorii săi, ca şi pe ofiţerii pe care-i întâlnise; nimeni nu ştia nimic, dar se vorbea despre tulburări în Siria de Nord şi chiar în provincia Amurru*, aflată în zona de influenţă egipteană.

Era limpede că mesajele pe care le transmitea Danios aveau drept scop să-i pregătească pe comandanţii fortăreţelor de pe Drumul lui Horus, linia de fortificaţii de la nord-est, să intre cât de curând în stare de alarmă.

Datorită acţiunii viguroase a lui Seti, Canaan**, Amurru şi Siria de Sud formau o întinsă zonă tampon care apăra Egiptul de o invazie neaşteptată. Desigur, era nevoie permanent de o supraveghere atentă a prinţilor din aceste ţinuturi agitate şi, câteodată, mai trebuiau şi treziţi cu forţa la realitate; aurul Nubiei potolea repede intenţiile de a trăda care

* Aproximativ Libanul de astăzi.
** Provincia Canaan cuprindea Palestina şi Fenicia.

apăreau la fiecare schimbare cât de mică în viaţa politică locală. Prezenţa trupelor egiptene şi paradele militare combinate cu mari serbări, ca acelea ale secerişului, erau celelalte mijloace eficace pentru a menţine o pace destul de fragilă.

În mai multe rânduri, în trecutul nu prea îndepărtat, fortăreţele de pe Drumul lui Horus îşi zăvorâseră porţile şi interziseseră oricărui străin să mai treacă frontiera; hitiţii nu le atacaseră niciodată, aşa că teama că s-ar fi putut da lupte grele se risipise.

Ştiind toate acestea, Danios era optimist; hitiţii cunoşteau vitejia armatei egiptene, egiptenii se temeau de violenţa şi cruzimea războinicilor din Anatolia. Cele două ţări, care riscau să iasă sleite de puteri după un conflict direct, aveau tot interesul să rămână fiecare pe poziţiile ei, rezumându-se doar la atacuri şi riposte verbale.

Ramses, angajat într-un program de lucrări importante, nu avea de gând să provoace o înfruntare directă.

Danios trecu în plin galop prin faţa stelei din granit care marca limita domeniului agricol aparţinând micii aşezări Lăcaşul Leului. Brusc, trase de frâul calului, apoi se întoarse. Un amănunt neobişnuit îi atrăsese atenţia.

Factorul poştal descălecă în faţa lespezii cioplite.

Revoltat, el observă că bolta de deasupra fusese distrusă şi că mai multe hieroglife fuseseră lovite cu ceva dur. Inscripţia magică, devenită acum indescifrabilă, nu mai putea oferi protecţie acelor locuri. Cel care săvârşise o asemenea faptă avea să fie judecat şi condamnat cu cea mai mare asprime; distrugerea unei pietre de o asemenea importanţă era o crimă pasibilă de pedeapsa cu moartea.

Fără nici o îndoială, factorul era primul martor al acestei drame pe care trebuia s-o semnaleze fără întârziere guvernatorului militar al regiunii. Atunci când acesta va afla despre

nenorocire, va înainta un raport amănunţit adresat direct cancelariei faraonului.

Un zid de cărămizi înconjura casele; de o parte şi de alta a porţii de intrare, fuseseră instalaţi doi sfincşi culcaţi pe labele din faţă. Băiatul rămase pe loc, înmărmurit de uimire; cea mai mare parte a satului fusese devastată, cei doi sfincşi erau răsturnaţi pe o parte, ciopârţiţi.

Lăcaşul Leului fusese atacat.

Nici un zgomot nu se auzea dinspre case. De obicei, atmosfera din locul acela era foarte însufleţită: instrucţia infanteriştilor, antrenamentul călăreţilor, discuţiile aprinse din piaţa centrală, din jurul fântânii, chiotele copiilor, răgetele măgarilor... Tăcerea aceea neobişnuită îi puse factorului un nod în gât. Simţind că îl arde cerul gurii, destupă burduful cu apă şi bău cu lăcomie.

Curiozitatea învinse teama. Ar fi trebui acum să pornească la drum şi să dea alarma la cea mai apropiată garnizoană, dar vru să afle mai multe. Danios îi cunoştea pe aproape toţi locuitorii din Lăcaşul Leului, de la guvernator la hangiu; cu unii era chiar prieten bun.

Calul sforăi şi se ridică pe picioarele dindărăt; mângâindu-l pe coamă, factorul îl linişti. Dar animalul nu mai vru să meargă mai departe.

Danios intră pe jos în târguşorul cufundat în tăcere.

Magaziile de grâu sparte, chiupurile de lut făcute ţăndări. Din rezervele de hrană şi de băutură nu mai rămăsese nimic.

Micile case cu etaj nu mai erau decât ruine; nici măcar una nu scăpase atacatorilor, cuprinşi de o nebunie a distrugerii care nu cruţase nici locuinţa guvernatorului.

Zidurile micului templu erau şi ele năruite. Statuia zeului fusese sfărâmată cu lovituri de măciucă şi capul se afla la câţiva metri distanţă.

Peste tot aceeaşi tăcere deplină, apăsătoare.

în fântână, leşurile catârilor ucişi. În piaţa centrală se vedeau resturile unui foc în care arseseră mobile şi papirusuri.

Duhoare.

Un miros greu, acru, greţos îi tăie factorului răsuflarea şi-l atrase către măcelărie, situată la marginea de nord a aşezării, sub un portic larg, la adăpost de bătaia razelor de soare. Acolo se tranşau vitele tăiate, se prăjeau bucăţi mari de carne într-un cazan uriaş şi se frigeau la jar zburătoarele vânate. Un loc plin de viaţă, unde factorul prânzea cu mare plăcere, după ce împărţea corespondenţa.

Când îi văzu pe oameni, Danios simţi că nu mai are aer.

Erau cu toţii acolo: soldaţi, negustori, meşteşugari, bătrâni, femei, copii, doici. Toţi cu beregata tăiată, aruncaţi unii peste alţii. Guvernatorul fusese tras în ţeapă, trei ofiţeri ai detaşamentului din garnizoană spânzuraţi de grinda care susţinea acoperişul măcelăriei.

Pe un stâlp de lemn, o inscripţie cu caractere hitite: „Victorie a armatei puternicului suveran din Hatti, Muwattalis. Aşa vor pieri toţi duşmanii săi."

Hitiţii... După cum le era obiceiul, făcuseră un raid de o violenţă cumplită, fără să cruţe pe nici unul dintre cei care le ieşiseră în cale; dar, de data aceasta, ei ieşiseră din zona lor de influenţă pentru a lovi nu departe de graniţa de nord-est a Egiptului.

O spaimă cumplită îl cuprinse pe tânărul poştaş. Dacă detaşamentul acela hitit se mai afla încă prin împrejurimi?

Danios se dădu înapoi câţiva paşi, fără să-şi poată dezlipi ochii de spectacolul acela îngrozitor. Cum puteau fi unii atât de cruzi ca să măcelărească astfel nişte fiinţe umane şi să le lase şi neîngropate?

Simţind că-i ia capul foc, Danios se îndreptă către poarta cu sfincşi.

Calul său nu mai era acolo.

Îngrijorat, factorul scrută zarea, temându-se să nu-i vadă apărând pe soldaţii hitiţi. În depărtare, la poalele unui deal, se vedea un nor de praf.

Care... Care de luptă se îndreptau către el!

Înnebunit de spaimă, Danios o luă la fugă cât îl ţineau picioarele.

2

Pi-Ramses, noua capitală a Egiptului, întemeiată de Ramses în inima Deltei, număra deja mai bine de o sută de mii de locuitori. Înconjurat de două braţe ale Nilului, de apele lui Ra şi ale lui Avaris, oraşul se bucura de o climă plăcută, chiar şi vara; nenumărate canale străbăteau aşezarea, pe un lac special amenajat se puteau face plimbări plăcute cu barca, iar iazurile pline cu peşte îi aşteptau pe împătimiţii pescuitului cu undiţa.

Aprovizionat din belşug cu cele mai diferite alimente venite din câmpia roditoare care-l înconjura, Pi-Ramses îşi luase şi numele de „oraşul ca de peruzea", datorită plăcuţelor albastre din lut smălţuit care, cu luminozitatea lor aparte, împodobeau faţadele caselor.

Era, într-adevăr, un oraş destul de neobişnuit: aşezarea armonioasă şi paşnică se afla într-o strânsă convieţuire cu o cetate militară care cuprindea patru cazărmi uriaşe şi un arsenal aflat în imediata vecinătate a palatului. De câteva luni, muncitorii lucrau aici zi şi noapte, din mâinile lor ieşind care de luptă, armuri, suliţe, lănci, scuturi şi vârfuri de săgeată. În mijlocul atelierelor, o mare topitorie asigura bronzul necesar armelor.

Unul dintre carele de luptă, solid şi, totodată, uşor, tocmai ieşea pe poarta atelierului. Se afla acum la capătul drumului

care urca spre curtea mare, înconjurată de un portic larg, alăturându-se șirurilor de alte vehicule de același fel deja fabricate. Șeful meșterilor îl bătu pe umăr pe tâmplarul care făcea ultimele retușuri.

– Uite acolo, jos, la poarta atelierului... El este!

– Acela este?

Tâmplarul privi mai atent.

Da, chiar el era, faraonul, stăpân peste Egiptul de Sus și peste cel de Jos, Fiul luminii, Ramses.

În vârstă de douăzeci și șase de ani, urmașul lui Seti domnea deja de patru ani și se bucura de dragostea și prețuirea supușilor săi. De statură atletică, înalt de peste un metru și optzeci, cu o figură prelungă încadrată de un păr blond bogat și strălucitor, frunte înaltă, arcade proeminente acoperite de sprâncene bine conturate și stufoase, nas lung, ascuțit și puțin coroiat, buze pline și maxilarul de jos bine pronunțat, Ramses emana o forță copleșitoare pe care cei din jur o considerau fără ezitare ca fiind supranaturală.

Pregătit vreme îndelungată pentru domnie, de către un tată care-l învățase ce însemna să fie rege chiar și cu prețul unor încercări dure, Ramses moștenise autoritatea strălucitoare a lui Seti, gloriosul său părinte și predecesor la tron. Chiar și atunci când nu era îmbrăcat în veșmintele cerute de etichetă, impunea respect prin simpla sa prezență.

Regele urcă panta abruptă și începu să examineze carul abia terminat. Împietriți de emoție, șeful echipei de meșteri și tâmplarul așteptau cu teamă verdictul său. Faptul că Faraonul venea el însuși ca să inspecteze pe neașteptate fabrica trăda interesul pe care el îl arăta față de calitatea armelor produse aici.

Ramses nu se mulțumi doar cu o privire superficială. Pipăi fiecare piesă din lemn, mișcă oiștea și încercă să-și dea seama de soliditatea roților.

– O treabă bună, aprecie el, dar va trebui să vedem pe teren cât de solid este carul.

– Facem şi asta, Maiestate, se grăbi meşterul să spună. În cazul unui accident, vizitiul ne va arăta care este piesa slabă şi noi vom repara totul.

– Aveţi multe defecţiuni de felul acesta?

– Nu, Maiestate, şi atelierul nostru profită de ele ca să îndrepte greşelile şi să folosească un material cât mai bun.

– Ai grijă să nu precupeţeşti nici un efort.

– Înălţimea ta... Aş putea să vă întreb ceva?

– Te ascult.

– Războiul... o să-l avem curând?

– Ţi-e cumva frică de aşa ceva?

– Noi facem aici atâtea arme, dar parcă n-am dori un război. Câţi egipteni vor muri, câte femei vor rămâne văduve, câţi copii îşi vor pierde tatăl!

– Măcar de te-ar auzi zeii! Dar ştii care este datoria noastră dacă Egiptul ar fi în primejdie?

Meşterul îşi coborî privirile.

– Egiptul ne este mamă, este trecutul şi viitorul nostru, îi aminti Ramses. El ne dă totul fără să ţină nici o socoteală, el este binefacerea care se pogoară asupra noastră în fiecare clipă... O să-i răspundem cu nerecunoştinţă, cu egoism şi cu laşitate?

– Noi nu ne dorim altceva decât să trăim, Măria Ta!

– Dacă va fi nevoie, Faraonul îşi va da şi viaţa pentru ca Egiptul să trăiască. Spor la treabă, meştere.

Cât de zâmbitoare şi plină de viaţă era capitala sa! Pi-Ramses era un vis împlinit, o clipă de fericire pe care timpul o consolida cu fiecare zi care trecea. Vechea aşezare Avaris, oraş blestemat prin venirea năvălitorilor din Asia, fusese transformat într-un oraş fermecător şi elegant în care

salcâmii şi sicomorii îşi ofereau umbra ca adăpost atât celor bogaţi cât şi celor năpăstuiţi de soartă.

Regelui îi plăcea să se plimbe pe câmpia din afara oraşului, prin vegetaţia ei luxuriantă străbătută de poteci mărginite de flori şi de canale tocmai bune pentru scăldat; îşi înfigea cu toată plăcerea dinţii într-un măr cu gust de miere, îi plăcea gustul de ceapă dulce, se plimba prin plantaţiile nesfârşite de măslini care dădeau la fel de mult ulei cât nisipul de pe malul mării, respira cu nesaţ miresmele grădinilor de flori. Plimbarea suveranului se încheia pe faleza de unde se putea vedea portul interior, acolo unde activitatea nu înceta niciodată în depozitele care adăposteau bogăţiile oraşului, metale preţioase, lemn rar, rezerve de grâu.

În săptămânile din urmă, Ramses nu se mai plimba nici la câmp, nici pe străzile oraşului său de peruzea, ci zăbovea îndelung în cazărmi, în tovărăşia ofiţerilor de rang înalt, a soldaţilor de pe care şi a pedestraşilor, cu toţii fiindu-i recunoscători pentru condiţiile bune de locuit din noile construcţii.

Militarii de profesie, printre care se aflau şi mulţi mercenari, erau bucuroşi de soldele mari şi de hrana mai mult decât îndestulătoare. Se plângeau însă destul de des de instrucţia foarte severă, regretând că nu se angajaseră cu câţiva ani mai înainte, atunci când pacea părea să nu fie ameninţată de nimic. Trecerea de la instrucţie, oricât de dură ar fi fost ea, la lupta împotriva hitiţilor nu atrăgea pe nimeni, nici chiar pe cei mai experimentaţi dintre ei în arta războiului. Se temeau cu toţii de cruzimea luptătorilor anatolieni care nu fuseseră învinşi niciodată.

Ramses simţise teama strecurându-se puţin câte puţin în sufletele oamenilor şi încerca să lupte împotriva ei vizitând pe rând, în fiecare zi, cazărmile şi asistând la manevrele executate de diferite unităţi ale armatei sale. Regele trebuia

să apară senin în faţa soldaţilor, sa le inspire încredere, cu toate că, uneori, în adâncul sufletului, şi el se simţea îngrijorat.

Cum să fii pe deplin fericit în acest oraş pe care Moise, prietenul său din copilărie, îl părăsise după ce se aflase în fruntea echipelor de zidari evrei care înălţaseră palate, vile şi case de rând? Sigur, Moise fusese acuzat că omorâse un egiptean, pe Sary, cumnatul regelui. Dar Ramses se îndoia şi acum de vinovăţia evreului, căci Sary, bătrânul său preceptor, uneltise împotriva lui şi se purtase într-un mod josnic faţa de muncitorii care-i fuseseră puşi la dispoziţie. Oare nu căzuse Moise într-o capcană?

Atunci când nu era asaltat de amintirea prietenului său dispărut, despre care nu mai ştia nimic de atâta timp, regele petrecea multe ceasuri în tovărăşia fratelui său mai mare, Şenar, ministru de externe, şi a lui Acha, şeful serviciilor sale de spionaj. Şenar facuse tot posibilul ca fratele său mai mic să nu devină faraon, dar faptul că dăduse greş părea să-l fi făcut mai înţelept, aşa că-şi lua rolul în serios. Cât despre Acha, un diplomat inteligent şi sclipitor, el fusese coleg de universitate cu Ramses şi cu Moise, bucurându-se de încrederea fără margini a regelui.

Zi de zi, cei trei bărbaţi citeau mesajele venite din Siria şi încercau să evalueze cu toată luciditatea situaţia de acolo.

Până când ar mai fi putut Egiptul să suporte înaintarea hitiţilor?

Ramses examina cu cea mai mare atenţie harta imensă a Orientului Apropiat şi a Asiei, atârnată pe un perete al biroului său. La nord, regatul Hatti* cu capitala sa, Hattuşaş, în inima platoului Anatoliei. Mai la sud, imensa Sirie, întinsă de-a lungul Mediteranei, traversată de Orontes. Principalul punct de forţă al ţării: Kadesh, aflat sub controlul hitiţilor.

* Turcia

La sud, provincia Amurru și porturile Byblos, Tyr și Sidon, aflate sub stăpânire egipteană, apoi Canaan, ai cărui prinți erau credincioși faraonului.

Opt sute de kilometri despărțeau Pi-Ramses, capitala egipteană, de Hattușaș, reședința lui Muwattalis, suveranul hitit. Luând în seamă existența unui lac care pornea de la granița de nord-est până în centrul Siriei, cele două ținuturi păreau să se afle la adăpost de orice încercare de invazie.

Dar hitiții nu erau mulțumiți cu acel *statu-quo* impus de Seti. Pornind de pe teritoriul lor, războinicii anatolieni urmau să facă o străpungere pe direcția Damascului, principalul oraș al Siriei.

Aceasta era, cel puțin, convingerea lui Acha, bazată pe informațiile primite de la informatorii săi. Ramses avea nevoie de o certitudine înainte de a se pune în fruntea armatei sale, cu intenția declarata de a-l izgoni pe dușman către nord. Nici Șenar și nici Acha nu se simțeau în stare să emită o părere decisivă; doar faraonul, el singur, urma să ia asupra lui povara unei hotărâri și a unui ordin de atac.

Fiind o fire impulsivă, Ramses fusese tentat să contraatace încă din clipa în care aflase de mașinațiile hitiților; dar pregătirea trupelor sale, al căror nucleu fusese deja mutat de la Memphis la Pi-Ramses, mai cerea încă multe săptămâni, dacă nu chiar mai multe luni. Această întârziere, pe care regele o suporta cu oarecare febrilitate, ar fi putut duce, poate, la evitarea unui conflict inutil: cam de zece zile nu se mai primise nici o informație alarmantă din centrul Siriei.

Ramses se îndreptă către voliera din palat unde trăiau, bine îngrijite, păsări colibri, gaițe, pițigoi, pupeze, nagâți și multe alte zburătoare, bucurându-se de umbra sicomorilor și de apa din bazinele pe care pluteau nuferi albaștri.

Era convins că o va găsi acolo, îngânând pe strunele lăutei notele unei străvechi melodii.

Nefertari, marea doamnă a regelui, blânda întruchipare a dragostei, singura femeie care-i umplea sufletul. Deşi nu se trăgea dintr-un neam de rang prea înalt, ea era cea mai frumoasă printre frumoasele palatului şi glasul ei, dulce ca mierea, nu rostea cuvinte fără noimă.

Pe când frageda Nefertari era sortită unei vieţi consacrate meditaţiei, ca preoteasă închisă într-un templu de provincie, prinţul Ramses se îndrăgostise nebuneşte de ea. Nici unul nici celălalt nu se aştepta ca apropierea lor să ducă la formarea unei perechi regale hărăzită să conducă destinele Egiptului.

Cu părul său de un negru strălucitor, cu ochii de un albastru verzui, plăcându-i tăcerea şi reculegerea, Nefertari îi cucerise pe toţi cei de la curtea faraonului. Discretă şi înţeleaptă, ea era o demnă tovarăşă de viaţă a lui Ramses şi astfel se împlinea minunea unei armonii depline între regină şi soţul ei.

Meritamon, copila pe care i-o dăruise regelui, îi semăna întru totul. Nefertari nu mai putuse avea şi alţi copii, dar această suferinţă părea să treacă în zbor peste ea, ca o adiere a primăverii. Iubirea care o unea de nouă ani cu Ramses i se părea că este una dintre cauzele fericirii poporului său.

Ramses o contemplă în tăcere fără ca ea să-l observe. Ea părea să vorbească în şoaptă cu o mică pupăză care se rotea în zbor în jurul ei, scotea câteva sunete vesele şi se aşeză pe antebraţul reginei.

– Eşti prin apropiere, nu-i aşa?

El făcu câţiva paşi înspre ea. Ca de obicei, ea îi simţise prezenţa şi gândurile.

– Astăzi, păsările sunt cam nervoase, îi explică ea. S-ar părea că vine vreo furtună.

– Ce se mai aude pe la palat?

– Lumea încearcă să-şi omoare timpul, se glumeşte pe seama laşităţii duşmanilor, este lăudată puterea armatelor

noastre, se pun la cale viitoare căsătorii și se negociază eventuale avansări.

– Și despre rege ce se spune?

– Că seamănă din ce în ce mai mult cu tatăl său și că va ști să apere țara de nenorociri.

– De s-ar putea adeveri vorbele acestea ale lor...

Ramses o cuprinse în brațe pe Nefertari și ea își rezemă fruntea de umărul soțului său.

– Vești proaste?

– Nu, totul părea în ordine.

– Incursiunile hitite au încetat?

– Acha nu a mai primit nici un mesaj alarmant.

– Suntem gata de luptă?

– Nici unul dintre soldații noștri nu arde de nerăbdare să-i înfrunte pe luptătorii anatolieni. Veteranii sunt de părere că nu avem nici cea mai mică șansă să-i învingem.

– Așa crezi și tu?

– Ca să porți un asemenea război, îți trebuie o anumită experiență; eu nu o am. Însuși tatăl meu a renunțat să se angajeze într-o aventură atât de riscantă.

– Dacă hitiții și-au schimbat modul de a acționa, înseamnă că sunt convinși că victoria nu poate să le scape. În vremurile de demult, reginele Egiptului au luptat din răsputeri pentru libertatea țării lor. Cu toate că am oroare de violență, voi fi alături de tine dacă lupta este singura soluție.

Ca la un semnal, păsările din volieră fură cuprinse de o agitație gălăgioasă.

Pupăza se refugie pe creanga cea mai înaltă a unui sicomor, celelalte păsări se răspândiră în toate direcțiile.

Ramses și Nefertari ridicară privirile și observară un porumbel călător care zbura cu greutate; sleit de puteri, părea să nu-și mai găsească locul în care trebuia să ajungă. Regele întinse brațele ca și cum l-ar fi chemat. Porumbelul se așeză în fața suveranului.

De laba dreaptă avea fixat un mic sul de papirus, lung de numai câţiva centimetri. Scris cu hieroglife mărunte, dar perfect citeţe, textul purta semnătura unui scrib al armatei.

Pe măsură ce citea, Ramses avu impresia că un pumnal îi străpungea inima.

– Aveai dreptate, îi spuse el reginei: ne ameninţă o furtună... Şi este pe cale să se dezlănţuie.

3

Marea sală de primire de la Pi-Ramses era una dintre minunile Egiptului. Se ajungea la ea urcând o scară monumentală, străjuită de statui ale inamicilor înfrânţi. Toate aceste figuri reprezentau forţele răului, mereu renăscânde, pe care doar Faraonul le putea ține în frâu folosindu-se de Maat, legea armoniei, atât de grăitor încarnată de frumoasa regină.

În jurul ușii de intrare în sală, simbolurile puterii monarhului, pictate cu albastru pe fond alb şi plasate în chenarele tradiţionale, forme ovale evocând cosmosul, regatul Faraonului, fiu al creatorului şi reprezentant al acestuia pe pământ. Oricine ar fi fost acela care trecea pragul domeniului lui Ramses se minuna descoperindu-i frumuseţea senină.

Pardoseala era formată din plăcuţe de teracotă colorate şi lăcuite, închipuind bazine şi grădini înflorite. Se putea vedea şi o raţă plutind pe un lac azuriu și un pește *boulti* strecurându-se printre florile albe de lotus. Pe pereți, o adevarată feerie în verde palid, roşu intens, albastru deschis, galben auriu şi alb sidefiu însufleţea imagini ale unor păsări care se zbenguiau pe deasupra bălţilor. Şi privirea se lăsa atrasă de frizele florale întruchipând lotuşi, maci roșii și albi, margarete şi albăstrele.

Mai mult, capodopera acestei săli care reprezenta un imn închinat naturii devenite un simbol al măreţiei suveranului era imaginea unei tinere femei aflate în profundă meditaţie în faţa unui pâlc de nalbe roşii. Asemănarea cu Nefertari era atât de izbitoare încât nimeni nu se îndoia că era un omagiu adus de suveran iubitei sale soţii.

Când urcă spre tronul său de aur, pe o scară având ultima treaptă împodobită cu un leu furios care înşfăca în fălci duşmanul venit din neant, Ramses aruncă o privire fugară acestor flori aduse din sudul Siriei, ţinut care, deşi aflat sub protecţie egipteană, îi dădea mare bătaie de cap.

La apariţia sa, mulţimea curtenilor amuţi.

Nu lipseau miniştrii şi locţiitorii lor, preoţii care aveau în grijă respectarea ritualurilor, scribii regali, magicienii şi ajutoarele lor pricepute în ştiinţe sacre, oamenii răspunzători pentru ofrandele zilnice, paznicii secretelor, marile doamne care deţineau funcţii oficiale, bărbaţii şi femeile acceptaţi aici datorită lui Rome, intendentului palatului, un om politicos cu toată lumea, dar deosebit de scrupulos.

Rareori chema Ramses atâţia oameni în palatul său pentru a le comunica lucruri importante despre care toată ţara urma să audă în cel mai scurt timp. Fiecare dintre cei prezenţi îşi ţinu răsuflarea, presimţind că urma să se anunţe o nenorocire.

Regele purta coroana dublă, roşu cu alb, a Egiptului de Sus şi a Egiptului de Jos, simbol al unităţii de nezdruncinat a ţării. Pe piept i se vedea sceptrul puterii, *sekhem*, reprezentând puterea Faraonului asupra elementelor şi forţelor vieţii.

– Un detaşament hitit a distrus Lăcaşul Leului, un sat întemeiat de părintele meu. Barbarii i-au măcelărit pe toţi locuitorii, bărbaţi, femei şi copii.

Un murmur de indignare se ridică în vasta sală. Nici un soldat din nici o armată nu ar fi avut dreptul să facă aşa ceva.

– Un poştaş de-al nostru a descoperit această mârşăvie, continuă regele. Înnebunit de groază, el a fost găsit de una dintre patrulele noastre şi aşa am aflat totul. Pe lângă acest masacru, hitiţii au distrus şi sanctuarul din centrul aşezării, profanând stela lui Seti.

Impresionat la culme de cele auzite, un bătrân cu o înfăţişare impunătoare, care avea în grijă arhivele palatului şi deţinea funcţia de „şef al secretelor", ieşi din mulţimea curtenilor şi se înclină în faţa faraonului.

– Măria ta, avem dovada că hitiţii sunt cu adevărat cei vinovaţi de această crimă?

– Iată semnătura lor: „Victoria armatei puternicului suveran din Hatti, Muwattalis. Aşa vor pieri toţi duşmanii săi." Trebuie să vă mai spun şi că prinţii din Amurru şi Palestina urmează să jure credinţă hitiţilor. Mulţi egipteni din aceste ţinuturi au fost omorâţi, iar cei care au scăpat cu viaţă s-au refugiat în cetăţile noastre.

– Bine, Maiestate, dar asta înseamnă...

– Război.

Biroul lui Ramses era încăpător şi luminos. Ferestrele largi, încadrate de pătrate vopsite în albastru şi alb, îi permiteau regelui să se bucure de perfecţiunea fiecărui anotimp şi să soarbă cu nesaţ parfumul florilor de tot felul. Pe gheridoane aurite se puteau vedea buchete de trandafiri. Pe o masă lungă din lemn de salcâm se aflau nenumărate suluri de papirus. Într-un colţ al încăperii, o statuie din diorit îl înfăţişa pe Seti aşezat pe tron, cu ochii aţintiţi undeva departe, dincolo de hotarele vieţii pământeşti.

Ramses îi convocase la sfat doar pe câţiva dintre oamenii săi de încredere, adică pe Ameni, credinciosul său prieten şi secretar particular, pe fratele său mai mare Şenar şi pe Acha.

Palid la faţă, cu mâinile lungi şi fine, mic de stat, plăpând şi aproape chel la douăzeci şi patru de ani, Ameni îşi con-

sacrase întreaga existenţă slujirii lui Ramses. În lipsa oricărui exerciţiu fizic, cu o constituţie fragilă, Ameni muncea din răsputeri. Zi şi noapte aşezat în faţa biroului său, dormea pe apucate şi era în stare să cerceteze într-o oră mai multe dosare decât întrega sa echipă de scribi într-o săptămână, deşi aceştia erau dintre cei mai destoinici care existau în regat. Slujbaş de încredere al lui Ramses, Ameni ar fi putut primi orice post de mare demnitar, dar el prefera să rămână în umbra faraonului.

– Magicienii au făcut ceea ce era necesar, spuse el. Au făcut statuete din ceară cu înfăţişarea asiaticilor şi a hitiţilor, aruncându-le apoi în foc. De asemenea, au scris numele lor pe vase şi cupe din teracotă, după care le-au sfărâmat. Le-am cerut să repete în fiecare zi acest ritual până ce armata noastră va pleca la luptă.

Şenar ridică din umeri. Fratele mai mare al lui Ramses, mic de stat şi grăsuliu, avea faţa rotundă ca o lună plină şi obraji bucălaţi. Cu buze groase şi pofticioase, ochi mici căprui, cu vocea mieroasă şi unduitoare, el îşi răsese şuviţa de barbă pe care şi-o lăsase în semn de doliu pentru tatăl său, Seti.

– Să nu ne bazăm atât de mult pe magie, ceru el. Eu, ca ministru al Afacerilor externe, propun să ne rechemăm ambasadorii din Siria, din Amurru şi din Palestina. Sunt nişte neghiobi care n-au fost în stare să observe pânza de păianjen urzită de hitiţi în ţinuturile aflate sub protecţia noastră.

– S-a făcut deja acest lucru, spuse Ameni.

– Ar fi trebuit să mi se spună şi mie, îi replică, îmbufnat, Şenar.

– Important este că s-a făcut şi gata.

Fără să ia în seamă acest schimb tăios de cuvinte, Ramses puse degetul arătător într-un loc anume de pe harta mare întinsă pe masa din mijlocul încăperii.

– Garnizoanele de la frontiera de nord-est au fost puse în stare de alarmă?

– Da, Maiestate, răspunse Acha. Nici un libian nu va putea intra pe teritoriul nostru.

Singurul vlăstar al unei familii nobile şi bogate, Acha era un aristocrat desăvârşit. Distins, rafinat, arbitru al eleganţei, având o figură alungită şi cu trăsături fine, priviri agere, oarecum zeflemitoare, vorbea mai multe limbi străine şi era un specialist în relaţii internaţionale.

– Patrulele noastre controlează fâşia de coastă libiană şi zona deşertică de la vest de Deltă. Fortăreţele noastre se află în stare de alarmă şi ar putea face faţă cu uşurinţă unui atac, deşi aşa ceva mi se pare improbabil. Nici o căpetenie nu este în stare la ora actuală să unească la un loc triburile libiene.

– Presupunere sau siguranţă?

– Siguranţă.

– În sfârşit o informaţie liniştitoare!

– Este singura, Maiestate. Informatorii mei tocmai mi-au transmis apelurile disperate ale notabilităţilor din Megiddo, punct de sosire al caravanelor, din Damasc şi din porturile feniciene spre care se îndreaptă o sumedenie de vase comerciale. Raidurile hitite şi dezordinile provocate în regiune compromit deja serios tranzacţiile comerciale. Dacă nu intervenim cât se poate de repede, hitiţii ne vor izola de partenerii noştri înainte ca noi să-i putem învinge. Lumea pe care Seti şi strămoşii săi au întemeiat-o va fi distrusă.

– Crezi tu, oare, Acha, că eu nu-mi dau seama de asta?

– Suntem vreodată pe deplin conştienţi, Maiestate, de un pericol de moarte care ne pândeşte?

– S-a făcut tot ce era posibil pe căi diplomatice? întrebă Ameni.

– Locuitorii unui orăşel au fost măcelăriţi, le reaminti Ramses; după o asemenea grozăvie, ce diplomaţie ar mai putea fi de folos?

– Războiul va face mii de morți.

– Oare Ameni ar propune să ne predăm? întrebă malițios Șenar.

Secretarul particular al regelui strânse din pumni.

– Retrage-ți cuvintele, Șenar.

– Ai fi dispus chiar să te bați cu mine, Ameni?

– Ajunge, le-o reteză Ramses. Păstrați-vă energia pentru apărarea Egiptului. Șenar, ești pentru o intervenție militară imediată și directă?

– Am îndoieli... N-ar fi mai bine să așteptăm și să ne pregătim mai bine apărarea?

– Serviciile de intendență nu sunt pregătite, spuse Ameni. A pleca într-o campanie insuficient pregătită, improvizată, ne-ar duce la o adevărată catastrofă.

– Cu cât zăbovim mai mult, aprecie Acha, cu atât revolta se va întinde în Canaan. Trebuie s-o înăbușim foarte repede pentru a crea o zonă tampon între noi și hitiți. Dacă nu, ei vor avea la dispoziție un cap de pod pentru a pregăti invazia în Egipt.

– Faraonul nu trebuie să-și riște viața într-un mod nechibzuit, izbucni nervos Ameni.

– Mă acuzi cumva de imprudență? îl întrebă Acha pe un ton glacial.

– Tu nu știi care este situația reală a trupelor noastre! Soldații nu sunt încă echipați corespunzător, deși fabrica de efecte militare lucrează din plin.

– Oricâte greutăți am avea, trebuie să restabilim fără întârziere ordinea în regiunile aflate sub protecția noastră. Este vorba aici despre supraviețuirea Egiptului.

Șenar se feri să intervină în cearta celor doi prieteni. Ramses, care avea aceeași încredere în Ameni ca și în Acha, îi ascultase cu cea mai atenție.

– Plecați, acum, le porunci el.

Rămas singur, regele privi soarele, acest creator al luminii care îl zămislise și pe el.

Ca fiu al luminii, el avea capacitatea de a privi direct astrul zilei, fără a-și vătăma vederea.

„Respectă în fiecare existență strălucirea și geniul soarelui, îl sfătuise Seti, caută în fiecare ființă ceea ce este de neînlocuit. Dar tu vei fi singur atunci când vei hotărî. Iubește Egiptul mai mult decât pe tine însuți și vei afla astfel calea pe care trebuie s-o urmezi".

Cugetă la spusele celor trei bărbați. Șenar, nehotărât, nu voia să-i supere pe ceilalți; Ameni dorea să păstreze patria ca pe un sanctuar și refuza realitatea exterioară; Acha vedea lucrurile în ansamblul lor și nu căuta deloc să ascundă gravitatea situației.

Alte gânduri îl asaltară pe rege: Moise fusese amestecat și el în acest vârtej? Însărcinat să-l găsească, Acha nu reușise să-i dea de urmă. Iscoadele sale nu-i dădeau nici o informație. Dacă evreul reușise să plece din Egipt, se putea îndrepta fie spre Libia, fie spre Edom sau Moab, fie spre Canaan sau Siria. Într-o perioadă de liniște, n-ar fi durat mult până să-l găsească. Acum, dacă Moise mai era în viață, doar printr-o minune ar mai fi putut afla unde se ascundea.

Ramses ieși din palat și porni spre cartierul în care locuiau generalii săi. Singura sa grijă trebuia să fie aceea de a grăbi pregătirea armatei sale.

4

Şenar trase cele două zăvoare din lemn, închizând uşa biroului său de ministru al Afacerilor externe, apoi privi pe ferestre pentru a se asigura că nimeni nu se afla în curtea interioară. Pentru şi mai multă siguranţă, ordonase paznicului aflat în anticameră să plece şi să se posteze la capătul coridorului.

– Nu ne poate auzi nimeni, îi spuse el lui Acha.

– N-ar fi fost mai prudent să ne întâlnim altundeva?

– Trebuie să dăm impresia că lucrăm zi şi noapte pentru siguranţa ţării. Ramses a ordonat ca funcţionarii ce lipsesc de la serviciu fără un motiv bine întemeiat să fie daţi afară imediat. Suntem în război, dragul meu Acha!

– Ei, nu încă.

– Este limpede că regele s-a hotărât deja! L-ai convins tu.

– Sper, dar să fim prevăzători. Câteodată Ramses este imprevizibil.

– Şmecheria noastră era perfectă. Fratele meu a crezut că eram nehotărât şi că nu îndrăzneam să iau o decizie, de frică să nu-l supăr. Tu, din contra, hotărât şi dur, ai făcut ca slăbiciunea mea să iasă şi mai mult în relief. Cum ar fi putut Ramses să-şi închipuie că noi eram înţeleşi dinainte?

Mulţumit, Şenar umplu două cupe cu un vin alb de la vila din Imau, renumită pentru viile sale.

Biroul ministrului Afacerilor externe, spre deosebire de cel al regelui, nu era un model de sobrietate. Scaune cu lotuşi pictaţi pe tăblii, perne brodate, gheridoane cu ornamente din bronz, pereţii împodobiţi cu picturi reprezentând scene de vânătoare prin mlaştini şi, mai ales, o colecţie de vase exotice provenind din Libia, Siria, Babilon, Creta, Rhodos, Grecia şi Asia. Şenar era nebun după aşa ceva; plătise sume uriaşe pentru cele mai multe dintre aceste exemplare unice, dar pofta lui de a cumpăra alte şi alte vase creştea neîncetat, aşa că umpluse cu minunăţiile acelea vilele pe care le avea la Theba, la Memphis şi aici, în Pi-Ramses. Crearea noii capitale, pe care el o considerase drept o victorie de nesuportat a lui Ramses, era în opinia lui doar o întâmplare norocoasă. Şenar li se alătura celor care aveau să-i dea lui puterea, aceştia fiind hitiţii şi se apropia astfel şi de locurile în care se produceau asemenea vase nepreţuite. Faptul că le vedea, le putea mângâia cu duioşie, că îşi amintea cu exactitate locul de unde le procurase îi dădea o plăcere infinită.

– Ameni mă îngrijorează, mărturisi Acha. Este destul de isteţ şi...

– Ameni este un imbecil şi un neputincios care îşi duce zilele în umbra lui Ramses. Servilitatea lui îi astupă regelui ochii şi urechile.

– Cu toate acestea, a criticat felul în care m-am comportat.

– Scribul ăsta prăpădit crede că Egiptul există de unul singur în lume, că se poate adăposti în spatele fortăreţelor sale, închizându-şi frontierele şi împiedicând astfel orice inamic să-i invadeze teritoriul. Fiind un pacifist înverşunat, este convins că retragerea în propria carapace este singura şansă de a trăi în pace. Era inevitabilă o confruntare cu tine, dar aceasta ne va folosi.

– Ameni este cel mai apropiat consilier al lui Ramses, obiectă Acha.

– Sigur că da, într-o perioadă de pace; dar hitiţii ne-au declarat război şi tu ai fost foarte convingător. Însă uiţi de regina mamă Tuya şi de marea soţie regală Nefertari.

– Crezi că lor le place războiul?

– Îl urăsc, dar reginele Egiptului au luptat întotdeauna până la ultima picătură de energie pentru salvarea celor Două Ţări şi au luat deseori hotărâri demne de luat în seamă. Marile doamne de la Theba au fost acelea care au reorganizat armata şi au îndemnat-o să-i alunge din Deltă pe năvălitorii hicsoşi. Tuya, respectabila mea mamă, şi cu Nefertari, magiciana iscusită care a vrăjit întreaga curte, n-o să se abată de la această regulă. Ele îl vor determina pe Ramses să pornească la atac.

– Bine-ar fi ca optimismul tău să se adeverească.

Acha îşi muie buzele în vinul tare şi aromat, Şenar îşi goli cupa cu lăcomie. Deşi purta cămăşi şi tunici care costau o avere, el nu reuşea să fie la fel de elegant ca diplomatul din faţa sa.

– Se va adeveri, dragul meu, se va adeveri! Nu eşti tu şeful reţelei noastre de spioni, unul dintre prietenii din copilărie ai lui Ramses şi singurul om de care el ascultă în ceea ce priveşte politica faţă de alte ţări?

Acha aprobă spusele lui clătinând din cap.

– Suntem aproape de realizarea ţelului nostru, continuă înfierbântat Şenar; fie că Ramses va fi ucis în luptă, fie că va fi învins; fiind dezonorat în al doilea caz, va fi nevoit să renunţe la putere. În amândouă dintre aceste situaţii, eu voi apărea ca fiind singurul în stare să negocieze cu hitiţii şi să salveze Egiptul de la dezastru.

– Va trebui să plăteşti scump această pace, îi reaminti Acha.

– N-am uitat de planul nostru. O să-i satur de aur pe prinţii din Canaan şi din Amurru, o să-i fac cadouri ca-n poveşti împăratului hitiţilor şi o să fac tuturor celorlalţi promisiuni peste promisiuni! Poate că Egiptul va trece printr-o perioadă oarecare de sărăcie, dar eu voi domni. Şi egiptenii o să-l uite repede pe Ramses. Prostia şi sentimentul de turmă de care dă dovadă poporul, lepădându-se astăzi de ceea ce iubea ieri: aceasta este arma de care eu voi şti să mă folosesc.

– Ai renunţat la ideea unui imperiu uriaş, din inima Africii până pe platourile Anatoliei.

Şenar păru să cadă pe gânduri.

– Sigur că da, ţi-am pomenit de aşa ceva, dar era ceva doar din punct de vedere comercial... Dacă va fi din nou pace, vom putea crea o mulţime de porturi comerciale noi, vom înfiinţa numeroase alte drumuri pentru caravane şi vom avea legături economice strânse cu hitiţii. Sigur că atunci Egiptul va deveni prea mic pentru mine.

– Şi dacă imperiul la care te gândeai ar fi fost şi... politic?

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Muwattalis îi conduce pe hitiţi cu mână de fier, dar la curtea sa de la Hattuşaş se pun multe la cale. Două personaje, unul în văzul tuturor, Uri-Teşub, celălalt pe ascuns, Hattuşil, preot al zeiţei Iştar, sunt consideraţi cei mai îndreptăţiţi pentru a urma la tron. Dacă Muwattalis ar muri, şi nu în vreo luptă, unul dintre cei doi ar veni la putere. Dar cei doi bărbaţi se urăsc de moarte, iar susţinătorii lor sunt gata să se sfâşie între ei.

Şenar se scărpină în barbă.

– Crezi că astea nu sunt doar nişte simple bârfe de palat?

– Sunt foarte sigur. Regatul hitit este în pragul destrămării.

– Dacă s-ar fărâmiţa în mai multe teritorii, un salvator le-ar putea unifica sub steagul său şi... aceste teritorii ar deveni provincii egiptene. Acela ar fi, Acha, uriaşul imperiu!

Babilonia, Asiria, Cipru, Rhodos, Grecia și ținuturile nordice se vor afla sub protecția mea!

Tânărul diplomat zâmbi.

– Faraonilor le-a lipsit ambiția pentru că ei nu se îngrijeau decât de fericirea poporului lor și de prosperitatea Egiptului. Tu, Șenar, ești făcut dintr-un alt aluat. De aceea, Ramses trebuie eliminat într-un fel sau altul.

Șenar nu se simțea un trădător. Dacă boala n-ar fi întunecat mintea lui Seti, lui i-ar fi oferit tronul răposatul faraon. Victimă a unei nedreptăți, Șenar voia să lupte ca să obțină ceea ce îi aparținea de drept.

Îi aruncă lui Acha o privire scrutătoare.

– Bineînțeles că nu i-ai spus nimic din toate astea lui Ramses.

– Fii liniștit, dar toate mesajele pe care le primesc prin agenții mei stau în orice moment la dispoziția regelui. Toate sunt înregistrate și păstrate în acest minister, nu poate fi furat sau distrus nici unul, pentru că ar atrage atenția asupra mea și aș fi bănuit de trădare.

– Ramses a făcut până acum vreo inspecție?

– Până acum niciodată, dar ne aflăm în pragul unui război. Așa că trebuie să-mi iau măsuri de precauție și să nu fiu luat prin surprindere de un control inopinat de-al său.

– Și cum ai să poți face așa ceva?

– Ți-am mai spus: nu lipsește nici un raport, toate sunt complete.

– Păi, în cazul ăsta Ramses știe totul!

Acha își trecu încet degetul pe marginea cupei de alabastru.

– Șenar, spionajul este o meserie grea; faptele ca atare sunt importante, dar interpretarea lor este și mai importantă. Misiunea mea este să fac sinteza faptelor și să ofer regelui o interpretare pentru a-l face să acționeze. În situația de față,

el nu mă poate acuza nici de moliciune, nici de nehotărâre: am insistat pentru ca el să organizeze cât de repede o contraofensivă.

– Tu faci jocul lui, nu pe acela al hitiţilor!

– Iar tu nu ai în vedere decât faptul în sine, îi replică Acha; cât despre Ramses, aşa va acţiona şi el. Cine i-ar reproşa lui aşa ceva?

– Vorbeşte mai limpede.

– Mutarea trupelor de la Memphis la Pi-Ramses a pus o mulţime de probleme de aprovizionare şi toate astea sunt greu de rezolvat cât ai bate din palme. Îndemnându-l pe Ramses să se grăbească, vom obţine un prim avantaj: un handicap imposibil de recuperat pentru soldaţii noştri al căror echipament este insuficient atât calitativ, cât şi cantitativ.

– Şi celelalte avantaje care ar fi?

– Terenul în sine şi amploarea trădării aliaţilor noştri. Fără să-i ascund nimic lui Ramses, nu am insistat asupra gravităţii pericolului. Ferocitatea raidurilor hitite şi masacrul de la Lăcaşul Leului i-au îngrozit pe prinţii din Canaan şi din Amurru ca şi pe guvernatorii din porturi. Seti îi ţinea la respect pe războinicii hitiţi; nu este cazul lui Ramses. Cele mai multe dintre căpeteniile locale, de teamă să nu fie nimiciţi şi ei, vor prefera să se pună sub protecţia lui Muwattalis.

– Sunt obsedaţi de gândul că Ramses nu le va veni în ajutor şi au decis să atace primii Egiptul pentru a fi pe placul noului lor stăpân, împăratul din Hatti... Ce zici de asta?

– Este o interpretare a faptelor.

– Şi eşti de acord cu ea?

– Varianta mea cuprinde câteva amănunte în plus. Tăcerea unora dintre oraşele noastre de bază înseamnă oare că le-a cucerit inamicul? Dacă lucrurile ar sta astfel, Ramses ar întâmpina o rezistenţă mult mai puternică decât ar fi fost

de aşteptat. În plus, se pare că hitiţii au dat o mulţime de arme răsculaţilor.

Buzele lui Şenar căpătară o expresie de lăcomie.

– Nişte surprize nemaipomenite vor avea batalioanele egiptene! Ramses ar putea fi înfrânt chiar în această primă bătălie, chiar înainte de a da piept cu hitiţii!

– Este şi aceasta o ipoteză care poate fi luată în calcul, aprecie Acha.

5

La capătul unei zile istovitoare, regina mamă Tuya se odihnea în grădina palatului. Săvârşise ritualul zorilor într-o capelă a zeiţei Hathor, soarele feminin, apoi pusese la punct unele probleme de protocol, acordase o audienţă unor curteni care se plângeau mereu de tot felul de lucruri şi, la cererea lui Ramses, avusese o întrevedere cu ministrul Agriculturii, după care stătuse de vorbă cu Nefertari, marea soţie regală.

Mărunţică, cu ochi mari şi migdalaţi şi cu privirea pătrunzătoare, nasul fin şi drept, bărbia aproape pătrată, Tuya era o autoritate morală incontestabilă. Pieptănată cu şuviţe răsucite, în formă de ciucuri, care-i acopereau urechile şi ceafa, era îmbrăcată cu o rochie lungă dintr-o ţesătură de in minunat plisată. La gât purta un colier de ametiste cu şase şiraguri; la încheieturile mâinilor avea brăţări de aur. La orice oră a zilei, Tuya era îmbrăcată fără cusur.

Pe zi ce trecea, Seti îi lipsea tot mai mult. Pe măsura trecerii timpului, absenţa răposatului devenea mereu mai crudă şi văduva îşi dorea să ajungă în sfârşit la marea trecere în neant prin care putea să-l întâlnească pe iubitul său soţ.

Perechea regală îi oferea suficiente motive de bucurie: Ramses avea stofă de mare suveran şi Nefertari pe aceea de mare regină. La fel ca Seti şi ea însăşi, ei îşi iubeau cu ardoare ţara şi ar fi fost gata să-şi sacrifice viaţa pentru ea dacă destinul ar fi cerut-o.

Când îl văzu pe Ramses venind înspre ea, Tuya înţelese de îndată că fiul său era pe cale să ia o hotărâre crucială. Regele îi oferi braţul mamei sale şi făcură câşiva paşi pe o alee presărată cu nisip, printre tufele de cătină roşie înflorită. Aerul era cald şi înmiresmat.

– O să avem o vară tare călduroasă, spuse ea. Din fericire, ai ales un ministru al Agriculturii foarte priceput; digurile vor fi consolidate, iar bazinele de colectare a apelor pentru irigaţii vor fi lărgite. Apă va veni destul de multă pe Nil şi recoltele vor fi îmbelşugate.

– Domnia mea ar fi putut fi îndelungată şi fericită.

– De ce n-ar fi aşa? Ai fost ales de zei şi chiar şi natura îţi oferă cu dărnicie binefacerile ei.

– Războiul este inevitabil.

– Ştiu, fiul meu. Ai luat cea mai bună decizie.

– Aveam nevoie să ştiu că eşti de acord cu mine.

– Nu, Ramses; din moment ce Nefertari gândeşte la fel ca tine, perechea regală este pe deplin capabilă să acţioneze.

– Tatăl meu renunţase să mai lupte împotriva hitiţilor.

– Pentru că hitiţii păreau să fi renunţat la lupta împotriva Egiptului. Dacă ar fi încălcat armistiţiul, Seti ar fi trecut fără întârziere la atac.

– Soldaţii noştri nu sunt pregătiţi.

– Le este frică, nu-i aşa?

– Cine le-ar putea face vreo vină pentru aşa ceva?

– Tu.

– Veteranii povestesc lucruri îngrozitoare despre hitiţi.

– Şi faraonul s-ar putea speria şi el de poveştile lor?

– Timp pentru a risipi nălucirile...

– Nălucirile nu se pot risipi decât pe câmpul de luptă, când curajul va salva cele Două Ţări.

Meba, fostul ministru al Afacerilor externe, nu-l putea suferi pe Ramses. Convins că regele îl destituise fără nici un motiv, el nu aştepta decât ocazia potrivită ca să se răzbune.

La fel ca mulţi dintre curteni, spera ca faraonul să dea greş şi, după patru ani de succese, să fie doborât de împrejurările potrivnice.

În mijlocul unui grup de notabilităţi, bogatul şi elegantul Meba, cu figura lătăreaţă şi cu un aer marţial, discuta despre ultimele evenimente din înalta societate a capitalei. Mâncărurile erau delicioase, femeile strălucitoare; trebuia să piardă timpul până la sosirea lui Şenar.

Un servitor îi şopti lui Meba câteva cuvinte la ureche. Imediat, diplomatul se ridică.

– Prieteni, soseşte regele; ne face onoarea de a se afla în mijlocul nostru.

Mâinile lui Meba tremurau. Ramses nu obişnuia să apară în felul acesta la o asemenea reuniune neoficială.

Spinările se încovoiară într-un salut respectuos.

– Sunt peste măsură de onorat, Maiestate! Vreţi să luaţi loc?

– N-are rost. Am venit să anunţ că începe războiul.

– Războiul...

– În toiul acestor petreceri, aţi aflat cumva vorbindu-se de prezenţa duşmanilor noştri la porţile Egiptului?

– Asta este prima noastră grijă, îl asigură Meba.

– Soldaţii noştri speră ca războiul să poată fi evitat, vorbi un scrib mai îndrăzneţ. Ei ştiu că vor trebui să mărşăluiască prin arşiţă, purtând un echipament greu, înaintând pe drumuri grele. Chiar dacă ţi-e sete nu ţi-o poţi domoli pentru că apa va fi cu porţia. Chiar dacă nu te mai ţin picioarele, trebuie să înaintezi, să uiţi că te doare spatele şi că stomacul îţi este gol. Să te odihneşti când ajungi la un popas? Nici o nădejde din cauza corvezilor pe care trebuie să le îndeplineşti înainte de a cădea frânt de oboseală. În caz de alarmă, sari în picioare într-o clipă, cu ochii încă împăienjeniţi de somn. Hrana? Nu prea bună. Curăţenie? Aproape deloc. Ce să mai vorbim de săgeţile şi de suliţele duşmane, de primejdia care te pândeşte la tot pasul, de moartea care-şi cere tributul!

– Imagini demne de un om al scrisului, observă Ramses; cunosc şi eu acest text vechi şi mă emoţionează şi pe mine. Dar, astăzi, nu mai poate fi vorba despre literatură.

– Noi avem toată încrederea în vitejia armatei noastre, Maiestate, afirmă Meba, şi ştim că va ieşi învingătoare chiar dacă va trebui să îndure o mulţime de suferinţe.

– Emoţionante cuvinte, dar ele nu-mi sunt suficiente. Ştiu cât sunteţi de curajoşi, tu şi nobilii aici de faţă, şi sunt mândru să accept în clipa aceasta cererea voastră de a vă angaja ca voluntari în armată.

– Maiestate... Armata noastră de profesie ar fi suficientă în acest scop!

– Ea are nevoie de oameni de nădejde pentru a-i instrui pe tinerii recruţi. Nu este cazul ca nobilii şi cei avuţi să dea un exemplu în această privinţă? Sunteţi aşteptaţi cu toţii la cazarma cea mare chiar de mâine dimineaţă.

Oraşul de peruzea era în plină fierbere. Transformat în bază militară, în post de comandă al carelor de luptă, în centru de adunare a regimentelor de infanterie şi în bază navală pentru flota de război, aici aveau loc manevre şi se făcea instrucţie din zori şi până la căderea întunericului. Împuternicind pe Nefertari, pe Tuya şi pe Ameni cu rezolvarea problemelor interne ale ţării, Ramses stătea toată ziua la arsenal şi în cazărmi.

Prezenţa monarhului liniştea spiritele şi le dădea curaj tuturor; el verifica calitatea lăncilor, a săbiilor şi a scuturilor, trecea în revistă deteşamentele de recruţi, vorbea îndelung cu ofiţerii superiori ca şi cu soldaţii de rând, promiţându-le şi unora şi altora solde pe măsura vitejiei lor în luptă. Mercenarii erau şi ei asiguraţi că vor avea câştiguri frumoase dacă se străduiau din răsputeri pentru victoria Egiptului.

Regele dădea o mare atenţie îngrijirii cailor; de calităţile lor fizice depindea, în mare măsură, soarta bătăliilor. În mijlocul fiecărui grajd, construit din piatră şi prevăzut cu jgheaburi, se afla un rezervor de apă care servea atât la adăparea animalelor, cât şi la menţinerea curăţeniei. În fiecare zi, Ramses trecea în inspecţie pe la grajduri, examina caii şi-i pedepsea cu asprime pe grăjdarii care nu-şi făceau exemplar datoria.

Armata concentrată la Pi-Ramses începea să funcţioneze ca un corp viu condus de o minte ageră la care apelau cu toţii când apărea vreo problemă. Mereu binevoitor, acţionând cu rapiditate, regele nu lăsa lucrurile la voia întâmplării şi rezolva la faţa locului orice neînţelegere. O încredere neabătută se instala în rândul oamenilor. Fiecare soldat simţea că ordinele erau date cu bună credinţă şi că detaşamentele formau o adevărată maşină de război.

Faptul că-l vedeau pe faraon printre ei, că puteau câteodată chiar să-i şi vorbească, erau nişte privilegii care îi minunau pe soldaţi, fie ei gradaţi sau nu. Mulţi dintre cei de la curte ar fi fost fericiţi să aibă un asemenea noroc. Felul de a se purta al regelui dădea oamenilor săi o energie neobişnuită, forţe proaspete. Cu toate acestea, Ramses rămânea, prin firea lucrurilor, ceva îndepărtat şi de neatins. El era Faraonul, o fiinţă unică în care pulsa un alt fel de viaţă.

Când suveranul îl văzu pe Ameni intrând în cazarma în care, cândva, prinţul Ramses îl salvase din mâinile celor care-l schingiuiau, tresări pe dată de emoţie. Credinciosul său secretar nu avea o amintire prea plăcută despre astfel de locuri.

– Te pomeneşti că ai venit să te antrenezi în lupta cu sabia sau cu lancea!

– Poetul nostru a sosit la Pi-Ramses şi ar vrea să te vadă.

– Ai avut grijă să-l instalezi cum se cuvine?
– Într-o locuinţă absolut la fel cu cea de la Memphis.

Aşezat sub un lămâi, pomul său favorit, Homer sorbea dintr-o cupă cu vin înmiresmat, dres cu anason şi coriandru, şi fuma frunze de salvie îndesate într-o cochilie groasă de melc care-i servea drept pipă. Cu pielea strălucind din cauza uleiului de măsline, el îl salută pe rege cu o voce stinsă.
– Rămâi aşezat, Homer.
– Mai sunt încă în stare să mă înclin în faţa stăpânului celor Două Ţări.
Ramses se aşeză pe un scăunel pliant, alături de poetul grec. Hector, pisica sa tărcată, alb cu negru, îi sări pe genunchi. Îndată ce începu s-o mângâie, ea se porni să toarcă satisfăcută.
– Îţi place vinul meu, Maiestate?
– Este cam aspru la gust, dar miroase tare bine. Ce mai faci?
– Mă cam dor oasele, mă lasă tot mai mult vederea, dar clima de aici îmi mai alină durerile.
– Îţi place casa asta?
– E perfectă. Bucătarul, servitoarea şi grădinarul sunt mereu în preajma mea; sunt nişte oameni cumsecade care mă răsfaţă având grijă să nu mă deranjeze. Erau şi ei, la fel ca mine, curioşi să vadă noua capitală a domniei-tale.
– N-ai fi fost mai liniştit la Memphis?
– La Memphis nu se mai întâmplă absolut nimic! Aici, în schimb, este în joc soarta lumii. Cine s-ar pricepe mai bine decât un poet să aprecieze asemenea clipe? Ascultă aici: *Apollo va coborî din ceruri, plin de mânie. Va înainta, asemenea întunericului nopţii, şi va lovi. Arcul său de argint va scoate un sunet înfricoşător, săgeţile îi vor străpunge pe războinicii duşmani. Puzderie de ruguri se vor aprinde ca*

să-i poată arde pe morţi. Cine-ar putea scăpa dintr-un asemenea măcel?

– Sunt versuri din *Iliada* ta?

– Aşa este, dar ele vorbesc doar despre trecut! Oraşul acesta ca de peruzea, cu atâtea grădini şi oglinzi de apă, se transformă într-o tabără militară!

– N-am de ales, Homer.

– Războiul este o ruşine pentru omenire, o dovadă că omul este o specie degenerată, manipulată de forţe nevăzute. Fiecare vers din *Iliada* este ca un descântec pentru a alunga violenţa din sufletele oamenilor, dar puterea mea magică mi se pare deseori insuficientă.

– Tu trebuie, în orice caz, să scrii mai departe şi eu trebuie să guvernez, chiar dacă regatul meu se transformă într-un câmp de luptă.

– Acesta va fi primul război pe care-l porţi, nu-i aşa? Şi va fi chiar *marele* vostru război...

– Războiul mă îngrozeşte la fel ca pe tine, dar eu nu am nici timpul, nici dreptul să mă tem.

– Nu poate fi împiedicat?

– Nu poate.

– Fie ca Apollo să-ţi oţelească braţul, Ramses, iar viaţa să-ţi fie aliat.

6

De statură mijlocie, cu ochi căprui și vioi, maxilarul împodobit de o bărbuță tăiată ascuțit, Raia devenise negustorul sirian cel mai bogat din Egipt. Trăind de mult timp aici, avea mai multe magazine la Theba, la Memphis și la Pi-Ramses; vindea carne conservată de prima calitate și vase de lux aduse din Siria și din Asia. Clientela sa, oameni bogați și rafinați, nu se dădeau în lături să plătească un preț ridicat pentru capodoperele unor meșteri străini, expuse cu ocazia banchetelor și a recepțiilor pentru a-i impresiona pe invitați.

Politicos și discret, Raia se bucura de o reputație excelentă. Dezvoltându-și rapid afacerile comerciale, cumpărase vreo zece corăbii și trei sute de măgari cu care putea transporta rapid alimente și diverse obiecte dintr-un oraș în altul. Având mulți prieteni în administrație, armată și poliție, Raia era unul dintre furnizorii curții și ai nobilimii.

Nimeni nu se îndoia că binevoitorul negustor era unul dintre spionii aflați în serviciul hitiților, că primea de la ei mesaje cifrate, ascunse în unele vase marcate cu un semn anume și că el le transmitea informații prin intermediul unuia dintre agenții săi din Siria de Sud. Cel mai mare inamic al faraonului era astfel informat într-o manieră amănunțită și precisă despre evoluția situației politice din Egipt, starea de

spirit a populației, capacitățile economice și militare din cele Două Țări.

Când Raia se prezentă în fața administratorului somptuoasei reședințe a lui Șenar, slujbașul fratelui mai mare al lui Ramses păru foarte încurcat.

– Stăpânul meu este foarte ocupat. Nu pot să-l deranjez sub nici un motiv.

– Aveam stabilită o întâlnire, îi aminti Raia.

– Îmi pare rău.

– Oricum, anunță-l că sunt aici și spune-i că mi-ar face plăcere să-i arăt un vas extraordinar, o piesă unică făurită de un meșter care și-a încheiat astfel cariera.

Intendentul căzu pe gânduri. Știind cât de pasionat era Șenar de piesele de colecție exotice, se hotărî să-l anunțe, chiar cu riscul de a-l deranja.

După un sfert de oră, Raia văzu ieșind o tânără cam prea mult fardată, cu părul fluturând în vânt și cu un tatuaj pe umărul său stâng dezgolit. Fără nici o îndoială, era una dintre frumoasele locatare străine ale celui mai luxos bordel din Pi-Ramses.

– Stăpânul vă așteaptă, spuse administratorul.

Raia trecu printr-o grădină minunată care avea în mijloc un bazin mare, umbrit de palmieri.

Cu o figură obosită, Șenar se răcorea pe un scaun comod.

– O ștrengăriță frumușică, dar obositoare... Vrei bere, Raia?

– Cum să nu, cu plăcere.

– Multe dintre femeile de la curte nu visează decât să mă aibă de soț, dar o asemenea nebunie nu mă atrage deloc. Când voi domni, va fi destul timp ca să-mi găsesc o soție pe măsura mea. Deocamdată, mă distrez cum pot mai bine. Și tu, Raia... N-ai intrat încă sub papucul vreunei femei?

– Să mă ferească zeii, stăpâne! Negustoria mea nu prea îmi lasă timp pentru distracții.

– Am aflat de la administratorul meu că mi-ai păstrat o piesă splendidă.

Dintr-un sac de pânză căptuşit cu bucăţi dintr-o ţesătură mai groasă, negustorul scoase încet un vas micuţ din porfir, a cărui toartă întruchipa un corp zvelt de căprioară. De jurul împrejurul vasului se vedeau scene de vânătoare.

Şenar mângâie vasul, examinându-i fiecare detaliu. Se ridică şi-i dădu ocol din ce în ce mai fermecat.

– Ce minunăţie... ce minunăţie fără seamăn!

– Şi costă o nimica toată.

– Intendentul meu o să-ţi dea banii.

Fratele mai mare al lui Ramses vorbi cu voce scăzută.

– Ce poţi să-mi spui despre mesajul pe care mi-l trimit prietenii mei hitiţi?

– Oh, stăpâne! Acum mai mult decât oricând, ei sunt hotărâţi să vă sprijine şi vă consideră urmaşul lui Ramses.

Pe de o parte, Şenar se servea de Acha ca să-l păcălească pe Ramses; pe de altă parte, îşi pregătea viitorul datorită lui Raia, cel care-i aducea mesajele de la hitiţi. Acha nu ştia ce rol are cu adevărat Raia, Raia nu-l ştia pe cel al lui Acha. Şenar era singurul care stăpânea acest joc, muta pionii după placul său şi nu le lăsa aliaţilor săi secreţi nici o posibilitate de a comunica între ei.

Singura necunoscută, dar extrem de importantă, erau hitiţii.

Punând cap la cap informaţiile obţinute prin Acha şi pe acelea pe care i le asigura Raia, Şenar îşi construia o poziţie solidă, ferindu-se de riscuri inutile.

– Cât de puternică este ofensiva, Raia?

– Mai multe detaşamente hitite au făcut raiduri ucigaşe în Siria centrală, în Siria de sud, pe coasta feniciană şi în provincia Amurru, ca să-i înspăimânte pe locuitori. Cea mai importantă ispravă de-a lor este distrugerea Lăcaşului Leului

şi a stelei închinate lui Seti. Au impresionat atât de mult imaginaţia oamenilor încât pot apărea schimbări nesperate de alianţe.

– Fenicia şi Palestina se află sub controlul hitiţilor?

– Chiar mai mult decât atât, cele două ţări s-au răsculat împotriva lui Ramses! Prinţii aflaţi în fruntea lor au luat armele în mâini şi ocupă acum punctele strategice de unde i-au alungat pe soldaţii egipteni. Faraonul habar n-are că va întâlni în cale, una după alta, mai multe valuri de apărare care îi vor secătui forţele. De îndată ce pierderile suferite de Ramses vor fi destul de mari, armata hitită se va năpusti asupra lui şi-l va nimici. Va fi şansa ta, Şenar; vei urca pe tronul Egiptului şi vei putea încheia o alianţă durabilă cu învingătorii.

Previziunile lui Raia erau oarecum diferite de cele ale lui Acha. În cele două variante ale planului, Şenar ar fi devenit faraon în locul lui Ramses care ar fi fost mort sau învins. Dar, în primul caz, el ar fi fost vasalul hitiţilor, pe când în al doilea, ar fi pus mâna pe imperiul lor. Totul depindea de gravitatea înfrângerii pe care o suferea Ramses şi de pierderile pe care le provoca armatei hitite. Prea multe posibilităţi de manevră nu existau, desigur, dar succesul era posibil şi ţinta cea mai de seamă era luarea puterii în Egipt. Pornind de la aceasta, ar fi putut urma şi alte cuceriri.

– Care este poziţia oraşelor comerciale?

– Ca de obicei, ele sunt de partea celui mai puternic. Alep, Damasc, Palmira şi porturile feniciene au uitat deja de Egipt şi i s-au închinat lui Muwattalis, împăratul din Hattuşaş.

– Nu este un fapt îngrijorător pentru prosperitatea economiei egiptene?

– Nici vorbă de aşa ceva! Hitiţii sunt cei mai buni războinici din Asia şi din Orient, dar nu se pricep deloc la comerţ. Ei vor avea încredere în voi ca să puneţi din nou pe picioare schimburile internaţionale... şi să vă puteţi bucura

de beneficiile obţinute în urma acestora. Nu uita că eu sunt negustor şi am de gând să rămân în Egipt şi să fac avere aici. Hitiţii ne vor aduce stabilitatea de care avem atât de mare nevoie.

– Tu o să fii ministrul meu de finanţe, Raia.

– Dacă va fi pe placul zeilor, o să ne îmbogăţim. Războiul nu va dura o veşnicie, important este să stăm de-o parte şi să culegem roadele care cad din pom.

Berea era foarte bună, umbra dădea o răcoare plăcută.

– Comportarea lui Ramses mă nelinişteşte, recunoscu Şenar.

Neguţătorul sirian se întunecă la faţă.

– Ce a făcut faraonul?

– Se află mai tot timpul în câte una dintre cazărmile sale şi le transmite soldaţilor săi o energie pe care altfel ei n-ar fi avut-o niciodată. Dacă o să continue tot aşa, o să ajungă cu toţii să se considere de neînvins!

– Altceva?

– Fabrica de arme lucrează zi şi noapte.

Raia se scărpină în barbă.

– Asta nu-i prea grav... Întârzierea pe care o are faţă de hitiţi este prea mare ca s-o poată recupera. Cât despre influenţa lui Ramses, va dispărea încă de la primele încleştări cu duşmanul. Când egiptenii se vor afla faţă în faţă cu hitiţii, să vezi ce înspăimântaţi o să fie.

– N-ai impresia că subestimezi trupele noastre?

– Dacă ai fi asistat la un atac al hitiţilor, nu ai condamna pe nimeni că a murit de frică.

– Un om, cel puţin, nu va fi câtuşi de puţin impresionat.

– Ramses?

– Mă refer la şeful gărzii sale personale, un uriaş sard pe nume Serramanna. Este un fost pirat care şi-a câştigat încrederea lui Ramses.

– Parcă am auzit şi eu de el. Dar ce-ai cu omul acela?

– Mă deranjează faptul că Ramses l-a numit în fruntea unui regiment de elită, format în cea mai mare parte din mercenari. Acest Serramanna poate deveni un exemplu incomod, îndemnându-i şi pe alţii să dea dovadă de eroism.

– Pirat şi mercenar... Este uşor de cumpărat.

– Ei bine, nu! Îl iubeşte fără margini pe Ramses şi veghează în preajma lui credincios ca un câine. Şi dragostea unui câine nu poate fi cumpărată.

– L-am putea elimina.

– M-am gândit şi eu la asta, dragă Raia, dar ar fi de preferat să nu recurgem la acte brutale şi în văzul lumii. Serramanna este un luptător desăvârşit şi nu are încredere în nimeni. Este în stare să facă faţă oricărui eventual atac. Şi un asemenea asasinat l-ar pune pe gânduri pe Ramses.

– Ce anume ai dori să fac?

– Un alt mijloc pentru a-l îndepărta pe Serramanna. Nici tu şi nici eu nu trebuie să fim implicaţi în vreun fel.

– Sunt un om prudent, stăpâne, şi mă gândesc la o soluţie...

– Încă o dată: sardul ăsta are un instinct la fel de ascuţit ca al unei fiare.

– O să te scap eu de el.

– Pentru Ramses ar o lovitură foarte serioasă. O să te răsplătesc pe măsură.

Negustorul sirian îşi frecă palmele.

– Mai am o veste bună să-ţi dau, stăpâne Şenar. Ştii în ce fel comunică trupele egiptene aflate în afara ţării cu Pi-Ramses?

– Prin curieri călare, semnale optice şi porumbei călători.

– În zonele în care au izbucnit răscoalele, doar porumbeii călători mai pot fi folosiţi. Şi cel mai important crescător al acestor preţioase păsări nu seamănă câtuşi de puţin cu

Serramanna. Deşi lucrează pentru armată, n-a rezistat ispitei banilor. În felul acesta îmi va fi uşor să distrug mesaje, să le interceptez sau să le înlocuiesc cu altele. Serviciile de informaţii egiptene pot fi dezorganizate prin propriile lor mijloace...

– Minunată idee, Raia. Dar nu uita să-mi mai găseşti şi alte vase ca acesta.

7

Serramanna nu vedea cu ochi buni acest război. Uriaşul sard, dând uitării meseria de pirat ca să devină şeful gărzii personale a lui Ramses, se simţea bine în Egipt, locul în care îşi îndeplinea îndatoririle, şi îi plăceau egiptenii cu care petrecea multe clipe plăcute. Nenufar, noua sa iubită, le întrecea pe toate celelalte dinaintea ei. Pe lângă sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt, ea reuşise să-l stoarcă de puteri pe el, un sard adevărat!

Războiul acesta era, într-adevăr, blestemat pentru că îi răpea atâtea momente de fericire, iar misiunea lui de a veghea asupra securităţii lui Ramses nu era deloc un lucru de joacă. De câte ori suveranul nu luase în seamă îndemnurile sale la prudenţă! Dar regele acesta era cu adevărat mare şi Serramanna îl admira. Dacă trebuia să omoare hitiţi pentru a salva domnia lui Ramses, ei bine, va omorî cât mai mulţi. Şi spera chiar ca, într-o bună zi, cu propria sa sabie, să-i ia gâtul lui Muwattalis, cel pe care soldaţii lui îl numeau „marea căpetenie". Sardul rânji: o „mare căpetenie" care conduce o bandă de barbari şi de ucigaşi! Dacă şi-ar fi putut împlini ceea ce-şi pusese în gând, Serramanna şi-ar fi parfumat mustăţile răsucite şi ar fi luat cu asalt şi altele ca Nenufar.

Când Ramses îi dăduse comanda corpului de elită al armatei egiptene, însărcinat cu misiuni periculoase, Serramanna îşi simţise sufletul plin de unul dintre acele sentimente de mândrie

care-ți redau vigoarea tinereții. Din moment ce stăpânul celor Două Țări îl onora cu o asemenea încredere, sardul voia să-i demonstreze, cu arma în mână, că nu se înșelase. Prin pregătirea pe care o făcea cu oamenii aflați sub comanda sa, îi îndepărtase deja pe fanfaroni și pe cei cam prea bine hrăniți; nu-i păstra decât pe luptătorii adevărați, în stare să se bată chiar unu contra zece și să îndure, fără să crâcnească, cele mai grele răni.

Nimeni nu cunoștea data plecării trupelor, dar instinctul lui Serramanna o simțea apropiată. În cazărmi, soldații deveneau nervoși. La palat, ședințele de stat-major erau tot mai dese. Ramses se sfătuia deseori cu Acha, șeful serviciilor sale de spionaj.

Multe știri proaste se transmiteau din gură în gură, dar pe șoptite; răscoala se întindea neîncetat, multe dintre persoanele de vază care erau credincioase Egiptului fuseseră executate în Fenicia și în Palestina. Cu toate acestea, în mesajele aduse de porumbeii călători ai armatei se spunea că fortărețele rezistau și respingeau atacurile inamicului.

Pacificarea Canaanului n-ar fi prezentat nici cea mai mică dificultate; se credea că Ramses va hotărî, probabil, să înainteze către nord, în direcția provinciei Amurru și a Siriei. După aceea, ar fi urmat confruntarea inevitabilă cu armata hitită ale cărei detașamente se retrăseseră, după cum spuneau agenții de informații, către sudul Siriei.

Serramanna nu se temea de hitiți. Deși erau cunoscuți peste tot ca niște ucigași nemiloși, el ardea chiar de nerăbdare să se lupte cu barbarii aceia, să doboare cât mai mulți și să-i vadă luând-o la fugă urlând de spaimă.

Înainte, însă, de a da bătălii necruțătoare pe care egiptenii să le păstreze peste veacuri în memorie, sardul avea o misiune specială de îndeplinit.

Plecând de la palat, Serramanna nu avu mult de mers până în cartierul atelierelor, din vecinătatea antrepozitelor.

O activitate neobosită se putea observa în păienjenişul de străduţe pe care se aflau dughenele tâmplarilor, ale croitorilor şi ale cizmarilor. Ceva mai încolo, înspre port, se îngrămădeau căsuţele sărăcăcioase ale cărămidarilor evrei.

Apariţia uriaşului făcu vâlvă printre muncitori şi familiile lor. De când Moise fusese nevoit să fugă, evreii nu mai aveau o căpetenie de nădejde care să-i apere de orice formă de autoritarism şi să le redea mândria pe cale de a fi uitată. Văzându-l apărând pe sard, faimos printre toţi locuitorii oraşului, nu se aşteptau la nimic bun.

Serramanna îl apucă pe un puşti de bucata de pânză care-i încingea mijlocul.

– Nu mai da din mâini, măi băiete! Unde stă Abner, cărămidarul?

– Nu ştiu.

– Vezi că mă supăr!

Băiatul luă în serios ameninţarea şi se potoli. Fu de acord chiar să-l conducă pe sard până la locul unde şedea Abner, într-un colţ al camerei de primire, purtând pe cap un văl.

– Vino cu mine, îi porunci Serramanna.

– Nu vin!

– De ce ţi-e frică, amice?

– N-am făcut nimic rău.

– Deci nu trebuie să te temi de nimic.

– Lasă-mă în pace, te rog!

– Regele vrea să te vadă.

Pentru că Abner se ghemuise lângă un perete, sardul fu nevoit să-l ridice cu o singură mână şi să-l aşeze pe spinarea unui catâr care porni la pas pe drumul spre palatul din Pi-Ramses.

Abner era înspăimântat.

Îngenuncheat în faţa lui Ramses, nici nu îndrăznea să ridice privirile înspre faraon.

– Cercetarea asupra dramei petrecute nu demult nu mă mulţumeşte, începu regele. Vreau să ştiu ce s-a petrecut acolo cu adevărat; tu, Abner, tu ştii totul.

– Maiestate, eu nu sunt decât un biet cărămidar...

– Moise a fost acuzat că l-a ucis pe Sary, soţul surorii mele. Dacă se dovedeşte că el a comis într-adevăr această crimă, va trebui pedepsit în cel mai aspru mod cu putinţă. Dar de ce ar fi făcut el aşa ceva?

Abner sperase dintotdeauna că nimeni nu se va interesa vreodată de rolul lui precis în această întâmplare; însemna să nu ia în seamă prietenia dintre faraon şi Moise.

– Poate că Moise a înnebunit pe neaşteptate.

– Încetează să-ţi mai baţi joc de mine, Abner.

– Maiestate!

– Lui Sary nu-i plăcea deloc de tine.

– Palavre, nimic altceva decât palavre...

– Nu, sunt mărturii! Vorbeşte.

Tremurând ca varga, evreul tăcea în continuare. Stătea cu capul plecat, neputând să reziste privirii lui Ramses.

– Eşti, oare, un laş, Abner?

– Sunt doar un cărămidar care vrea să trăiască liniştit, Maiestate, iată ce sunt.

– Cei înţelepţi nu cred câtuşi de puţin în întâmplare. Cum se face că erai şi tu amestecat în această tragedie?

Abner ar fi trebuit să continue să mintă, dar vocea faraonului nu-i dădea răgaz.

– Moise... Moise era şeful cărămidarilor. Eram dator să mă supun lui, la fel ca şi tovarăşii mei, dar autoritatea sa nu-i convenea lui Sary.

– Acesta din urmă te-a bătut?

Abner bâigui ceva imposibil de înţeles.

– Vorbeşte limpede, îi ceru regele.

– Sary... Sary nu era un om bun, Maiestate.

– Era șiret și totodată crud, știu foarte bine asta.

Abner văzu că Ramses era de acord cu el și mai căpătă curaj.

– Sary m-a amenințat, mărturisi evreul; m-a obligat să-i dau o parte din ceea ce câștig.

– Șantaj... De ce l-ai ascultat?

– Îmi era frică, Maiestate, foarte frică! Sary m-ar fi stâlcit în bătaie, mi-ar fi luat tot...

– De ce nu ai făcut o plângere împotriva lui?

– Sary avea o grămadă de relații în poliție. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i stea în cale.

– Nimeni, în afară de Moise!

– Din păcate pentru el, Maiestate, din păcate...

– O nenorocire de care tu nu ești străin, Abner.

Evreului îi venea să intre în pământ, să scape de ascuțimea de spirit a acestui suveran care pătrundea în sufletul lui așa cum un burghiu trece prin lut.

– Tu ai avut deplină încredere în Moise, nu-i așa?

– Moise era bun și curajos...

– Haide, Abner, spune-mi adevărul!

– Da, Maiestate, am avut toată încrederea în el.

– Ce a făcut el?

– A acceptat să-mi ia apărarea.

– În ce fel?

– Poruncindu-i lui Sary să mă lase în pace, bănuiesc... Moise nu era deloc un lăudăros.

– Faptele, Abner, doar faptele.

– Mă odihneam la mine acasă când Sary a năvălit peste mine, peste măsură de furios. „Câine evreu, a urlat el, ai îndrăznit să vorbești!" M-a lovit, mi-am acoperit fața cu mâinile și am încercat să fug. Moise a intrat în casă, s-a luat la bătaie cu Sary și Sary a murit... Dacă Moise n-ar fi apărut, eu aș fi fost cel mort.

– Altfel spus, un caz de legitimă apărare! Datorită mărturiei tale, Abner, Moise va putea fi achitat de tribunal şi-şi va recăpăta locul printre egipteni.

– Nu ştiam, eu...

– De ce tăceai, Abner?

– Mi-era frică!

– De cine? Sary a murit. Te-a mai ameninţat altcineva?

– Nu, nu...

– Ce te sperie atât de tare?

– Judecata, poliţia...

– Minciuna este o greşeală gravă, Abner. Dar s-ar putea ca tu să nu crezi că pe lumea cealaltă există o balanţă care va cântări faptele fiecăruia dintre noi.

Evreul îşi muşcă buzele.

– Ai tăcut atâta timp pentru că te temeai ca anchetatorii să nu se intereseze de tine. Nu te-ai gândit deloc că puteai să-l ajuţi pe Moise, omul care ţi-a salvat viaţa.

– Maiestate!

– Asta-i adevărul, Abner: voiai să rămâi în umbră pentru că tu însuţi eşti un şantajist. Sarramanna a ştiut să dezlege limba cărămidarilor începători pe care tu îi exploatezi fără nici un pic de ruşine.

Evreul îngenunche din nou în faţa regelui.

– Îi ajut să-şi găsească de lucru, Maiestate... Merit pe deplin ceea ce primesc de la ei.

– Tu nu eşti decât o canalie, Abner, dar în ochii mei valorezi enorm, pentru că tu îl poţi salva pe Moise mărturisind motivul gestului său.

– Dumneavoastră... dumneavoastră mă iertaţi?

– Serramanna te va duce în faţa unui judecător care îţi va lua mărturia. Sub jurământ, o să descrii faptele aşa cum au fost, fără să uiţi chiar şi un singur amănunt. Să nu mai aud vorbindu-se despre tine, Abner.

8

Pleşuvul, funcţionarul de la Casa Vieţii din Heliopolis, avea misiunea de a controla calitatea alimentelor pe care i le aduceau agricultorii şi pescarii. Foarte conştiincios şi neobosit, el examina fiecare fruct, fiecare legumă, fiecare peşte. Vânzătorii se temeau de el, dar îl şi respectau pentru că le plătea întotdeauna preţul corect; nimeni, însă, nu putea deveni furnizorul său favorizat pentru că nu cădea niciodată în capcana rutinei şi nu făcea nimănui nici o concesie. Nu conta decât calitatea desăvârşită a alimentelor pentru ca, astfel, ele să poată fi binecuvântate prin ritualuri şi oferite zeilor, înainte de a fi împărţite oamenilor.

După ce alegea marfa cea mai bună, Pleşuvul trimitea cele cumpărate la bucătăriile de la Casa Vieţii, supranumite şi „locul pur", pentru că grija faţă de igienă era permanentă. Preotul nu era zgârcit cu inspecţiile inopinate, urmate câteodată de pedepse aspre.

În dimineaţa aceea, se îndreptă către rezervele de peşte uscat şi sărat.

Zăvorul din lemn al uşii, al cărui mecanism nu-l cunoşteau decât el şi ajutorul lui, fusese sfărâmat.

Uluit, împinse uşa.

Înăuntru domneau ca de obicei liniştea şi penumbra.

Îngrijorat, mai făcu câţiva paşi, dar nu simţi prezenţa nimănui. Se mai linişti întrucâtva şi se opri în faţa fiecărui ulcior; etichetele indicau felul şi numărul peştilor puşi la conservat, precum şi data la care fuseseră puşi la sare.

Lângă uşă era un loc gol.

Fusese furat un ulcior.

Toate damele de la curte visau la onoarea de a servi în Casa reginei. Dar Nefertari ţinea seama, în primul rând, de pricepere şi de seriozitate şi mai puţin de avere sau de rang. La fel ca Ramses când îşi organizase guvernarea, ea provocase multe surprize alegând tinere de origine modestă ca ţesătoare, coafeze sau cameriste.

Era printre ele o brunetă frumoasă, născută într-un cartier sărac din Memphis, care primise slujba mult râvnită de lenjereasă a marii soţii regale; trebuia să aibă în grijă veşmintele preferate ale reginei care, deşi avea la dispoziţie o garderobă uriaşă, avea o slăbiciune deosebită faţă de rochiile de modă veche şi de un şal pe care de multă vreme îl purta cu mare plăcere în ceasurile de seară. Nu era doar din cauză că se ferea de răcoarea sfârşitului de zi, ci, mai degrabă, pentru că îşi amintea că se acoperise cu acel şal, cuprinsă de visare, în noaptea de după prima întâlnire cu prinţul Ramses, tânărul energic, dar şi delicat în acelaşi timp, pe care ea îl refuzase mult timp înainte de a-şi da seama cât de mult îl iubea.

La fel ca şi celelalte angajate de la Casa reginei, lenjereasa nutrea pentru suverană o adevărată veneraţie. Nefertari ştia să guverneze cu graţie, să poruncească având surâsul pe buze; nici o îndatorire nu i se părea neînsemnată pentru a fi neglijată şi nu accepta nici scuze pentru întârzieri, nici minciuna. Când apărea vreo neînţelegere, reginei îi plăcea să vorbească ea însăşi cu servitoarea în cauză, ascultând şi

explicaţiile acesteia. Prietenă şi confidentă a reginei mamă, marea soţie regală cucerise inimile tuturor celor din jur.

Lenjereasa parfuma toate ţesăturile cu esenţe provenind din laboratorul palatului şi avea mare grijă ca veşmintele să nu facă vreo cută nedorită atunci când le aranja în lăzile de lemn şi în dulapuri. La căderea serii, ea se duse să caute şalul cel vechi cu care regina obişnuia să-şi acopere umerii chiar şi atunci când îndeplinea ultimele ritualuri ale zilei.

Faţa fetei se făcu albă ca varul.

Şalul nu mai era în locul obişnuit.

„Imposibil, îşi spuse ea, poate că am încurcat lada". Mai căută în alta, apoi în alte câteva, după care umblă şi prin dulapuri.

Nimic.

Lenjereasa le întrebă pe cameriste, pe coafeză, pe spălătorese... Nimeni nu putu să-i spună ceva.

Şalul preferat al lui Nefertari fusese furat.

Consiliul de război se reunise în sala de primiri a palatului din Pi-Ramses. Generalii aflaţi în fruntea celor patru armate veniseră la chemarea regelui, comandantul suprem al trupelor. Ameni nota totul şi urma să întocmească după aceea un raport.

Generalii erau scribi înaintaţi în vârstă, mai mult oameni de litere, având cu toţii moşii întinse şi cu experienţă în administraţie. Doi dintre ei luptaseră împotriva hitiţilor, sub ordinele lui Seti, dar confruntarea fusese scurtă şi fără prea mare amploare. În realitate, nici unul dintre aceşti ofiţeri superiori nu luase parte la un război adevărat al cărui sfârşit să nu poată fi prevăzut. Cu cât o asemenea înfruntare se apropia, ei erau tot mai încurcaţi.

– Starea armamentului nostru?

– Bună, Maiestate.

– Producția de arme?

– Continuă fără răgaz. Așa cum ai poruncit, plata fierarilor și a celor care fac săgeți a fost dublată. Dar ne trebuie în primul rând săbii și pumnale pentru lupta corp la corp.

– Carele de luptă?

– În câteva săptămâni, numărul lor va fi suficient.

– Caii?

– Sunt bine îngrijiți. Animalele vor porni la luptă într-o condiție fizică excelentă.

– Moralul oamenilor?

– Aici este buba, Maiestate, recunoscu cel mai tânăr dintre generali. Prezența voastră este binevenită, dar circulă în continuare o mie și unu de zvonuri despre cruzimea și invincibilitatea hitiților. Cu toate că noi căutăm să le dezmințim, poveștile astea prostești lasă urme în sufletele soldaților.

– Chiar și în cele ale generalilor mei?

– Nu, Maiestate, bineînțeles că nu... Dar mai rămân unele îndoieli în anumite privințe.

– Care?

– Ei bine... Inamicul ne este cumva cu mult superior ca număr?

– O să începem prin a restabili ordinea în Canaan.

– Hitiții se află deja acolo?

– Nu, armata lor nu s-a aventurat atât de departe de propriul teritoriu. Doar detașamentele de comando au răspândit peste tot teama, înainte de a se întoarce în Anatolia. I-au convins pe micii regi locali să ne trădeze, astfel încât să provoace o mulțime de conflicte care să ne slăbească forțele. Nu va ieși nimic din asta. Recucerirea rapidă a provinciilor le va da soldaților elanul necesar pentru a continua înaintarea spre nord și a obține o mare victorie.

– Unii sunt îngrijorați... în privința fortărețelor noastre.

– N-au nici un motiv. Alaltăieri și ieri, vreo zece porumbei călători au sosit la palat, aducând vești liniștitoare. Nici o fortăreaţă nu a căzut în mâinile inamicului; ele au proviziile și armamentul necesare pentru a rezista unor eventuale atacuri, până la venirea noastră. Trebuie, însă, să ne grăbim; am întârziat doar cam mult.

Spusele lui Ramses aveau valoarea unui ordin. Generalii se înclinară în semn de salut, după care ieșiră din sală pornind către cazărmile lor, cu intenţia fermă de a grăbi pregătirile pentru plecare.

– Niște incapabili, bombăni Ameni, punând jos condeiul bine ascuţit cu care scrisese.

– Ești cam aspru, aprecie Ramses.

– Uită-te la ei: niște fricoși, putred de bogaţi, obișnuiţi cu o viaţă prea ușoară! Până acum și-au omorât timpul mai mult trândăvind în grădinile vilelor decât să lupte pe câmpul de bătălie. Ce-o să facă în faţa hitiţilor a căror singură ţintă în viaţă este războiul? Generalii tăi sunt deja morţi sau gata s-o ia la fugă.

– Crezi că ar trebui să-i înlocuiesc?

– Prea târziu și la ce bun? Toţi ofiţerii tăi superiori sunt de aceeași teapă.

– Ai vrea ca Egiptul să renunţe la orice intervenţie militară?

– Ar fi o greșeală fatală... Trebuie să reacţionăm, ai dreptate, dar situaţia este clară: capacitatea noastră de a învinge depinde de tine și numai de tine.

Noaptea târziu, Ramses îl primi pe prietenul său, Acha. Regele și șeful serviciilor de spionaj nu-și puteau permite prea multe clipe de răgaz; în capitală, încordarea se făcea simţită din ce în ce mai puternic.

De la una dintre ferestrele biroului faraonului, unul lângă celălalt, cei doi bărbaţi priviră îndelung cerul întunecat al cărui suflet era format din mii de stele.

– Ceva nou, Acha?

– Situaţia s-a împotmolit: pe de o parte răsculaţii, pe de alta fortăreţele noastre. Susţinătorii noştri aşteaptă ca tu să intervii.

– Fierb eu însumi de nerăbdare, dar nu am dreptul să risc viaţa soldaţilor mei. Insuficient pregătiţi, material de război insuficient... Prea mult timp ne-am lăsat legănaţi de iluzia unei păci durabile. Trezirea la realitate este brutală, dar salvatoare.

– Să te audă zeii.

– Te îndoieşti cumva de ajutorul lor?

– Vom fi, oare, la înălţimea evenimentelor?

– Cei care vor lupta sub comanda mea vor apăra Egiptul cu preţul vieţii lor. Dacă hitiţii şi-ar atinge scopurile, aici ar domni tenebrele.

– Te-ai gândit oare că ai putea fi ucis?

– Nefertari va asigura regenţa şi, dacă va fi necesar, va domni ea însăşi.

– Ce frumoasă este noaptea asta... De ce oare oamenii nu se gândesc la altceva decât la a se omorî unii pe alţii?

– Am visat la o domnie paşnică. Soarta a hotărât altfel şi eu voi face cum este scris.

– Ţi-ar putea fi potrivnică, Ramses.

– Nu mai ai încredere în mine?

– Poate că mi-e puţin frică, aşa cum îi este fiecăruia.

– Ai dat de urma lui Moise?

– Deloc. Se pare că a dispărut.

– Nu, Acha.

– De ce eşti atât de sigur?

– Pentru că tu n-ai mişcat nici măcar un deget ca să-l găseşti.

Tânărul diplomat nu-şi pierdu cumpătul.

– Ai refuzat să-ţi trimiţi agenţii pe urmele lui Moise, continuă Ramses, pentru că nu doreşti arestarea şi condamnarea lui la moarte.

– Moise nu este prietenul nostru? Dacă eu îl aduc în Egipt, va fi imediat condamnat la pedeapsa capitală.

– Nu, Acha.

– Tu, faraonul, nu poţi încălca legea!

– Nici nu-mi trece prin minte. Moise va putea trăi liber în Egipt, căci justiţia îl va găsi nevinovat.

– Dar... Nu l-a omorât el pe Sary?

– În stare de legitimă apărare, după o mărturie înregistrată conform legii.

– Minunată ştire!

– Caută-l pe Moise şi găseşte-l.

– N-o să fie uşor... Dată fiind învălmăşeala de acum, s-ar putea să se afle într-un loc în care să nu putem ajunge.

– Găseşte-l, Acha.

9

Cu un aer furios, Serramanna intră în cartierul cărămidarilor. Patru evrei tineri, veniţi din Egiptul de Mijloc, nu se dăduseră în lături să-l acuze pe Abner de şantaj şi de jecmăneală. Obţinuseră cu ajutorul lui un loc de muncă, dar plătiseră cu vârf şi îndesat!

Poliţia îşi făcuse datoria într-un mod jalnic. Sary era un personaj dubios, dar încă influent, iar Moise era un om incomod; moartea primului şi dispariţia celui de-al doilea nu aduceau oare decât avantaje?

Poate că indicii preţioase nu fuseseră luate în seamă; sardul pusese şi el, ici-colo, o mulţime de întrebări, înainte de a intra din nou pe uşa lui Abner.

Cărămidarul studia o tăbliţă acoperită de cifre, muşcând în acelaşi timp dintr-un codru de pâine frecat cu usturoi. Când dădu cu ochii de Serramanna, ascunse tăbliţa sub şezut.

– Ei, Abner, îţi faci socotelile?

– Eu nu sunt vinovat de nimic!

– Dacă mai încerci să continui cu şmecheriile tale, o să ai de-a face cu mine.

– Mă apără regele!

– Nici să nu te gândeşti la aşa ceva.

Sardul luă de pe masă o ceapă dulce şi muşcă din ea.

– N-ai nimic de băut pe aici?

– Ba da, în cufărul ăla...

Serramanna dădu la o parte capacul.

– Pe zeul Bes, uite aici ceva cu care poţi face o beţie pe cinste! Amfore pline cu vin şi cu bere... Da' ştiu că meseria asta a ta rentează.

– Astea sunt... cadouri.

– E mare lucru să fii iubit.

– Ce tot vrei de la mine? Am depus mărturie!

– Nu mă pot abţine, îmi place tovărăşia ta.

– Am spus tot ce ştiam.

– Ai tu impresia asta. Pe când eram pirat, îi interogam eu însumi pe prizonieri; mulţi dintre ei nu-şi mai aminteau prin ce cotloane îşi ascunseseră averea. Prin puterea mea de convingere, până la urmă îşi aminteau.

– Eu nu sunt bogat!

– Nu mă interesează banii tăi strânşi la ciorap.

Abner scoase un suspin de uşurare. Pe când sardul destupa o amforă de bere, evreul ascunse mai bine tăbliţa sub rogojina de sub el.

– Ce ai scris acolo, pe tăbliţa aia de lemn, Abner?

– Nimic, absolut nimic...

– Pun pariu că ăia sunt banii pe care i-ai stors de la fraţii tăi evrei. Ar fi o dovadă bună pentru un tribunal.

Înspăimântat, cărămidarul nu mai spuse nimic.

– Am putea cădea la învoială, amice; eu nu sunt nici poliţist, nici judecător.

– Da' ce... ce vrei să-mi propui?

– Pe mine mă interesează Moise, nu tu. Tu îl cunoşteai bine, nu-i aşa?

– Nu mai bine decât alţii...

– Nu minţi, Abner. Tu urmăreai să obţii protecţia lui, aşa că l-ai pândit ca să ştii ce fel de om era, cum se comporta, cu cine se întâlnea.

– El își petrecea timpul muncind.

– Cu cine se întâlnea?

– Cu șefii de șantiere, cu muncitorii, cu...

– Și după ce-și termina munca?

– Avea plăcerea să discute cu șefii de clan evrei.

– Despre ce vorbeau?

– Noi suntem un popor mândru și neîncrezător... Câteodată mai vrem și noi să fim independenți. În ochii unui grup mic de fanatici, Moise apărea ca o călăuză. Când construcțiile din Pi-Ramses se vor termina, nebunia asta va fi repede dată uitării.

– Unul dintre muncitorii aflați sub „protecția" ta mi-a spus de vizita unui personaj ciudat cu care Moise a stat mult timp de vorbă, între patru ochi, în locuința ta de la cărămidărie.

– Așa este... Nimeni nu-l cunoștea pe omul acela. Se spunea că ar fi un arhitect venit din sud pentru a-i da lui Moise anumite indicații tehnice, dar nici n-a călcat pe vreun șantier.

– Cum arăta?

– Cam la șaizeci de ani, înalt, slab, cu o figură de pasăre de pradă, nasul mare, pomeții ieșiți în afară, buzele foarte subțiri, bărbia ascuțită.

– Îmbrăcat?

– O tunică obișnuită... Un arhitect adevărat ar fi avut niște haine ca lumea. Ai fi jurat că omul ăla voia neapărat să treacă neobservat. N-a vorbit decât cu Moise.

– Era evreu?

– Sigur, nu.

– De câte ori a venit la Pi-Ramses?

– De cel puțin două ori.

– De când a fugit Moise, l-a mai văzut cineva pe aici?

– Nu.

Însetat, Serramanna goli o amforă de bere dulce.

– Sper că nu mi-ai ascuns nimic, Abner. Altfel, m-aş enerva rău de tot şi s-ar putea să nu mă mai pot stăpâni.

– Ţi-am spus tot ce ştiam despre omul ăla!

– Eu nu ţi-am cerut să devii un om cinstit, ţi-ar fi neînchipuit de greu; oricum, încearcă, cel puţin, să nu-mi mai ieşi în cale.

– Ţi-ar plăcea... să-ţi mai dau câteva amfore ca aceea pe care tocmai ai băut-o?

Sardul îi apucă evreului nasul între degetul mare şi arătător şi i-l strânse cu putere.

– Ce-ar fi dacă ţi l-aş smulge ca să te învăţ minte?

De durere, Abner fu gata să leşine.

Serramanna ridică din umeri, ieşi din casa cărămidarului şi o luă în direcţia palatului pradă gândurilor.

Aflase multe în urma cercetărilor sale.

Moise complota. Urmărea să ajungă în fruntea unei mişcări evreieşti, fără îndoială ca să ceară noi avantaje pentru poporul său şi, poate, chiar un oraş al lor, independent, în Deltă. Dacă omul misterios era un străin care venise să le făgăduiască evreilor un ajutor din afară? Într-un asemenea caz, poate că Moise era vinovat de înaltă trădare.

Ramses nu ar fi acceptat cu nici un chip asemenea presupuneri. Înainte de a i le prezenta şi de a-l pune în gardă pe rege în privinţa celui pe care-l credea prietenul său, Serramanna trebuia să găsească şi dovezi pentru aceasta.

Sardul puse mâna pe mânerul unui vas cu cărbuni încinşi.

Iset cea frumoasă, prima soţie a lui Ramses şi mama lui Kha, fiul acestuia, avea la dispoziţie apartamente somptuoase în Pi-Ramses, în incinta palatului. Deşi relaţiile cu Nefertari erau fără nici un cusur, ea prefera să trăiască la Memphis şi să-şi petreacă timpul cu banchete în cursul cărora frumuseţea sa se afla în centrul atenţiei.

Cu ochii verzi, nasul mic și drept, buzele fine, grațioasă, vioaie și mereu veselă, Iset cea frumoasă era condamnată să ducă o existență luxoasă și lipsită de orice grijă. Deși încă tânără, nu mai trăia decât din amintiri. Fusese prima iubită a lui Ramses, îl iubise nebunește și încă îl mai iubea cu aceeași patimă, dar fără a dori să lupte pentru a-l recuceri. O zi, o oră, ea îl urâse pe acest rege căruia zeii îi hărăziseră toate calitățile; nu avea el și darul de a seduce, din moment ce sufletul lui îi aparținea lui Nefertari?

Da, măcar dacă marea soție regală ar fi fost urâtă, proastă și greu de suportat... Dar Iset cea frumoasă se declarase învinsă în fața farmecului și strălucirii ei și recunoștea că era o ființă extraordinară, o regină pe măsura lui Ramses.

„Ce soartă ciudată, cugeta tânăra femeie, să-l vezi pe bărbatul iubit în brațele alteia și să admiți că o asemenea situație cumplită este dreaptă și bună".

Dacă s-ar fi întâmplat ca Ramses să apară în fața ei, Iset cea frumoasă nu i-ar fi făcut nici un reproș. S-ar fi abandonat în brațele lui, cu aceeași frenezie ca în primele lor clipe de iubire, într-o colibă de stuf pierdută pe întinsul câmpiei. Chiar de-ar fi fost păstor sau pescar, o dorință la fel de intensă ar fi mânat-o înspre el.

Iset nu era câtuși de puțin atrasă de putere; n-ar fi fost în stare să îndeplinească îndatoririle unei regine a Egiptului și să facă față obligațiilor care-i reveneau lui Nefertari. Necunoscând invidia și gelozia, Iset cea frumoasă mulțumea puterilor din ceruri pentru că îi dăruiau o fericire neasemuită: aceea de a-l putea iubi pe Ramses.

Ziua aceea de vară era una fericită.

Iset cea frumoasă se juca fericită cu Kha, băiețelul ei de cinci ani, și cu fata lui Nefertari, Meritamon, care urma să împlinească în curând patru ani. Cei doi copii se înțele-

geau de minune; pasiunea lui Kha pentru citit şi scris nu se dezminţea şi el o învăţa pe surioara sa cum să deseneze hieroglifele şi chiar îi conducea cu pricepere mâna atunci când fetiţa se încurca. Astăzi, lecţia cuprindea desenarea păsărilor, lucru care cerea abilitate şi precizie.

– Hai să ne scăldăm, apa este grozavă.

– Prefer să învăţ, îi răspunse Kha.

– Dar trebuie să înveţi şi să înoţi.

– Nu mă interesează aşa ceva.

– Poate că sora ta ar vrea şi ea să se mai odihnească.

Fiica lui Ramses şi a lui Nefertari era tot atât de frumoasă ca şi mama ei. Aceasta ezită să intervină mai ferm, temându-se să nu-l supere nici pe unul, nici pe celălalt dintre copii. Fetei îi plăcea să înoate, dar nu dorea nici să-l necăjească pe Kha, doar el cunoştea atâtea secrete!

– Îmi dai voie să mă duc în apă? îl întrebă îngrijorată pe fratele ei.

Kha rămase o clipă pe gânduri.

– Bineînţeles, dar să nu întârzii prea mult. Trebuie să faci din nou desenul cu puiul de prepeliţă; capul nu este destul de bine rotunjit.

Meritamon alergă către Iset cea frumoasă care era fericită că Nefertari îi acorda atâta încredere încât îi permitea să participe la educaţia fetiţei.

Tânăra femeie şi copilul se lăsară să alunece în apa curată şi răcoroasă a unui bazin de la umbra unui sicomor. Da, era o zi plină de fericire.

10

La Memphis, căldura începea să devină înăbuşitoare. Vântul dinspre nord nu mai bătea şi adierile fierbinţi uscau gâtlejurile oamenilor şi ale animalelor. Între acoperişurile caselor se întinseseră pânze groase care dădeau umbră pe străduţele oraşului. Sacagiii nu-şi mai vedeau capul de atâta treabă.

În vila sa confortabilă, magul Ofir nu resimţea arşiţa de afară. Nişte deschizături făcute în înaltul zidurilor asigurau o circulaţie a aerului. Locul acela erau liniştit, odihnitor şi foarte potrivit pentru reculegerea absolut necesară ca să-şi pună în aplicare farmecele.

Ofir se simţea cuprins de un fel de agitaţie; de obicei, libianul îşi punea în practică ştiinţa cu răceală, aproape cu indiferenţă. Dar niciodată nu făcuse ceva atât de greu şi acum era entuziasmat de importanţa misiunii sale. El, fiu al unui consilier al lui Akhenaton, împlinea răzbunarea acestuia.

Ilustrul său musafir, Şenar, fratele mai mare al lui Ramses şi ministru al Afacerilor externe, sosi pe la jumătatea după-amiezii, când străzile oraşului, atât cele principale cât şi cele mai mici, erau pustii. Şenar preferase să călătorească într-un car aparţinând aliatului său Meba; un servitor mut conducea vehiculul.

Magul îl salută cu mult respect pe Şenar. Acesta, ca şi data trecută când se întâlniseră, era vizibil posomorât; libianul, cu profilul său de pasăre de pradă, avea o privire ca de gheaţă. Cu ochii săi de un verde închis, nasul proeminent, buzele foarte subţiri, semăna mai degrabă cu un diavol decât cu un om. Cu toate acestea, glasul său şi mişcările erau pline de blândeţe şi ai fi putut crede, în unele momente, că ai în faţă vreun preot bătrân ale cărui cuvinte picură linişte în sufletele credincioşilor.

– De ce m-ai chemat, Ofir? Nu-mi place deloc genul acesta de invitaţie.

– Pentru că am continuat să lucrez pentru cauza noastră, Stăpâne. N-o să fiţi dezamăgit.

– Sper, pentru tine în primul rând.

– Dacă aţi avea bunătatea să veniţi cu mine... Doamnele acestea ne aşteaptă.

Şenar îi oferise magului această locuinţă pentru ca el să-şi vadă în linişte de vrăji, ajutându-l astfel să pună mâna pe putere. Bineînţeles, fratele mai mare al lui Ramses fusese precaut şi trecuse casa pe numele surorii sale, Dolenta. O serie de aliaţi preţioşi de care se putea folosi după cum dorea... Acha, prietenul din copilărie al regelui şi complotist iscusit, negustorul sirian Raia, spion hitit mai priceput decât toţi şi, în prezent, acest Ofir pe care i-l prezentase naivul Meba, fostul ministru al Afacerilor externe căruia îi luase locul făcându-l să creadă că hotărârea de a-l schimba fusese luată de Ramses. Ofir reprezenta o lume ciudată şi periculoasă în care Şenar nu avea nici cea mai mică încredere, dar puterea lui de a face rău i se părea demnă de luat în seamă.

Ofir pretindea că ar fi creatorul unui proiect politic menit să reînvie erezia lui Akhenaton, să impună cultul zeului unic, Aton, ca religie de stat şi să instaleze pe tronul Egiptului

o urmaşă necunoscută a regelui nebun. Şenar îl lăsase pe Ofir să înţeleagă că era de acord cu răspândirea sectei sale, mesajul ei putându-l atrage pe Moise. Acesta era motivul pentru care vrăjitorul intrase în legătură cu evreul, vrând să-i dovedească faptul că urmăreau acelaşi ideal.

Şenar se gândea că o opoziţie din interiorul ţării, chiar redusă, ar fi fost un obastacol în plus în calea lui Ramses. La momentul potrivit, urma să se descotorosească de toţi aceşti aliaţi incomozi, căci un om care deţine puterea nu trebuia să aibă trecut.

Din nefericire, Moise comisese o crimă şi dispăruse. Fără sprijinul evreilor, Ofir nu avea nici o şansă reală să adune un număr suficient de partizani ai lui Aton şi să-i zdruncine puterea lui Ramses. Magul îşi dovedise, desigur, priceperea atunci când Nefertari năştea, ajungând chiar să pună în pericol viaţa reginei şi pe aceea a fiicei sale, Meritamon. Dar şi una şi cealaltă rămăseseră în viaţă. Cu toate că regina nu mai putea avea un alt copil, vrăjile făcute la casa regală fuseseră mai puternice decât cele ale libianului.

Ofir devenea inutil, ba de-a-dreptul incomod; aşa încât, atunci când primise mesajul lui prin care îl ruga să vină cât putea de repede la Memphis, Şenar se gândea chiar să-l elimine.

– A sosit musafirul nostru, le anunţă Ofir pe cele două femei care şedeau în penumbră şi se ţineau de mână.

Una dintre ele era Dolenta, sora lui Şenar şi a lui Ramses, o brunetă veşnic obosită; cea de-a doua, Lita, o blondă rotofeie pe care Ofir o prezenta ca fiind nepoata lui Akhenaton. Şenar o considera drept o înapoiată mintal, supusă voinţei vrăjitorului.

– Sora mea se simte bine?

– Mă bucur să te văd, Şenar. Faptul că eşti aici mă face să cred că suntem pe drumul cel bun.

Dolenta și soțul său, Sary, speraseră în zadar ca Ramses să le ofere o poziție privilegiată la curte. Deziluzionați, ei începuseră să comploteze împotriva regelui. Fusese nevoie ca Tuya, regina mamă, și Nefertari, marea soție regală, să intervină împreună pentru ca Ramses să-i trateze cu clemență după ce intrigile lor au fost descoperite. Perceptor în tinerețe al lui Ramses, Sary ajunsese la funcția de contramaistru; înăcrit și certăreț, el se năpustise cu înverșunare asupra cărămidarilor evrei. Nedreptățile și mârșăviile sale stârniseră mânia lui Moise și duseseră chiar la moartea sa. Cât despre Dolenta, ea era de-a dreptul fermecată de Ofir și de Lita. Femeia brună și înaltă nu mai jura acum decât pe Aton, zeul unic, și milita pentru reîntoarcerea populației la cultul său și detronarea lui Ramses, faraonul nelegiuit.

Ura pe care o nutrea Dolenta față de rege îi convenea lui Șenar care îi promisese un rol de primă importanță în viitoarea organizare a statului; într-un fel sau altul, el urma să se folosească de această forță negativă îndreptată împotriva fratelui său. Când nu ar mai fi putut suporta demența surorii sale, Șenar ar fi exilat-o.

– Ai mai aflat ceva de Moise? întrebă Dolenta.

– A dispărut, răspunse Șenar. Probabil că frații săi evrei l-au omorât și i-au îngropat trupul undeva prin deșert.

– Pierdem astfel un aliat prețios, recunoscu Ofir, dar voința singurului zeu se va împlini. Nu suntem noi din ce în ce mai mulți?

– S-ar impune să fim mai prudenți, fu de părere Șenar.

– Aton ne va veni în ajutor! proclamă cu înflăcărare Dolenta.

– Eu n-am scăpat din vedere planul meu de la început, spuse vrăjitorul: slăbirea puterilor magice care-l apără pe Ramses, singurul obstacol care apare cu adevărat în calea noastră.

– Primul tău atac nu a fost prea reușit, îi aminti Șenar.

– Trebuie să recunoașteți că am o anumită eficacitate.

– Este un rezultat insuficient.

– Sunt de acord, stăpâne Șenar. De aceea, m-am hotărât să folosesc o altă tehnică.

– Care anume?

Magul întinse mâna dreaptă, arătând înspre un chiup pe care se vedea o etichetă.

– Vreți să citiți ce scrie acolo?

– *Heliopolis, Casa Vieții. Patru pești: chefal.* Conserve?

– N-are importanță ce conserve: alimente pentru jertfe, alese cu grijă și deja încărcate cu vrăji. Mai am la dispoziție și bucata asta de stofă.

Ofir îi arătă oaspetelui său un șal.

– Aș putea jura că...

– Da, stăpâne Șenar, este chiar șalul preferat al marii soții regale, Nefertari.

– L-ai... furat?

– Oamenii mei sunt peste tot, v-am spus.

Șenar era impresionat. De ce complicitate beneficiase oare vrăjitorul?

– Unirea acestor două elemente, alimentele sfințite și șalul care a atins corpul reginei era neapărat necesară ca să mergem mai departe. Datorită lor și datorită hotărârii domniei-tale, o să reușim să aducem din nou în țară cultul lui Aton. Lita trebuie să domnească: ea va fi regină, iar domnia-ta va fi faraon.

Lita își ridică înspre Șenar privirile pline de încântare și încredere. Micuța era destul de atrăgătoare și promitea să fie o iubită de invidiat.

– Dacă rămâne Ramses...

– Nu-i decât un om, explică Ofir, și nu va rezista unor asalturi violente și repetate. Ca să reușesc, am nevoie de ajutor.

– Fii sigură că eu am să te ajut! exclamă Dolenta, strângând şi mai tare mâinile Litei ai cărei ochi ieşiţi din orbite erau aţintiţi asupra libianului.

– Ce-aveţi de gând? întrebă Şenar.

Ofir îşi încrucişă braţele în dreptul pieptului.

– Am nevoie şi de ajutorul domniei-tale, stăpâne.

– Al meu? Dar...

– Toţi cei patru care suntem aici dorim moartea perechii regale; noi patru suntem simbolul celor patru vânturi din natură, bornele timpului, lumea întregului. Dacă una dintre aceste forţe ar fi lipsit, vraja n-ar mai avea nici un efect.

– Eu nu sunt vrăjitor!

– Dacă aveţi bunăvoinţă este suficient.

– Acceptă, îl rugă fierbinte Dolenta.

– Ce-ar trebui să fac?

– Un simplu gest, îl lămuri Ofir. Prin aceasta vom grăbi căderea lui Ramses.

– Să începem.

Vrăjitorul deschise chiupul de lut şi scoase cei patru peşti săraţi şi uscaţi. Parcă visând, Lita o împinse în lături pe Dolenta şi se culcă pe spate. Ofir aşeză pe pieptul ei şalul lui Nefertari.

– Apucă de coadă unul dintre peşti, îi porunci el Dolentei.

Bruna cea trupeşă, cu formele generoase, se supuse. Din buzunarul mantiei sale, Ofir scoase o figurină micuţă care-l reprezenta pe Ramses şi o înfipse în gura peştelui.

– Al doilea peşte, Dolenta.

Magul repetă operaţiunea.

Patru figurine ale lui Ramses dispărură astfel în gurile celor patru peşti.

– Fie ca regele să moară în război, profeţi Ofir, fie ca el să cadă în capcana pe care i-o vom pregăti noi când va face cale-ntoarsă. Pentru totdeauna va fi despărţit de regină.

Ofir trecu într-o cămăruţă de alături, urmat de Dolenta, care ducea peştii cu braţele întinse, şi de Şenar a cărui dorinţă de a-i face rău lui Ramses îl ajuta să-şi învingă teama.

În mijlocul încăperii se afla un vas cu trei picioare plin cu jăratic.

– Aruncă peştii în foc, stăpâne; în felul acesta, dorinţa ta va fi îndeplinită.

Şenar nu stătu prea mult pe gânduri.

Când şi cel de-al patrulea peşte sfârâi pe jar, un urlet îl făcu să tresară. Cei trei se întoarseră în camera de primire.

Şalul lui Nefertari luase foc singur, arzând-o pe blonda Lita, gata s-o cuprindă cu totul.

Ofir trase la o parte fâşia de stofă şi flacăra se stinse.

– Când şalul va arde în întregime, îi lămuri el, Ramses şi Nefertari vor cădea pradă diavolilor veniţi din infern.

– Lita mai trebuie să îndure chinul ăsta? se îngrijoră Dolenta.

– Lita a acceptat acest sacrificiu. Pe toată durata vrăjii, ea va trebui să rămână conştientă. Tu o s-o îngrijeşti, Dolenta; îndată ce arsura ei se va vindeca, vom repeta vraja, până când şalul va fi complet mistuit de foc. Va trece oarece vreme, stăpâne Şenar, dar o să reuşim.

11

Mai mare peste terapeuţii din Nord şi din Sud, doctorul-şef al palatului, învăţatul Pariamakhu era un bărbat cam de cincizeci de ani, vioi, cu mâinile lungi, fine şi îngrijite. Bogat, căsătorit cu o nobilă din Memphis care adusese pe lume trei copii drăgălaşi, se putea lăuda că avusese o carieră de succes care îi atrăsese respectul tuturor.

Cu toate acestea, în dimineaţa aceea de vară, doctorul Pariamakhu era lăsat să aştepte în anticameră şi nu se împăca deloc cu o asemenea situaţie. Nu numai că Ramses nu era niciodată bolnav, dar acum îl mai şi făcea pe ilustrul terapeut să-l aştepte mai bine de două ceasuri.

În sfârşit, un valet apăru în faţa lui şi-l conduse în biroul lui Ramses.

– Maiestate, sunt umilul vostru servitor, dar...

– Ce mai faci, dragă doctore?

– Maiestate, sunt foarte neliniştit! La curte circulă zvonul că v-aţi gândit la mine să mă numiţi ca medic al armatei care va pleca spre Nord.

– Asta n-ar fi cumva o mare onoare?

– Cum să nu, Maiestate, desigur, dar n-aş fi mai de folos la palat?

– Poate că ar trebui să ţin seama de remarca aceasta.

Pariamakhu nu-şi ascunse îngrijorarea.

– Maiestate, aş putea să ştiu şi eu ce aţi hotărât?

– Dacă mă gândesc mai bine, ai dreptate. Prezenţa ta la palat este de neînlocuit.

Medicul îşi înăbuşi cu greu un suspin de uşurare.

– Am toată încrederea în ajutoarele mele, Maiestate; cel pe care îl veţi alege, va face faţă foarte bine.

– Am şi ales deja. Îl cunoşti, cred, pe prietenul meu Setau.

Un bărbat scund şi îndesat, fără perucă, prost bărbierit, cu ţeasta colţuroasă, cu o privire agresivă, îmbrăcat într-o tunică din piele de antilopă cu o mulţime de buzunare, înaintă către ilustrul învăţat care făcu un pas înapoi.

– Mă bucur să vă întâlnesc, dragă doctore! Cariera mea nu este câtuşi de puţin strălucită, sunt de acord, dar sunt prieten bun cu şerpii. N-aţi vrea să mângâiaţi vipera pe care am prins-o aseară?

Medicul se mai dădu îndărăt cu încă un pas. Înmărmurit, privi înspre rege.

– Maiestate, calităţile care se cer pentru a conduce un serviciu medical...

– Să fii deosebit de atent, doctore, cât timp voi lipsi eu. Vei răspunde cu capul de sănătatea familiei regale.

Setau vârî mâna într-unul dintre buzunarele sale. Temându-se că ar putea scoate de acolo vreun şarpe, Pariamakhu se grăbi să-l salute pe suveran şi se făcu nevăzut.

– Cât timp o să mai rabzi în jurul tău asemenea caraghioşi? se interesă îmblânzitorul de şerpi.

– Nu-l judeca atât de aspru; i se mai întâmplă şi lui să vindece câteodată vreun bolnav. Apropo... Eşti de acord să conduci tu serviciile medicale ale armatei?

– Nu mă interesează o asemenea funcţie, dar nu am dreptul să te las să pleci singur.

Un chiup cu peşte uscat de la Casa Vieţii din Heliopolis şi şalul reginei Nefertari... Două furturi, un singur vinovat! Serramanna era sigur că-l descoperise: nu putea fi altul decât

Rome, intendentul palatului. Sardul îl bănuia de mai multă vreme. Individul ăsta suspect de cumsecade îl trăda pe rege şi încercase chiar să-l ucidă.

Ramses greşise când îl alesese ca intendent.

Sardul nu putea vorbi cu regele nici despre Moise, nici despre Rome, fără a risca să provoace o reacţie violentă care n-ar fi dus la întemniţarea ticălosului de intendent şi nici n-ar fi zdruncinat prietenia care-l lega pe suveran de evreu. Cu cine să se poată sfătui dacă nu cu Ameni? Secretarul particular al lui Ramses, om cu capul pe umeri şi inteligent, doar el l-ar fi putut asculta.

Serramanna trecu printre cei doi soldaţi care făceau de pază la uşa coridorului ce ducea către biroul lui Ameni. Neobositul scrib conducea un serviciu cu douăzeci de înalţi funcţionari însărcinaţi cu rezolvarea celor mai importante dosare. Ameni extrăgea din ele ceea ce era mai important şi-i comunica totul direct lui Ramses.

Un zgomot grăbit de paşi se auzi din spatele sardului.

Surprins, el se întoarse. Vreo zece soldaţi îşi îndreptau lăncile înspre el.

– Ce v-a apucat?

– Aşa avem ordin.

– Eu sunt cel care dă ordine aici!

– Trebuie să vă arestăm.

– Ce tâmpenie e asta?

– N-avem ce face, trebuie să executăm ordinul.

– Plecaţi de aici sau vă ucid pe toţi!

Uşa biroului lui Ameni se deschise şi secretarul particular al regelui apăru în prag.

– Spune-le, Ameni, netoţilor ăstora să mă lase în pace!

– Eu sunt cel care le-a dat ordin să te aresteze.

Nici măcar un naufragiu nu l-ar fi zguduit mai rău pe fostul pirat. Timp de câteva clipe, nu fu în stare să facă nici

o mişcare. Soldaţii profitară de aceasta şi-i luară armele, legându-i mâinile la spate.

– Fă-mă să înţeleg...

La un semn al lui Ameni, gărzile îl împinseră pe Serramanna în biroul secretarului particular al lui Ramses. Scribul se uită pe un papirus.

– Cunoşti pe o anume Nenufar?

– Cum să nu, este o iubită de-a mea. Mai exact, este ultima dintre ele.

– V-aţi certat?

– Ciondăneli ca între iubiţi, mai ales în focul dragostei.

– Ai fost violent cu ea?

Sardul zâmbi.

– Ne-am luptat de câteva ori de-au sărit scântei, dar nu era decât ca plăcerea să fie deplină.

– Deci, tu n-ai nimic să-i reproşezi fetei ăsteia?

– Ba cum să nu! Mă sleieşte de puteri fără nici o ruşine.

Privirea lui Ameni rămânea ca de gheaţă.

– Nenufar asta ţi-a adus acuzaţii foarte grave.

– Bine, dar... Ea era de acord cu toate astea, pot să jur!

– Nu vorbesc acum de hârjoana voastră în pat, ci de trădarea ta.

– Trădare... Am auzit bine? Ăsta-i cuvântul pe care l-ai folosit?

– Nenufar te acuză că eşti un spion în slujba hitiţilor.

– Îţi baţi joc de mine, Ameni!

– Fata asta îşi iubeşte ţara. Când a dat peste nişte tăbliţe de lemn destul de ciudate, ascunse în lada cu rufărie din dormitorul tău, a crezut de cuviinţă că era bine să mi le aducă. Le recunoşti?

Ameni îi arătă sardului tăbliţele.

– Nu sunt ale mele!

– Sunt dovezile crimei tale. Din textele scrise cu o mână destul de neîndemânatică reiese că tu îl anunţi pe correspon-

dentul tău hitit că vei face în aşa fel încât corpul de elită pe care-l comanzi să nu lupte cum se cuvine.

– Absurd!

– Mărturia iubitei tale a fost înregistrată de un judecător. El a citit-o cu voce tare, în faţa unor martori, şi ea a confirmat cele declarate.

– Asta-i o manevră ca să mă discrediteze pe mine şi să-l pună în pericol pe Ramses.

– Din datele de pe tăbliţe rezultă că trădarea ta durează de opt luni. Împăratul hitit ţi-a făgăduit o adevărată avere pe care o vei primi după înfrângerea Egiptului.

– Eu îi sunt credincios lui Ramses... Din moment ce el m-a iertat atunci când în mâinile lui era viaţa mea, aceasta îi aparţine pentru vecie.

– Astea-s vorbe frumoase pe care nu le-ai dovedit prin fapte.

– Mă cunoşti bine, Ameni! Am fost cândva pirat, aşa-i, dar nu mi-am trădat niciodată un prieten.

– Credeam doar că te cunosc, dar tu te asemeni acelor curteni a căror dorinţă de a se îmbogăţi este singurul ţel. Un mercenar nu intră în slujba celui care-i oferă mai mult?

Deşi era rănit în mândria sa, Serramanna nu se lăsă intimidat.

– Dacă Faraonul m-a numit şeful gărzii sale personale şi comandant al unui corp de elită al armatei, înseamnă că avea încredere în mine.

– O încredere acordată total greşit.

– Nu recunosc să fi comis crimele de care mă acuzi.

– Dezlegaţi-i mâinile.

Serramanna simţi o mare uşurare. Ameni îl interogase cu asprimea lui obişnuită, dar pentru a se convinge de nevinovăţia sa!

Secretarul particular al regelui îi întinse sardului o bucată de trestie tăiată oblic, înmuiată la capăt în cerneală neagră, şi o plăcuţă de calcar cu suprafaţa bine lustruită.

– Scrie-ţi aici numele şi funcţiile.

Nervos, sardul făcu întocmai.

– Este acelaşi scris ca acela de pe tăbliţele de lemn. Şi dovada asta va fi ataşată la dosar. Eşti vinovat, Serramanna.

Ca ieşit din minţi, fostul pirat încercă să se arunce asupra lui Ameni, dar patru lănci se proptiră în coastele lui, făcând să apară câteva picături de sânge.

– O mărturie de netăgăduit, nu crezi?

– Vreau s-o văd pe fata asta şi s-o fac să-şi recunoască minciunile!

– O s-o vezi atunci când vei fi judecat.

– Asta-i o treabă bine ticluită, Ameni!

– Pregăteşte-te să te aperi cât mai bine, Serramanna. Pentru trădători ca tine, nu există decât o singură pedeapsă: moartea. Şi nu te baza pe bunăvoinţa lui Ramses.

– Lasă-mă să vorbesc cu regele, trebuie să-i spun unele lucruri foarte importante.

– Armata noastră pleacă în campanie mâine. Prietenii tăi hitiţi o să fie tare surprinşi că n-o să te vadă luptând.

– Lasă-mă să vorbesc cu regele, te rog din suflet!

– Aruncaţi-l în temniţă şi păziţi-l bine, le porunci Ameni soldaţilor.

12

Şenar era foarte bine dispus şi avea o poftă de mâncare grozavă. Micul său dejun, „clătitul gurii", cum îi spunea el, se compunea dintr-o fiertură de orz, două prepeliţe fripte, brânză de capră şi prăjiturele rotunde cu miere. În această zi frumoasă în care Ramses pleca în Nord cu armata sa, el îşi făcu o favoare, o pulpă de gâscă, friptă şi aromatizată cu rozmarin, cu chimen şi cu hasmaţuchi.

Cu Serramanna arestat şi aruncat într-o celulă, capacitatea de asalt a trupelor egiptene era redusă destul de mult.

Şenar îşi muia buzele într-o cupă de lapte proaspăt muls, când Ramses intră în apartamentele sale private.

– Fie ca faţa să-ţi fie apărată, spuse Şenar ridicându-se în picioare şi apelând la vechea formulă de politeţe, folosită pentru saluturile de dimineaţă.

Regele purta o pânză albă în jurul mijlocului şi un soi de bluză cu mâneci scurte. La încheieturile mâinilor, avea brăţări de argint.

– Mi se pare că fratele meu mai mare nu este gata să plece la drum.

– Dar... Credeai că o să mă iei cu tine, Ramses?

– Nu s-ar putea spune că ai un suflet prea războinic.

– Eu nu am nici forţa şi nici curajul tău.

– Iată care sunt instrucţiunile mele: pe timpul în care voi lipsi, tu vei aduna informaţiile care vin din străinătate şi le vei supune aprecierii consiliului meu de regenţă. Acesta va fi format din Nefertari, Tuya şi Ameni care vor avea dreptul să ia hotărâri. Cât despre mine, eu mă voi afla în prima linie, însoţit de Acha.

– Pleacă şi el cu tine?

– Prezenţa sa este neapărat necesară pentru că el cunoaşte cel mai bine terenul.

– Din păcate, diplomaţia nu prea a dat roade...

– Îmi pare rău, Şenar, dar nu mai avem timp pentru tratative.

– Care va fi strategia ta?

– Să restabilesc ordinea în provinciile care ne erau credincioase, apoi să fac o pauză înainte de a porni către Kadesh ca să-i înfrunt direct pe hitiţi. Când va începe această a doua parte a campaniei, poate că te voi chema să vii alături de mine.

– Aş fi foarte fericit să fiu împreună cu tine la victoria finală.

– Egiptul va supravieţui şi de data aceasta.

– Fii prudent, Ramses; ţara noastră are nevoie de tine.

Ramses se urcă în barcă şi traversă canalul care despărţea cartierul atelierelor şi al depozitelor de partea rămasă din vechea aşezare Pi-Ramses, oraşul Avaris, altădată capitală a ocupanţilor hicsoşi, asiatici de tristă amintire. Acolo se înălţa templul lui Seth, teribilul zeu al furtunii şi al frământărilor cereşti, deţinător al celei mai impunătoare puteri care lucrează în univers, şi protector al tatălui lui Ramses, Seti, singurul rege al Egiptului care cutezase să poarte un asemenea nume.

Ramses poruncise să se extindă şi să se înfrumuseţeze sanctuarul temutului Seth, chiar locul în care Seti îl adusese

ca să-l înfrunte pe zeu, pe când îl pregătea, în secret, pentru funcția supremă.

În sufletul tânărului prinț sălășluiau în același timp teama și forța în stare s-o învingă; la sfârșitul acestei confruntări luase naștere un foc, al naturii lui Seth, pe care Seti îl transpusese într-un dicton: „A crede în bunătatea ființelor omenești este o greșeală pe care Faraonul nu o va putea comite".

În curtea din fața templului acoperit fusese înălțată o stelă din granit roșu*. În vârf, animalul ciudat în care se reîncarna Seth, un fel de câine cu ochii roșii, cu urechi mari și ascuțite și cu un bot lung, curbat în jos. Nici un om nu văzuse vreodată o asemenea creatură, nici un om nu o va vedea vreodată. La baza stelei, același Seth era reprezentat sub înfățișare omenească. Pe cap avea o tiară conică, un disc al soarelui și două coarne. În mâna dreaptă, cheia vieții; în cea stângă, sceptrul „puterii".

Inscripția purta data celei de-a patra zile din a patra lună a verii anului 400**. În felul acesta, accentul era pus pe forța numărului patru, cel care dădea organizarea cosmosului. Textul hieroglific gravat pe stelă începea printr-o invocație:

Te salut pe tine, Seth, fiu al zeiței cerului,
Tu a cărui putere este mare în barca milioanelor de ani.
Tu care te afli la prova bărcii luminii și-i izgonești pe dușmanii ei,
Tu a cărui voce este tunătoare!
Dă-i voie faraonului să-ți semene întrutotul.

---

* Înaltă de 2,20 m și lată de 1,30 m.

** De unde vine și numele de „Stela anului 400" atribuit de egiptologi acestui document extraordinar.

Ramses intră în templul acoperit și se reculese câtva timp în fața statuii lui Seth. Energia zeului îi era neapărat necesară în lupta pe care urma să o ducă.

Seth, cel în stare să transforme patru ani de domnie în patru sute de ani înscriși în piatră, nu era el oare cel mai bun dintre aliații pe care-i putea avea?

Biroul lui Ameni era plin de suluri de papirus, vârâte în teci de piele, înghesuite în vase de lut sau îndesate în cufere de lemn. Peste tot erau etichete care dezvăluiau conținutul documentelor și data la care fuseseră înregistrate. O ordine strictă domnea în această încăpere în care nimeni nu avea voie să intre pentru a face curat. Ameni în persoană îndeplinea cu minuțiozitate această operațiune.

– Mi-ar fi făcut plăcere să plec împreună cu tine, îi mărturisi el lui Ramses.

– Locul tău este aici, prietene. În fiecare zi, vei vorbi cu regina și cu mama mea. Oricare ar fi pretențiile lui Șenar, el nu a primit din partea mea nici o putere de decizie.

– Nu sta acolo prea mult timp.

– Am de gând să lovesc repede și cu toată forța.

– Va trebui să te lipsești de Serramanna.

– Din ce cauză?

Ameni îi povesti împrejurările în care îl arestase pe sard. Ramses păru întristat.

– Întocmește cu grijă actul de acuzare, îi ceru regele. Când mă voi întoarce, îl voi interoga eu însumi; îmi va dezvălui motivele pentru care a făcut toate astea.

– Un pirat rămâne tot un pirat.

– Vreau să aibă un proces și o pedeapsă exemplare.

– Un braț atât de viteaz ți-ar fi fost de folos acolo, își arătă regretul Ameni.

– Sabia sa m-ar fi lovit pe la spate.

– Trupele noastre sunt cu adevărat pregătite pentru luptă?

– Nu mai au altă soluţie.

– Maiestatea ta crede că am avea într-adevăr sorţi de izbândă?

– Îi vom supune pe rebelii care răspândesc dezordine în ţinuturile aflate sub protecţia noastră, dar în continuare...

– Înainte de a porni spre Kadesh, dă-mi ordin să vin alături de tine.

– Nu, prietene. Aici, la Pi-Ramses, îmi eşti de cel mai mare folos. Dacă eu aş pieri, Nefertari va avea nevoie de ajutorul tău.

– Strădania de a susţine războiul va continua, făgădui Ameni; vom continua să facem arme. I-am... I-am rugat pe Setau şi pe Acha să vegheze la siguranţa ta. În lipsa lui Serramanna, ai putea foarte uşor să comiţi vreo imprudenţă.

– Dacă n-aş merge în fruntea armatei mele, n-ar fi ea învinsă încă înainte de a lupta?

Pletele sale erau mai negre ca bezna nopţii, era mai dulce ca smochinele, dinţii îi erau mai albi ca pulberea de marmură, sânii săi semeţi erau ca două mere ale dragostei.

Astfel era Nefertari, soţia sa.

Nefertari, regina Egiptului, a cărei privire plină de lumină era bucuria celor Două Ţinuturi.

– După ce m-am dus la Seth, îi mărturisi Ramses, am stat de vorbă cu mama.

– Ce ţi-a spus?

– Mi-a vorbit despre Seti, despre lungile clipe de meditaţie pe care le avea înainte de a da o bătălie, oricare ar fi fost ea, despre capacitatea sa de a-şi păstra energia în timpul nesfârşitelor zile de marş.

– În tine a văzut sufletul tatălui tău. El va lupta alături de tine.

– Las regatul în mâinile tale, Nefertari; Tuya şi Ameni vor fi aliaţii tăi credincioşi. Serramanna a fost arestat, Şenar

se va strădui, cu siguranţă, să se impună. Ţine zdravăn cârma ţării şi a statului.

– Nu te baza decât pe tine însuţi, Ramses.

Regele o strânse în braţe pe soţia sa, ca şi cum nu i-ar fi fost dat s-o mai vadă niciodată.

De la coroana albastră atârnau două panglici late de in încreţit, ajungând până în talie; Ramses purta un veşmânt de piele moale, o combinaţie de pieptar cu pânza din jurul mijlocului, formând un fel de platoşă acoperită cu plăcuţe mici de metal. O pelerină largă transparentă îi acoperea întreg trupul, dându-i o neasemuită măreţie.

Când Homer îl văzu pe faraon apărând într-o asemenea ţinută războinică, scoase pipa din gură şi se ridică în picioare. Hector, pisica tărcată negru cu alb, se refugie sub un scaun.

– Aşadar, Maiestate, a sosit clipa.

– Voiam să te salut înainte de a porni spre Nord.

– Iată versurile pe care tocmai le-am scris: *El are înhămaţi la carul său cei doi cai cu copitele de bronz, cu mers iute, cu coama bălaie ca aurul. Poartă o tunică strălucitoare, ţine în mână biciul şi, dintr-o plesnitură, îşi îndeamnă bidiviii la galop pentru ca ei să zboare între pământ şi cer.*

– Cei doi cai ai mei merită pe deplin o asemenea laudă; de mai multe zile îi pregătesc pentru încercarea prin care vom trece împreună.

– Plecarea asta, ce păcat... Tocmai aflasem o reţetă interesantă. Amestecând pâine de orz cu sucul curmalelor pe care le cojesc eu însumi, obţin, după fermentaţia necesară, o bere bună pentru digestie. Mi-ar fi plăcut s-o fi gustat împreună.

– Asta-i o reţetă egipteană străveche, Homer.

– Preparată de un poet grec, ar trebui să aibă o savoare nemaiîntâlnită.

– Când mă întorc, bem împreună din berea preparată de tine.

– Deşi, îmbătrânind, devin tot mai morocănos, nu-mi place deloc să beau singur, mai ales când am invitat un prieten drag să împartă cu mine o asemenea plăcere. Maiestate, politeţea te obligă să te întorci cât mai repede.

– Aceasta este şi intenţia mea. În plus, mi-ar face mare plăcere să-ţi citesc *Iliada*.

– Îmi mai trebuie încă mulţi ani ca s-o termin; de aceea eu îmbătrânesc mai încet, ca să profit cât mai mult de timp. Domnia-ta comprimă zdravăn timpul în pumn.

– Pe curând, Homer.

Ramses urcă în carul tras de doi dintre cei mai buni cai ai săi, „Victorie în Theba" şi „Zeiţa Mut este mulţumită". Tineri, viguroşi, inteligenţi, ei plecau bucuroşi la drum, cu mare poftă de a zbura în galop către noi orizonturi.

Regele încredinţase câinele său, Străjerul, lui Nefertari; Voinicul, impunătorul leu libian, se aţinea de-a dreapta carului. Minunat de frumos şi peste măsură de puternic, fiara era parcă şi ea nerăbdătoare să dovedească stăpânului său ce bun războinic putea fi.

Faraonul ridică braţul drept.

Carul porni din loc, roţile sale începură să se învârtă tot mai repede, leul îşi potrivi alergarea pentru a rămâne în vecinătatea suveranului. Şi mii de infanterişti, încadraţi de şirurile carelor de luptă, îl urmară pe Ramses.

13

Cu toată arşiţa de iunie, mai fierbinte decât în alţi ani, armata egipteană avu impresia că războiul urma să fie doar o plimbare plăcută la ţară. Traversarea Deltei pe la nord-est îi încântă pe soldaţi; fără a lua în seamă pericolul care ameninţa cele Două Ţinuturi, ţăranii secerau grâul copt. O briză uşoară, venind dinspre mare, stârnea valuri mărunte în lanurile strălucind de verde şi de auriu. Deşi regele conducea armata în marş forţat, infanteriştii priveau cu plăcere peste câmpuri, contemplând zborul bâtlanilor, al pelicanilor şi al flamingilor roşii.

Trupele făceau popas în sate, fiind bine primiţi de localnici; respectând întru totul ordinele primite, militarii mâncau legume sau fructe proaspete şi beau apă îndoită cu un vin uşor de prin partea locului, fără să uite şi tradiţionalele înghiţituri de bere dulce. Cât de departe era de ei imaginea soldatului însetat şi flămând, copleşit de greutatea harnaşamentului din spinare!

Ramses era comandantul suprem al armatei sale, aceasta fiind împărţită în patru regimente de câte cinci mii de oameni fiecare, puşi sub protecţia zeilor Ra, Amon, Seth şi Ptah. La aceşti douăzeci de mii de pedestraşi se adăugau rezerviştii, dintre care o parte urma să rămână în Egipt, şi corpul de elită, cei din carele de luptă. Pentru a face mai mobilă

această alcătuire care se mişca destul de greoi, regele organizase şi companii de câte două sute de oameni, puse fiecare sub comanda unui port-drapel.

Generalul carelor, generalii diviziilor, scribii armatei şi şeful intendenţei nu luau nici o iniţiativă şi-l consultau pe Ramses îndată ce apărea vreo situaţie dificilă. Din fericire, suveranul se putea baza pe intervenţiile rapide şi precise ale lui Acha de care ascultau toţi ofiţerii superiori.

Cât despre Setau, el avusese nevoie de o căruţă pentru a căra în ea ceea ce el considera a fi bagajul unui om prevăzător care pleca în neliniştitoarele ţinuturi din Nord: cinci brice din bronz, borcane cu alifii şi balsamuri parfumate, o piatră de ascuţit, un pieptene din lemn, mai multe burdufuri cu apă proaspătă, ţăruşi şi stâlpi pentru instalarea cortului, o secure, sandale, rogojini, o mantie, tunici, bastoane de trestie, mai multe zeci de vase pline cu oxid de plumb, catran, ocru roşu şi piatră acră, chiupuri cu miere, săculeţi cu chimen, ricin şi valeriană. Într-o altă căruţă se aflau medicamente, poţiuni şi diferite leacuri, puse sub supravegherea atentă a lui Lotus, soţia lui Setau, singura femeie care făcea parte din expediţie. Întrucât toată lumea ştia că ea se foloseşte de nişte reptile fioroase ca de o armă, nimeni nu îndrăznea să se apropie de frumoasa nubiană cu corpul zvelt şi delicat.

Setau purta în jurul gâtului un colier făcut din cinci căţei de usturoi care îl fereau de miasme şi de dureri de dinţi. Mulţi soldaţi făceau la fel, cunoscând virtuţile acestei plante care, după cum spunea legenda, apărase dinţii de lapte ai micului Horus, ascuns în mlaştinile Deltei împreună cu mama sa, Isis, pentru a scăpa de furia lui Seth, hotărât să-l ucidă pe fiul şi urmaşul lui Osiris.

Chiar de la primul popas, Ramses se retrăsese în cortul său, împreună cu Acha şi cu Setau.

– Serramanna avea intenţia să mă trădeze, le comunică el.

– Mă surprinde, recunoscu Acha. Eu am pretenţia că îi cunosc bine pe oameni şi aveam impresia că individul acela îţi era credincios.

– Ameni a strâns dovezi clare împotriva lui.

– Ciudat, se miră Setau.

– Ţie nu-ţi plăcea prea tare Serramanna, ţinu să-i amintească Acha.

– Ne-am cam ciondănit noi, e drept, dar l-am putut cunoaşte destul de bine. Piratul ăsta este un om de onoare care-şi respectă cuvântul. Şi cuvântul acesta ţi l-a dat şi ţie.

– Uiţi că există probe?

– Se poate ca Ameni să se fi înşelat.

– Nu prea are obiceiul.

– Oricât de grozav ar fi Ameni, poate greşi şi el. Fii sigur că Serramanna nu te-a trădat; mai degrabă cineva a vrut să-l scoată din joc ca să-ţi slăbească forţa.

– Tu ce crezi, Acha?

– Presupunerea lui Setau nu mi se pare absurdă.

– Îndată ce ordinea va fi restabilită în teritoriile aflate sub protecţia noastră, hotărî regele, şi hitiţii îşi vor cere iertare, o să lămurim povestea asta. O să aflăm dacă Serramanna este trădător sau dacă nu i-a fabricat cineva dovezile astea false; şi într-un caz şi în altul, vreau să cunosc adevărul curat.

– Iată un ideal la care eu am renunţat, recunoscu Setau. Peste tot unde trăiesc oameni, minciuna este la ea acasă.

– Rolul meu este să lupt împotriva ei şi s-o înving, afirmă Ramses.

– De aceea nici nu te invidiez. Şerpii, cel puţin, nu lovesc niciodată pe la spate.

– Decât doar dacă o iei la fugă atunci când îi vezi, îl corectă Acha.

– În cazul ăsta, tu meriţi pedeapsa lor.

Ramses înţelegea groaznica bănuială care străbătea cugetul celor doi prieteni ai săi. Ei ştiau ce era în sufletul lui şi ar fi putut discuta ore întregi ca să înlăture fantoma: şi dacă Ameni, el însuşi, a inventat acele dovezi? Ameni cel riguros, scribul neobosit în mâinile căruia regele avusese încredere să lase administrarea statului, fiind sigur că nu va fi trădat. Nici Acha, nici Setau nu îndrăzneau să-l acuze pe faţă, dar Ramses nu avea dreptul să se comporte ca şi cum n-ar fi avut urechi de auzit.

– De ce ar fi putut face Ameni un asemenea lucru? întrebă el.

Setau şi Acha schimbară o privire şi nu scoaseră nici o vorbă.

– Dacă Serramanna descoperise lucruri compromiţătoare pe seama secretarului meu, continuă Ramses, m-ar fi informat.

– Dar dacă Ameni l-a arestat tocmai ca să nu facă aşa ceva? sugeră Acha.

– Greu de crezut, gândi cu voce tare Setau; discutăm degeaba. Când o să ne întoarcem la Pi-Ramses, o ştim ce s-a întâmplat.

– Aşa-i cel mai înţelept, aprecie Acha.

– Nu-mi place vântul acesta, spuse Setau, nu este ca într-o vară obişnuită. Aduce boli şi stricăciuni, ca şi cum anul s-ar sfârşi înainte de vreme. Nu te lăsa amăgit, Ramses; boarea asta bolnăvicioasă nu prevesteşte nimic bun.

– Iuţeala cu care vom acţiona este cea mai bună garanţie a succesului nostru. Nici un fel de vânt nu ne va opri din drum.

Construite la graniţa de nord-est a Egiptului, fortăreţele care formau Zidul regelui comunicau între ele prin semnale optice şi trimiteau regulat rapoarte la curte; în vreme de pace, ele aveau misiunea să ţină sub control imigraţia. De

când fusese dată alarma generală, arcașii și pândarii supravegheau fără încetare zările de la înălțimea foișoarelor de pază. Toate aceste construcții masive fuseseră înălțate, cu multe secole înainte, de Sesostris I pentru a-i împiedica pe beduini să vină la furat de vite din Deltă și pentru a apăra țara de orice încercare de invazie.

„Oricine trece această frontieră devine unul dintre fiii faraonului" glăsuia stela legislativă aflată în fiecare dintre fortărețele întreținute cu grijă și apărate de o garnizoană bine înarmată și bine plătită. Soldații trăiau acolo împreună cu vameșii care încasau taxele cuvenite de la neguțătorii dornici să aducă mărfuri în Egipt.

Zidul regelui, consolidat pe parcursul timpului, asigura liniștea populației egiptene. Datorită acestui sistem de apărare care își dovedise utilitatea, țara nu avea motiv să se teamă nici de atacuri prin surprindere, nici de năvăliri ale barbarilor atrași de bogăția ținuturilor Deltei.

Armata lui Ramses mergea înainte fără să întâmpine nici un obstacol. Câte unii dintre veterani începeau să creadă că mergeau într-una dintre acele obișnuite deplasări de inspecție pe care faraonul avea datoria să le facă din vreme în vreme pentru a-și demonstra puterea militară.

Când soldații zăriră crenelurile primei fortărețe, cu o mulțime de arcași gata să tragă, optimismul mai scăzu întrucâtva.

Dar uriașa poartă dublă se deschise pentru a-l lăsa să treacă pe Ramses; îndată ce carul său se opri în mijlocul curții largi, un personaj pântecos, adăpostit de soare sub umbrela ținută de un servitor, se repezi în întâmpinarea suveranului.

– Mărire vouă, Maiestate! Prezența voastră aici este un dar din partea zeilor.

Acha îi făcuse lui Ramses un raport amănunțit asupra guvernatorului general al Zidului regelui. Mare proprietar

de terenuri, scrib format la universitatea din Memphis, un mâncău fără pereche, tată a patru copii, ura viaţa militară şi era nerăbdător să scape de această funcţie, mult râvnită de toţi, dar plictisitoare, pentru a deveni înalt funcţionar la Pi-Ramses şi a se ocupa de administrarea cazărmilor. Guvernatorul general care avea în grijă Zidul regal nu mânuise niciodată o armă şi se temea de violenţe; dar socotelile pe care le ţinea erau ireproşabile şi, datorită preferinţei sale pentru lucruri bune, garnizoanele fortăreţelor se bucurau de o hrană excelentă.

Regele se dădu jos din car şi mângâie cei doi cai; animalele îi răspunseră printr-o privire parcă plină de prietenie.

– Am pus să se pregătească un banchet, Maiestate; aici, nu vă va lipsi nimic. Camera de culcare nu va fi la fel de confortabilă ca aceea de la palat, dar sper că vă va fi pe plac şi că vă veţi odihni de minune.

– N-am venit până aici ca să dorm, ci să înăbuş o răscoală.

– Desigur, Maiestate, desigur! Nu vă va lua decât câteva zile ca să faceţi asta.

– De unde atâta siguranţă?

– Rapoartele venite de la oamenii noştri din punctele strategice aflate în Canaan sunt liniştitoare. Rebelii nu sunt în stare să se organizeze şi se bat între ei pentru putere.

– Poziţiile noastre au fost atacate?

– În nici un fel, Maiestate! Iată ultimul mesaj pe care l-a adus porumbelul călător sosit azi-dimineaţă.

Ramses citi documentul redactat într-un stil de un calm total. Reieşea că restabilirea ordinii în Canaan era o treabă destul de uşoară.

– Caii mei să fie îngrijiţi cu cea mai mare atenţie, porunci suveranul.

– Le va fi pe plac şi odihna şi hrana, promise guvernatorul.

– Sala hărților unde este?

– Vă conduc eu acolo, Maiestate.

Străduindu-se ca regele să nu piardă nici o secundă, guvernatorul parcă își pierduse brusc din greutate. Chiar și servitorul care-i ținea umbrela reușea cu greu să se țină după el.

Ramses îi instrui pe Acha, Setau și pe generali.

– De mâine, anunță suveranul, indicând traseul cu ajutorul unei hărți aflate pe masa scundă din fața lor, o vom lua direct către nord, în marș forțat. Vom trece pe la vest de Ierusalim, de-a lungul malului mării, vom stabili contactul cu prima noastră fortăreață de acolo și-i vom supune pe răsculații din Canaan. După aceea, ne vom instala tabăra la Megiddo, înainte de a relua din nou ofensiva.

Generalii se arătară de acord, Acha rămase tăcut.

Setau ieși din încăpere, privi cerul și reveni alături de Ramses.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-mi place deloc vântul ăsta. Este foarte înșelător.

14

Soldaţii mărşăluiau în pas vioi şi cu plăcere, disciplina nu mai era respectată cu sfinţenie. Intrând în ţinutul Canaanului, supus faraonului şi plătindu-i acestuia tribut, armata egipteană nu avea câtuşi de puţin impresia că se aventurase într-o ţară străină şi că ar putea apărea vreun risc oricât de mic. Oare Ramses nu luase prea în serios posibilitatea unui incident local?

Desfăşurarea forţelor egiptene era gândită astfel încât răsculaţii să predea în cea mai mare grabă armele şi să-l implore pe rege să-i ierte. Era încă o campanie care, în cel mai fericit caz s-ar fi putut încheia fără nici un mort sau rănit grav.

În trecerea lor de-a lungul coastei marine, soldaţii observaseră că fusese distrusă o mică fortificaţie ocupată, de obicei, de trei oameni care aveau misiunea să supravegheze migraţia turmelor de animale, dar nimeni nu se îngrijorase făcând prea mare caz dintr-un asemenea lucru.

Setau avea în continuare un aer posomorât. Conducându-şi singur căruţa, cu capul descoperit în ciuda soarelui arzător, el nu schimba nici măcar o vorbă cu Lotus aflată în centrul atenţiei infanteriştilor care aveau norocul să mărşăluiască în apropierea vehiculului frumoasei nubiene.

Briza mării mai domolea arşiţa, drumul nu era greu pentru picioarele soldaţilor, sacagii le ofereau în permanenţă

oamenilor ceva de băut. Chiar dacă era nevoie de o bună condiţie fizică şi chiar de plăcerea acestor deplasări în marş forţat, starea armatei nu semăna deloc cu iadul pe care-l descriseseră scribii, gata să ridice în slăvi meseria de militar în detrimentul altor ocupaţii.

La dreapta stăpânului său, leul lui Ramses. Nimeni nu îndrăznea să se apropie prea mult de el, de frică să nu fie sfâşiat de labele fiarei, dar fiecare soldat era fericit de prezenţa ei pentru că reprezenta încarnarea unei forţe supranaturale pe care numai faraonul era sortit s-o stăpânească. În absenţa lui Serramanna, leul era cel mai bun paznic al lui Ramses.

Se zărea prima fortăreaţă din ţinutul Canaanului.

Construcţie impresionantă, cu zidurile sale de cărămizi aşezate în pantă dublă, înalte de şase metri, parapetele bine întărite, meterezele solide, turnurile de veghe şi numeroasele creneluri de tragere pentru arcaşi.

– Cine este comandantul garnizoanei? îl întrebă Ramses pe Acha.

– O căpetenie experimentată, originară din Ierihon. A fost crescut în Egipt, a fost foarte bine instruit şi a primit acest post abia după mai multe călătorii de inspecţie în Palestina. L-am cunoscut; omul ăsta este serios şi demn de toată încrederea.

– Nu-i aşa că de la el veneau cele mai multe mesaje care ne dădeau veşti despre o răscoală în Canaan?

– Exact, Maiestate. Fortăreaţa aceasta este un punct strategic esenţial în care se adună toate informaţiile din regiune.

– Un asemenea comandant n-ar fi bun de guvernator al întregii provincii Canaan?

– Sun convins şi eu de asta.

– Pe viitor, o să evităm aceste tulburări. Provincia aceasta trebuie să încapă pe mâinile unui conducător priceput; depinde de noi să înlăturăm orice motiv de nesupunere.

– Nu există decât o singură posibilitate, își dădu cu părerea Acha: să eliminăm influența hitită.

– Exact asta am și eu de gând.

Un cercetaș înaintă în galop până la intrarea în fortăreață. Din înaltul meterezelor, un arcaș îi făcu un semn prietenesc.

Cercetașul se întoarse pe același drum. Un port-drapel dădu ordin oamenilor din fruntea coloanei să înainteze mai repede. Obosiți, nu se mai gândeau decât să-și potolească setea, să mănânce și să doarmă.

O ploaie de săgeți se abătu asupra lor și-i țintui locului. Zeci de arcași apăruseră din spatele meterezelor și trăgeau săgeată după săgeată în șirurile de soldați care se apropiaseră și nu aveau nici o posibilitate de a se apăra. Morți sau răniți, cu câte o săgeată înfiptă în cap, în piept sau în stomac, infanteriștii egipteni căzură unii după alții. Port-drapelul care comanda avangarda avu o zvâcnire de orgoliu: îi adună pe cei care scăpaseră nevătămați și încercă să cucerească fortăreața.

Precizia trăgătorilor nu dădu nici o șansă atacatorilor. Cu gâtul străpuns de o săgeată, curajosul comandant se prăbuși la poalele zidurilor.

În câteva minute, o mulțime de veterani și soldați bine instruiți muriseră.

Atunci când un grup de vreo sută de infanteriști cu lăncile în mâini se pregătea să-i răzbune pe camarazii uciși, Ramses interveni.

– Retrageți-vă!

– Maiestate, îl rugă cu lacrimi în ochi un gradat, lasă-ne să-i terminăm pe trădătorii ăștia!

– Dacă o să porniți la atac în dezordinea asta, o să fiți uciși cu toții. Dați-vă înapoi.

Soldații se supuseră.

Un roi de săgeți se abătu la mai puțin de doi metri de rege, imediat înconjurat de ofițerii săi superiori care intraseră în panică.

– Oamenii voştri să înconjoare fortăreaţa, în afara bătăii săgeţilor; în prima linie arcaşii, apoi infanteriştii şi, în spatele lor, carele de luptă.

Sângele rece al regelui îi linişti pe toţi. Soldaţii puseră în practică regulile pe care le învăţaseră la instrucţie şi se deplasară cu toţii în perfectă ordine.

– Trebuie aduşi de acolo răniţii ca să poată fi îngrijiţi, spuse Setau.

– Imposibil, arcaşii inamici i-ar doborî imediat pe sanitari.

– Am spus eu că vântul ăsta aduce nenorocire.

– Nu mai înţeleg nimic, se miră Acha. Nici unul dintre agenţii mei nu mi-a raportat că răsculaţii au pus stăpânire pe fortăreaţa aceasta.

– Probabil că au reuşit prin vicleşug, fu de părere Setau.

– Chiar dacă aşa s-ar fi întâmplat, comandantul ar fi avut timp să trimită mai mulţi porumbei călători care să aducă mesaje de alarmă pregătite cu mai mult timp înainte.

– Realitatea este simplă şi dezastruoasă, trase concluzia Ramses. Comandantul a fost ucis, garnizoana masacrată şi noi am primit nişte mesaje false trimise de răsculaţi. Dacă mi-aş fi răspândit trupele, trimiţând regimentele către diferitele fortăreţe din Canaan, am fi avut pierderi grele. Răscoala s-a întins mai mult decât credeam. Doar comandanţii hitiţi ar fi fost în stare să organizeze o astfel de lovitură.

– Crezi că ei se mai află în regiune? întrebă Setau.

– Trebuie să ocupăm fără întârziere vechile noastre poziţii.

– Cei care au ocupat această fortăreaţă nu vor putea rezista prea mult timp, aprecie Acha. Propune-le să se predea. Dacă printre ei se află şi hitiţi, i-am putea face să vorbească.

– Ia o grupă de soldaţi, Acha, şi du tratative tu în persoană.

– Mă duc şi eu cu el, se oferi Setau.

– Lasă-l să-şi pună în valoare talentele de diplomat; măcar de am reuşi să-i salvăm pe răniţi. Tu pregăteşte-ţi doctoriile şi instalează infirmeria.

Nici Acha, nici Setau nu comentară ordinele lui Ramses. Chiar şi îmblânzitorul de şerpi, care avea întotdeauna ceva de obiectat, se supuse autorităţii Faraonului.

Cinci care aflate sub comanda lui Acha porniră în direcţia fortăreţei. Alături de tânărul diplomat, un vizitiu ţinea în mână o lance care avea în vârf o pânză albă ca semn că egiptenii doreau să poarte negocieri.

Carele nu avură timp nici măcar să se oprească. Îndată ce intrară în bătaia armelor, arcaşii canaaneni se dezlănţuiră. Două săgeţi se înfipseră în gâtul vizitiului, a treia atinse braţul stâng al lui Acha, făcându-i o rană care sângera din belşug.

– Întoarce! urlă el.

– Nu te mai mişca atâta, îl certă Setau; dacă nu, compresa mea cu miere n-o să stea la locul ei.

– Îţi convine, nu te doare pe tine, bombăni Acha.

– Oi fi şi tu vreun sensibil?

– Nu mă dau în vânt după răni şi aş preferat-o pe Lotus ca doctor.

– În cazuri grave ca ăsta, eu sunt cel care trebuie să intervină. Dar, pentru că am folosit cea mai bună miere pe care o am, ar trebui să te vindeci. Rana o să se cicatrizeze repede, fără riscul unei infecţii.

– Ce sălbatici... Nici măcar n-am avut timp să văd cum se apără.

– N-are rost să-i mai ceri lui Ramses să le cruţe viaţa răsculaţilor: el nu rabdă ca viaţa prietenilor săi să fie ameninţată de cineva, chiar dacă ei s-au mai înşelat uneori pe căile întortocheate ale diplomaţiei.

Acha se strâmbă de durere.

– Uite că ai și tu un motiv valabil ca să nu iei parte la atac! îl înțepă Setau.

– Ai fi preferat ca săgeata să fie mai precisă?

– Nu mai bate câmpii și odihnește-te. Dacă un hitit ne cade în mână, o să avem nevoie de interpret. Setau ieși de sub uriașul cort care servea drept spital de campanie în care Acha era primul internat; îmblânzitorul de șerpi alergă spre Ramses ca să-i dea știrile rele.

Însoțit de leul său, Ramses dăduse ocol fortăreței, cu privirea mereu ațintită asupra acelei mase de cărămidă care domina câmpia. Simbol al păcii și al securității, ea devenise o amenințare pe care el trebuia s-o înlăture.

De la înălțimea meterezelor, cercetașii canaaneni îl urmăreau cu privirile pe faraon.

Nici strigăte, nici vorbe urâte. Le mai rămânea o speranță: ca armata egipteană să renunțe la a mai cuceri acea fortificație și să se împrăștie pentru a inspecta țara Canaanului, înainte de a se decide pentru o anume strategie. Într-o asemenea eventualitate, ambuscadele pregătite de instructorii hitiți ar fi forțat trupele lui Ramses să dea înapoi.

Setau, convins că ghicise intențiile inamicului, se întreba dacă o apreciere de ansamblu a situației n-ar fi fost de preferat în locul atacării unei fortărețe bine apărate, fapt care ar fi dus la pierderea multor vieți omenești.

Generalii își puneau și ei aceeași întrebare și, după ce se sfătuiseră în această privință, voiau să-i propună suveranului să lase acolo suficienți soldați pentru a-i împiedica pe asediați să iasă dintre zidurile fortăreței, în timp ce grosul trupelor urma să pornească spre nord pentru a afla care erau celelalte puncte în care izbucnise răscoala.

Ramses părea cu totul cufundat în gândurile sale și nimeni nu îndrăzni să deschidă gura decât după ce îl văzură

mângâind coama leului care şedea alături de el, nemişcat şi într-o atitudine plină de demnitate. Între om şi fiară se stabilise o legătură perfectă care dădea naştere unei puteri atât de impunătoare încât intimida pe oricine s-ar fi apropiat de ei.

Cel mai vârstnic dintre generali, unul dintre cei care serviseră în Siria sub comanda lui Seti, îşi luă inima în dinţi şi deschise vorba chiar cu riscul de a-l enerva pe suveran.

– Maiestate... Aş putea să vă spun ceva?

– Te ascult.

– Colegii mei şi cu mine am tot discutat. Părerea noastră este că ar trebui să ne dăm seama cât de mult s-a întins această revoltă. Din cauza unor informaţii măsluite, noi nu vedem prea clar care este realitatea.

– Ce propui pentru ca să ne lămurim?

– Să nu ne înverşunăm împotriva acestei fortăreţe şi să ne desfăşurăm pe tot teritoriul Canaanului. După aceea, putem lovi cu bună ştiinţă acolo unde trebuie.

– Este o perspectivă interesantă.

Bătrânul general răsuflă uşurat; aşadar, Ramses nu era împotriva unei tactici moderate şi logice.

– Trebuie să convoc consiliul de război, ca să aflăm ce ordine va da Maiestatea voastră?

– N-are nici un rost, răspunse regele, căci ele se pot rezuma în doar câteva cuvinte: atacăm imediat fortăreaţa asta.

15

Cu arcul său făcut din lemn de salcâm pe care numai el reuşea să-l încordeze, Ramses trase prima săgeată. Struna arcului, făcută dintr-o vână de taur, cerea o forţă demnă de zeul Seth.

Când războinicii de pe metereze îl văzură pe regele Egiptului luând poziţia de tragere, la mai mult de trei sute de metri de ziduri, zâmbiră neîncrezători. Credeau că nu era decât un gest simbolic care să încurajeze armata.

Săgeata de trestie, cu vârful din lemn tare acoperit cu bronz şi cu coada crestată, descrise un arc de cerc prin aer şi se înfipse drept în inima primului dintre apărătorii de pe coama zidului. Uluit, acesta privi sângele care-i ţâşnea din piept după care, cu capul înainte, se prăbuşi în gol. Al doilea războinic simţi o izbitură puternică în frunte, se clătină şi-l urmă pe camaradul său. Al treilea, îngrozit, încercă să scape întorcându-se către ai săi, dar fu lovit între spete, prăbuşindu-se în curtea fortăreţei. Un regiment de arcaşi se apropia deja de ziduri.

Arcaşii canaaneni încercară să se înşire de-a lungul meterezelor, dar egiptenii, mult mai mulţi şi trăgând cu precizie, uciseră jumătate din ei încă de la prima salvă.

Cei care îi înlocuiră avură aceeaşi soartă. Îndată ce numărul arcaşilor duşmani deveni neîndestulător pentru a apăra meterezele, Ramses ordonă infanteriştilor genişti să

se apropie cu scările. Voinicul, leul cel uriaş, privea liniştit desfăşurarea luptei.

După ce-şi rezemară scările de ziduri, soldaţii începură să urce. Dându-şi seama că egiptenii vor fi nemiloşi, canaanenii se luptară cu disperare. Aruncară bolovani de la înălţimea zidurilor acum aproape pustii şi reuşiră să doboare o scară. Mai mulţi atacatori îşi zdrobiră picioarele căzând la pământ. Dar arcaşii faraonului îi uciseră în scurt timp pe cei care se mai aflau sus.

Sute de infanterişti se căţărară rapid pe scări şi puseră stăpânire pe creasta zidurilor. În acelaşi timp cu ei sosiră şi arcaşii care îi năpădiră cu săgeţi pe duşmanii care se mai aflau în curtea fortăreţei.

Setau şi infirmierii săi luară în primire răniţii, ducându-i pe tărgi până în tabăra egipteană. Lotus unea marginile rănilor cu ajutorul unor bandaje lipicioase aplicate în cruce; câteodată, frumoasa nubiană mai proceda şi la coaserea rănilor. Pentru a opri hemoragiile, punea fâşii de carne crudă pe răni; în câteva ore, ea le făcu tuturor pansamente cu miere, cu ierburi astringente şi cu pâine mucegăită*. Cât despre Setau, el se folosi din plin de leacurile sale: decocturi, cocoloaşe de produse anesteziante, pastile, alifii şi poţiuni; reuşi să calmeze durerile, îi adormi pe soldaţii grav răniţi şi-i instală cât se putea de bine în cortul spital. Cei care mai puteau merge urmau să fie trimişi în Egipt, laolaltă cu morţii pentru că nici unul nu trebuia îngropat pe pământ străin. Dacă aveau familie, aceasta urma să primească o pensie pe viaţă.

În interiorul fortăreţei, canaanenii nu mai opuneau decât o rezistenţă firavă. Ultimele lupte se dădură corp la corp. Luptând unul contra zece, răsculaţii fură repede ucişi. Pentru a scăpa de un interogatoriu pe care-l bănuia nemilos, căpetenia lor îşi tăie el însuşi beregata cu pumnalul.

---

* Combinaţia are proprietăţi antibiotice.

Poarta mare fu deschisă şi Faraonul pătrunse în interiorul fortăreţei recucerite.

– Ardeţi cadavrele, ordonă el, şi purificaţi locul acesta.

Soldaţii stropiră zidurile cu un dezinfectant aromatizat şi afumară spaţiile de locuit, depozitele de alimente şi de arme. Miresme plăcute mângâiară nările învingătorilor.

Când fu servit prânzul, în sufrageria comandantului fortăreţei, orice urmă a luptei dispăruse.

Generalii lăudară puterea lui Ramses de a lua o decizie atât de drastică şi salutară rezultatul fericit al iniţiativei sale. Setau rămăsese printre bolnavi împreună cu Lotus iar Acha părea neliniştit.

– Nu te bucuri de această victorie, prietene?

– Câte alte lupte ca asta va trebui să mai dăm?

– O să recucerim fortăreţele una câte una şi Canaanul va fi pacificat. Nu mai avem de-a face cu o surpriză, aşa că nu mai riscăm să avem pierderi atât de grele.

– Cincizeci de morţi şi cam o sută de răniţi...

– Avem pierderi grele pentru că am căzut într-o capcană pe care nimeni n-o putea prevedea.

– Ar fi trebuit să-mi închipui aşa ceva, recunoscu Acha. Hitiţii nu se mulţumesc doar cu forţa brutală; la ei, gustul pentru uneltiri este ca o a doua natură.

– Nici un hitit printre morţi?

– Nici măcar unul.

– Deci, toate cetele lor s-au retras de îndată spre nord.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să ne aşteptăm şi la alte asemenea curse.

– O să ne descurcăm noi. Culcă-te, Acha; de mâine pornim mai departe în campanie.

Ramses lăsă pe loc o garnizoană puternică, bine aprovizionată cu tot ce era necesar. Mai mulţi curieri porniseră

deja spre Pi-Ramses; îi transmiteau lui Ameni ordinul de a expedia convoaie cu alimente către fortăreaţa recucerită.

Regele, în fruntea unei unităţi de o sută de care, deschise calea armatei sale.

Aceeaşi poveste se repetă de încă zece ori. De la trei sute de metri distanţă de fortăreaţa ocupată, Ramses semănă de fiecare dată panică, omorându-i pe primii arcaşi aflaţi pe metereze. Sub acoperirea valului neîntrerupt de săgeţi egiptene care îi împiedica pe canaaneni să riposteze, infanteriştii se urcau pe scările lor lungi şi puneau stăpânire pe ziduri. Niciodată nu încercară să spargă poarta mare de intrare în fortăreaţă.

În mai puţin de o lună, Ramses devenise din nou stăpânul Canaanului. Şi, pentru că răsculaţii masacraseră micile garnizoane egiptene fără să cruţe măcar femeile şi copiii militarilor aflaţi la datorie, nici unul dintre ei nu încercă să se predea cerând îndurare faraonului. Din momentul primei sale victorii, faima lui Ramses îi înspăimânta pe rebeli. Cucerirea ultimei fortăreţe, în nordul Canaanului, nu fu decât o simplă formalitate din moment ce apărătorii săi erau copleşiţi de spaimă.

Galileea, valea de la nord de Iordan, drumurile comerciale se aflau din nou sub controlul egiptenilor. Locuitorii din această regiune îl primiră cu entuziasm pe faraon, jurându-i credinţă veşnică.

Nu fusese capturat nici un hitit.

Guvernatorul din Gaza, capitala Canaanului, oferi un ospăţ minunat statului-major egiptean. Cu un devotament deosebit, concitadinii săi se puseseră la dispoziţia armatei faraonului pentru a îngriji şi hrăni caii şi catârii, precum şi pentru a oferi soldaţilor tot ce le era necesar. Scurtul război de recucerire lua sfârşit într-o atmosferă de fericire şi de prietenie.

Guvernatorul regiunii ţinuse o cuvântare foarte violentă împotriva hitiţilor, aceşti barbari ai Asiei care încercau, fără

succes, să rupă legăturile indestructibile dintre ţara sa şi Egipt. Luat de zei sub pavăza lor ocrotitoare, Faraonul zburase în ajutorul credincioşilor săi aliaţi şi vorbitorul era foarte sigur că suveranul nu-i va părăsi niciodată. Desigur, moartea tragică a egiptenilor care locuiau acolo provocase o mare durere. Dar Ramses acţionase în spiritul zeiţei Maat, luptând împotriva dezordinii şi restabilind ordinea.

– Mă scârbeşte o asemenea ipocrizie, îi şopti regele lui Acha.

– Nu spera să-i schimbi pe oameni.

– Dar am puterea să-i mut dintr-un loc în altul.

Acha zâmbi.

– Să-l înlocuieşti pe ăsta cu un altul? Tu o poţi face, într-adevăr. Dar natura umană nu poate fi schimbată. Îndată ce noul guvernator din Canaan va descoperi că poate avea un avantaj dacă te va trăda, nu va sta nici o clipă la îndoială. Cel puţin, îl cunoaştem bine pe ăsta de acum: mincinos, corupt, lacom. Nu va fi nici o problemă să-l manipulăm cum vrem noi.

– Uiţi că el a acceptat prezenţa detaşamentelor de hitiţi pe un teritoriu aflat sub controlul egiptenilor.

– Un altul ar fi făcut la fel.

– Mă sfătuieşti, aşadar, să-l păstrez în continuare pe nenorocitul ăsta?

– Ameninţă-l că-l vei alunga la cea mai mică prostie pe care o va face.

– Efectul de descurajator va dura câteva luni.

– Există o singură fiinţă omenească demnă de preţuirea ta, Acha?

– Datorită funcţiei mele, am de-a face cu mulţi oameni care deţin puterea, gata să facă orice ca s-o păstreze sau ca s-o sporească; dacă le-aş acorda măcar o fărâmă de încredere, aş zbura imediat de pe locul meu.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Te admir pe tine, Ramses, ceea ce este, pentru mine, un sentiment ieşit din comun. Dar nu eşti şi tu însuţi un om al puterii?

– Eu sunt slujitorul Regulii şi al poporului meu.

– Şi dacă, într-o zi, n-ai mai ţine seama de lucrurile acestea?

– În ziua aceea, puterea mea magică ar dispărea şi înfrângerea mea va fi inevitabilă.

– Fie ca zeii să nu permită o asemenea nenorocire, Maiestate.

– Ce ai mai aflat din cercetările tale?

– Negustorii din Gaza şi câţiva funcţionari bine stimulaţi au acceptat să se destăinuiască: chiar instructorii hitiţi au fost aceia care au stârnit revolta şi i-au sfătuit pe canaaneeni să ocupe prin vicleşuguri fortăreţele.

– În ce fel?

– Transporturi obişnuite de marfă... cu oameni înarmaţi ascunşi printre mărfuri. Toate fortăreţele noastre au fost atacate în acelaşi moment. Ca să salveze viaţa femeilor şi a copiilor luaţi ostatici, comandanţii au preferat să se predea. Greşeală fatală. Hitiţii îi asiguraseră pe locuitorii din Canaan că riposta egipteană va fi slabă şi ineficientă; masacrând garnizoanele noastre, cu care, totuşi, se aflau în relaţii excelente, răsculaţii credeau că nu pot păţi nimic.

Ramses nu regreta că fusese atât de ferm. Era o adunătură de laşi pe care braţul înarmat al Egiptului îi lovise.

– Ai mai aflat ceva despre Moise?

– Nici o pistă serioasă.

Consiliul de război se întruni în cortul regelui. Ramses îl prezida, aşezat pe un scaun pliant din lemn aurit, iar leul stătea culcat la picioarele sale.

Monarhul îl invitase pe Acha, apoi pe fiecare ofiţer superior să ia cuvântul. Bătrânul general vorbi ultimul.

– Moralul armatei este excelent, starea animalelor şi a materialului de asemenea; Maiestatea Voastră este pe cale să obţină o victorie strălucită care va fi menţionată la loc de cinste în anale.

– Dă-mi voie să mă îndoiesc de asta.

– Maiestate, noi suntem mândri că am luat parte la bătălia aceasta şi...

– Bătălie? Păstrează cuvântul acesta pentru mai târziu; ne va folosi atunci când vom întâmpina o rezistenţă serioasă.

– Pi-Ramses este gata să vă primească în triumf.

– Pi-Ramses va mai aştepta.

– Din moment ce ne-am restabilit stăpânirea asupra Palestinei, din moment ce în întregul Canaan domneşte pacea, n-ar fi mai potrivit să facem calea-ntoarsă?

– Ce-i mai greu de-abia acum ne rămâne de făcut: să recucerim provincia Amurru.

– Dar poate că hitiţii au adunat aici forţe importante.

– Ţi-e, cumva, frică să lupţi, generale?

– Ne-ar trebui ceva timp ca să ne gândim la o strategie potrivită, Maiestate.

– Este deja pregătită: pornim drept spre nord.

16

Purtând o perucă scurtă care acoperea parţial o panglică lată de prins părul, acesta prelungindu-se în două şuviţe groase până pe umeri, îmbrăcată cu o tunică mulată pe corp şi strânsă în talie cu o centură roşie, Nefertari îşi purifică mâinile cu apa venită din lacul sacru şi intră în naosul templului lui Amon pentru a întruchipa prezenţa divinităţii care-i oferă zeului miresmele subtile ale serii. În calitatea sa de soţie a zeului, regina acţiona în numele fiicei luminii, născută din forţa creatoare datorită căreia universul era mereu perfecţionat.

Regina închise porţile naosului, le zăvorî, ieşi din templu şi-i urmă pe preoţii răspunzători de ritual care o conduseră către Casa Vieţii din Pi-Ramses unde, ca încarnare a îndepărtatei zeiţe, moartă şi, în acelaşi timp, mamă, ea trebuia să ceară îndurare forţelor răului. Dacă ochiul Soarelui devenea propria sa imagine, ea putea face ca viaţa să continue, iar ciclurile din natură să se rotească neîntrerupt; fericirea liniştită a zilelor depindea de capacitatea sa de a transforma în armonie şi în pace forţa distrugătoare pe care o aduceau cu ele vânturile aducătoare de primejdii.

Un preot îi întinse reginei un arc, iar o preoteasă îi dădu patru săgeţi.

Nefertari încordă arcul, slobozi prima săgeată înspre est, pe a doua către nord, a treia o îndreptă spre sud şi a patra

luă direcţia vestului. În felul acesta, ea ucidea duşmanii nevăzuţi care-l pândeau ameninţători pe Ramses.

Şambelanul reginei-mamă Tuya o aştepta pe Nefertari.

– Stăpâna mea doreşte să vă vadă cât mai repede.

O lectică o duse imediat acolo pe marea soţie regală. Subţirică în rochia sa lungă din in cu pliseuri mărunte, cu talia strânsă într-un corset lat din fâşii de stofă de două culori, purtând brăţări de aur şi, în jurul gâtului, un colier din cinci rânduri de lapislazuli, Tuya era de o eleganţă impunătoare.

– Nu te speria, Nefertari; un curier venit din Canaan tocmai ne-a adus veşti excelente. Ramses a pus stăpânire pe întreaga provincie şi ordinea a fost restabilită.

– Când se întoarce?

– N-a spus nimic despre asta.

– Altfel spus, armata îşi continuă marşul spre nord.

– Aşa s-ar părea.

– Ai fi acţionat tot aşa?

– Fără să stau nici o clipă la îndoială, răspunse Tuya.

– La nord de Canaan se află provincia Amurru care reprezintă graniţa dintre zona de influenţă egipteană şi cea a hitiţilor.

– Seti a dorit să fie aşa, pentru a evita noi războaie.

– Dacă trupele hitite au trecut de această frontieră...

– Se vor ciocni, Nefertari.

– Am îndreptat săgeţi în toate cele patru direcţii ale vânturilor.

– Dacă ritualul a fost săvârşit, nu avem de ce să ne mai temem.

Şenar îl ura pe Ameni. Faptul că era nevoit ca, în fiecare dimineaţă, să-l întâlnească pe scribul acesta pricăjit şi pretenţios ca să capete informaţii despre expediţia lui Ramses îl scotea din sărite. Când el, Şenar, va domni, Ameni va

mătura printr-un grajd din provincie și-și va îngropa acolo dramul de sănătate pe care-l va mai avea.

Singura satisfacție: pe zi ce trecea, fața gălbejită a secretarului particular regal nu înceta să se lungească, semn neîndoielnic că armata egipteană bătea pasul pe loc. Fratele mai mare al faraonului își lua un aer deznădăjduit și promitea că se va ruga la zei pentru ca soarta să fie din nou prielnică Egiptului.

Ocupat destul de puțin la ministerul Afacerilor externe, dar făcându-i pe toți să creadă că muncea pe rupte, Șenar evita orice întâlnire cu negustorul sirian Raia. În asemenea vremuri agitate, ar fi fost nepotrivit ca un personaj de rangul lui Șenar să fie preocupat de cumpărarea unor vase rare aduse din alte țări. Așa că se mulțumea cu mesajele laconice ale lui Raia care era din ce în ce mai bine dispus. Din cele transmise de observatorii sirieni aflați în solda hitiților, Ramses căzuse în capcana întinsă de răsculații din Canaan. Prea îngâmfat, faraonul se lăsase purtat de avântul său obișnuit, uitând că dușmanii săi erau niște maeștri ai uneltirilor.

Șenar dezlegase mica enigmă care făcea vâlvă la curte: cine ar fi putut să fure șalul lui Nefertari și chiupul cu pești din Casa Vieții de la Heliopolis? Vinovatul nu putea fi altul decât zâmbitorul intendent al casei regale, Rome. Așa încât, înainte de obișnuita sa întâlnire obligatorie cu Ameni, îl chemase la el pe grăsanul acela, sub un pretext oarecare. Cu burta atârnând, cu obrajii umflați și bărbia triplă, Rome își îndeplinea perfect îndatoririle. Mișcându-se cu greutate, el era un maniac al curățeniei și al amănuntelor, gusta el însuși din felurile de mâncare pregătite pentru familia regală și-și supraveghea personalul cu multă pricepere. Numit în acest post de mare răspundere de rege în persoană, el le închisese gura celor din jurul său și-și impusese cerințele tuturor servitorilor de la palat. Cine nu i se supunea, însemna că era imediat dat afară.

– Ce aș putea face pentru voi, stăpâne? îl întrebă Rome pe Șenar.

– Nu ți-a spus intendentul meu?

– A pomenit ceva despre o problemă de preferințe la un banchet, dar nu văd...

– Ce-ar fi să vorbim despre chiupul cu pește uscat furat dintr-un depozit de la Casa Vieții din Heliopolis?

– Chiupul... dar eu nu știu nimic despre așa ceva...

– Și despre șalul reginei Nefertari?

– Am aflat și eu despre asta, sigur că da, și mi-a părut rău că s-a întâmplat așa un necaz, dar...

– Ai căutat să afli cine putea fi vinovatul?

– Dar nu eu sunt acela care trebuie să facă astfel de cercetări, stăpâne Șenar!

– Cu toate acestea, tu cam știi totul, Rome.

– Nu, nu cred...

– Ei, cum să nu, ia gândește-te puțin! Tu ești omul-cheie de la palat, cel care află fără să vrea tot ce se întâmplă.

– Aveți o părere prea bună despre mine.

– De ce ai săvârșit asemenea nelegiuiri?

– Eu? Doar nu credeți că...

– Nu bănuiesc, sunt chiar sigur de asta. Cui ai dat șalul și chiupul cu pești?

– Mă acuzați pe nedrept!

– Eu mă pricep la oameni, Rome. Și am și dovezi.

– Dovezi...

– De ce ai făcut ceva atât de periculos?

Fața răvășită a lui Rome, roșeața bolnăvicioasă care-i năpădise fruntea și obrajii, cărnurile care parcă îi atârnau și mai tare erau tot atâtea indicii care-l dădeau de gol.

Șenar nu se înșelase.

– Ori ai fost foarte bine plătit, ori îl urăști pe Ramses. Și într-un caz și în altul, este o crimă gravă.

– Stăpâne Şenar... Eu...

Disperarea grăsanului aproape că era înduioşătoare.

– Pentru că eşti un intendent foarte priceput, eu vreau cu tot dinadinsul să uit de întâmplarea asta nenorocită. Dar, dacă vreodată o să am nevoie de tine, va trebui să-mi dovedeşti toată recunoştinţa ta.

Ameni îşi întocmea raportul zilnic care urma să-i fie trimis lui Ramses. Scria cu o mână sigură şi rapidă.

– Aş putea să te deranjez câteva clipe? întrebă politicos Şenar.

– Nu mă deranjaţi. Ne supunem amândoi regelui care ne-a cerut să-l ţinem în fiecare zi la curent cu tot ce se întâmplă aici.

Scribul puse jos tăbliţa pe care scria.

– Pari obosit, Ameni.

– Doar vi se pare.

– N-ar trebui să-ţi vezi mai mult de sănătate?

– Doar sănătatea Egiptului mă îngrijorează.

– Ai, cumva... veşti proaste?

– Nu, dimpotrivă.

– Poţi să vorbeşti mai limpede?

– Am aşteptat să am o confirmare înainte de a vă vorbi despre succesele lui Ramses. Dat fiind că am fost induşi în eroare de mesajele false aduse de porumbeii călători, m-am învăţat să fiu mai prudent.

– A fost o idee a hitiţilor?

– Puţin a lipsit să ne coste scump! Fortăreţele noastre din Canaan căzuseră în mâinile răsculaţilor. Dacă regele şi-ar fi răspândit forţele în mai multe direcţii, pierderile noastre ar fi putut fi dezastruoase.

– Din fericire, se pare că n-a fost aşa...

– Provincia Canaan a fost din nou supusă, iar ieşirea la ţărmul mării este din nou liberă. Guvernatorul a jurat să i se supună cu credinţă faraonului.

– Grozav succes... Ramses a făcut o treabă foarte bună şi a înlăturat ameninţarea hitită. Presupun că armata a pornit pe drumul spre casă.

– Secret militar.

– Cum aşa, secret militar? Sunt ministru al Afacerilor externe, nu uita!

– Nu am şi alte informaţii.

– Asta nu se poate!

– Şi totuşi, aşa este.

Furios, Şenar ieşi din încăpere.

Ameni era chinuit de remuşcări. Nu din cauza atitudinii sale faţă de Şenar, ci pentru că avea îndoieli asupra modului cam grăbit în care rezolvase cazul Serramanna. Sigur, dovezile pe care le avea împotriva sardului erau zdrobitoare, dar scribul nu fusese, oare, cam prea credul? În agitaţia aceea de dinaintea plecării armatei, Ameni nu fusese la fel de exigent ca de obicei. Ar fi trebuit să verifice probele şi mărturiile care-l adusese pe mercenar în situaţia de a fi întemniţat. Poate că era inutil să-şi facă probleme, dar rigoarea i-o impunea.

Furios pe el însuşi, Ameni luă din nou în mâini dosarul lui Serramanna.

17

Bază militară care controla accesul în Siria, fortăreaţa Megiddo se înălţa în vârful unei coline, putând fi zărită de la mare depărtare. Singurul punct de reper în mijlocul unei câmpii înverzite, ea părea imposibil de cucerit: ziduri de piatră, creneluri, turnuri pătrate înalte, accesorii din lemn, porţi largi şi masive.

Garnizoana se compunea din egipteni şi din sirieni credincioşi faraonului, dar cum se putea da crezare mesajelor oficiale care afirmau că fortăreaţa nu căzuse în mâinile răsculaţilor?

Ramses descoperea cu uimire o privelişte neobişnuită: dealuri înalte şi împădurite, stejari cu trunchiuri groase şi noduroase, râuri nămoloase, smârcuri, un sol câteodată nisipos... Un ţinut greu de străbătut, ostil şi plin de mistere, îndepărtat, atât de diferit de frumuseţea Nilului şi de blândeţea câmpiei egiptene.

În două rânduri, o turmă de porci mistreţi se năpustise asupra cercetaşilor egipteni, parcă pedepsindu-i pentru cutezanţa de a fi tulburat liniştea scroafelor şi a puilor lor. Împiedicaţi la mers de o vegetaţie deasă şi încurcată, călăreţii înaintau destul de greu prin îngrămădirea aceea de tufişuri şi se strecurau ocolind trunchiurile arborilor bătrâni care crescuseră înghesuiţi unul într-altul. Erau destule

inconveniente, dar exista şi o parte bună a lucrurilor: abundenţa izvoarelor şi a vânatului.

Ramses dădu ordin să se facă un popas, dar fără a fi înălţate corturile. Cu ochii aţintiţi în depărtare, asupra fortăreţei Megiddo, el aştepta întoarcerea cercetaşilor.

Setau profită de oprire pentru a-i mai trata pe bolnavi, împrospătându-le alifiile şi bandajele. După ce răniţii grav fuseseră trimişi în ţară, în armată nu mai rămăseseră decât cei aflaţi într-o formă fizică bună, cu excepţia celor care sufereau din cauza căldurii, a frigului sau a unor tulburări gastrice. Preparatele pe bază de chimen şi de ricin eliminau aceste mici neplăceri. Oamenii continuau să consume, preventiv, usturoi şi ceapă, a cărei varietate denumită „lemnul şarpelui", provenind din deşertul oriental, era preferata lui Setau.

Lotus era pe cale să salveze un catâr muşcat la picior de un şarpe de apă pe care ea reuşise să-l prindă. Călătoria aceasta în Siria îi oferea aspecte interesante; până atunci, ea nu întâlnise decât specimene cunoscute. Acesta de acum, în ciuda cantităţii reduse de venin, era o specie nouă.

Doi infanterişti apelară la talentele nubienei, sub pretextul că fuseseră şi ei muşcaţi de un şarpe. Câteva palme zdravene îi pedepsiră pentru minciuna lor. Când Lotus lăsase să iasă dintr-un sac capul şuierător al unei vipere, cei doi şmecheri alergară cât îi ţineau picioarele şi se ascunseră printre camarazii lor.

Se scurseseră mai bine de două ore. Cu permisiunea regelui, călăreţii descălecaseră, iar vizitiii carelor şi infanteriştii se aşezaseră ca să se odihnească, având în jur numeroase santinele.

– Cercetaşii au plecat cam de multişor, observă Acha.

– Aşa zic şi eu, fu de acord Ramses. Ce-ţi face rana?

– Aproape vindecată. Setau acesta este un adevărat vrăjitor.

– Ce părere ai de locurile astea?

– Nu prea îmi plac. În faţa noastră, până departe, se vede teren drept, dar sunt şi smârcuri. De o parte şi de alta, păduri de stejari, tufişuri, ierburi înalte. Trupele noastre sunt prea răsfirate.

– Cercetaşii n-o să se mai întoarcă, afirmă Ramses. Ori au fost ucişi, ori au fost făcuţi prizonieri şi sunt ţinuţi acum în temniţele fortăreţei.

– Asta ar însemna că Megiddo a căzut în mâinile duşmanilor şi aceştia nu au de gând să se predea.

– Fortăreaţa aceasta este cel mai important punct strategic al Siriei, îi aminti Ramses. Chiar dacă hitiţii s-au instalat acolo, suntem datori s-o recucerim.

– Nu ar fi vorba despre o declaraţie de război, gândi cu voce tare Acha, ci de recuperarea unui teritoriu care face parte din zona noastră de influenţă. Aşa că putem ataca în orice clipă şi fără să dăm vreun avertisment. Din punct de vedere juridic, ne aflăm în cadrul unei rebeliuni care trebuie înăbuşită şi asta nu are nimic de-a face cu relaţiile dintre state.

Din punctul de vedere al ţărilor din jur, analiza tânărului diplomat era foarte corectă.

– Anunţă-i pe generali să se pregătească de atac.

Acha nu avu timp nici măcar să apuce frâul calului. Din desişul pădurii, din stânga regelui, ţâşni într-un galop nebunesc o ceată de călăreţi, năpustindu-se către vizitiii egipteni care se odihneau. Mulţi nefericiţi fură străpunşi de lăncile scurte, mai mulţi cai căzură cu picioarele sau beregăţile tăiate. Oamenii rămaşi în viaţă încercară să se apere cu suliţele şi cu săbiile; câţiva reuşiră să se urce în care şi să se retragă înspre infanteriştii adăpostiţi în spatele scuturilor.

Acest raid neaşteptat şi deosebit de violent păru încununat de succes. După fâşia de pânză care strângea părul des al atacatorilor, după barba lor tunsă ascuţit, după veşmintele

lor cu franjuri ajungând până la glezne, după centura lor multicoloră acoperită de o eşarfă, erau uşor de recunoscut ca fiind sirieni.

Ramses asista cu un calm desăvârşit la aceste scene. Acha strigă îngrijorat:

– Sunt pe cale să pătrundă în rândurile noastre!

– Degeaba se bucură de isprava lor.

Iureşul sirienilor fu domolit. Infanteriştii egipteni îi obligară să se abată înspre poziţiile arcaşilor şi tirul acestora fu nimicitor.

Leul mârâi.

– Ne pândeşte un alt pericol, spuse Ramses. În clipele acestea se hotărăşte soarta luptei.

Din aceeaşi pădure se iviră câteva sute de sirieni, purtând în mâini securi cu coada scurtă. Nu aveau de străbătut decât o mică distanţă ca să-i lovească din spate pe arcaşii egipteni.

– Hai! îşi îndemnă regele caii.

Auzind tonul pe care-l avea vocea stăpânului, cei doi bidivii simţiră că trebuiau să dea tot ce puteau. Leul ţâşni şi el, iar Acha împreună cu mai bine de cincizeci de care îl urmară pe rege.

Ciocnirea fu de o violenţă nemaipomenită. Cu ghearele sale ascuţite, fiara sfâşia capul şi pieptul celor care îndrăzneau să se apropie de carul lui Ramses, în timp ce regele, trăgând săgeată după săgeată, străpungea inimi, gâtlejuri şi frunţi duşmane. Carele îi striviră sub roţi pe răniţi, iar infanteriştii sosiţi în goana mare îi puseră pe fugă pe sirieni.

Atenţia lui Ramses fu atrasă de un războinic mai ciudat care alerga în direcţia pădurii.

– Prinde-l, îi porunci el leului.

Voinicul îi mai sfâşie pe cei doi duşmani pe care-i avea în gheare, după care se aruncă asupra bărbatului, trântindu-l la pământ. Deşi încerca să nu se folosească de toată forţa

sa, fiara îl rănise mortal şi omul zăcea acum la pământ cu spatele sfâşiat. Ramses îl examină cu atenţie pe războinicul care avea părul lung şi barba prost tăiată; veşmântul său lung, cu dungi roşii, era numai zdrenţe.

– Aduceţi-l aici pe Setau, porunci suveranul.

Lupta era pe sfârşite. Sirienii fuseseră ucişi până la ultimul şi pierderile în rândul egiptenilor erau foarte mici.

Setau ajunse gâfâind lângă Ramses.

– Îngrijeşte-l pe omul acela şi salvează-i viaţa; nu este sirian, ci un om al nisipurilor. Trebuie să ne spună ce caută aici. Atât de departe să se găsească de locurile sale de baştină unde se ocupă de obicei cu jefuirea caravanelor, venit din apropiere de Sinai... Setau fu surprins.

– Leul tău l-a aranjat bine.

Faţa rănitului era acoperită de sudoare, din nări îi curgea sânge, ceafa îi era înţepenită. Setau îi pipăi pulsul şi-i ascultă bătăile inimii, atât de slabe încât nu era prea greu de pus un diagnostic. Alergătorul nisipurilor era pe moarte.

– Poate vorbi? întrebă regele.

– Maxilarele îi sunt încleştate. Poate că ar mai exista o şansă.

Setau reuşi să vâre în gura muribundului o ţeavă din lemn, înfăşurată într-o bucată de pânză, şi-i turnă pe gât un lichid preparat din rizomi de chiparoasă.

– Băutura asta ar trebui să-i calmeze durerile. Dacă vlăjganul acesta este rezistent, mai poate trăi câteva ore.

Beduinul dădu cu ochii de faraon. Înspăimântat, încercă să se ridice, sfărâmă între dinţi tubul de lemn, dădu din mâini ca o pasăre care încearcă şi nu reuşeşte să-şi ia zborul.

– Linişteşte-te, amice, îl sfătui Setau. O să te îngrijesc.

– Ramses...

– Da, faraonul Egiptului în persoană doreşte să-ţi vorbească.

Beduinul privea ţintă coroana albastră.

– Vii din Sinai? îl întrebă regele.

– Da, acolo este țara mea...

– Cum se face că lupți alături de sirieni?

– Pentru aur... Mi-au promis aur...

– I-ai văzut pe hitiți?

– Ne-au dat un plan de luptă și au plecat.

– Mai sunt și alți beduini împreună cu tine?

– Ceilalți au fugit cu toții.

– Ai întâlnit, cumva, vreun evreu cu numele de Moise?

– Moise...

Ramses i-l descrise pe prietenul său.

– Nu, nu-l cunosc.

– Ai auzit vorbindu-se despre el?

– Nu, cred că nu.

– Câți oameni sunt în fortăreață?

– Eu... eu nu știu.

– Nu minți!

Cu o mișcare fulgerătoare și neașteptată, rănitul își înșfăcă pumnalul și se ridică în capul oaselor, încercând să-l ucidă pe rege. Cu o lovitură rapidă peste încheietura mâinii, Setau îl dezarmă pe agresor.

Sforțarea pe care o făcuse beduinul fusese prea mare. Fața i se schimonosi, corpul său se încordă ca un arc și căzu la loc fără viață.

– Sirienii au încercat să se alieze cu beduinii, comentă Setau. Ce prostie! Niciodată oamenii ăștia nu vor ajunge să se înțeleagă între ei.

Setau se întoarse la răniții egipteni care primeau deja primul ajutor de la Lotus și de la infirmieri. Morții fuseseră înfășurați în rogojini și încărcați în căruțe. Un convoi pus sub paza unei escorte puternice urma să plece în Egipt, unde nefericiții trebuiau să aibă parte de ritualurile prin care puteau spera să reînvie cândva.

Ramses își mângâie caii și nu-l uită nici pe leu care mârâia încetișor de parcă torcea. Numeroși soldați se adunară în jurul suveranului lor, își ridicară armele spre cer și-l aclamară pe cel care-i condusese la victorie cu măiestria sa de războinic experimentat.

Generalii reușiră să-și facă loc printre ei și se grăbiră să-l felicite la rândul lor pe Ramses.

– Ați mai zărit și alți sirieni prin pădurile din jur?

– Nu, Maiestate. Ne dați voie acum să instalăm tabăra?

– Avem altceva mai bun de făcut: să recucerim Megiddo.

18

După ce mâncă o mulţime de linte, un fel de mâncare de pe urma căreia nu se îngrăşa nici măcar cu un gram, Ameni îşi petrecuse noaptea la birou, pentru a mai câştiga câteva ore din ceea ce avea de făcut a doua zi şi pentru a avea timp să se ocupe din nou de dosarul lui Serramanna. Când simţea că spatele îl durea peste măsură, atingea cu mâna suportul pentru pensule, sculptat în lemn şi aurit, având forma unei coloane deasupra căreia se afla un crin, un dar oferit de Ramses atunci când îl angajase ca secretar. Prin acest gest îşi recăpăta imediat energia.

Încă din copilărie, Ameni se simţea unit cu Ramses prin legături invizibile şi-şi putea da seama instinctiv dacă fiul lui Seti se afla sau nu în pericol. De mai multe ori, el simţise că aripa morţii atingea umărul regelui şi că numai puterea magică a fiinţei sale de neam regal îi permisese să îndepărteze primejdia; dacă această barieră protectoare ridicată de zeităţi în jurul lui Ramses s-ar fi destrămat, cutezanţa faraonului nu l-ar fi condus, oare, la un eşec?

Şi dacă Serramanna era una dintre pietrele acestui zid magic, Ameni comisese o gravă greşeală împiedicându-l să-şi îndeplinească menirea. Dar un asemenea regret era el justificat?

Acuzaţia se baza în mare parte pe mărturia fetei aceleia, Nenufar, iubita lui Serramanna; aşa că Ameni trebuia să

ceară poliției să i-o aducă la palat ca s-o interogheze mai amănunțit. Dacă fata mințise, el o putea obliga să spună adevărul.

La ora șapte dimineața, polițistul care răspundea de ancheta aceea, un bărbat serios, de vreo cincizeci de ani, se prezentă în biroul secretarului general al regelui.

– Nenufar nu vine, anunță el.

– N-a vrut cumva să vină?

– Nu era nimeni la ea acasă.

– Locuia la adresa pe care a declarat-o?

– După cum spun vecinii, da, dar a părăsit casa de mai multe zile.

– Fără să spună unde se duce?

– Nimeni nu știe nimic.

– Ai percheziționat locuința?

– Nici un rezultat. Chiar și cuferele cu rufărie erau golite, de parcă femeia asta ar fi vrut să șteargă orice urmă a existenței sale.

– Ce ai aflat despre ea?

– O tânără foarte ușuratică după cum se pare. Gurile rele spun chiar că trăia vânzându-și farmecele personale.

– Se pare că lucra într-o făbricuță de bere.

– Nici vorbă de așa ceva. Am făcut toate cercetările necesare.

– Veneau mulți bărbați în vizită la ea?

– Vecinii spun că nu; dar lipsea ea deseori, mai ales noaptea.

– Trebuie s-o găsești și pe ea și pe cei care i-au fost cumva clienți.

– Așa o să facem.

– Dați-i zor.

După plecarea polițistului, Ameni citi din nou plăcuțele din lemn pe care Serramanna îi scrisese complicelui său hitit textul care-i dovedea vinovăția.

În liniştea adâncă a biroului său, la ora aceea a dimineții la care spiritul este deosebit de ascuţit, apăru o nouă ipoteză. Pentru a verifica dacă avea sau nu temei, trebuia să aştepte întoarcerea lui Acha.

Înălţată pe un pinten stâncos, fortăreaţa Megiddo făcu o impresie puternică armatei egiptene desfăşurate pe câmpie. Judecând după înălţimea turnurilor, probabil că geniştii urmau să construiască scări înalte care nu se puteau sprijini prea uşor de ziduri; săgeţile şi pietrele venite de sus riscau să producă pierderi grele printre atacatori.

Având-l pe Acha alături, Ramses înconjură fortăreaţa conducându-şi carul în cea mai mare viteză pentru a nu putea fi lovit de săgeţile arcaşilor de pe ziduri.

Nici o săgeată nu zbură în direcţia lui, nici un arcaş nu se arătă pe metereze.

– O să rămână ascunşi până în ultima clipă, aprecie Acha. În felul acesta, nu vor irosi nici un proiectil. Cea mai bună soluţie ar fi să-i înfometăm.

– Proviziile din Megiddo le vor permite să reziste mai multe luni. Ce poate fi mai sâcâitor decât să menţinem un asediu interminabil?

– Dacă am da atac după atac, am pierde mulţi oameni.

– Mă crezi atât de insensibil încât să nu visez decât la o nouă victorie?

– Gloria Egiptului nu este ea mai importantă decât soarta oamenilor?

– Fiecare viaţă este preţioasă pentru mine, Acha.

– Ce ai de gând?

– Ne vom aşeza carele de luptă în jurul fortăreţei, la o distanţă convenabilă, şi arcaşii noştri îi vor ucide pe sirienii care vor apărea la creneluri. Trei echipe de voluntari vor înălţa scările şi se vor apăra cu scuturile.

– Şi dacă Megiddo nu poate fi cucerită?

– Mai întâi să încercăm s-o cucerim; dacă pornim cu gândul că nu vom izbuti, suntem dinainte învinşi.

Energia pe care o inspira Ramses parcă dădu noi puteri soldaţilor. Se prezentară nenumăraţi voluntari, arcaşii se înghesuiră ca să se urce în carele de luptă ce încercuiră fortăreaţa, namilă tăcută şi neliniştitoare.

Ducând pe umăr scări lungi, mai multe coloane de infanterişti înaintară cu pas iute în direcţia zidurilor. Pe când le înălţau, arcaşii sirieni apărură pe cel mai înalt turn şi-şi încordară arcurile. Nici unul nu avu timp să tragă vreo săgeată. Ramses şi arcaşii egipteni îi doborâră. Un al doilea val de apărători având părul des, legat cu o panglică şi barba tăiată ascuţit, apăru în locul celorlalţi; sirienii reuşiră să tragă câteva săgeţi, dar ele nu atinseră nici un egiptean. Regele şi trăgătorii săi de elită îi eliminară şi pe aceştia.

– Cam slăbuţă rezistenţa, îi mărturisi bătrânul general lui Setau. Aş fi în stare să jur că oamenii aceia nu au luptat niciodată.

– Cu atât mai bine, voi avea mai puţin de lucru şi aş putea petrece şi eu o noapte liniştită alături de Lotus. Luptele astea mă sleiesc de puteri.

Infanteriştii începeau să urce pe scări când pe ziduri apărură cam cincizeci de femei.

Armata egipteană nu avea obiceiul să ucidă femei şi copii. Ele erau duse în Egipt, împreună cu copiii lor, ca prizonieri de război, şi deveneau servitoare ale marilor moşieri egipteni. După ce îşi schimbau numele, ele se integrau în societatea egipteană.

Bătrânul general rămase uluit.

– Credeam că am văzut totul... Nenorocitele alea sunt nebune!

Două sirience aduseră un vas de încălzit, îl urcară pe muchia zidului şi-l răsturnară în capul infanteriştilor care tocmai urcau. Atacatorii încercară să se ferească de cărbunii încinşi, lipindu-se şi mai tare de treptele scărilor. Săgeţile arcaşilor se înfipseră în ochii femeilor şi ele se prăbuşiră în gol. Cele care le înlocuiră, cu un nou vas plin cu jăratic, avură aceeaşi soartă. Agitată peste măsură, o fată puse un cărbune mai mare într-o praştie, o învârti de câteva ori şi o lansă la distanţă.

Proiectilul îl atinse pe bătrânul general în şold. El se prăbuşi, încercând să potolească arsura cu mâna.

– Nu pune mâna, îl sfătui Setau; stai liniştit, lasă-mă pe mine.

Ridicându-şi pânza din jurul şoldurilor, îmblânzitorul de şerpi urină pe arsură. Ca şi el, generalul ştia că urina, spre deosebire de apa din fântână sau de la râu, era un mediu steril şi curăţa rănile, înlăturând riscul de infecţie. Brancardierii îl transportară pe rănit la cortul-spital.

Infanteriştii ajunseră pe meterezele acum pustii.

Câteva minute mai târziu, poarta cea mare a fortăreţei Megiddo fu deschisă.

În interior mai rămăseseră doar câteva femei şi nişte copii înspăimântaţi.

– Sirienii au încercat să ne respingă aruncând toate forţele într-o luptă în afara fortăreţei, observă Acha.

– O asemenea manevră ar fi putut reuşi, fu de părere Ramses.

– Nu te cunoşteau pe tine.

– Cine s-ar putea lăuda, prietene, că mă cunoaşte cu adevărat?

Vreo zece soldaţi se apucaseră să jefuiască tezaurul fortăreţei, plin cu vase din alabastru şi cu statuete din argint.

Mârâitul leului îi împrăştie.

– Oamenii aceia să fie arestaţi, hotărî Ramses. Camerele de locuit să fie curăţate şi purificate cu fum.

Regele numi un guvernator şi acesta fu însărcinat să aleagă ofiţeri şi soldaţi pentru garnizoana care urma să rămână la Megiddo. În depozite mai rămăsese hrană suficientă pentru mai multe săptămâni. Un grup de soldaţi pornise deja în căutarea vânatului şi, eventual, a unor turme de oi sau de vite.

Ramses, Acha şi noul guvernator reorganizară economia regiunii; pentru că nu mai ştiau de cine să asculte, ţăranii întrerupseseră muncile de pe ogoare. În mai puţin de o săptămână, datorită prezenţei egiptenilor, se instală din nou liniştea şi pacea.

Regele porunci să se construiască mici forturi, ocupate de patru cercetaşi cu caii lor, la oarecare distanţă de Megiddo. În cazul unui atac hitit, mica garnizoană ar fi avut timpul să se pună la adăpost.

De la înălţimea turnului principal, Ramses avea în faţa ochilor o privelişte care nu-l atrăgea deloc. Viaţa departe de Nil, de palmieri, de câmpiile înverzite şi de deşert era o adevărată suferinţă. În aceste clipe liniştite ale zilei, Nefertari îndeplinea ritualurile serii. Cât de mult îi lipsea!

Acha întrerupse clipele de visare ale regelui.

– Aşa cum mi-ai cerut, am stat de vorbă cu ofiţerii şi cu soldaţii.

– Ce este în sufletele lor?

– Simt o încredere totală în tine, dar nu visează decât la întoarcerea acasă.

– Îţi place Siria, Acha?

– Este o ţară periculoasă, plină de capcane. Ca s-o cunoşti cu adevărat, trebuie să trăieşti mult timp aici.

– Ţinutul hitiţilor seamănă cu ea?

– Este mai sălbatic şi mai primitiv. Iarna, pe platourile înalte din Anatolia, bate un vânt îngheţat.

– Crezi că ar putea începe să-mi placă o asemenea ţară?

– Tu eşti Egiptul, Ramses. Nici o altă ţară nu-şi va găsi loc în inima ta.

– Până în provincia Amurru nu mai este mult.

– Nici până la duşmani.

– Crezi că armata hitită a năvălit în Amurru?

– Nu avem informaţii demne de crezare.

– Convingerea ta care este?

– Nu mă îndoiesc că ne aşteaptă chiar acolo.

19

Întinsă de-a lungul mării, între orașele-port Tyr și Byblos, provincia Amurru se afla la est de muntele Hermon și de orașul comercial Damasc. Era ultimul protectorat egiptean până la zona de influență hitită.

La mai mult de patru sute de kilometri de Egipt, soldații faraonului înaintau cu greu. Contrar recomandărilor pe care i le făcuseră generalii săi, Ramses evitase drumul pe malul mării și preferase un drum de munte, dificil de străbătut atât pentru animale cât și pentru oameni. Nimeni nu mai râdea, nimeni nu mai schimba vreo vorbă, cu toții se pregăteau pentru confruntarea cu hitiții a căror faimă îi înfricoșa chiar și pe cei mai curajoși.

După analiza diplomatului Acha, recucerirea provinciei Amurru nu avea să se facă în urma unui război deschis, dar câți vor cădea sub soarele însângerat? Mulți speraseră că regele se va mulțumi cu Megiddo și vor lua drumul întoarcerii spre casă. Dar Ramses nu acordase decât un scurt timp de odihnă armatei sale înainte de a o supune acestui nou efort.

În goana mare, un cercetaș ajunse din urmă coloana și se opri drept în fața lui Ramses.

– Sunt acolo, la capătul drumului, între faleză și mare.

– Mulţi?

– Mai multe sute de oameni înarmaţi cu lănci şi cu arcuri, ascunşi în spatele tufişurilor. Cum ei ţin sub observaţie drumul de pe malul mării, noi le putem cădea în spate.

– Hitiţi?

– Nu, Maiestate, oameni din provincia Amurru.

Ramses era surprins. Ce cursă i se mai întindea armatei egiptene?

– Du-mă acolo.

Generalul de la carele de luptă interveni.

– Faraonul nu trebuie să-şi asume un asemenea risc.

Ramses îl fulgeră cu privirea.

– Eu trebuie să văd, să judec şi să hotărăsc.

Regele porni pe urma cercetaşului. Cei doi bărbaţi parcurseră o porţiune de drum pe jos şi ajunseră într-un loc povârnit de care se agăţau stânci gata să se prăvălească.

Regele se opri.

Marea, drumul care mergea de-a lungul malului, îngrămădeala de tufişuri, inamicii pitiţi pe după ele, faleza... Nici un loc în care s-ar fi putut afla forţele hitite pentru a pregăti o ambuscadă. Dar la orizont nu se putea vedea nimic din cauza unei alte faleze. Zeci de care de luptă anatoliene nu puteau fi ascunse la o distanţă oarecare, putând interveni în luptă în mare viteză?

În mâinile lui Ramses se aflau acum vieţile soldaţilor săi, ei înşişi chezaşi ai securităţii Egiptului.

– Să ne desfăşurăm, şopti el.

Infanteriştii prinţului din Amurru moţăiau. Când primii egipteni ar fi ajuns venind dinspre sud pe malul mării, i-ar fi doborât prin surprindere.

Prinţul Benteshina aplica strategia pe care i-o impuseseră instructorii hitiţi. Aceştia erau convinşi că Ramses, după

atâtea curse câte îi întinseseră pe drum, n-ar mai fi putut ajunge până acolo. Şi dacă totuşi ajungea, forțele sale ar fi fost atât de mult diminuate încât această ultimă capcană ar fi fost de-ajuns ca să le distrugă cu totul.

Bărbat cam de cincizeci de ani pe care nu-i arăta, cu o falnică mustaţă neagră, Benteshina nu-i iubea pe hitiţi, dar îi era teamă de ei. Amurru era atât de aproape de zona lor de influenţă că nu avea nici un interes să-i supere. Desigur, era vasal al Egiptului şi plătea tribut faraonului; dar hitiţii nu-l mai acceptau astfel şi-i cereau să se răscoale dând în acest fel o ultimă lovitură unei armate egiptene sleite de puteri.

Simţindu-şi gura uscată, prinţul îi ceru paharnicului să-i aducă vin proaspăt. Benteshina se ascundea într-o grotă de sub faleză.

Servitorul nu apucă să facă decât câţiva paşi.

– Stăpâne... Uitaţi-vă!

– Grăbeşte-te, mi-e sete.

– Priviţi acolo, pe faleză... Sute, mii de egipteni!

Benteshina se ridică mut de uimire. Paharnicul nu se înşelase.

Un bărbat înalt de statură, purtând o coroană albastră şi veşminte cu reflexe aurii, cobora pe cărarea care ducea până pe plajă. La dreapta sa un leu uriaş.

Mai întâi câte unul, apoi în cete, soldaţii libanezi se întoarseră şi văzură acelaşi spectacol pe care-l văzuse şi căpetenia lor. Cei care aţipiseră fură imediat treziţi.

– Unde te ascunzi tu, Benteshina? întrebă vocea gravă şi răsunătoare a lui Ramses.

Tremurând din toate încheieturile, prinţul din Amurru înaintă către faraon.

– Nu eşti tu vasalul meu?

– Maiestate, eu am servit întotdeauna cu credinţă Egiptul!

– De ce îmi pregăteau oamenii tăi o ambuscadă?

– Ne gândeam... la securitatea provinciei noastre...

Un zgomot surd, asemănător cu tropotul unor cai umplu zările. Ramses privi în depărtare, în direcţia acelei faleze după care se puteau ascunde carele hitite.

Pentru faraon fu clipa adevărului.

– M-ai trădat, Benteshina.

– Nu, Maiestate! Hitiţii m-au forţat să fac ce spuneau ei. Dacă aş fi refuzat, ne-ar fi ucis şi pe mine şi pe supuşii mei. Noi aşteptam venirea voastră ca să ne eliberaţi de jugul lor.

– Unde sunt ei acum?

– Au plecat, convinşi că aici nu vor mai ajunge decât rămăşiţe din armata voastră, dacă ar fi reuşit să treacă de numeroasele piedici pe care vi le puseseră în drum.

– Ce este zgomotul acela ciudat?

– Vine de la valurile mari care iau naştere în mare, se rostogolesc spre stânci şi se sparg la mal.

– Oamenii tăi erau gata să poarte o bătălie împotriva mea. Ai mei sunt hotărâţi să lupte.

Benteshina îngenunche.

– Cât de trist este, Maiestate, să cobori pe tărâmul tăcerii, acolo unde domneşte moartea! Omul viu îşi doarme acolo somnul de veci, este toropit toată ziua. Cei care locuiesc acolo sunt atât de departe în adâncuri încât glasurile lor nu mai ajung până la noi, căci nu există nici uşi, nici ferestre. Nici o rază de soare nu luminează în bezna acelui regat al răposaţilor, nici o adiere de vânt nu le răcoreşte sufletele. Nimeni nu doreşte să păşească în acest îngrozitor ţinut. Cer cu umilinţă Faraonului să mă ierte! Să-i cruţe şi pe locuitorii din Amurru ca să-l poată sluji pe mai departe.

Văzându-l pe stăpânul lor atât de supus, soldaţii libanezi aruncară armele.

Când Benteshina fu văzut plecându-se cu umilinţă în faţa lui Ramses, strigăte de bucurie izbucniră din piepturile egiptenilor şi ale aliaţilor lor.

Când ieşi din biroul lui Ameni, Şenar era distrus.

După o campanie militară purtată cu o rapiditate de necrezut, Ramses recucerise provincia Amurru care trecuse, totuşi, nu demult, sub influenţa hitită! Cum era posibil ca acest rege fără experienţă, conducându-şi pentru prima oară armata pe un teritoriu duşman, să reuşească să treacă peste toate obstacolele şi să obţină o victorie atât de strălucită?

Trecuse mult timp de când Şenar începuse să nu mai creadă în existenţa zeilor, dar era evident că Ramses se bucura de o protecţie magică lăsată ca moştenire de Seti, datorită vreunui ritual secret. O asemenea forţă era aceea care îi conducea paşii.

Şenar întocmi o notă de serviciu spre ştiinţa lui Ameni. În calitatea sa de ministru al Afacerilor externe, se ducea el în persoană la Memphis ca să anunţe notabilităţilor de acolo vestea excelentă a victoriilor egiptene.

– Unde este magul? o întrebă Şenar pe sora sa, Dolenta.

Femeia brună şi înaltă, cu forme languroase, o strânse alături de ea pe blonda Lita, moştenitoarea lui Akhenaton, care stârnea mânia fratelui mai mare al lui Ramses.

– Lucrează.

– Vreau să-l văd imediat.

– Ai răbdare un pic, pregăteşte o nouă serie de descântece cu şalul lui Nefertari.

– Mare scofală a făcut! Află că Ramses a recucerit Amurru, a luat toate fortăreţele din Canaan şi şi-a impus din nou autoritatea asupra protectoratelor noastre din Nord! Pierderile noastre sunt mici de tot, iubitul meu frate nu are nici cea

mai mică zgârietură şi a devenit de-a dreptul un zeu pentru soldaţi!

– Eşti sigur de toate astea?

– Ameni este o sursă sigură de informaţii. Scribul ăsta blestemat este atât de şiret că trebuie să fie întotdeauna mai presus de adevăr. Canaan, Amurru şi Siria de Sud nu se vor mai întoarce în zona hitită. Fii sigură că Ramses va face din aceste teritorii o bază bine fortificată şi o zonă tampon peste care nici un duşman nu va mai trece. În loc să-l doborâm pe fratele meu, i-am întărit sistemul de apărare... Grozav rezultat!

Blonda Lita îl privea admirativ pe Şenar.

– Viitoarea noastră domnie se îndepărtează, draga mea. Şi dacă voi m-aţi tras pe sfoară, tu şi magul tău?

Şenar apucă de partea de sus a rochiei tinerei femei şi o sfâşie, rupându-i bretelele. Pe pieptul ei se vedeau urmele unor arsuri adânci.

Lita începu să suspine şi se ghemui în braţele Dolentei.

– N-o chinui, Şenar; ea şi cu Ofir sunt aliaţii noştri cei mai preţioşi.

– Grozavi aliaţi, n-am ce spune!

– Să nu te îndoieşti de asta, stăpâne, spuse încet un glas grav.

Şenar se întoarse.

Figura de pasăre de pradă a magului Ofir îl impresionă şi de data aceasta pe fratele mai mare al lui Ramses. Privirea ochilor de un verde închis ai libianului părea să aducă descântece în stare să doboare un duşman în câteva clipe.

– Nu sunt mulţumit de serviciile tale, Ofir.

– Aţi văzut cu ochii voştri că şi Lita şi eu însumi nu precupeţim nici un efort. Aşa cum v-am explicat, mergem foarte departe şi ne trebuie timp ca să izbândim. Atât timp cât şalul lui Nefertari nu va fi mistuit cu totul, protecţia

magică nu va fi înlăturată. Dacă ne grăbim, o vom omorî pe Lita şi nu vom mai avea nici o speranţă să-l detronăm pe uzurpator.

– Cât mai durează, Ofir?

– Lita este plăpândă pentru că este un medium excelent. După fiecare şedinţă de magie, Dolenta şi cu mine trebuie să-i oblojim rănile şi trebuie să aşteptăm vindecarea lor înainte de a-i folosi din nou calităţile.

– Nu puteţi folosi un alt cobai?

Privirea magului se înăspri.

– Lita nu este un cobai, ci viitoarea regină a Egiptului, soţia voastră. S-au împlinit câţiva ani buni de când ea se pregăteşte pentru această luptă nemiloasă din care noi vom ieşi învingători. Nimeni n-ar putea s-o înlocuiască.

– Am înţeles... Dar gloria lui Ramses creşte pe zi ce trece!

– O nenorocire i-ar putea pune capăt doar într-o clipă.

– Fratele meu nu-i deloc un om obişnuit, este însufleţit de o putere ciudată.

– Nu uit aceasta, stăpâne Şenar. Este motivul pentru care mă folosesc de cele mai profunde resurse ale ştiinţei mele. Graba ar fi o mare greşeală. Cu toate acestea...

Şenar rămase cu ochii aţintiţi la buzele lui Ofir.

– Cu toate acestea, voi încerca o acţiune directă asupra lui Ramses. Un om victorios devine prea sigur pe el şi nu mai este atât de prevăzător ca înainte. Noi o să profităm de un moment de slăbiciune.

20

Provincia Amurru era în plină sărbătoare. Prinţul Benteshina ţinuse cu tot dinadinsul să marcheze printr-o atmosferă sărbătorească prezenţa lui Ramses şi reinstaurarea păcii. Declaraţii solemne de credinţă fuseseră menţionate în papirusuri şi prinţul se angajase ca, în cel mai scurt timp, să trimită cu corăbiile un număr de trunchiuri de cedru care urmau să fie înălţate în faţa coloanelor templelor egiptene. Soldaţii libanezi deveniră cei mai buni prieteni ai camarazilor egipteni, vinul curse în valuri, iar femeile din provincia recucerită ştiură să-şi pună în valoare farmecele în faţa celor care urmau să le protejeze din nou.

Încântaţi de o asemenea ocazie, chiar dacă nu prea aveau încredere în această veselie cam forţată, Setau şi Lotus luară parte şi ei la petreceri şi se bucurară întâlnind un bătrân vrăjitor iubitor al şerpilor. Deşi speciile din partea locului erau lipsite de o calitate deosebită a veninului şi nu erau atât de agresive ca acelea care trăiau în Egipt, specialiştii se folosiră de ocazie pentru a-şi împărtăşi reciproc secrete ale meseriei.

În ciuda atenţiei cu care încerca să-l copleşească gazda sa, Ramses nu era deloc bine dispus. Benteshina puse această atitudine pe seama seriozităţii pe care faraonul, omul cel mai puternic din lume, trebuia să şi-o păstreze în orice împrejurare.

Acha nu era de aceeaşi părere.

La sfârşitul unui banchet la care luaseră parte ofiţerii superiori din Egipt şi cei din Amurru, Ramses se retrăsese pe terasa palatului princiar unde Benteshina îl găzduise pe ilustrul său oaspete.

Privirea faraonului era aţintită spre Nord.

– Aş putea să-ţi întrerup pentru câteva clipe gândurile?

– Ce doreşti, Acha?

– S-ar părea că nu apreciezi deloc ospitalitatea prinţului din Amurru.

– A trădat şi va trăda mereu. Dar îţi urmez sfatul: de ce să-l înlocuiesc din moment ce-i cunosc păcatele?

– Dar tu nu la el te gândeşti.

– Ştii tu ce mă frământă pe mine?

– Privirea ta este aţintită înspre Kadesh.

– Kadesh, mândria hitiţilor, simbolul dominaţiei lor asupra Siriei de Nord, pericolul permanent care pândeşte Egiptul! Da, visez la Kadesh.

– A ataca această cetate înseamnă a pătrunde în zona de influenţă hitită. Dacă iei o asemenea hotărâre, trebuie să le facem o declaraţie de război în toată regula.

– Dar ei au respectat aceste reguli stârnind răscoalele în ţinuturile aflate sub protecţia noastră?

– Acelea nu erau decât nişte forme de nesupunere. Dacă ataci Kadesh, înseamnă că încalci frontiera stabilită între Egipt şi imperiul hitit. Altfel spus, război în toată puterea cuvântului. Un conflict care ar putea dura mai multe luni şi care ne-ar putea duce la pierzanie.

– Suntem gata de orice.

– Nu, Ramses. Succesele tale nu trebuie să te facă să-ţi pierzi cumpătul.

– Victoriile acestea ţi se par un lucru de nimic?

– Tu n-ai învins decât nişte războinici mediocri; ăştia din Amurru au depus armele fără luptă. Nu acelaşi lucru se va întâmpla şi cu hitiţii. În plus, oamenii noştri sunt obosiţi şi dornici să se vadă cât mai curând pe la casele lor. Dacă ne angajăm în momentele acestea într-o confruntare atât de serioasă putem risca să ajungem la un dezastru.

– Este, oare, armata noastră atât de slabă?

– Trupurile şi spiritele oamenilor noştri erau pregătite pentru o campanie de recucerire, nu pentru atacarea unui imperiu cu posibilităţi militare mai mari decât ale noastre.

– Prudenţa ta nu este cumva periculoasă?

– Bătălia de la Kadesh va avea loc, dacă asta este dorinţa ta; dar trebuie să ştii să te pregăteşti pentru ea.

– O să iau o hotărâre în noaptea asta.

Petrecerea se terminase.

În zori, un zvon se răspândi prin tabără: armata se pregăteşte de luptă. Două ore mai târziu, Ramses apăru în carul de luptă tras de credincioşii săi cai. Regele era îmbrăcat cu platoşa de luptă.

În stomacurile oamenilor se puse un nod. Era oare întemeiat zvonul care circulase astă-noapte? Atacăm cetatea Kadesh, pornim asupra invincibilei capitale hitite, dăm piept cu barbarii aceia de o cruzime fără egal... Nu, tânărul rege n-ar fi putut urzi un plan atât de nesăbuit! Moştenind înţelepciunea tatălui său, el va respecta zona de influenţă a duşmanului şi va alege o soluţie paşnică.

Suveranul îşi trecu trupele în revistă. Feţele erau crispate şi îngrijorate; de la cel mai tânăr recrut, până la veteranul cel mai experimentat, oamenii înţepeniseră, cu muşchii atât de încordaţi încât parcă îi dureau. De vorbele pe care urma să le spună Faraonul depindea existenţa lor în continuare.

Pentru că nu-i plăceau asemenea momente solemne, Setau stătea lungit pe burtă în căruţa sa şi o pusese pe Lotus să-i facă un masaj, bucurându-se că sânii ei îi mângâiau omoplaţii.

Prinţul Benteshina se refugiase în palatul său şi nu mai avea chef să înfulece prăjiturile cu cremă care-i plăceau atât de mult la micul dejun. Dacă Ramses declara război hitiţilor, provincia Amurru urmă să servească drept bază de sprijin a armatei egiptene şi locuitorii ar fi fost înrolaţi ca mercenari. În caz că Ramses ar fi fost învins, hitiţii ar fi trecut ţinutul prin foc şi sabie.

Acha încercă să-şi dea seama ce intenţii avea regele, dar figura lui Ramses rămase imobilă şi inexpresivă.

Terminând inspecţia, Ramses îşi întoarse carul în direcţie opusă. Pentru o clipă, caii părură s-o pornească spre Nord, în direcţia cetăţii Kadesh. Apoi, Faraonul se întoarse către sud şi se îndreptă spre Egipt.

Setau se bărbieri cu un brici de bronz, îşi aranjă părul cu pieptenele său din lemn, cu dinţii inegali, îşi masă faţa cu o alifie care alunga insectele, îşi curăţă sandalele şi-şi făcu sul rogojina. Nu era la fel de elegant ca Acha, dar se străduia să pară mai dichisit ca de obicei, în ciuda râsetelor maliţioase ale lui Lotus. De când armata egipteană, plină de entuziasm, luase drumul spre casă, Setau şi Lotus avuseseră, în sfârşit, timp destul să se iubească pe săturate în căruţa lor. De jur împrejur, infanteriştii nu încetau să cânte imnuri închinate gloriei lui Ramses, în timp ce oamenii din carele de luptă, armă nobilă, se mulţumeau doar să fredoneze aceleaşi cântece. Toţi militarii aveau o convingere comună: viaţa de soldat era neînchipuit de frumoasă atunci când nu mergeau la luptă!

Mărşăluind în pas vioi, armata traversase Amurru, Galileea şi Palestina, ai căror locuitori îi aşteptau cu strigăte de

bucurie, oferindu-le fructe şi legume proaspete. Înainte de a parcurge ultima etapă care îi ducea la intrarea în Deltă, tabăra fu instalată la nord de Sinai şi la vest de deşertul Negev, într-o regiune călduroasă în care poliţia deşertului supraveghea mişcările populaţiilor nomade şi proteja deplasarea caravanelor.

Setau era nespus de bucuros. Locurile acelea era pline de vipere şi de cobre superbe, cu venin foarte puternic. Cu obişnuita sa îndemânare, Lotus prinsese deja vreo zece, umblând doar prin tabără; fata zâmbea atunci când îi vedea pe soldaţi ferindu-se din calea ei.

Ramses privea deşertul. Ochii săi erau aţintiţi către nord, acolo unde se afla Kadesh.

– Ai luat o hotărâre lucidă şi înţeleaptă, recunoscu Acha.

– Înţelepciune înseamnă să baţi în retragere în faţa inamicului?

– Nu înseamnă nici a te lăsa masacrat, nici a încerca imposibilul.

– Te înşeli, Acha; adevăratul curaj ţine de imposibil.

– Pentru prima oară, Ramses, tu mă sperii; în ce direcţie vrei să îndrepţi Egiptul?

– Crezi că ameninţarea care vine dinspre Kadesh se va risipi de la sine?

– Diplomaţia permite rezolvarea unor conflicte în aparenţă de nerezolvat.

– Diplomaţia ta îi va dezarma oare pe hitiţi?

– De ce nu?

– Oferă-mi tu, Acha, adevărata pace pe care o doresc; dacă nu, o voi construi eu însumi.

Erau o sută cincizeci.

O sută cincizeci de bărbaţi, alergători ai nisipurilor, beduini şi evrei, colindând de mai multe săptămâni prin deşertul

Negev în căutare de caravane rătăcite. Se aflau cu toţii sub comanda unui bărbat chior, cam de patruzeci de ani, care reuşise să evadeze dintr-o închisoare militară chiar înainte de a fi executat. Avea la activ treizeci de atacuri asupra caravanelor şi asasinase douăzeci şi trei de negustori egipteni sau străini, aşa că Vargoz apărea drept un erou în ochii tribului său.

Când armata egipteană apăruse la orizont, i se păruse a fi un miraj. Carele de luptă, călăreţii, infanteriştii... Vargoz şi oamenii săi se adăpostiseră într-o peşteră, hotărâţi să nu iasă de acolo până când nu dispărea inamicul.

În timpul nopţii, în visele lui Vargoz apăruse un chip.

Un cap ca al unei păsări de pradă, o voce blândă şi convingătoare, cea a unui mag libian, Ofir, pe care Vargoz îl cunoscuse încă din tinereţe. Într-o oază pierdută undeva între Libia şi Egipt, magul îl învăţase să citească şi să scrie şi se folosise de el ca medium.

Şi iată că astă-noapte figura poruncitoare se întorsese din trecut, iar vocea aceea pătrunzătoare îi dădea din nou ordine pe care Vargoz nu putea să nu le execute.

Cu privirile rătăcite, cu buzele albite din care parcă se scursese tot sângele, şeful bandei îi trezi pe ciracii săi.

– Cea mai tare lovitură a noastră, le explică el. Veniţi după mine.

Aşa cum făceau întotdeauna, se supuseră cu toţii. Acolo unde îi ducea Vargoz era rost de pradă bogată.

Când ajunseră în preajma taberei armatei egiptene, o bună parte dintre bandiţi rămaseră pe loc.

– Pe cine vrei tu să jefuieşti?

– Cel mai frumos cort, cel de acolo... Sunt comori mari în el.

– N-avem nici o şansă!

– Nu sunt multe santinele şi cele care sunt nu se aşteaptă la un atac. Mişcaţi-vă iute şi o să fiţi nişte oameni bogaţi!

– Este oastea faraonului, îi atrase atenția unul dintre alergătorii nisipurilor. Chiar dacă am reuși, o să ne prindă imediat!

– Dobitocule... Crezi că mai rămânem mult pe aici? Cu aurul pe care o să-l furăm, putem fi mai bogați decât prinții!

– Aurul...

– Faraonul nu pleacă nicăieri fără să ia cu el o grămadă de aur și de pietre prețioase. Cu asta îi cumpără pe vasalii săi.

– Cine ți-a spus așa ceva?

– Am visat.

Beduinul îl privi cu o uimire fără margini.

– Îți bați joc de mine?

– Faci ce spun eu sau nu?

– Să-mi pun eu pielea în joc pentru un vis... Nu ești zdravăn la minte?

Securea lui Vargoz îl lovi fulgerător pe alergătorul nisipurilor, retezându-i gâtul pe jumătate. Șeful tribului îi mai îndesă muribundului câteva lovituri de picior și-i dădu lovitura de grație despărțindu-i capul de trunchi.

– Mai vrea careva să spună ceva?

Cei o sută cincizeci de bărbați înaintară târâș către cortul faraonului.

Vargoz executa întocmai ordinul primit de la Ofir: să-i taie lui Ramses un picior, lăsându-l infirm.

21

Mulţi dintre soldaţii care făceau de pază moţăiau. Alţii visau cu ochii deschişi la căminul şi familia lor. O singură santinelă observă o umbră ciudată care se târa înspre cort, dar Vargoz fu iute de mână şi-l sugrumă înainte ca soldatul să dea alarma. Membrii tribului se văzură nevoiţi să recunoască, o dată în plus, că şeful lor avea dreptate. Nu era deloc greu să te apropii de cortul regelui.

Vargoz habar nu avea dacă Ramses ducea într-adevăr cu el o comoară şi nu se gândea la clipa în care tâlharii aveau să-şi dea seama că-i păcălise. Era împins înainte doar de obsesia care i se întipărise în minte: să se supună poruncii lui Ofir, să scape de faţa şi de vocea lui.

Fără să ia în seamă riscurile, el alergă spre ofiţerul aţipit lângă intrarea în cortul cel mare. Atacul lui Vargoz fu atât de violent încât egipteanul nu avu timp nici măcar să-şi scoată sabia din teacă. Cu răsuflarea tăiată de lovitura în cap pe care o primise de la atacator, fu trântit la pământ şi-şi pierdu cunoştinţa.

Calea era liberă acum.

Chiar dacă Faraonul era un zeu, el nu putea ţine piept unui agresor dezlănţuit.

Dintr-o lovitură cu securea, pânza cortului fu despicată.

Trezit brusc din somn, Ramses tocmai se ridica în capul oaselor. Cu arma ridicată, Vargoz se năpusti asupra regelui. O greutate enormă îl făcu una cu pământul. O durere puternică îi sfâșie spatele, ca și cum o mulțime de cuțite îi brăzdau carnea. Întorcând capul, el văzu, preț de o secundă, un leu uriaș ale cărui fălci tocmai se închideau pe țeasta sa, făcând-o să trosnească de parcă ar fi fost un fruct copt.

Urletul de groază al beduinului care venea pe urmele lui Vargoz dădu alarma. În lipsa căpeteniei, zăpăciți, fără să mai știe dacă trebuiau să atace sau s-o rupă la fugă, hoții fură străpunși de săgeți. Voinicul singur omorî cinci dintre ei apoi, văzând că arcașii egipteni își făceau foarte bine datoria, se întoarse ca să doarmă mai departe lângă patul stăpânului său.

Înfuriați, egiptenii răzbunară moartea santinelelor ucigându-i pe toți membrii tribului de tâlhari. Rugămințile de iertare ale unuia dintre răniți îi atraseră atenția unui ofițer care-l anunță pe rege.

– Un evreu, Maiestate.

Rănit în burtă de două săgeți, hoțul era pe moarte.

– Ai trăit în Egipt, evreule?

– Mă doare...

– Vorbește, dacă vrei să te îngrijim! îl somă ofițerul.

– Nu, nu în Egipt... Întotdeauna am trăit aici...

– Tribul tău l-a găzduit cumva pe unul, Moise? îl întrebă Ramses.

– Nu...

– De ce ne-ați atacat?

Evreul bolborosi câteva cuvinte de neînțeles și-și dădu duhul.

Acha se apropie de rege.

– Pe toți zeii, ești teafăr!

– Voinic m-a apărat.

– Cine sunt banditii ăştia?

– Nişte beduini, alergători ai nisipurilor, şi cel puţin unul dintre ei era evreu.

– Atacul acesta al lor era adevărată sinucidere.

– Cineva i-a îndemnat să pornească la o asemenea ispravă nesăbuită.

– Să fie mâna hitiţilor?

– S-ar putea.

– La ce te gândeşti?

– Demonii tenebrelor sunt nenumăraţi.

– Eu nu reuşeam să adorm cu nici un chip, mărturisi Acha.

– Din ce cauză ai avut o asemenea insomnie?

– Reacţia hitiţilor. Nu vor sta cu mâinile în sân.

– Poate îmi reproşezi că nu am pornit atacul asupra cetăţii Kadesh.

– Trebuie să consolidăm cât se poate de repede sistemul de apărare a protectoratelor noastre.

– Asta o să fie, Acha, misiunea ta pentru viitor.

Ca să mai facă economii, Ameni răzuia o plăcuţă veche din lemn ca s-o folosească din nou pentru scris. Funcţionarii din serviciul său ştiau că secretarului particular al regelui nu-i plăcea risipa şi că ţinea la respectul faţă de materiale.

Triumful lui Ramses în campania din protectorate şi creşterea perfectă a apelor aduseseră mare bucurie în capitala Pi-Ramses. Bogaţi şi săraci se pregăteau cu toţii să-l întâmpine pe rege, bărcile aduceau zi şi noapte alimentele solide şi lichide destinate unui banchet uriaş la care urmau să ia parte toţi locuitorii oraşului.

În această perioadă de inactivitate forţată datorată revărsării Nilului, ţăranii se odihneau sau mergeau cu bărcile în vizită la membri ai familiei aflaţi la o depărtare mai mică

sau mai mare. Delta devenise o adevărată mare din care se mai vedeau doar insulițele pe care erau construite satele. Capitala lui Ramses părea o corabie ancorată în mijlocul acestei întinderi imense de ape.

Doar sufletul lui Ameni era răvășit. Dacă aruncase un nevinovat în închisoare, în plus, un om credincios lui Ramses, o asemenea nedreptate urma să atârne greu în balanță la judecata de pe lumea cealaltă. Scribul nu îndrăznise să-i facă vreo vizită lui Serramanna care continua să susțină că era nevinovat.

Polițistul pe care Ameni îl însărcinase să-l ancheteze pe martorul principal al acuzației, Nenufar, iubita lui Serramanna, se prezentă seara târziu în biroul său.

– Ai obținut ceva rezultate?

Polițistul se codea să răspundă.

– Afirmativ.

Ameni răsuflă ușurat; în sfârșit, lucrurile se puteau clarifica întrucâtva!

– Nenufar?

– Am găsit-o.

– De ce n-ai adus-o aici?

– Pentru că a murit.

– Un accident?

– După cum spune medicul care i-a examinat cadavrul, este vorba de o crimă. Nenufar a fost strangulată.

– O crimă... Așadar, cineva a vrut să elimine acest martor. Dar de ce... Pentru că ea mințise sau pentru că exista riscul să spună prea multe?

– Cu tot respectul, drama asta nu aruncă o umbră de îndoială asupra vinovăției lui Serramanna?

Ameni se făcu mai palid decât de obicei.

– Aveam dovezi împotriva lui.

– Sigur că existau dovezi, nici nu încape vorbă, admise polițistul.

– Ei bine, da, încape vorbă! Imaginează-ți că această Nenufar ar fi fost plătită pentru a-l acuza pe Serramanna, că s-a speriat după aceea la gândul că va trebui să apară în fața unui tribunal, că a mințit sub jurământ și față de Regulă. Cel care îi ceruse așa ceva nu mai avea încotro: trebuia s-o ucidă. Bineînțeles, ne rămâne o dovadă de netăgăduit! Și dacă și aceasta este un fals, dacă scrisul sardului a fost imitat de cineva?

– Asta nu era greu de făcut: Serramanna scria în fiecare săptămână o notă de serviciu pe o plăcuță lăsată la ușa cazărmii în care se află garda personală a regelui.

– Serramanna să fi căzut victimă a unei mașinații... Asta crezi, nu-i așa?

Polițistul dădu din cap aprobator.

– Îndată după întoarcerea lui Acha, spuse Ameni, aș putea, eventual, să-l scot de sub acuzare pe Serramanna, fără a mai aștepta arestarea adevăratului vinovat... Ai vreo idee?

– Nenufar nu s-a zbătut când a fost omorâtă. Probabil că îl cunoștea pe cel care a asasinat-o.

– Unde a fost găsită?

– Într-o căsuță din cartierul comercial.

– Proprietatea cui?

– Casa fiind neocupată de mult timp, vecinii n-au putut să-mi spună.

– O să cercetez la serviciul de cadastru și precis o să aflu ceva. Dar vecinii ăia n-au băgat de seamă nimic neobișnuit?

– O femeie bătrână, pe jumătate oarbă, susține că ar fi văzut un bărbat scund de statură ieșind din casă, în toiul nopții, dar nu este în stare să spună cum arăta.

– O listă a celor cu care avea relații Nenufar?

– N-are rost să ne gândim la aşa ceva... S-ar putea ca Serramanna să fi fost primul său iubit cu adevărat.

Nefertari se bucura îndelung de un duş călduţ. Cu ochii închişi, ea visa la fericirea nebunească al cărei parfum îl simţea apropiindu-se clipă de clipă, la întoarcerea lui Ramses a cărui absenţă i se părea o adevărată tortură.

Servitoarele îi frecară delicat corpul cu cenuşă şi cu natron, un amestec de carbonat şi bicarbonat de sodiu care înlătura uscăciunea pielii şi curăţa porii. După o ultimă îmbăiere, regina se culcă pe dalele calde şi o altă servitoare îi făcu masaj cu o pomadă pe bază de terebint, ulei şi lămâie care înmiresma corpul pentru toată durata zilei.

Visătoare, Nefertari se lăsă în grija pedichiuristei, a manichiuristei şi a machieuzei care îi făcu în jurul ochilor o linie de fard verde crud, ornamental şi, totodată, protector. Pentru că se apropia sosirea lui Ramses, servitoarea dădu pe părul superb al reginei cu un parfum sărbătoresc, preparat, printre altele, cu mosc şi cu smirnă. Apoi, ea îi întinse frumoasei Nefertari o oglindă de bronz lustruit al cărei mâner întruchipa o fată tânără goală, reprezentare pământeană a frumuseţii cereşti a zeiţei Hathor.

Mai rămânea de pus o perucă din păr omenesc, despărţit în faţă în două şuviţe bogate care-i ajungeau până la sâni, iar în spate ondulat, numai bucle. Pentru a doua oară se privi în oglindă şi fu mulţumită de ceea ce văzu.

– Dacă-mi permiteţi, şopti coafeza. Maiestatea Voastră n-a fost niciodată atât de frumoasă.

Cameristele o îmbrăcară pe regină într-o rochie de in, de un alb imaculat, lucrată în atelierul de ţesătorie al palatului.

Îndată ce regina se aşeză ca să vadă cât de larg era minunatul veşmânt, un câine galben auriu, îndesat, musculos, cu urechile atârnând, cu coada încolăcită şi cu botul scurt

terminat cu o trufă neagră îi sări pe genunchi. Câinele venea din grădina proaspăt udată şi labele lui lăsară pete de noroi pe rochia reginei.

Îngrozită, o cameristă puse mâna pe o paletă cu care se omorau muştele şi vru să lovească animalul.

– Nu-l atinge, îi porunci Nefertari; este Străjerul, câinele lui Ramses. Dacă se agită aşa, înseamnă că a simţit ceva.

O limbă roşie, umedă şi moale linse obrajii reginei, ştergându-i machiajul. Ochii mari şi credincioşi ai Străjerului aveau o expresie de bucurie neţărmurită.

– Ramses va fi aici chiar mâine dimineaţă, nu-i aşa?

Străjer îşi puse labele din faţă pe bretelele rochiei şi dădu din coadă cu un entuziasm care nu mai lăsa loc pentru nici o îndoială.

22

Prin semnale luminoase, cercetașii din fortărețe și din forturile de supraveghere anunțau: sosea Ramses.

Capitala fu cuprinsă imediat de o agitație neobișnuită. Din cartierul care se învecina cu templul lui Ra până la atelierele de lângă port, de la vilele înalților funcționari până la căsuțele oamenilor simpli, de la palat până la depozite, toată lumea alerga într-un suflet ca să se achite de misiunea pe care o primise și totul să fie gata pentru momentul extraordinar al intrării suveranului în Pi-Ramses.

Intendentul Rome își ascundea chelia impozantă sub o perucă tunsă scurt. Nedormit de două zile și două nopți, își muștruluia subordonații, făcându-i pe toți molâi și nepricepuți. Numai pentru masa la care urma să stea regele trebuiau sute de porții de vită friptă la proțap, câteva zeci de gâște, de asemenea fripte, două sute de coșuri de carne și de pește uscat, cincizeci de vase cu smântână, vreo sută de porții de pește pregătit cu mirodenii, fără a mai pune la socoteală legumele și fructele. Vinurile trebuia să fie de o calitate fără cusur, ca și berea potrivită pentru petreceri. Și mii de banchete trebuia organizate în diferite cartiere ale orașului, astfel încât chiar și cel mai umil locuitor să participe în ziua aceea la glorificarea regelui și la fericirea Egiptului. La cea mai mică încurcătură pe cine l-ar fi arătat cu degetul dacă nu pe el, pe Rome?

El citi ultimul papirus cu lista alimentelor aduse: mii de pâini de forme diferite, dar din făină de cea mai bună calitate, două mii de pâiniţe mici rumenite şi crocante, douăzeci de mii de prăjituri cu miere, cu suc de roşcove şi cu smochine, trei sute cincizeci şi doi de saci cu struguri care urmau să fie puşi în cupe, o sută doisprezece de rodii şi tot atâţia de smochine...

– Uite-l! exclamă paharnicul.

În picioare pe acoperişul bucătăriei, un bucătar dădea din mâini ca un apucat.

– Nu se poate...

– Ba da, el este!

Bucătarul sări de pe acoperiş, paharnicul o luă la goană în direcţia marii alei a capitalei.

– Rămâneţi pe loc! urlă Rome.

În câteva clipe, bucătăria şi dependinţele palatului se goliră. Rome se prăvăli pe un scăunel cu trei picioare. Cine avea să mai scoată acum ciorchinii de strugure din saci şi să-i aranjeze cu măiestrie pentru a fi serviţi?

El fascina.

El era soarele, taurul plin de forţă, protectorul Egiptului şi învingătorul unor ţări străine, regele cu victorii măreţe, cel pe care însăşi lumina divină îl alesese.

El era Ramses.

Purtând pe cap o coroană de aur, îmbrăcat cu o platoşă argintie şi cu un veşmânt scurt cu găitane de aur, ţinând un arc în mâna stângă şi o sabie în dreapta, el se ţinea drept pe platforma carului său împodobit cu crini şi condus de Acha. Voinic, leul nubian cu coama roşcovană, înainta şi el pe lângă car, în acelaşi pas cu caii.

În frumuseţea lui Ramses puterea se contopea cu strălucirea. În el era întruchipată imaginea cea mai completă a Faraonului.

Mulţimea se îmbulzea de o parte şi de alta a căii pentru procesiunea care ducea la templul lui Amon. Cu braţele pline de flori, mirosind frumos a uleiuri speciale pentru sărbători, muzicanţi şi cântăreţi proslăveau întoarcerea regelui printr-un imn de bun venit. „Văzându-l pe Ramses, spunea un vers, îţi simţi sufletul fericit"; mulţimea se îngrămădea la trecerea suveranului ca să-l vadă măcar pentru o clipă.

În pragul încăperii sacre, se afla Nefertari, marea soţie regală. Femeia cea dulce prin dragoste, cea al cărei glas aducea fericirea, suverana celor Două Ţări, cea a cărei coroană cu două pene înalte atingea cerul, iar colierul său de aur, împodobit cu un scarabeu de lapislazuli, păstra secretul reînvierii, ţinea în mâini o pană de struţ, reprezentând-o pe Maat, Regula eternă.

Când Ramses coborî din car, în mulţime se făcu tăcere.

Cu paşi rari, regele se îndreptă către regină. Se opri la trei metri de ea, lăsă jos arcul şi sabia şi-şi duse pumnul drept deasupra inimii.

– Cine eşti tu, cel care ai îndrăzneala s-o priveşti pe Maat?

– Eu sunt Fiul luminii, moştenitorul testamentului zeilor, cel care este garantul dreptăţii şi nu face nici o diferenţă între cel puternic şi cel slab. Trebuie să apăr întregul Egipt de nenorociri, în interior ca şi în exterior.

– Ai respectat Maat, aflându-te departe de pământul sacru?

– Am aplicat Regula şi îi înfăţişez zeiţei faptele mele pentru ca ea să mă judece. În felul acesta, ţara se va sprijini cu nădejde pe adevăr.

– Fie ca Regula să te recunoască drept unul dintre cei drepţi.

Nefertari ridică pana de struţ care străluci în razele soarelui.

Multe minute în şir, mulţimea îşi aclamă regele. Chiar şi Şenar, impresionat, nu se putu împiedica să şoptească numele fratelui său.

Sub cerul liber, în prima curte mare a templului lui Amon, era permisă intrarea doar a notabilităţilor din Pi-Ramses, nerăbdători cu toţii să asiste la ceremonia de înmânare a „aurului vitejiei". Pe cine avea să decoreze faraonul, cine urma să fie avansat? Circulau mai multe nume şi se făcuseră chiar pariuri.

Când regele şi regina se arătară la „fereastra apariţiei", cu toţii îşi reţinură răsuflarea. Generalii se ţineau ţepeni în primul rând al asistenţei, spionându-se unul pe altul cu coada ochiului.

Doi purtători de evantai erau gata să-i conducă sub fereastră pe fericiţii aleşi. De data aceasta, secretul fusese bine păstrat; nici măcar bârfitoarele de la curte nu aveau habar de nimic şi pluteau în nesiguranţă.

– Să fie lăudat mai întâi cel mai viteaz dintre soldaţii mei, declară Ramses, cel care nu a ezitat niciodată să-şi rişte viaţa pentru a o proteja pe aceea a Faraonului. Înaintează, Voinic.

Înfricoşaţi, cei de faţă se dădură în lături lăsând loc de trecere leului care păru chiar plăcut impresionat să vadă că toate privirile erau aţintite asupra lui. Cu pasul său elastic şi legănat animalul merse până în dreptul ferestrei apariţiei. Ramses se aplecă, îl mângâie între urechi şi-i petrecu în jurul gâtului un lănţişor subţire de aur care făcea din fiară una dintre personalităţile de vază de la curte. Mulţumit, leul se culcă în faţa ferestrei în poziţia sfinxului.

Regele şopti două nume la urechea purtătorilor de evantai. Ocolindu-l pe Voinic, ei trecură de rândul generalilor, apoi de cel al ofiţerilor şi de al scribilor şi ajunseră la

Setau şi la Lotus pe care-i rugară să vină cu ei. Îmblânzitorul de şerpi protestă, dar frumoasa lui soţie îl apucă de mână şi-l trase după ea.

Imaginea nubienei cu pielea aurie şi cu talia ca de viespe îi însufleţi chiar şi pe cei mai plictisiţi, dar aspectul de necioplit al lui Setau, încotoşmănat în haina lui din piele de antilopă, cu o sumedenie de buzunare, nu stârni tot atâta interes.

– Să fie onoraţi cei care i-au îngrijit pe răniţi şi au salvat o mulţime de vieţi, spuse Ramses. Datorită ştiinţei şi devotamentului lor, nişte oameni viteji au învins suferinţa şi s-au întors în ţara lor.

Aplecându-se iarăşi, regele înşiră mai multe cercuri de aur la încheietura mâinii lui Setau şi apoi a lui Lotus. Frumoasa nubiană era emoţionată, îmblânzitorul de şerpi mormăia ceva.

– Îi însărcinez pe Setau şi pe Lotus să conducă laboratorul palatului, adăugă Ramses. Misiunea lor va fi să perfecţioneze leacurile obţinute din veninul reptilelor şi să aibă în grijă distribuirea lor în toată ţara.

– Preferam casa mea din deşert, bombăni Setau.

– Nu-ţi place că vei fi mai aproape de noi? îl întrebă Nefertari.

Zâmbetul reginei îl dezarmă pe nemulţumitul medic.

– Maiestatea Voastră...

– Prezenţa ta la palat, Setau, va fi o adevărată bucurie pentru curte.

Încurcat, Setau se înroşi.

– Va fi precum doreşte Maiestatea Voastră.

Generalii, oarecum şocaţi, se feriră cu străşnicie să critice în vreun fel cele întâmplate. Nu apelaseră ei, oare, într-un moment sau altul, la priceperea lui Setau şi a lui Lotus, pentru a uşura o digestie rebelă sau pentru a înlesni o respiraţie dificilă? Îmblânzitorul de şerpi şi soţia sa îşi făcuseră datoria

în timpul campaniei. Răsplata care le fusese oferită, deşi în ochii ofiţerilor apărea ca fiind exagerată, nu era nemeritată.

Cei de faţă mai aveau de aflat care dintre generali va fi evidenţiat şi urma să avanseze în postul de comandant-şef al armatei Egiptului, sub ordinele directe ale faraonului. Miza era importantă căci numele fericitului ales putea oferi unele indicaţii asupra politicii viitoare a lui Ramses. Alegerea celui mai vârstnic dintre generali ar fi fost un semn de pasivitate şi de retragere în faţa duşmanului; dacă în cauză ar fi fost şeful carelor de luptă, aceasta însemna anunţarea unui război inevitabil.

Cei doi purtători de evantai îl încadrară pe Acha.

Rasat, elegant, degajat, tânărul diplomat înălţă către perechea regală o privire plină de respect.

– Îţi ofer această onoare, nobil şi credincios prieten, declară Ramses, căci sfaturile tale au fost foarte preţioase pentru mine. Tu, de asemenea, n-ai pregetat să te expui primejdiei şi ai ştiut să mă convingi că trebuia să modific unele planuri de-ale mele, atunci când situaţia o cerea. Este pace din nou, dar ea rămâne destul de şubredă. Noi i-am surprins pe răsculaţi prin rapiditatea cu care am intervenit; dar cum vor reacţiona hitiţii, adevăraţii autori ai acestor tulburări? Sigur, noi am instalat garnizoane mai puternice în fortăreţele noastre din Canaan şi am lăsat trupe şi în provincia Amurru, aceasta fiind cea mai expusă unei răzbunări crunte din partea inamicului. Dar trebuie să ne coordonăm eforturile în vederea apărării protectoratelor noastre, pentru ca acolo să nu izbucnească o nouă revoltă. Îi încredinţez această misiune lui Acha. De acum înainte, securitatea Egiptului se reazemă în mare parte pe umerii săi.

Acha se înclină, Ramses îi aşeză în jurul gâtului trei colane de aur. Tânărul diplomat primea statutul de mare personalitate a Egiptului.

Generalii se simţeau uniţi printr-un sentiment comun de nemulţumire. Nu se făcea ca unui demnitar lipsit de experienţă militară să i se încredinţeze o misiune atât de dificilă. Regele greşise grav; lipsa aceasta de respect faţă de ierarhia militară era de neiertat.

Şenar pierdea un om de bază din ministerul Afacerilor externe, dar câştiga un aliat preţios, cu puteri mult mai largi. Numindu-l pe prietenul său în această funcţie, Ramses se îndrepta spre pierzanie. Privirile pline de satisfacţie pe care le schimbară Acha şi Şenar fură, pentru acesta din urmă, cel mai fericit moment al ceremoniei.

Însoţit de câinele său şi de leu, amândoi bucuroşi că se puteau juca din nou împreună, Ramses părăsise templul şi se urcase din nou în car ca să-şi respecte o promisiune.

Homer parcă întinerise. Aşezat sub lămâiul din faţa casei lui, el scotea sâmburii curmalelor pe care Hector, pisica sa tărcată, negru cu alb, hrănită numai cu carne proaspătă, le privea cu cea mai deplină indiferenţă.

– Îmi pare foarte rău că nu am asistat şi eu la ceremonie, Maiestate; picioarele mele bătrâne au devenit în ultima vreme şi mai leneşe şi nu mai pot să stau în picioare timp de mai multe ceasuri. Sunt fericit să vă revăd teafăr.

– Îmi dai şi mie să beau din berea aceea făcută din suc de curmale preparată chiar de tine?

În liniştea serii, cei doi bărbaţi se desfătară împreună din băutura aceea cu gust atât de delicat.

– Îmi faci o plăcere rar întâlnită, Homer: aceea de a avea impresia, pentru o clipă, că sunt un om ca toţi ceilalţi care se bucură de o clipă de tihnă fără a mai visa la ziua de mâine. Ai mai lucrat la *Iliada* ta?

– În ea întâlneşti la tot pasul, la fel ca în amintirile mele, omoruri, cadavre, prietenii destrămate şi uneltiri divine. Dar au, oare, oamenii alt destin decât propria lor nebunie?

– Marele război de care se teme poporul meu încă nu a izbucnit; protectoratele Egiptului s-au întors din nou la sânul lui și sper să înalț o barieră de netrecut între noi și hitiți.

– Iată cât de înțelept poate judeca un tânăr suveran care urmărește un asemenea țel! Să însemne asta, oare, miraculoasa contopire dintre cumpătarea lui Priam și cutezanța lui Ahile?

– Sunt convins că hitiții se vor simți umiliți de această victorie a mea. Pacea de acum nu-i decât un simplu armistițiu... Mâine, soarta lumii se va hotărî la Kadesh.

– De ce o seară atât de liniștită să fie tulburată de gândul la ce va fi mâine? Zeii sunt cruzi.

– Vrei să fii oaspetele meu la banchetul de astă-seară?

– Cu condiția să mă întorc devreme acasă; la vârsta mea, somnul este principala virtute.

– Ai visat vreodată că nu mai există pe lume război?

– Scriind *Iliada*, țelul meu este să-l înfățișez în culori atât de îngrozitoare încât oamenii să renunțe la dorința lor de a distruge; dar crezi că generalii ascultă vocea unui poet?

23

Ochii mari şi migdalaţi ai Tuyei, severi şi pătrunzători, se îmblânziră la vederea lui Ramses. Semeaţă, arătând minunat în rochia sa de in, cu o croială perfectă adunând în talie un mănunchi de cute care cădeau drepte până la glezne, ea nu se mai sătura să-l privească pe faraon.

– Chiar nu eşti rănit deloc?

– M-ai crede în stare să-ţi ascund aşa ceva? Eşti neînchipuit de frumoasă!

– Da de unde; am atâtea zbârcituri şi pe frunte şi pe gât; fetele care mă machiază nu pot face minuni.

– Tinereţea se simte încă în toată fiinţa ta.

– Poate că este forţa lui Seti... Pentru mine, tinereţea este o ţară străină în care locuieşti numai tu. Dar de ce să ne lăsăm pradă nostalgiei într-o seară a bucuriei? Fii liniştit, o să mă vezi pe locul meu obişnuit la banchet.

Regele o strânse în braţe.

– Tu eşti sufletul Egiptului.

– Nu, Ramses, eu nu sunt decât memoria sa, oglindirea unui trecut căruia tu trebuie să-i fii credincios. Sufletul Egiptului este cuplul pe care-l formezi tu cu Nefertari. Ai restabilit o pace trainică?

– O pace, da; trainică, nu. Am restabilit autoritatea noastră asupra protectoratelor, inclusiv în Amurru, dar mă aştept la o reacţie violentă din partea hitiţilor.

– Ai visat să ataci cetatea Kadesh, nu-i aşa?

– Acha m-a convins să renunţ.

– A avut dreptate. Tatăl tău renunţase să poarte acel război, ştiind că pierderile noastre ar fi fost foarte grele.

– Nu sunt alte vremuri acum? Kadesh este o ameninţare pe care noi nu o vom putea răbda prea mult timp.

– Lasă asta, invitaţii ne aşteaptă.

Nici o notă falsă nu tulbură strălucirea banchetului prezidat de Ramses, Nefertari şi Tuya. Rome alerga fără încetare de la sala de banchete la bucătării şi înapoi, luând seama la fiecare fel de mâncare, gustând din fiecare sos şi sorbind câte o înghiţitură din fiecare soi de vin.

Acha, Setau şi Lotus erau aşezaţi la loc de mare cinste. Conversaţia sclipitoare a tânărului diplomat captivase doi generali până atunci morocănoşi, Lotus se distrase ascultând nenumăratele complimente care-i lăudau frumuseţea, în timp ce Setau îşi concentrase atenţia asupra farfuriei de alabastru pe care o avea în faţă, umplând-o mereu cu mâncăruri care mai de care mai gustoase.

Nobilimea şi casta militară petrecuseră împreună o seară plină de bună dispoziţie, departe de neliniştea pe care o putea produce viitorul.

În cele din urmă, Ramses şi Nefertari se retraseră în camera lor de culcare din palat, înmiresmată de zeci de buchete de flori. Cel mai tare se simţea parfumul de iasomie şi de căprişoară.

– Regii nu au şi ei voie să se bucure de câteva ceasuri împreună cu femeia iubită?

– Lungă, tare lungă a fost călătoria ta...

Se întinseră pe un pat larg, umăr lângă umăr, mână în mână, gustând din plin plăcerea de a fi din nou alături unul de celălalt.

– Ciudat, spuse ea, absenţa ta era un chin pentru mine, dar gândul tău era mereu prezent în mintea mea. În fiecare dimineaţă, mergând la templu ca să împlinesc ritualurile zorilor, imaginea ta parcă izvora din ziduri şi-mi veghea toate mişcările.

– În cele mai grele momente ale acestei campanii, am avut mereu în gând chipul tău. Te simţeam în preajma mea, ca şi cum ai fi făcut să fâlfâie aripile lui Isis, atunci când ea îl redă vieţii pe Osiris.

– Legătura dintre noi este ca o adevărată vrajă; nimic nu trebuie s-o tulbure.

– Dar cine ar putea s-o facă?

– Uneori, simt ceva ca o umbră rece... Se apropie, se îndepărtează, se apropie iar, se pierde în neant.

– Dacă există, o s-o alung eu. Dar, în privirea ta, eu nu văd decât o lumină dulce şi, totodată, arzătoare.

Ramses se sprijini în cot şi contemplă trupul perfect al soţiei sale. Îi răsfiră părul, desfăcu bretelele rochiei şi o dezgoli încet, atât de încet că ea se înfioră din cap până în picioare.

– Ţi-e cumva frig?

– Nu, dar eşti prea departe de mine.

O acoperi cu trupul său, o ţinu strâns lipită de el şi dorinţele li se contopiră.

La şase dimineaţa, după ce făcu un duş şi-şi frecă pielea cu natron, Ameni poruncise să i se aducă în birou micul dejun, fiertură de orz, iaurt, brânză proaspătă şi smochine. Secretarul particular al lui Ramses mânca grăbit, cu ochii aţintiţi asupra unui papirus.

Un târşit de sandale pe dalele pardoselii îl surprinse şi-l făcu să-şi întrerupă lectura. Aşa devreme venea unul dintre funcţionarii săi? Ameni se şterse la gură cu un şervet.

– Ramses!

– De ce nu ai fost la banchet?

– Uite, sunt ocupat până peste cap! Aş putea jura că dosarele astea se înmulţesc între ele. Şi, de altfel, mie nu-mi plac chestiile astea mondene, tu ştii foarte bine. Aveam intenţia să-ţi cer o audienţă în dimineaţa asta, ca să-ţi prezint rezultatele activităţii mele.

– Sunt sigur că ele nu pot fi decât foarte bune.

Un surâs fugar lumină figura serioasă a lui Ameni. Încrederea pe care i-o arăta Ramses era bunul lui cel mai de preţ.

– Spune-mi... De ce această vizită atât de devreme?

– Din cauza lui Serramanna.

– Era primul subiect despre care voiam să vorbim.

– L-am simţit cu toţii lipsa în timpul acestei campanii. Tu eşti acela care l-a acuzat de trădare, nu-i aşa?

– Dovezile erau zdrobitoare, dar...

– Dar ce?

– Dar am reluat ancheta.

– De ce?

– Am avut impresia că eram manipulat. Şi faimoasele probe împotriva lui Serramanna, mi se par din ce în ce mai puţin convingătoare. Cea care l-a acuzat, o femeie de moravuri uşoare, Nenufar, a fost asasinată. Cât despre documentul care demonstrează complicitatea sa cu hitiţii, ard de nerăbdare să-l supun analizei agere a lui Acha.

– Hai să-l trezim, nu vrei?

Bănuielile pe care le avea Acha în privinţa lui Ameni nu mai aveau nici un temei. O asemenea fericire regele o păstră doar pentru el.

Laptele proaspăt amestecat cu miere îl trezi pe Acha şi el o dădu pe femeia cu care-şi petrecuse noaptea în grija mâinilor pricepute ale maseurului şi frizerului său.

– Dacă Maiestatea Sa în persoană nu s-ar fi aflat aici, în faţa mea, n-aş fi avut curajul să deschid ochii.

– Ba deschide-ţi şi urechile, îl sfătui Ramses.

– Regele şi secretarul său nu dorm niciodată?

– Soarta unui om întemniţat pe nedrept face mai mult decât o trezire bruscă, îl lămuri Ameni.

– Despre cine vorbeşti?

– Despre Serramanna.

– Bine, dar... Nu tu ai...

– Uită-te la plăcuţele astea de lemn.

Acha se frecă la ochi şi citi mesajele pe care Serramanna le trimisese corespondentului său hitit, promiţându-i că, în caz de război, nu va intra în luptă cu trupele sale de elită.

– Este o glumă, nu-i aşa?

– De ce spui asta?

– Pentru că toate persoanele importante de la curtea hitită sunt extrem de simandicoase. Ei pun un preţ neînchipuit de mare pe formalismul exprimării, chiar şi în mesajele secrete. Pentru ca scrisori ca aceasta să ajungă la Hattuşaş, există un anumit mod de a formula observaţii şi întrebări, lucru de care Serramanna nu are habar.

– Aşadar, a fost imitat scrisul lui Serramanna!

– Fără nici o dificultate: textul este foarte stângaci. Şi sunt convins că aceste mesaje nici nu au fost vreodată expediate.

La rândul său, Ramses examină şi el tăbliţele.

– Nu vă atrage atenţia nici un indiciu?

Acha şi Ameni căzură pe gânduri.

– Nişte foşti elevi la *kap*, universitatea din Memphis, ar trebui să aibă un spirit de observaţie mai ascuţit.

– O fi din cauza orei atât de matinale, se scuză Acha. Bineînţeles, cel care a scris acest text nu poate fi decât un

sirian. El vorbește bine egipteana, dar întorsăturile frazei sunt caracteristice pentru limba siriană.

– Un sirian, repetă Ameni. Sunt convins că este unul și același cu cel care a plătit-o pe Nenufar, iubita lui Serramanna, ca să depună mărturie falsă împotriva lui! De teamă ca femeia să nu trăncănească, a socotit că era neapărat necesar s-o elimine.

– Să omori o femeie! exclamă Acha. Este un lucru monstruos!

– Există o mulțime de sirieni în Egipt, le aminti Ramses.

– Să sperăm că a făcut vreo greșeală, o greșeală cât de mică, interveni Ameni; o să fac o anchetă administrativă și am mari speranțe că o să ajung pe drumul cel bun.

– Un asemenea personaj nu poate fi decât un asasin, presupuse Ramses.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Acha.

– Un sirian care are legături strânse cu hitiții... S-a instalat, oare, o rețea de spionaj pe teritoriul nostru?

– Nimic nu ne face să credem că ar exista o legătură directă între omul care a încercat să-l vâre la închisoare pe Serramanna și inamicul nostru cel mai important.

Ameni îl atinse pe Acha în punctul cel mai sensibil.

– Tu ai o asemenea convingere, prietene, pentru că ești furios. Tu, șeful serviciului nostru de informații, tu în persoană descoperi acum un adevăr care nu-ți place câtuși de puțin!

– Ziua asta începe prost, constată diplomatul, și cele care vor veni s-ar putea să fie destul de agitate.

– Găsiți-l cât se poate de repede pe sirianul acesta, le ceru Ramses.

În celula sa, Serramanna făcea ceea ce știa mai bine; în timp ce striga neîncetat că este nevinovat, încerca să dărâme zidurile cu lovituri de pumn. În ziua în care ar fi fost judecat,

el le-ar fi făcut zob capetele acuzatorilor săi, oricare ar fi fost aceştia. Îngroziţi de furia fostului pirat, temnicerii îi strecurau mâncarea printre zăbrelele uşii masive de lemn a celulei.

Când aceasta fu, în sfârşit, deschisă, Serramanna dădu să se arunce asupra bărbatului care îndrăznea să-i apară în faţa ochilor.

– Maiestate!

– Şederea în mizeria de aici nu te-a descurajat prea mult, Serramanna.

– Eu nu v-am trădat, Maiestate!

– Ai fost victima unei greşeli şi am venit să-ţi redau libertatea.

– Chiar o să ies din beciul acesta?

– Pui la îndoială spusele regelui?

– Mai aveţi... încredere în mine?

– Tu eşti şeful gărzii mele personale.

– Atunci, Maiestate, am să vă spun totul. Tot ce am aflat, tot ceea ce bănuiesc, toate adevărurile din cauza cărora cineva a vrut să-mi închidă gura.

24

Sub privirile lui Ramses, ale lui Ameni și ale lui Acha, Serramanna înfuleca de zor. Așezat comod în sufrageria palatului, înghițea în grabă pateu de ficat de porumbel, carne friptă de vită, bob frecat cu grăsime de gâscă, castraveți cu smântână, pepene verde, brânză de capră. Având o teribilă poftă de mâncare, cu greu mai găsea timp să soarbă câte o înghițitură de vin roșu și gros pe care nu-l mai îndoia cu apă.

În cele din urmă, sătul, îi aruncă lui Ameni o privire ucigătoare.

– De ce m-ai închis, scribule?

– Te rog să mă ierți. Nu numai că am fost tras pe sfoară, dar am făcut totul în grabă, presat de plecarea armatei către Nord. N-am avut altceva de gând decât să-l apăr pe rege.

– Iertare... Intră tu la închisoare în locul meu și o să vezi cum este! Unde este Nenufar?

– A murit, îi răspunse Ameni. A murit asasinată.

– N-am de ce să plâng după ea. Cine a manevrat-o din umbră și cine a încercat să scape de mine?

– Deocamdată nu știm, dar o să aflăm.

– Eu știu!

Sardul mai goli o cupă de vin și-și șterse cu grijă mustățile.

– Vorbește, îl îndemnă regele.

Serramanna începu pe un ton solemn.

– Maiestate, v-am avertizat. Când Ameni m-a arestat, mă pregăteam să vă fac o serie de dezvăluiri care s-ar putea să nu vă facă plăcere.

– Te ascultăm, Serramanna.

– Omul care a vrut să mă elimine, Maiestate, este Rome, intendentul pe care l-aţi ales chiar voi. Când cineva a adus un scorpion în camera voastră, pe corabie, l-am bănuit pe Setau şi n-am avut dreptate; când prietenul vostru m-a îngrijit, am avut ocazia să-l cunosc mai bine. Este un om cinstit, nu este în stare să mintă, să înşele şi să facă rău cuiva. Rome, în schimb, este corupt. Cine ar fi putut, mai bine ca el, să fure şalul reginei Nefertari? Şi tot el sau vreunul dintre oamenii lui a furat chiupul cu peşte uscat.

– De ce să fi făcut toate astea?

– Habar n-am.

– Ameni crede că nu am de ce să-l bănuiesc pe Rome.

– Ameni poate greşi şi el, protestă vehement sardul. În cazul meu s-a înşelat... În cazul lui Rome, s-a întâmplat acelaşi lucru!

– Am să-l interoghez eu însumi, anunţă Ramses. Continui să-i iei apărarea lui Rome, Ameni?

Secretarul particular al Faraonului scutură din cap în semn că nu.

– Mai ai şi alte lucruri să-mi spui, Serramanna?

– Da, Maiestate.

– În ce privinţă?

– Prietenul vostru, Moise. În ce-l priveşte pe el, mi-am format o convingere; pentru că am în continuare misiunea de a vă proteja, trebuie să fiu sincer.

Privirea lui Ramses deveni pe dată ameninţătoare şi ar fi speriat pe oricine. Sorbind încă o înghiţitură zdravănă din vinul acela tare, Serramanna îşi făcu curaj.

– Pentru mine, Moise este un trădător și un complotist. Scopul său era de a ajunge în fruntea poporului evreu pentru a întemeia o comunitate independentă în Deltă. S-ar putea să mai aibă sentimente de prietenie pentru voi; dar, la momentul potrivit, dacă încă mai trăiește, el va fi cel mai nemilos dintre dușmanii voștri.

Ameni se aștepta ca regele să reacționeze violent, dar Ramses rămase surprinzător de calm.

– Este o simplă bănuială sau rezultatul vreunei anchete?

– Am făcut cercetări cât se poate de amănunțite. În plus, am aflat că Moise se întâlnise de mai multe ori cu un străin care se dădea drept arhitect. Omul acesta venise aici ca să-l încurajeze, mai bine zis ca să-l ajute; prietenul vostru evreu se afla în centrul acestui complot împotriva Egiptului.

– Ai aflat cine era acest așa-zis arhitect?

– N-am mai avut când, din cauza lui Ameni.

– Să dăm uitării neînțelegerea asta, chiar dacă tu ai avut de suferit. Trebuie să ne unim forțele și să acționăm împreună.

După ce se codiră o vreme, Ameni și Serramanna se îmbrățișară, chiar dacă fără prea mult chef. Scribul aproape că se înăbuși în strânsoarea sardului.

– N-ar trebui să plecăm de la o presupunere greșită, aprecie regele. Moise este o ființă încăpățânată; dacă tu ai dreptate, Serramanna, va merge până la capăt. Dar astăzi, cine îi cunoaște cu adevărat idealul îl cunoaște și pe el însuși? Înainte de a-l acuza de înaltă trădare, ar trebui mai întâi să-l înțelegem. Și, ca să-l înțelegem, trebuie să-l găsim.

– Acest fals arhitect, interveni Acha, îngrijorat, n-o fi cumva un manipulator dintre cei mai importanți?

– Înainte de a ne face o părere definitivă, aprecie Ameni, multe lucruri neclare ar trebui lămurite.

Ramses puse o mână pe umărul sardului.

– Firea ta deschisă este o calitate rară, Serramanna; ai grijă să nu ţi-o pierzi.

În săptămâna care se scurse după întoarcerea triumfală a lui Ramses, Şenar, în calitatea sa de ministru al Afacerilor externe, nu avu prea multe veşti bune să-i dea fratelui său. Hitiţii nu făcuseră nici un protest oficial şi rămâneau în continuare fără nici o reacţie în faţa faptului împlinit. Demonstraţia de forţă a armatei egiptene şi rapiditatea cu care acţionase aceasta îi convinsese că era mai bine să se menţină în limitele pactului de neagresiune impus de Seti.

Înainte ca Acha să plece într-un turneu de inspecţie prin protectorate, Şenar oferi un banchet la care vechiul său colaborator fu invitat ca oaspete de onoare. Aşezat la dreapta stăpânului casei, ale cărui petreceri atrăgeau ca un magnet toată înalta societate din Pi-Ramses, tânărul diplomat admiră felul în care dansau cele trei fete aproape goale, cu excepţia unei centuri de stofă colorată care nu ascundea mai nimic; se mişcau cu multă graţie în ritmul unei melodii când vioaie, când languroasă, interpretată de o orchestră feminină, formată dintr-o harpistă, trei flautiste şi o oboistă.

– Pe care ai alege-o pentru la noapte, dragă Acha?

– O să te surprindă, Şenar, dar am avut o săptămână tare istovitoare cu o văduvă mereu nesătulă, aşa că nu mă mai gândesc decât să dorm vreo douăsprezece ore înainte de a porni la drum către Canaan şi Amurru.

– Datorită muzicii acesteia şi sporovăielii invitaţilor mei, o să putem discuta liniştiţi.

– Nu mai lucrez în minister, dar noua mea funcţie ar trebui să-ţi facă plăcere.

– Nici nu puteam spera la ceva mai potrivit, nici eu nici tu.

– Sigur că da, Şenar. Ramses ar fi putut să fie ucis, rănit sau umilit.

– Nu mă aşteptam ca el să aibă şi calităţi de strateg pe lângă forţa sa înnăscută. Gândindu-mă mai bine, victoria sa nu este decât relativă. Ce mare lucru a făcut în afară de a recuceri nişte protectorate? Lipsa de reacţie a hitiţilor mă surprinde.

– Ei întorc pe toate feţele situaţia de acum şi o analizează. După ce va trece momentul de surpriză, vor lovi.

– Cum ai de gând să procedezi mai departe, Acha?

– Dându-mi puteri depline în protectorate, Ramses mi-a oferit o armă decisivă. Sub pretextul că reorganizez sistemul nostru de apărare, eu o să-l distrug prin mici modificări.

– Nu te temi că te-ar putea da de gol cineva?

– Am reuşit deja să-l conving pe Ramses că trebuie să-i păstreze pe prinţii din Canaan şi din Amurru la conducerea acestor provincii. Sunt nişte oameni de nimic, nişte corupţi care se vor vinde celui care dă mai mult; o să-mi fie uşor să-i conving să treacă în tabăra hitită, aşa că faimoasa centură protectoare la care visează Ramses nu va rămâne decât ca o iluzie.

– Să nu faci imprudenţe, Acha; miza este foarte importantă.

– Nu putem câştiga această partidă fără să ne asumăm şi unele riscuri. Cel mai greu de aflat va fi strategia hitiţilor; din fericire, în privinţa asta, eu am câteva calităţi prin care sper să reuşesc.

Un imperiu imens, începând din Nubia şi ajungând până în Anatolia, un imperiu care se va afla sub stăpânirea lui... Şenar nici nu îndrăznea să viseze la aşa ceva, dar iată că visul său se transforma, puţin câte puţin, în realitate. Ramses nu ştia să-şi aleagă prietenii: Moise, un asasin şi un complotist; Acha, un trădător; Setau, un tip trăsnit, fără prea mare valoare. Rămânea doar Ameni, inabordabil şi incoruptibil, dar lipsit de ambiţii.

– Ramses va trebui convins să pornească un război nesăbuit, continuă Acha. El va apărea în ochii egiptenilor ca acela care a condus ţara la dezastru, iar tu, ca un salvator: iată direcţia în care trebuie să mergem şi pe care nu trebuie s-o uităm.

– Ramses ţi-a mai încredinţat şi vreo altă misiune?

– Da, să-l găsesc pe Moise. Regele are un adevărat cult pentru prietenie. Chiar dacă şi sardul îl crede pe Moise vinovat de înaltă trădare, faraonul nu-l va condamna înainte de a-l asculta.

– Ai vreo pistă serioasă?

– Nici una. Evreul ori a murit de sete în deşert, ori se poate să se fi ascuns pe la vreunul dintre nenumăratele triburi care rătăcesc prin Sinai şi prin Negev. Dacă apare prin Canaan sau prin Amurru, o să aflu până la urmă.

– Dacă s-ar afla în fruntea unuia dintre triburile rebele, Moise ne-ar putea fi de folos.

– Există aici un amănunt tulburător, îl lămuri Acha. Serramanna crede că Moise a avut nişte întâlniri de taină cu un străin misterios.

– Aici, în Pi-Ramses?

– Chiar aici.

– S-a aflat cine era?

– Nu, se ştie doar că se dădea drept arhitect.

Şenar îşi luă o mină indiferentă.

Aşadar, Ofir nu mai era câtuşi de puţin un necunoscut. Sigur că, deocamdată, vrăjitorul nu era decât o umbră, dar el putea deveni o eventuală ameninţare. Nici o legătură, de orice fel ar fi fost ea, nu trebuia să se poată stabili între el şi Şenar. Cine folosea magia neagră împotriva faraonului era pasibil de pedeapsa cu moartea.

– Ramses ne cere să aflăm cine este acest personaj, mai spuse Acha.

– N-am nici o îndoială că este un evreu aflat într-o situaţie ilegală... Poate că el l-a convins pe Moise să ia calea exilului. Pun pariu că n-o să-i mai găsim nici pe unul nici pe celălalt.

– Probabil... Ne bazăm pe Ameni ca să facă lumină în această afacere, mai ales după ce a greşit atât de grav.

– Crezi că Serramanna o să i-o ierte?

– Sardul mi se pare destul de ranchiunos.

– Nu cumva a căzut într-un fel de capcană? se întrebă Şenar.

– Un sirian se pare că a plătit o prostituată ca să-i fie complice şi, după ce ea l-a acuzat pe sard, a strangulat-o ca să nu mai poată vorbi. Şi acelaşi străin a imitat scrisul lui Serramanna pentru a da impresia că ar fi un spion în slujba hitiţilor. O minciună nu lipsită de ingeniozitate, dar prea superficială.

Şenar reuşi cu greu să pară în continuare indiferent.

– Asta ar însemna...

– Că pe teritoriul nostru ar putea exista o reţea de spionaj.

Raia, negustorul sirian, cel mai important aliat al lui Şenar, era în pericol. Şi Acha însuşi, celălalt principal aliat al său, căuta să-l descopere şi să-l arunce în închisoare!

– Vrei ca ministerul meu să facă o anchetă asupra acestui sirian?

– Ameni şi cu mine ne vom ocupa de această chestiune. E mai bine să acţionăm într-o manieră discretă ca să nu speriem vânatul.

Şenar sorbi o înghiţitură zdravănă de vin alb din Deltă. Acha nu-şi va putea da seama niciodată ce sprijin nepreţuit îi oferea.

– O persoană importantă va avea nişte necazuri serioase, îi mai destăinui, cu zâmbetul pe buze, tânărul diplomat.

– Cine?

– Grăsanul de Rome, sperietoarea aia de intendent al palatului. Serramanna l-a luat la ochi pentru că este convins că locul lui Rome este la închisoare.

Pe Şenar îl durea cumplit spatele, de parcă ar fi fost un luptător sleit de puteri, dar reuşi să iasă cu bine din încurcătură.

Trebuia să acţioneze repede, foarte repede, ca să împrăştie norii de furtună care începeau să se adune din ce în ce mai ameninţător.

25

Perioada inundaţiilor se apropia de sfârşit. Ţăranii îşi scoseseră la iveală şi-şi reparaseră plugurile care, trase de doi boi, urmau să lucreze mâlul foarte moale trăgând brazde nu prea adânci pentru ca, după aceea, să treacă semănătorii. Dat fiind că inundaţiile din acest an fuseseră perfecte, cu apă nici prea multă, nici prea puţină, specialiştii în irigaţii aveau la dispoziţie cantitatea ideală de apă care făcea ca recoltele să fie îmbelşugate. Zeii erau de partea lui Ramses: şi anul acesta, grânarele aveau să fie pline iar poporul faraonului putea mânca pe săturate.

Lui Rome, intendentul palatului, nu-i plăcea prea tare blândeţea unui sfârşit de octombrie, răcorit uneori de câte o furtună. Când era îngrijorat de ceva, Rome se îngrăşa. Şi, cum era sâcâit din ce în ce mai des, rotunjimea sa în creştere îl făcea câteodată să nu mai poată răsufla şi-l obliga să se aşeze undeva timp de câteva minute, după care îşi relua istovitoarea activitate.

Serramanna îl urmărea peste tot, nedându-i nici o clipă de răgaz. Când nu era sardul în persoană, era unul dintre agenţii săi, un bărbat a cărui statură nu trecea neobservată nici la palat, nici în pieţele de unde intendentul cumpăra el însuşi produsele care trebuiau să ajungă la bucătăria palatului. Mai nou, în ultima vreme, lui Rome îi făcea plăcere ideea de a

inventa o nouă rețetă amestecând rădăcini de lotus, așa-numita cafeluță, care se fierbea în mai multe ape, dovlecei, năut, usturoi dulce, migdale și bucățele mici de biban fript, dar chiar și o asemenea preocupare, atât de captivantă, nu reușea să-i scoată din minte faptul că era urmărit atât de insistent.

De când fusese scos din închisoare și repus în toate drepturile, monstrul acela de Serramanna credea că totul îi era permis. Dar Rome nu putea protesta în nici un fel. Atunci când ești mic la suflet, iar conștiința îți este pătată, cum poți face pace cu tine însuți?

Serramanna era răbdător ca un veritabil pirat. El pândea o greșeală a prăzii sale, a acestui intendent grăsan cu figura bleagă și cu sufletul negru. Instinctul nu-l înșelase: de mai multe luni îl bănuia pe Rome de moliciune a sufletului, acest defect care ducea la cele mai urâte trădări. Chiar dacă obținuse un post de o asemenea importanță, Rome suferea de o boală mortală: lăcomia. Nu se mulțumea cu poziția pe care o avea și voia să adauge și bogăție la puterea destul de mare de care dispunea.

Printr-o supraveghere permanentă, Serramanna punea nervii intendentului la o grea încercare. Urma să facă până la urmă o greșeală gravă, poate chiar să-și mărturisească toate crimele.

Așa cum prevăzuse Serramanna, intendentul nu îndrăznea să facă vreo reclamație. Dacă ar fi fost nevinovat, nu ar mai fi stat nici o clipă pe gânduri și s-ar fi dus să vorbească de îndată cu regele. În raportul său zilnic către Ramses, sardul nu uita să sublinieze acest fapt semnificativ.

După ce îl supunea mai multe zile la acest tratament, Serramanna voia să-i pună pe oamenii săi să continue urmărirea, dar, de data aceasta, fără ca intendentul să observe. Crezându-se în sfârșit scăpat de acest chin, poate că

Rome s-ar fi dus valvârtej la un eventual complice, poate chiar la acela care-l plătise pentru ceea ce furase.

Sardul intră în biroul lui Ameni la mult timp după asfințitul soarelui. Secretarul așeza papirusurile la care lucrase în ziua aceea pe rafturile unui dulap mare, din lemn de sicomor.

– Ceva nou, Serramanna?

– Încă nimic. Rome este mai tare decât îmi închipuiam.

– Tot mai ești supărat pe mine?

– Ei bine... Necazul în care m-ai vârât nu-i prea ușor de uitat.

– N-ar avea nici un rost să-mi cer scuze din nou; am ceva mai bun să-ți propun. Ai fi de acord să vii cu mine la biroul de cadastru?

– Vrei să particip și eu la ancheta pe care o faci tu?

– Exact asta voiam să spun.

– Asta face ca și ultima rămășiță din ranchiuna împotriva ta să dispară ca un vis urât! Merg cu tine.

Meticuloșii funcționari ai cadastrului avuseseră nevoie de mai multe luni ca să-i egaleze în eficiență pe colegii lor din Memphis. Ca să se cunoască amănunțit o capitală nouă, să se inventarieze terenurile și casele, să se afle cine erau proprietarii și locatarii, era nevoie de un mare număr de verificări. Acesta era motivul pentru care solicitarea lui Ameni, deși intrase la categoria urgențelor, avea de parcurs un drum lung până să fie rezolvată.

Serramanna își dădu seama că directorul cadastrului, un bărbat cam de șaizeci de ani, chel și slab, era și mai ceva decât Ameni. Pielea sa albă ca brânza era a unuia care nu se expusese niciodată la soare și nici nu umblase deloc în aer liber. Funcționarul îi primi pe vizitatori cu o politețe rece și-i conduse printr-un adevărat labirint de plăcuțe din lemn, stivuite una peste alta, și de papirusuri orânduite pe stelaje speciale.

– Vă mulțumesc că ne primiți la o oră atât de târzie, spuse Ameni.

– Am bănuit că ați vrea ca vizita aceasta să fie cât se poate de discretă.

– Așa și este.

– Nu o să vă ascund faptul că, pentru a da un răspuns la solicitarea voastră, a fost nevoie de mult mai multă muncă decât de obicei, dar am reușit în cele din urmă să-l identificăm pe proprietarul casei menționate.

– Despre cine este vorba?

– Despre un negustor originar din Memphis, pe nume Renuf.

– Știți, cumva, care este domiciliul său stabil în Pi-Ramses?

– Locuiește într-o vilă, în orașul vechi.

Trecătorii se fereau cât puteau de repede când trecea carul cu doi cai pe care-l conducea Serramanna. Cu stomacul în gât de frică, Ameni nu putea face altceva decât să închidă ochii. Vehiculul intră fără să micșoreze viteza pe podul de curând construit peste canalul care despărțea noile cartiere ale capitalei de vechiul oraș, Avaris. Roțile scrâșniră, chesonul se zgâlțâi din încheieturi, dar carul nu se răsturnă.

În zona aceea veche, se aflau câteva vile frumoase, având în jur grădini bine îngrijite și o mulțime de case modeste cu etaj. În această seară răcoroasă de toamnă, cei mai friguroși începuseră să-și încălzească locuințele cu surcele sau cu resturi uscate de vegetație.

– Aici este, spuse Serramanna.

Ameni strângea atât de tare una dintre curelele de sprijin ale carului, încât nu-și mai putu descleșta mâna.

– Nu reușești?

– Ba da... cum să nu?

– Atunci, hai, să intrăm! Dacă păsărica se află în cuib, rezolvăm afacerea cum nu se poate mai repede.

Ameni reuşi, în sfârşit, să se elibereze; cu picioarele tremurând, porni în urma sardului.

Portarul lui Renuf era aşezat în faţa zidului care înconjura grădina, clădit din cărămizi nearse şi acoperit de plante agăţătoare. Omul mânca brânză cu pâine.

– Dorim să vorbim cu negustorul Renuf, spuse Serramanna.

– Nu este aici.

– Unde îl putem găsi?

– E plecat în Egiptul de Mijloc.

– Când se întoarce?

– Nu ştiu asta.

– Ar putea şti cineva?

– Nu cred.

– Anunţă-ne îndată ce se întoarce.

– De ce aş face-o?

Cu o căutătură cruntă, Serramanna îl apucă pe portar de subsuori şi-l ridică de la pământ.

– Pentru că faraonul o cere. Dacă întârzii numai cu o oră, o să ai de-a face cu mine.

Şenar suferea de insomnie şi-l mai chinuiau şi nişte arsuri la stomac. Raia lipsea din Pi-Ramses, aşa că el însuşi trebuia să plece cât mai repede la Memphis, atât pentru a-l avertiza pe negustorul sirian de pericolul care îl pândea, cât şi pentru a-l întâlni pe Ofir. Ministrul Afacerilor externe avea, însă, nevoie de o justificare a deplasărilor sale în vechea capitală; printr-un noroc, el găsi un pretext şi anume discutarea unor dispoziţii administrative cu înalţi funcţionari de acolo. Aşa că, în numele faraonului, Şenar făcu această călătorie oficială la bordul unei bărci mult prea încete pentru pretenţiile sale.

În cazul lui Ofir, ori acesta găsea o soluție pentru a-l reduce la tăcere pe Rome, ori Șenar era obligat să scape de vrăjitor în caz că descântecul pregătit de el nu dădea rezultate.

Șenar nu regreta deloc că înălțase adevărate ziduri pentru a-i separa pe aliații săi; ceea ce avea să se petreacă îi demonstra cât de întemeiată fusese această strategie a sa. O ființă șireată și periculoasă ca Acha nu ar fi fost câtuși de puțin încântată să descopere legăturile pe care le avea Șenar cu o rețea de spionaj prohitită pe care tânărul diplomat nu o controla. Un individ viclean și crud ca Raia, care credea că-l manipulează pe fratele mai mare al lui Ramses, nu ar fi acceptat să se implice într-un joc prea personal, nepotrivit cu atașamentul lui față de hitiți. Cât despre Ofir, era de preferat ca el să rămână izolat în domeniul puterilor și al nebuniei incurabile.

Acha, Raia, Ofir... Trei fiare pe care Șenar era în stare să le îmblânzească pentru a-și asigura un viitor favorabil, cu condiția să înlăture amenințarea care plana asupra lui din cauza imprudenței comise de ei.

În prima zi a șederii în Memphis, Șenar îi primi pe funcționarii superiori cu care trebuia să se întâlnească și organiză în vila sa una dintre acele somptuoase serate al căror secret numai el îl cunoștea. Cu această ocazie, el îi ceruse intendentului său să-l invite pe negustorul Raia. Acesta urma să aducă și alte vase rare cu care urma să-și împodobească sala de banchete.

Când afară se făcu prea frig, invitații părăsiră grădina și intrară în vilă.

– Negustorul este aici, îl anunță intendentul pe Șenar.

Dacă ar fi crezut în puterea zeilor, fratele mai mare al lui Ramses le-ar fi fost recunoscător. Prefăcându-se nepăsător, el se îndreptă spre ușa de la intrarea vilei sale.

Omul care-l salută nu era Raia.

– Cine eşti tu?

– Girantul magazinului său din Memphis.

– Aha... Eu vorbesc de obicei cu patronul tău.

– Este plecat la Theba şi la Elephantine ca să negocieze un transport cu conserve de lux. În lipsa lui, am adus, totuşi, câteva minunate vase pe care aş vrea să vi le arăt.

– Arată-mi-le.

Şenar examină obiectele.

– Nu-i ceva prea grozav.... Cu toate acestea, am să cumpăr două.

– Preţul este foarte convenabil, stăpâne.

Şenar se tocmi formal şi îi încredinţă vasele intendentului său.

Pentru Şenar nu fu uşor să zâmbească, să sporovăiască vrute şi nevrute cu musafirii şi să împartă complimente în stânga şi în dreapta, dar se dovedi la înălţimea reputaţiei sale. Nimeni nu bănuia că ministrul Afacerilor externe, fermecător şi guraliv ca de obicei, ar fi căzut pradă unei nelinişti cumplite.

– Eşti tare frumoasă, îi spuse el surorii sale, Dolenta.

Languroasă ca de obicei, femeia înaltă şi brună se lăsa curtată de un grup de tineri nobili.

– Petrecerea ta este minunată, Şenar.

El îi oferi braţul şi o conduse pe sub porticul care mărginea sala de banchete.

– O să mă duc la Ofir mâine dimineaţă. Ai grijă, spune-i să nu iasă din casă: este în pericol.

26

Dolenta deschise chiar ea uşa vilei sale.

Şenar se răsuci pe călcâie, uitându-se în urmă. Nu-l urmărise nimeni.

– Intră, Şenar.

– Totul este în regulă?

– Da, fii liniştit. Experienţele lui Ofir merg înainte, îl asigură femeia înaltă şi brună. Lita se comportă admirabil, dar sănătatea ei este delicată şi nu ne putem permite să ne grăbim. De ce eşti aşa de neliniştit?

– Magul s-a trezit?

– Mă duc să văd.

– Nu merge prea departe cu atâta încredere în el, dragă surioară.

– Este un om minunat şi va aduce în lume domnia adevăratului Zeu. Are convingerea că tu eşti o veritabilă unealtă a destinului.

– Cheamă-l încoace, mă cam grăbesc.

Îmbrăcat într-un veşmânt lung, negru, magul libian se înclină în faţa lui Şenar.

– Trebuie să te muţi încă de azi, Ofir.

– Ce s-a întâmplat, stăpâne?

– Te-a văzut cineva pe când vorbeai cu Moise, la Pi-Ramses.

– M-a descris cu exactitate?

– S-ar părea că nu, dar cei care fac cercetări ştiu că te-ai dat drept arhitect şi că eşti străin.

– Asta-i o nimic toată, stăpâne. Eu am darul de a trece neobservat atunci când este necesar.

– Ai fost imprudent.

– Era neapărat necesar să vorbesc cu Moise. Mâine poate că o să ne felicităm pentru asta.

– Ramses s-a întors viu şi nevătămat din expediţia prin protectoratele noastre, vrea să-l regăsească pe Moise şi acum a aflat de existenţa ta. Dacă martorii o să te recunoască, o să fii arestat şi interogat.

Zâmbetul lui Ofir îi îngheţă sângele în vine lui Şenar.

– Credeţi că poate fi arestat un om ca mine?

– Mă tem să nu fi făcut o greşeală fatală.

– Care?

– Să-i acorzi încredere lui Rome.

– Aveţi impresia că am încredere în el?

– La ordinul tău, el a furat şalul reginei Nefertari şi chiupul cu peşti de la Casa Vieţii din Heliopolis, lucruri de care aveai nevoie pentru descântecele tale.

– Este o deducţie demnă de remarcat, stăpâne Şenar, dar ea conţine un amănunt inexact: Rome a furat şalul şi unul dintre prietenii lui, un furnizor din Memphis, s-a ocupat de chiupul cu peşti.

– Un furnizor... Şi dacă acest om vorbeşte?

– Nefericitul acela a murit din cauza unei crize de inimă.

– O moarte... naturală?

– Orice moarte este, până în cele din urmă, naturală, stăpâne Şenar, atunci când inima se opreşte.

– Mai rămâne grăsanul acela de Rome... Serramanna este convins de vinovăţia lui şi nu încetează să-l hărţuiască. Dacă Rome vorbeşte, te va denunţa. Vrăjitorii care fac descântece pentru a ataca persoana regelui sunt condamnaţi la moarte.

Ofir continua să zâmbească.

– Să mergem în laboratorul meu.

Încăperea largă era plină de papirusuri, de bucăţi de fildeş având ceva scris pe ele, de creuzete în care se vedeau substanţe de diferite culori şi tot felul de frânghiuţe. Totul era aşezat în ordine şi se simţea un miros plăcut de tămâie. Locul acela semăna mai degrabă cu atelierul unui meşter sau cu biroul bine îngrijit al unui scrib, decât cu bârlogul în care se practica magia neagră.

Ofir întinse mâinile deasupra unei oglinzi de aramă, aşezată orizontal pe un trepied. Apoi turnă puţină apă şi-l rugă pe Şenar să vină mai aproape.

Puţin câte puţin, pe suprafaţa udă a oglinzii începu să se întrezărească un chip.

– Rome! exclamă Şenar.

– Intendentul lui Ramses este un om de treabă, comentă Ofir, dar slab, lacom şi influenţabil. Nu era nevoie să fii un mare vrăjitor ca să-l descânţi. Datorită caracterului său, furtul pe care l-a comis îl macină din interior ca un acid.

– Dacă Ramses îl interoghează, Rome va spune tot.

– Nu, stăpâne Şenar.

Mâna stângă a lui Ofir se roti, desenând un cerc pe deasupra oglinzii. Apa se tulbură şi arama crăpă.

Impresionat, Şenar se dădu un pas înapoi.

– Semnul acesta magic va fi suficient ca să-l facă pe Rome să tacă?

– Consideraţi problema aceasta ca deja rezolvată. N-am impresia că ar trebui neapărat să mă mut; casa aceasta nu este a surorii voastre?

– Ba da.

– Oricine o poate vedea plecând şi venind aici. Lita şi cu mine suntem servitorii ei devotaţi şi nu avem nici un chef să ne plimbăm prin oraş. Atât timp cât nu vom înlătura

forţele magice care apără perechea regală, nici ea nici eu nu vom ieşi de aici.

– Şi cu adepţii lui Aton ce se va întâmpla?

– Sora voastră ne serveşte drept agent de legătură. La ordinul meu, ei se vor comporta cu o discreţie desăvârşită, în aşteptarea unui eveniment de seamă.

Şenar plecă liniştit doar pe jumătate. N-avea nici un pic de încredere în adunătura acesta de iluminaţi nostalgici şi era îngrijorat mai ales de faptul că nu-l putea elimina pe intendentul Rome cu propriile sale mâini. Nu-i rămânea decât să spere că magul nu se lăuda.

Oricum, trebuia să fie cât mai precaut.

Nilul era un fluviu minunat. Datorită puternicului său curent, care făcea ca o barcă rapidă să plutească în mod obişnuit cu peste treizeci de kilometri la oră, Şenar parcurse în mai puţin de două zile distanţa dintre Memphis şi Pi-Ramses.

Fratele mai mare al lui Ramses trecu pe la minister, organiză o întâlnire rapidă cu principalii săi colaboratori, luă cunoştinţă de mesajele venite din străinătate şi le parcurse şi pe cele expediate de diplomaţii aflaţi la post în protectorate. O lectică îl duse după aceea la palatul regal, sub un cer acoperit de nori groşi din care stătea să pornească ploaia.

Pi-Ramses era un oraş frumos, dar îi lipseau patina clădirilor din Memphis şi farmecul pe care îl dau întotdeauna vestigiile trecutului. Când avea să domnească, Şenar îi va anula statutul de capitală, mai ales pentru că Ramses îl marcase prea evident cu amprenta personalităţii sale. O populaţie însufleţită şi veselă îşi vedea netulburată de treburile din fiecare zi, ca şi cum pacea ar fi fost veşnică, ca şi cum întinsul imperiu hitit s-ar fi pierdut în hăul fără capăt al uitării. Pentru o clipă, Şenar se lăsă atras de mirajul acestei vieţi simple care se supunea ritmului netulburat al

anotimpurilor. Oare n-ar fi trebuit și el, la fel ca întregul popor al Egiptului, să accepte suveranitatea lui Ramses?

Nu, el nu era un servitor.

El avea stofa unui rege de care Istoria avea să-și amintească, a unui monarh cu o viziune total diferită și mult mai vastă decât cea a lui Ramses și a „marelui șef" hitit. Din gândirea sa urma să se nască o lume nouă al cărei stăpân va fi chiar el.

Faraonul nu-și lăsă fratele să aștepte. Ramses tocmai termina de discutat cu Ameni pe care Străjer îl linsese conștiincios pe față. Secretarul particular al regelui și Șenar se salutară cu răceală în timp ce câinele galben-auriu se duse să se culce pe pardoseală, exact în locul în care mai pătrundea o ultimă rază firavă de soare.

– Ai călătorit bine, Șenar?

– Grozav. O să mă ierți, dar mie îmi place tare mult Memphis.

– Cine te-ar putea condamna? Este un oraș excepțional pe care Pi-Ramses nu-l va egala niciodată. Dacă amenințarea hitită n-ar fi luat asemenea proporții, n-aș fi avut nevoie să construiesc o altă capitală.

– Administrația de acolo rămâne un adevărat model de conștiință profesională.

– Diferitele servicii din Pi-Ramses lucrează și ele cu sârg; ministerul tău nu este și el un exemplu în acest sens?

– Crede-mă că eu nu-mi precupețesc eforturile; n-am primit nici un mesaj alarmant, nici oficial, nici din alte surse. Hitiții tac în continuare.

– Nici cel mai mic comentariu din partea diplomaților noștri?

– Anatolienii au fost puși la respect prin intervenția ta; nu-și închipuiau că armata egipteană ar fi în stare să acționeze atât de rapid și de eficient.

– S-ar putea ca asta să fie o explicaţie.

– De ce ne-am îndoi? Dacă ar fi fost siguri că erau invincibili, hitiţii ar fi exprimat măcar un protest energic.

– Ei cum asta? Să respecte ei frontiera impusă de Seti... Nu cred aşa ceva.

– Ai devenit pesimist, Maiestate?

– Raţiunea de a exista a imperiului hitit este expansiunea teritorială.

– Egiptul nu este, oare, o îmbucătură prea greu de înghiţit, chiar şi pentru un inamic înfometat?

– Când o castă militară doreşte o înfruntare, aprecie Ramses, nici înţelepciunea, nici raţiunea nu o pot convinge să renunţe la ea.

– Doar un adversar impunător îi va face pe hitiţi să dea înapoi.

– Pledezi pentru o înarmare serioasă, Şenar, şi pentru creşterea efectivelor noastre?

– Ar exista vreo soluţie mai bună?

Raza de soare de pe pardoseală dispăru, aşa că Străjer sări pe genunchii regelui.

– Aceasta n-ar fi ca un fel de declaraţie de război? se îngrijoră Ramses.

– Hitiţii nu vor înţelege o altă limbă decât aceea a forţei; asta gândeşti şi tu, dacă nu mă înşel.

– Eu ţin, însă, şi la întărirea sistemului nostru de apărare.

– Să facem din protectoratele noastre o zonă tampon, ştiu asta... O misiune grea pentru prietenul tău Acha, chiar dacă el nu este lipsit de ambiţie.

– Ţi se pare exagerată ambiţia lui?

– Acha este tânăr, tu tocmai l-ai decorat şi ai făcut din el unul dintre cei mai importanţi oameni din stat. O avansare atât de rapidă i s-ar putea urca la cap... Nimeni nu-i contestă calităţile excepţionale, dar poate că n-ar strica şi puţină prudenţă.

– Ierarhia militară nu s-a simţit evidenţiată suficient, mi-am dat seama; dar Acha este omul potrivit pentru această situaţie.

– Ar mai fi un amănunt fără prea mare importanţă, dar este de datoria mea să discut cu tine această chestiune. Ştii bine că personalul palatului are tendinţa să trăncănească pe nedrept şi să umble cu tot felul de bârfe; nu-i mai puţin adevărat că unele destăinuiri poate că nu sunt lipsite de interes. După cum pretinde intendentul meu, care este foarte bun prieten cu una dintre cameristele reginei, această servitoare susţine că l-a văzut pe Rome pe când fura şalul reginei Nefertari.

– Va depune mărturie despre asta?

– Rome o terorizează. Ea se teme că intendentul tău ar putea s-o snopească în bătaie dacă ea îl acuză.

– Ne aflăm într-un ţinut al tâlharilor sau într-o ţară guvernată de Maat?

– Poate că mai întâi ar trebui ca tu să-l faci pe Rome să recunoască; după aceea, fata o să depună mărturie.

Schiţând o critică la adresa lui Acha şi, mai ales, denunţându-l pe Rome şi grăbindu-l pe Ramses să intervină, Şenar intra într-un joc periculos, dar devenea, în schimb, din ce în ce mai demn de crezare în ochii faraonului.

Dacă descântecele lui Ofir se dovedeau a fi zadarnice, Şenar era în stare să-l strângă de gât cu mâinile sale.

27

Rome nu reușise să găsească decât o singură soluție pentru a-și calma neliniștea care-l făcea bulimic: să prepare o marinată absolut nouă pe care ar fi botezat-o „desfătarea lui Ramses" și a cărei rețetă s-ar fi transmis de la maestru la ucenic. Intendentul se închise în uriașa bucătărie a palatului în care voia să fie singur. Alesese el însuși usturoiul dulce, ceapă de cea mai bună calitate, un excelent vin roșu de la viile din oaze, ulei de măsline de la Heliopolis, oțet sărat cu cea mai bună sare de pe pământul lui Seth, mai multe feluri de ierburi aromatice deosebit de fine, fileuri delicate de biban de Nil și carne de vită demnă de a fi oferită până și zeilor. Marinata avea să dea acestui amestec de alimente un parfum inimitabil care-l va bucura peste măsură pe rege și va face ca Rome să fie de neînlocuit.

Cu toate ordinele severe pe care le dăduse, ușa bucătăriei se deschise.

– V-am spus să... Maiestate! Maiestate, locul vostru nu este aici!

– Există vreun loc în regat în care să nu-mi fie permis să intru?

– Nu asta voiam să spun. Iertați-mă, eu...

– Îmi dai voie să gust și eu?

– Marinata mea încă nu este gata, acum sunt abia la pregătirea alimentelor. Dar va fi o mâncare deosebită care va intra în cronicile culinare ale Egiptului!

– Îţi place să ţii tot felul de secrete?

– Nu, nu... Dar adevărata bucătărie de calitate cere şi discreţie. Eu mărturisesc că îmi păzesc cu toată grija invenţiile.

– Nu ai avea, cumva, şi alte lucruri de mărturisit?

Statura înaltă a lui Ramses parcă-l strivea pe Rome. Făcându-se parcă şi mai mic, intendentul coborî privirea.

– În viaţa mea nu există nici un mister, Maiestate; eu trăiesc la palat ca să vă servesc, numai pentru a vă servi.

– Eşti absolut sigur de asta? Se spune că orice om are slăbiciunile lui; ale tale care sunt?

– Eu... eu nu ştiu. Sunt un mâncău, fără îndoială.

– Eşti, cumva, nemulţumit de salariul pe care-l primeşti?

– Nu, sigur că nu!

– Postul de intendent este de invidiat şi mulţi îl râvnesc, dar el nu îmbogăţeşte pe cel care-l ocupă.

– Eu nu alerg după bogăţie, vă asigur!

– Cine ar putea refuza o ofertă avantajoasă, în schimbul unor servicii mărunte?

– Faptul că sunt în serviciul Maiestăţii Voastre este o răsplată mult mai importantă decât...

– Nu minţi mai mult, Rome. Îţi mai aduci aminte de întâmplarea aceea neplăcută cu scorpionul adus în camera mea?

– Din fericire, nu aţi păţit nimic!

– Ţi se promisese că insecta aceea nu mă va omorî şi că tu nu vei fi niciodată acuzat, nu-i aşa?

– Nu-i adevărat, Maiestate, nu-i adevărat nimic!

– Nu ar fi trebuit să cedezi ispitei, Rome. A mai fost încercată şi a doua oară lăcomia ta, când ţi s-a cerut să furi

şalul preferat al reginei. Şi nu mă îndoiesc că nu eşti străin nici de furtul chiupului cu peşte sărat.

– Nu, Maiestate, nu...

– Cineva te-a văzut.

Rome simţea că nu mai are aer. Pe frunte i se adunaseră broboane de sudoare.

– Nu se poate aşa ceva...

– Este ceva rău în sufletul tău, Rome, sau poate că ai fost silit de împrejurări?

Intendentul simţi un junghi puternic în capul pieptului. Simţea nevoia să-i destăinuiască regelui tot ce avea pe suflet, să scape de remuşcările care-l rodeau.

Îngenunche şi se lovi cu fruntea de marginea mesei pe care adunase tot ce îi era necesar pentru prepararea marinatei.

– Nu, nu sunt rău... Am fost slab, prea slab. Vă rog să mă iertaţi, Maiestate.

– Te iert, Rome, dar cu condiţia să-mi spui tot adevărul.

În ceaţa tulburării care-l cuprinsese, figura lui Ofir apăru în mintea lui Rome. Figură de vultur, cu ciocul încovoiat, care îi scormonea trupul şi ajunsese să-i devoreze inima.

– Cine te-a îndemnat să faci toate aceste nelegiuiri?

Rome vru să vorbească, dar numele lui Ofir nu trecu de bariera buzelor sale. O groază copleşitoare îl înăbuşi, o groază care îl făcea să alunece în abisuri în speranţa că poate scăpa de pedeapsă.

Îşi înălţă privirile încărcate de o rugă disperată către Ramses, iar mâna dreaptă alunecă pe masă şi răsturnă vasul cu amestecul abia pregătit pentru marinată. Sosul cu mirodenii îi împroşcă faţa şi intendentul se prăbuşi la pământ fără suflare.

– E foarte mare, spuse Kha privind la Voinic, leul lui Ramses.

– Ţi-e frică de el? îl întrebă regele pe fiul său.

La nouă ani câţi avea, Kha, fiul lui Ramses şi al lui Iset cea frumoasă, era serios ca un scrib bătrân. Jocurile copiilor de vârsta lui îl plictiseau, nu-i plăcea decât să citească şi să scrie şi cea mai mare parte a timpului o petrecea în biblioteca palatului.

– Mă cam sperie.

– Ai dreptate, Kha; Voinic este un animal foarte periculos.

– Dar ţie, ţie nu ţi-e frică pentru că tu eşti faraonul.

– Leul acesta şi cu mine am devenit prieteni. Pe când era mic de tot, a fost muşcat de un şarpe, în Nubia; eu l-am găsit, Setau l-a îngrijit şi, de atunci, am rămas împreună. La rândul său, Voinic mi-a salvat şi el viaţa.

– Cu tine, este întotdeauna cuminte?

– Întotdeauna. Dar numai cu mine.

– Vorbeşte cu tine?

– Da, prin priviri, prin mişcarea labelor, prin sunetele pe care le scoate... Şi înţelege tot ce-i spun eu.

– Mi-ar plăcea să-l mângâi pe coamă.

Culcat asemenea unui sfinx, uriaşul leu privea cu atenţie bărbatul şi copilul. Când scoase un mârâit, pe un ton grav şi prelung, micul Kha se strânse imediat lângă şoldul tatălui său.

– E supărat?

– Nu, este de acord să-l mângâi.

Încurajat de tatăl său, Kha prinse curaj şi se apropie. La început cu oarecare sfială, mâna sa micuţă se afundă în coama strălucitoare a animalului, apoi prinse curaj şi începu să-l mângâie la rădăcina părului. Leul începu să toarcă asemenea unei pisici.

– Pot să-l scarpin şi pe spate?

– Nu, Kha. Voinic este un luptător şi o fiinţă foarte mândră; ţi-a făcut o mare favoare, dar nu trebuie să-i ceri prea mult.

– O să scriu povestea lui şi o să i-o povestesc surorii mele, Meritamon. E mai bine că a rămas în grădina palatului

cu regina... O fetiță ca ea s-ar fi speriat grozav de un leu atât de mare.

Ramses îi dărui fiului său o planșetă nouă de scrib și o teacă pentru pensule. Băiețașul primi cadoul cu mare bucurie și încercă imediat pensulele, lăsându-se absorbit de scris. Tatăl său îl lăsă în pace, fericit că mai are parte și de asemenea momente de liniște, după ce asistase la moartea îngrozitoare a intendentului Rome și-i văzuse fața care, în câteva clipe, se făcuse ca pergamentul, asemănându-se cu aceea a unui om bătrân.

Hoțul murise de spaimă, fără să poată dezvălui numele celui care-l împinsese la propria sa distrugere.

Cineva din umbră lupta împotriva faraonului. Și inamicul acesta nu era mai puțin periculos decât hitiții.

Șenar era bucuros nevoie mare.

Dispariția tragică a lui Rome, răpus de un stop cardiac, înlătura pista care ducea la Ofir. Magul nu se lăudase degeaba. Vrăjile sale îl uciseseră pe umflatul acela de intendent care nu rezistase la un interogatoriu nemilos. Moartea sa nu a surprins pe nimeni din cei de la palat; obsedat de tot ceea ce însemna hrană, Rome nu înceta să se îngrașe și să se agite. Asaltat de grăsime, măcinat de o nervozitate permanentă, inima sa nu reușise să mai facă față.

La satisfacția de a vedea că dispăruse problema spinoasă pe care o punea însăși existența lui Rome se adăuga o altă bucurie: întoarcerea la Pi-Ramses a lui Raia, negustorul sirian, care dorea să-l vadă pe Șenar ca să-i mai arate încă un vas cu totul deosebit. Întâlnirea fusese fixată într-o dimineață târzie de noiembrie, blândă și însorită.

– A fost frumoasă călătoria ta în Sud?

– Foarte obositoare, stăpâne Șenar, însă de mare folos.

Barbișonul ascuțit al sirianului era tuns cu mare grijă; ochii săi căprui, vioi, priveau cu atenție de jur-împrejur în

sala de primire cu coloane, locul în care Şenar avea expuse capodoperele adunate de atâta timp.

Raia ridică vălul care acoperea un vas pântecos din bronz, decorat cu ramuri şi frunze de viţă stilizate.

– Este din Creta; l-am căpătat de la un tebană bogată care se plictisise de el. Nici un meşter nu mai face astăzi aşa ceva.

– Minunat! Târgul este ca şi încheiat, prietene.

– Mă bucur să aud asta, stăpâne, dar...

– Doamna în cauză pune condiţii?

– Nu, dar preţul este destul de mare... Piesa aceasta este unică, într-adevăr unică.

– Pune minunea asta pe un soclu şi vino în biroul meu. O să negociem şi sunt sigur că o să ne înţelegem.

Uşa masivă din lemn de sicomor se închise în urma lor. Nimeni nu mai putea să-i audă.

– Unul dintre ajutoarele mele mi-a dat de ştire că aţi venit la Memphis pentru a mai cumpăra un vas de la mine; mi-am întrerupt călătoria şi m-am întors cât am putut de repede la Pi-Ramses.

– Era absolut necesar.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– Serramanna a fost eliberat şi se bucură din nou de încrederea lui Ramses.

– Neplăcut.

– Ameni, care-şi vâră nasul peste tot, a avut îndoieli cu privire la dovezi, după care s-a amestecat în această chestiune şi Acha.

– Aveţi grijă cu acest tânăr diplomat; este inteligent şi cunoaşte bine Asia.

– Din fericire, nu mai lucrează în ministerul meu; Ramses l-a decorat şi l-a trimis în protectoratele noastre pentru a întări sistemul de apărare de acolo.

– O sarcină destul de delicată, dacă nu chiar imposibilă.

– Acha și Ameni au ajuns la niște concluzii foarte periculoase: cineva a imitat scrisul lui Serramanna pentru a da impresia că el purta corespondență cu hitiții și acel cineva se pare că ar fi un sirian.

– Foarte neplăcut, se arătă îngrijorat Raia.

– A fost găsit corpul lui Nenufar, iubita lui Serramanna, pe care tu ai folosit-o ca să-l înfunzi pe sard.

– Trebuia să scăpăm de ea; era posibil ca nebuna aia să trăncănească.

– Sunt de acord cu tine, dar ai comis o imprudență.

– Ce imprudență?

– Alegerea locului în care a fost ucisă.

– N-am avut de ales. Ea era gata să asmută întreg cartierul împotriva noastră, așa că a trebuit să acționez repede și să mă fac nevăzut.

– Ameni îl caută pe proprietarul acestei case ca să-l interogheze.

– Este un negustor care călătorește foarte mult; l-am întâlnit la Theba.

– O să dea anchetatorilor numele tău?

– Mă tem că da, din moment ce eu sunt chiriașul lui.

– Asta-i o adevărată catastrofă, Raia! Ameni este convins că o rețea de spionaj hitită acționează pe teritoriul nostru. Deși îl arestase cu ceva timp înainte pe Serramanna, cei doi bărbați par să se fi împăcat și acum se ajută unul pe altul. Căutarea celui care s-a aflat la originea acuzării pe nedrept a sardului și a asasinării iubitei sale a devenit o adevărată afacere de stat. Și mai multe indicii fac ca atenția autorităților să se îndrepte către tine.

– Nu-i totul pierdut.

– Ce ai de gând?

– Să-l găsesc pe negustorul egiptean.

– Și...?

– Și să-l ucid, bineînțeles.

28

Iarna se apropia, ziua scădea, soarele încălzea din ce în ce mai puţin. Monarhul prefera puterea verii şi fierbinţeala astrului său protector la care numai el putea privi direct fără a fi în primejdie de a-şi pierde vederea. Dar ziua aceasta de toamnă, de o blândeţe plină de vrajă, îi oferea o bucurie rar întâlnită: un sfârşit de după-amiază în grădinile palatului, alături de Nefertari, de fiica lor Meritamon şi de fiul lor Kha.

Aşezaţi pe scaune pliante, la marginea unui ochi de apă, regele şi regina priveau la ce făceau copiii lor. Kha se străduia s-o facă pe Meritamon să înţeleagă un text dificil despre moralitatea pe care trebuie s-o aibă un scrib, Meritamon voia să-l înveţe pe Kha să înoate pe spate. În ciuda caracterului său dintr-o bucată, băiatul cedase insistenţelor surorii lui, dar după ce obiectase că apa era prea rece şi că, din cauza asta, ar fi putut răci.

– Meritamon este puternică şi seamănă cu mama ei, aprecie Ramses. O să subjuge cu farmecul ei întreg pământul.

– Kha este un magician în devenire... Uită-te la el, o atrage deja către papirus. Sora lui va citi textul fie că vrea, fie că nu vrea.

– Preceptorii sunt mulţumiţi de ei?

– Kha este un copil excepţional. După spusele lui Nedjem, ministrul Agriculturii, care se ocupă în continuare de educaţia lui, va fi capabil să treacă examenul de scrib începător.

– Are chemare pentru așa ceva?

– Nu se gândește la altceva în afară de învățătură.

– Să-i dăm hrana de care are nevoie sufletul lui pentru ca adevărata sa natură să dea roade. Nu mă îndoiesc că va avea parte de multe încercări pe care va trebui să le depășească, asta pentru că cei mediocri încearcă întotdeauna să pună piedici în calea ființelor ieșite din comun. Eu sper că măcar Meritamon va avea parte de o viață mai lipsită de griji.

– Ea nu are ochi decât pentru tatăl ei.

– Și eu îi acord atât de puțin timp...

– Egiptul este mai important decât copiii noștri, așa este Regula.

Culcați la intrarea în grădină, leul și câinele galben-auriu făceau conștiincios de pază. Nimeni nu s-ar fi putut apropia fără ca Străjerul să-l trezească pe Voinic.

– Vino, Nefertari.

Tânăra regină cu părul despletit se așeză pe genunchii lui Ramses și-și rezemă fruntea pe umărul lui.

– Tu ești parfumul vieții și îmi dăruiești fericirea de a trăi. Am putea fi un cuplu ca oricare, la fel ca altele, bucurându-ne de clipe obișnuite ca aceasta...

– Este grozav să visezi în grădina asta; dar zeii și tatăl tău au făcut din tine faraon și tu ți-ai consacrat viața poporului tău. Ceea ce ți-a fost dat, nu ți se poate lua înapoi.

– În clipa asta nu există decât pletele frumos mirositoare ale unei femei de care sunt îndrăgostit peste poate, plete în care se joacă adierea serii și care îmi mângâie obrazul.

Buzele li se împreunară într-un sărut fierbinte al unor tineri care se iubesc cu înflăcărare.

Raia trebuia să acționeze de unul singur.

Se îndreptă, de aceea, către portul din Pi-Ramses, mai mic decât cel din Memphis, dar cu o activitate tot atât de

intensă. Beneficiind de o autoritate mult mai mare, poliţia fluvială asigura ordinea la acostarea şi la descărcarea vaselor.

Raia îl invitase pe tovarăşul său, Renuf, la un prânz copios, într-un han bun, în prezenţa unui mare număr de martori care, la nevoie, ar fi putut declara că-i văzuseră glumind şi petrecând plini de voie bună. S-ar fi putut stabili astfel că relaţiile dintre ei erau dintre cele mai cordiale. În aceeaşi seară, Raia avea să se strecoare în vila lui Renuf şi să-l stranguleze. Dacă ar fi apărut vreun servitor, ar fi avut aceeaşi soartă. În taberele de instrucţie hitite din nordul Siriei, negustorul învăţase nenumărate moduri de a ucide. Bineînţeles, această nouă crimă ar fi fost pusă tot pe seama celui care o ucisese pe Nenufar. Dar ce importanţă mai avea? Dacă Renuf dispărea, Raia era în afara oricărui pericol.

Pe chei, micii negustori vindeau fructe, legume, sandale, ţesături, coliere şi brăţări de tot felul. Cumpărătorii preferau în special trocul cu diferite alte mărfuri, plăcerea sporovăielii interminabile fiind condiţia absolut necesară pentru a încheia în mod satisfăcător o achiziţie. Dacă ar fi avut timpul necesar şi permisiunea, Raia ar fi pus ordine în această activitate dezorganizată pentru a obţine din ea un profit cât mai mare.

Sirianul se opri în dreptul unuia dintre controlorii portului.

– Corabia lui Renuf a sosit?

– Cheiul numărul cinci, alături de şlep.

Raia porni cu paşi grăbiţi în direcţia arătată.

Pe puntea corăbiei lui Renuf, un marinar dormea liniştit. Sirianul urcă pe pasarelă şi-l trezi pe paznic.

– Unde este stăpânul tău?

– Renuf... Habar n-am.

– Când aţi sosit?

– În zori.

– Aţi călătorit noaptea?

– Autorizaţie specială datorită brânzeturilor proaspete de la lăptăria cea mare din Memphis. Unii nobili de pe aici nu vor să cumpere decât de acolo.

– După formalităţile de ancorare, patronul tău s-a dus, probabil, acasă.

– M-ar mira.

– De ce?

– Pentru că sardul acela uriaş, cu mustăţi lungi, l-a obligat să se urce în carul lui. Nu este deloc plăcut să ai de-a face cu individul acela.

Cerul părea să se prăvălească peste capul lui Raia.

Renuf era un bărbat mereu zâmbitor, împlinit la trup, tatăl a trei copii, trăgându-se dintr-o familie de navigatori şi de comercianţi. Când Serramanna venise pe neaşteptate pe corabia lui, îndată ce acostase la Pi-Ramses, se simţise cuprins de o mare nelinişte. Pentru că sardul părea foarte prost dispus, negustorul găsi cu cale că era mai bine să meargă cu el pentru a lămuri cât mai repede neînţelegerea căreia îi căzuse victimă.

Serramanna îl transportă în cea mai mare viteză la palat şi-l conduse în biroul lui Ameni. Era prima oară când Renuf dădea ochii cu secretarul particular al regelui, a cărui reputaţie creştea neîncetat. Lumea îi lăuda seriozitatea, puterea de muncă şi devotamentul; ca un adevărat Prim-Ministru din umbră, el conducea cu o cinste desăvârşită buna desfăşurare a activităţii statului şi nu lua seama nici la recompense, nici la bârfele din înalta societate.

Paloarea feţei lui Ameni îl impresionă pe Renuf. După cum se zvonea, scribul nu ieşea aproape niciodată din biroul său.

– Vizita aceasta este o onoare pentru mine, spuse Renuf, dar nu prea am înţeles care este motivul ei. Mărturisesc că modul brutal în care am fost adus aici mă surprinde.

– Te rog să ne ierţi, anchetăm o afacere gravă.
– O afacere... care mă priveşte pe mine?
– S-ar putea.
– În ce fel v-aş putea fi de folos?
– Răspunzând sincer la întrebările mele.
– Te rog să mi le pui.
– O cunoşti pe o anume Nenufar.
– Numele este destul de obişnuit... Cunosc vreo zece femei cu acest nume!
– Cea despre care vorbim este tânără, foarte frumoasă, singură, are pe vino-ncoace şi locuieşte în Pi-Ramses unde îşi vinde farmecele.
– O... prostituată?
– Ceva mai aparte.
– Eu îmi iubesc soţia, Ameni. Deşi călătoresc foarte mult, n-am înşelat-o niciodată. Pot să te asigur că ne înţelegem de minune. Întreabă-i pe prietenii şi pe vecinii mei, dacă nu mă crezi.
– Sub jurământ şi în faţa regulii Maat, ai putea declara că nu ai întâlnit-o niciodată pe fata aceasta, Nenufar?
– Aş declara, promise Renuf pe un ton solemn.
Cuvintele negustorului îl impresionară pe Serramanna care, în deplină tăcere, asista la interogatoriu. Omul părea să fie sincer.
– Ciudat, constată Ameni, puţin nervos.
– De ce ciudat? Noi, negustorii, nu avem o reputaţie prea bună, dar eu sunt un om cinstit şi mă mândresc cu asta! Angajaţii mei au o leafă bună, corabia mea este bine întreţinută, eu îmi hrănesc familia, socotelile mele sunt în regulă, îmi plătesc dările, fiscul n-a avut niciodată ceva să-mi reproşeze... Asta vi se pare ciudat?
– Oameni de calitate, ca dumneata, sunt destul de rari, Renuf.
– Îmi pare rău că se întâmplă astfel.

– Ceea ce mi se pare ciudat este locul în care a fost găsit corpul lui Nenufar.

Negustorul tresări, surprins.

– Corpul... Vrei să spui...

– A fost ucisă.

– Oh, ce groaznic!

– Nu era decât o fată de moravuri uşoare, dar orice asasinat este pasibil de pedeapsa cu moartea. La fel de ciudat este şi faptul că fata moartă se afla într-o casă din Pi-Ramses care îţi aparţine.

– La mine, în vila mea?

Renuf era din cale-afară de tulburat.

– Nu în vila dumitale, interveni Serramanna, ci în locul acesta.

Sardul puse degetul arătător pe un punct anume de pe harta oraşului pe care Ameni o desfăşurase în faţa lui.

– Nu înţeleg, eu...

– Este proprietatea dumitale, da sau nu?

– Da, dar acolo nu este o casă.

Ameni şi Serramanna schimbară o privire scurtă; Renuf îşi pierdea minţile?

– Nu este o casă, îi lămuri el, ci un depozit. Credeam că o să am nevoie de un sediu pentru mărfurile mele, de aceea am cumpărat zidurile acelea. Dar m-am întins mai mult decât puteam; la vârsta mea, nu mai am chef să-mi extind prea mult activitatea. Îndată ce voi putea, intenţionez să mă retrag la ţară, undeva pe lângă Memphis.

– Ai de gând să vinzi depozitul acela?

– L-am închiriat.

Un licăr de speranţă apăru imediat în privirea lui Ameni.

– Cui?

– Unui coleg pe nume Raia. Este un om bogat, foarte activ, care are în proprietate mai multe corăbii şi o mulţime de magazine în tot Egiptul.

– Cu ce se ocupă?

– Importul de conserve de lux şi vase rare pe care le vinde unor clienţi din înalta societate.

– Ştii de unde este originar?

– Este sirian, dar s-a instalat în Egipt de foarte mulţi ani.

– Mulţumesc Renuf; ne-ai fost de mare ajutor.

– Nu... nu mai aveţi nevoie de mine?

– Nu, cred că nu, dar să nu vorbeşti cu nimeni despre discuţia noastră.

– Aveţi cuvântul meu.

Raia, un sirian... Dacă Acha ar fi fost şi el de faţă, ar fi văzut cât de multă dreptate avea în deducţiile sale. Ameni nici nu avusese timp să se ridice că sardul alerga deja către carul său.

– Serramanna, aşteaptă-mă şi pe mine!

29

Deși era cam frig, Uri-Teșub nu avea în jurul șoldurilor decât o stofă de lână țesută grosolan. Cu bustul gol, gonea într-un galop susținut, obligându-i pe călăreții de sub comanda lui să-și îndemne neîncetat caii ca să țină pasul cu el. Masiv, musculos, cu corpul acoperit de păr roșcovan și cu plete lungi, Uri-Teșub, fiul împăratului hitit Muwattalis, era mândru de faptul că fusese numit general comandant al armatei, după eșecul răscoalei din protectoratele egiptene.

Rapiditatea și vigoarea cu care reacționase Ramses îl surprinseseră pe Muwattalis. Dacă ar fi fost să se ia după afirmațiile lui Baduk, fostul general care trebuia să pregătească această insurecție, s-o conducă și să ocupe teritoriile respective după reușita revoltei, operațiunea nu prezenta în nici un caz vreo dificultate importantă.

Spionul sirian, infiltrat în Egipt cu mai mulți ani în urmă, transmisese mesaje mai puțin liniștitoare. În opinia lui, Ramses era un mare faraon, cu un caracter integru și cu o voință inflexibilă; în replică la aceste informații, Baduk spusese că hitiții nu aveau nici un motiv să se teamă de un rege fără experiență și de o armată de mercenari, de fricoși și de nepricepuți. Pacea impusă de Seti era convenabilă pentru Hatti în măsura în care Muwattalis trebuia să dispună de timpul necesar pentru a-și consolida autoritatea,

zădărnicind uneltirile celor care aveau ambiția de a domni în locul lui. În prezent, el guverna de unul singur.

Politica de expansiune putea fi reluată. Și, dacă exista o țară pe care anatolienii voiau s-o cucerească, pentru a deveni stăpânii lumii, aceasta era, fără îndoială, Egiptul faraonilor.

După părerea lui Baduk, fructul era copt. Dacă Amurru și Canaan s-ar fi aflat în mâinile hitiților, ar fi fost suficient ca armata să pornească înspre Deltă, să anihileze fortărețele care formau Zidul regelui și, după aceea, să năvălească în Egiptul de Jos.

Era un plan măreț care provocase entuziasmul statului-major hitit.

Nu se ținea seama de un singur element: Ramses.

În capitala hitită, Hattușaș*, toată lumea se întreba cu ce greșise imperiul în fața zeilor. Doar Uri-Teșub nu-și punea nici o întrebare: el punea eșecul pe seama prostiei și a nepriceperii generalului Baduk. Așa încât fiul împăratului colinda în lung și în lat teritoriul hitit nu numai pentru a inspecta fortărețele, ci și pentru a-l găsi pe Baduk care întârzia să se întoarcă în capitală.

Credea că-l va găsi la Gavur Kalesi**, cetate construită pe culmea unui deal, făcând parte dintre primele fortificații construite în munți, la marginea platoului anatolian. Trei statui uriașe înfățișând soldați înarmați dezvăluiau caracterul războinic al imperiului hitit, în fața căruia dușmanii nu aveau decât două soluții: să se supună sau să fie exterminați. De-a lungul drumurilor, pe stâncile de pe malurile râurilor, pe bolovani uriași risipiți pe câmpii, sculptorii creaseră imagini agresive reprezentând infanteriști în marș, cu o suliță în mâna dreaptă și cu un arc atârnat de umărul stâng. Peste tot, în țara hitiților, domnea dragostea pentru război.

---

* Bogazköy, 150 km est de Ankara (Turcia).
** 60 km sud-est de Ankara

Uri-Teşub străbătuse în goana galopului câmpiile fertile, brăzdate de ape şi mărginite de păduri de nuci. Nu-şi încetinise cursa nici atunci când traversa pădurile de arţari, întrerupte din loc în loc de mlaştini. Storcând de puteri oameni şi animale, fiul împăratului se încăpăţânase să ajungă cât mai repede la fortăreaţa de la Masat***.

Era ultimul loc în care generalul Baduk s-ar fi putut refugia.

În ciuda rezistenţei lor fizice şi a severei instrucţii la care fuseseră supuşi, călăreţii hitiţi ajunseră sleiţi de puteri sub zidurile cetăţii Masat, construită pe o colină care se înălţa în mijlocul unei câmpii deschise, între două lanţuri muntoase. De la înălţimea acestui deal, împrejurimile puteau fi ţinute cu uşurinţă sub observaţie. Zi şi noapte, arcaşii se aflau la post pe meterezele turnurilor de pază. Aleşi din rândul familiilor nobile, ofiţerii garnizoanei impuneau o disciplină nemiloasă.

Uri-Teşub se opri la mai puţin de o sută de metri de poarta cetăţii. O suliţă se înfipse adânc în pământ, chiar în faţa calului său.

Fiul împăratului descălecă şi înaintă pe jos către ziduri.

– Deschideţi! urlă el. Nu ştiţi cine sunt?

Poarta fortăreţei Masat se întredeschise. În prag, zece soldaţi îşi îndreptară lăncile către noul-venit.

Uri-Teşub îi dădu la o parte.

– Fiul împăratului doreşte să-l vadă pe guvernator.

Acesta din urmă coborî în fugă de pe ziduri, cu riscul de a-şi frânge gâtul.

– Prinţe, ce onoare pentru noi!

Soldaţii ridicară suliţele şi se aşezară pe două şiruri, ca o gardă de onoare.

– Generalul Baduk este aici?

*** Masat-Höyük, la 116 km nord-est de Hattuşaş.

– Da, l-am găzduit în locuinţa mea.

– Du-mă la el.

Cei doi bărbaţi urcară pe o scară de piatră cu trepte înalte şi lustruite de vreme.

În partea de sus a fortăreţei, curentul de aer făcea vârtejuri. Locuinţa guvernatorului era clădită din blocuri mari de piatră poroasă, fiind iluminată de lămpi cu ulei care scoteau un fum gros din cauza căruia tavanele erau înnegrite.

Îndată ce-l văzu pe Uri-Teşub, un bărbat cam de cincizeci de ani, peste măsură de gras, se ridică în picioare.

– Prinţe Uri-Teşub...

– Ce mai faci, generale Baduk? Ce ai de zis?

– Nu pot să-mi explic de ce a eşuat planul meu. Dacă armata egipteană n-ar fi acţionat atât de rapid, răsculaţii din Canaan şi din Amurru ar fi avut timp să se organizeze. Dar nu este pierdut totul... Intervenţia victorioasă a egiptenilor este doar aparentă. Căpeteniile care se declară fidele Faraonului visează să intre până la urmă sub tutela noastră.

– De ce nu ai dat ordin trupelor noastre staţionate în apropiere de Kadesh să atace armata egipteană când aceasta a ocupat Amurru?

Generalul Baduk păru surprins de o asemenea întrebare.

– Ar fi fost nevoie de o declaraţie de război bine ticluită, conform regulilor... şi nu era de competenţa mea să fac aşa ceva! Numai împăratul ar fi putut lua o asemenea decizie.

Niciodată Baduk nu fusese atât de impetuos şi de războinic ca Uri-Teşub, dar acum el nu era decât un bătrân lipsit de vlagă. Părul şi barba sa încărunţiseră deja.

– Ai făcut vreun bilanţ al felului în care ai acţionat?

– Tocmai de aceea am venit să stau aici câtva timp, în deplină linişte... Vreau să întocmesc un raport amănunţit, fără să ocolesc nici un aspect.

– Aş putea să mă retrag? întrebă guvernatorul cetăţii, nedorind să afle secrete militare la care nu avea acces decât înaltul comandament.

– Nu, îi răspunse Uri-Teşub.

Guvernatorului nu-i făcea nici o plăcere să asiste la umilirea generalului Baduk, un mare soldat, devotat trup şi suflet patriei sale. Dar supunerea faţă de ordinele superiorilor era prima calitate a hitiţilor şi ceea ce hotăra fiul împăratului nu putea fi pus în discuţie. Orice formă de nesupunere era imediat pedepsită cu moartea, pentru că, altfel, nu se putea menţine coeziunea unei armate care se afla în permanenţă pe picior de război.

– Fortăreţele din Canaan au opus o rezistenţă destul de puternică în faţa asalturilor egiptene, explică Baduk; garnizoanele de acolo, alcătuite prin grija mea, au refuzat să se predea.

– O asemenea comportare nu schimbă cu nimic rezultatul, aprecie Uri-Teşub. Răsculaţii au fost ucişi, Canaanul se află din nou sub dominaţia egiptenilor. Acelaşi eşec l-am avut şi la Megiddo.

– Da, din păcate! Instructorii trimişi acolo i-au pregătit, totuşi, foarte bine pe aliaţii noştri. Conform dorinţei împăratului, ei s-au întors cu toţii la Kadesh astfel încât să nu mai poată exista nici o urmă a prezenţei hitite în Canaan şi Amurru.

– Ce să mai vorbim de Amurru! De câte ori mi-ai garantat că prinţul de acolo îţi mănâncă din palmă şi că nu se va mai supune niciodată lui Ramses?

– Asta-i cea mai mare greşeală a mea, fu de acord Baduk. Manevra armatei egiptene a fost demnă de remarcat; în loc să înainteze pe drumul de la marginea mării, ajungând în ambuscada pregătită de noii noştri aliaţi, ea s-a deplasat prin interior. Surprins din spate, prinţul din Amurru nu avea altă posibilitate decât să depună armele şi să se predea.

– Să se predea, să se predea! urlă din toate puterile Uri-Teșub; nu știi să spui decât cuvintele astea! Strategia pe care ai gândit-o nu avea drept scop să slăbească armata egipteană, iar infanteria și carele nu ar fi trebuit nimicite? În locul unui asemenea succes, pierderi neînsemnate printre soldații Faraonului, trupe încrezătoare în vitejia lor și o victorie răsunătoare a lui Ramses!

– Îmi dau seama de eșecul meu și nu caut să mă dezvinovățesc. N-am avut dreptate să-i acord încredere prințului din Amurru care a preferat dezonoarea în locul luptei.

– Înfrângerea nu-și găsește locul în cariera unui general hitit.

– Nu este vorba despre înfrângerea oamenilor mei, prințe, cât, mai degrabă, despre aplicarea greșită a unui plan de destabilizare a protectoratelor egiptene.

– Ți-a fost frică de Ramses, nu-i așa?

– Forțele sale erau mult mai mari decât ne închipuiam noi, iar misiunea mea era să stârnesc răscoalele și nu să înfrunt armata egipteană.

– Câteodată, Baduk, trebuie să știi să te mai descurci și în situații neprevăzute.

– Sunt soldat, prințe, și trebuie să execut ordinele!

– De ce te-ai ascuns aici în loc să te întorci la Hattușaș?

– V-am spus, voiam să am parte de puțină liniște ca să-mi scriu raportul. Și am o veste bună: datorită aliaților noștri din Amurru, insurecția va izbucni din nou.

– Visezi, Baduk.

– Nu, prințe... Dați-mi un răgaz și voi reuși.

– Nu mai ești generalul comandant al armatei hitite. Împăratul a hotărât: eu sunt acela care te va înlocui.

Baduk făcu câțiva pași către uriașul șemineu în care ardeau câteva trunchiuri groase de stejar.

– Felicitările mele, Uri-Teșub. O să ne conduci la victorie.

– Mai am şi un alt mesaj pentru dumneata, Baduk.

Fostul general îşi încălzi mâinile la foc, întorcându-se cu spatele către fiul împăratului.

– Vă ascult, prinţe.

– Eşti un laş.

Trăgând sabia din teacă, Uri-Teşub o înfipse în şalele lui Baduk.

Guvernatorul rămase înmărmurit.

– Laşul acesta era şi un trădător, declară Uri-Teşub; a refuzat să-şi recunoască înfrângerea şi m-a atacat. Tu eşti martor la toate acestea.

Guvernatorul se înclină în tăcere.

– Ia-i tu însuţi cadavrul în spate, du-l în mijlocul curţii şi arde-l, fără să îndeplineşti ritualul pentru funeraliile care se cuvin războinicilor. Aşa pier generalii învinşi.

În timp ce cadavrul lui Baduk ardea, sub privirile soldaţilor din garnizoană, Uri-Teşub unse singur, cu grăsime de oaie, osiile carului său de luptă care avea să-l ducă până în capitală pentru a porni de acolo un război total împotriva Egiptului.

30

Uri-Teşub nici nu putea visa la o capitală mai frumoasă. Construită pe platoul Anatoliei centrale, acolo unde stepele aride alternau cu nenumărate cursuri de apă şi cu văgăuni adânci, Hattuşaş, inima imperiului hitit, purta pecetea climei sale capricioase, cu veri arzătoare şi ierni geroase. Oraş de munte, avea o suprafaţă de 18 000 de ari, pe un relief foarte accidentat, astfel încât constructorii fuseseră nevoiţi să facă adevărate minuni. Format dintr-un oraş de jos şi dintr-unul de sus, dominat de o colină ca o acropolă pe care se înălţa palatul împăratului, Hattuşaş apărea, la o primă privire, ca un uriaş complex de fortificaţii din piatră încadrate în relieful haotic. Înconjurată de masive muntoase care formau bariere de netrecut pentru un eventual năvălitor, capitala hitită semăna cu o fortăreaţă ridicată pe piscuri stâncoase şi formată din blocuri uriaşe de piatră aşezate în rânduri ordonate. Peste tot, în interior, piatra fusese folosită pentru temelii, iar cărămida nearsă şi lemnul pentru ziduri.

Hattuşaş cea mândră şi sălbatică. Hattuşaş cea războinică şi de neînvins, în care numele lui Uri-Teşub avea să fie în curând aclamat.

Cei nouă kilometri de ziduri înconjurătoare, cu o mulţime de turnuri şi de creneluri, umpleau de încântare sufletul unui soldat; ele urmau toate denivelările terenului, ajungeau până pe creste, dominau văile torentelor. Mâna omului supusese

natura, furând de la aceasta secretul unei forțe atât de temute de-a lungul veacurilor.

Două porți se deschideau în zidul orașului de jos, trei în cel al orașului de sus. Nevrând să aleagă Poarta Leilor sau pe cea a Regelui, Uri-Teșub se îndreptă către locul de acces cel mai înalt, Poarta Sfinxului, caracterizată printr-o ușiță secretă la care se ajungea printr-un tunel lung de 45 de metri, comunicând cu exteriorul.

Desigur, orașul de jos se mândrea cu o clădire impozantă, templul închinat zeului furtunii și zeiței soarelui, iar cartierul sanctuarelor cuprindea nu mai puțin de douăzeci și unu de monumente diferite, dar Uri-Teșub prefera orașul de sus și palatul regal. De pe această acropolă, îi plăcea să admire terasele obținute prin straturi de pietre așezate una peste alta, deasupra lor fiind construite clădiri oficiale și locuințe ale notabilităților, fiecare urmând conturul povârnișurilor.

Intrând în oraș, fiul împăratului rupsese trei pâini și vărsase câteva picături de vin pe un bloc de piatră, rostind formula rituală: „Fie ca piatra aceasta să trăiască veșnic". Din loc în loc erau așezate vase pline cu ulei și cu miere, pentru a-i îmbuna pe demoni.

Palatul trona pe o stâncă impunătoare cu trei piscuri; ziduri cu turnuri înalte, păzite în permanență de soldați de elită, separau reședința regală de restul capitalei și împiedicau orice asalt. Muwattalis, șiret și prevăzător, nu uitase episoadele șocante din istoria hitită și luptele înverșunate pentru cucerirea puterii; sabia și otrava fuseseră argumentele cel mai frecvent folosite și destul de puțini dintre „marii șefi" hitiți muriseră de moarte bună. Așa încât era de preferat ca „marea fortăreață", așa cum o numea poporul, să fie inaccesibilă din trei părți; doar o singură intrare și aceea strâmtă, păzită zi și noapte, permitea accesul vizitatorilor, aceștia fiind obligatoriu percheziționați.

Uri-Teşub se lăsă controlat de gărzi care, la fel ca marea majoritate a soldaţilor, primise cu satisfacţie numirea lui în funcţia de comandant al armatei. Tânăr, curajos, nu avea să fie atât de şovăitor ca generalul Baduk.

În interiorul palatului, mai multe rezervoare de apă, neapărat necesare în lunile de vară. Grajduri, armurării, sala oamenilor de gardă, toate dădeau înspre o curte pavată. Planul reşedinţei regale era, de altfel, asemănător cu acela al altor locuinţe hitite, mici sau mari, adică un număr de camere construite în jurul unui spaţiu central de formă pătrată.

Un ofiţer îl salută pe Uri-Teşub şi-l conduse într-o sală cu coloane masive, locul în care împăratul obişnuia să-şi primească musafirii. Lei şi sfincşi din piatră se vedeau ca nişte paznici la uşă, ca şi la intrarea spre sala arhivelor în care se păstrau suveniruri de la victoriile armatei hitite. În acest loc, o dovadă a invincibilităţii imperiului, Uri-Teşub se simţi pătruns de măreţia şi răspunderea misiunii sale.

Doi oameni intrară în sală. Primul era împăratul Muwattalis, bărbat cam la cincizeci de ani, de statură potrivită, cu un trunchi solid şi cu picioare scurte. Fiind friguros, se înfăşurase într-o mantie lungă de lână, roşu cu negru. Ochii săi căprui parcă erau permanent în stare de alertă.

Al doilea era Hattuşil, fratele mai mic al împăratului. Mic de statură, firav, părul strâns pe frunte cu o panglică, gâtul împodobit cu un colier de argint, o brăţară la cotul stâng, era îmbrăcat cu un veşmânt dintr-o stofă multicoloră care-i lăsa umerii dezgoliţi. Preot al zeiţei soarelui, el o luase de soţie pe frumoasa Putuhepa, fiica unui mare preot, inteligentă şi influentă. Uri-Teşub îi ura pe amândoi, dar împăratul le asculta cu plăcere sfaturile. În ochii noului general comandant, Hattuşil nu era decât un intrigant care se ascundea în umbra celui care deţinea puterea, pentru ca, la momentul potrivit, să pună mâna pe ea.

Uri-Teşub îngenunche în faţa tatălui său şi-i sărută mâna.

– L-ai găsit pe generalul Baduk?

– Da, tată. Se ascundea în fortăreaţa Masat.

– Cum şi-a explicat comportarea?

– M-a atacat şi l-am ucis. Guvernatorul fortăreţei a fost de faţă.

Muwattalis se întoarse către fratele său.

– O dramă îngrozitoare, trase concluzia Hattuşil, dar nimeni nu-l va putea readuce la viaţă pe acest general învins. Dispariţia sa este ca o pedeapsă a zeilor.

Uri-Teşub nu-şi putu ascunde surpriza. Pentru prima oară, Hattuşil se afla de partea sa!

– Înţelepte cuvinte, aprecie împăratul. Poporului hitit nu-i plac înfrângerile.

– Eu sunt de părere să ocupăm imediat Amurru şi Canaan, propuse Uri-Teşub, după care să atacăm Egiptul.

– Zidul regelui este o linie de apărare solidă, îi atrase atenţia Hattuşil.

– Aiurea! Forturile sunt prea depărtate unele de altele. Le vom izola şi le vom ocupa pe toate dintr-un singur val de asalt.

– Optimismul tău mi se pare exagerat. Egiptul nu a făcut de curând dovada curajului armatei sale?

– Cei pe care i-a învins Egiptul nu erau decât nişte laşi! Când egiptenii o să aibă de-a face cu hitiţii o s-o ia imediat la fugă.

– Uiţi că mai există şi Ramses?

Întrebarea aceasta a împăratului îl potoli pe fiul său.

– Tu vei comanda o armată victorioasă, Uri-Teşub, dar triumful acesta trebuie pregătit cu grijă. Ar fi o greşeală să dăm o bătălie departe de teritoriul nostru.

– Bine, dar... unde o să ne lansăm ofensiva?

– Într-un loc în care forţele egiptene vor fi, ele, departe de teritoriul lor.

– Vrei să spui...

– La Kadesh. Acolo se va da marea bătălie care va însemna înfrângerea lui Ramses.

– Mi-ar plăcea mai mult să atac protectoratele faraonului.

– Am studiat cu mare atenţie rapoartele informatorilor noştri şi am tras concluziile care se impuneau după eşecul lui Baduk. Ramses este un adevărat maestru al războiului, mult mai redutabil decât ne închipuim noi. Va fi nevoie de o pregătire îndelungată.

– Ne pierdem vremea în zadar!

– Nu, fiul meu. Trebuie să lovim în forţă şi cu precizie.

– Armata noastră este cu mult mai bună decât o adunătură de soldaţi egipteni şi de mercenari! Forţa, o avem; precizia, o voi dovedi aplicând propriile mele planuri. În mintea mea, totul este pregătit; vorbăria n-are nici un rost. Îmi va fi suficient să dau comanda pentru ca trupele mele să pornească într-un iureş de nestăvilit!

– Eu domnesc în Hatti, Uri-Teşub. Tu o să acţionezi la ordinul meu şi numai la ordinul meu. Acum, pregăteşte-te pentru ceremonia care urmează; o să mă adresez curţii în mai puţin de un ceas.

Împăratul ieşi din sala cu coloane.

Uri-Teşub îl atacă pe Hattuşil.

– Tu eşti acela care încerci să-mi pui mereu, în tot ce vreau să fac, beţe în roate, nu-i aşa?

– Eu nu mă ocup de armată.

– Îţi baţi joc de mine? Mă întreb, câteodată, dacă nu cumva tu guvernezi, de fapt, imperiul.

– Nu insulta măreţia tatălui tău, Uri-Teşub; Muwattalis este împăratul, iar eu îl slujesc cum pot mai bine.

– Aşteptându-i moartea!

– Cuvintele tale sunt mai urâte decât ceea ce gândeşti.

– Curtea asta nu știe decât să țese intrigi, iar tu ești marele maestru în această privință. Dar să nu crezi că o să ieși învingător.

– Îmi pui în cârcă intenții pe care nu le am. Ești în stare să admiți că un om și-ar putea limita ambițiile.

– Nu-i cazul tău, Hattușil.

– Bănuiesc că în zadar aș încerca să te conving.

– N-are absolut nici un rost.

– Împăratul te-a numit general comandant al armatei și a avut dreptate. Ești un soldat grozav, trupele noastre au încredere în tine; dar să nu speri că vei acționa de capul tău, fără nici un control.

– Uiți un lucru esențial, Hattușil: la hitiți, armata este aceea care face legea.

– Știi tu ce iubesc cei mai mulți dintre oameni, aici, în țara noastră? Își iubesc casa, ogorul, via, turma de vite...

– Ai fi adeptul păcii?

– După câte știu, războiul încă nu a fost declarat.

– Oricine va vorbi în favoarea păcii cu Egiptul, va trebui considerat un trădător.

– Nu-ți permit să-mi răstălmăcești astfel spusele.

– Dă-te la o parte din calea mea, Hattușil. Dacă nu, o să-ți pară rău.

– Amenințarea este arma celor slabi, Uri-Teșub.

Fiul împăratului duse mâna la mânerul sabiei. Hattușil îl înfruntă.

– Ești în stare să ridici arma asupra fratelui lui Muwattalis?

Uri-Teșub scoase un urlet de furie și ieși din marea sală tropăind furios pe pardoseala de piatră.

31

Uri-Teşub, Hattuşil, Putuhepa, marele preot al zeului furtunii, cel al zeiţei soarelui, şeful muncitorilor, inspectorul pieţelor şi toţi ceilalţi demnitari ai imperiului se adunaseră pentru a asculta cuvântul împăratului.

Nereuşita planului de răzvrătire a protectoratelor egiptene tulburase toate spiritele. Nimeni nu se îndoia că vinovat de aceasta era generalul Baduk, mort în condiţiuni tragice; dar la ce politică se gândea Muwattalis? Clanul militarilor, patronat de clocotitorul Uri-Teşub, dorea o confruntare directă şi imediată cu Egiptul; cel al negustorilor, a căror putere financiară era demnă de luat în seamă, prefera prelungirea stării de „nici război, nici pace", favorabilă dezvoltării schimburilor comerciale. Hattuşil îi primise pe reprezentanţii lor şi-l sfătuise pe împărat să nu nesocotească punctul lor de vedere. Hatti era o ţară de tranzit prin care circulau caravanele, acestea plătind taxe imense statului hitit, asigurând în felul acesta şi banii necesari castei militare. Un catâr de putere mijlocie nu transporta, oare, 65 de kilograme de mărfuri diferite şi până la 80 de kilograme de textile? În oraşe ca şi în sate, negustorii înfiinţaseră adevărate centre comerciale, datorită folosirii listelor de alimente, a instrucţiunilor de transport, a contractelor, a recunoaşterii datoriilor, totul reglementat prin proceduri juridice speciale.

Dacă, de exemplu, un negustor era dovedit ca autor al unui asasinat, el putea scăpa de tribunal şi de închisoare, plătindu-şi libertatea cu un preţ uriaş.

Armata şi comerţul: aceştia erau cei doi stâlpi ai puterii împăratului. El nu putea trece nici peste unul, nici peste celălalt. Din moment ce Uri-Teşub devenea idolul militarilor, Hattuşil avea grijă să fie interlocutorul preferat al negustorilor. Cât despre preoţi, ei se aflau la mâna soţiei sale Putuhepa, a cărei familie era cea mai bogată din aristocraţia hitită.

Muwattalis era prea perspicace ca să nu observe cât de aprinsă era lupta ascunsă dintre fiul şi fratele său. Acordându-le fiecăruia dintre ei un domeniu limitat de influenţă, le satisfăcea ambiţia şi putea ţine sub control situaţia, dar pentru cât timp? Destul de curând, trebuia să tranşeze într-un fel această rivalitate.

Hattuşil nu era împotriva cuceririi Egiptului, în măsura în care acest lucru nu făcea din Uri-Teşub un erou şi un viitor împărat; era necesar, deci, să-şi asigure mai întâi câteva relaţii prieteneşti în rândul militarilor şi, mai apoi, să submineze puterea lui Uri-Teşub. Pentru fiul împăratului, o moarte eroică pe câmpul de luptă n-ar fi fost soarta cea mai de dorit?

Hattuşil admira felul în care guverna Muwattalis şi ar fi fost mulţumit să-l slujească, dacă Uri-Teşub n-ar fi devenit o ameninţare pentru echilibrul imperiului. Muwattalis nu putea spera să aibă din partea fiului său nici respect, nici recunoştinţă; la hitiţi, legăturile familiale nu aveau decât o importanţă relativă. Din punctul de vedere al legislatorului, incestul era un obicei care putea fi acceptat, în măsura în care el nu aducea prejudicii nimănui; cât despre viol, el nu era pedepsit prea aspru şi cel vinovat putea scăpa fără nici o pedeapsă dacă exista o simplă prezumţie de consimţământ din partea femeii agresate. Fapta unui fiu care-şi ucidea

părintele pentru a pune mâna pe putere nu interesa deloc morala publică.

Ideea de a-i oferi comanda armatei lui Uri-Teşub fusese genială; fiul împăratului, ocupat acum să-şi consolideze prestigiul, nu mai visa, cel puţin în viitorul apropiat, să-l elimine pe tatăl său. Dar, cândva, pericolul urma să apară din nou. Hattuşil avea astfel ocazia să exploateze în folosul său această perioadă şi să reducă posibilităţile lui Uri-Teşub de a face rău cuiva.

Un crivăţ îngheţat se abătuse peste oraşul de sus, anunţând o iarnă timpurie. Demnitarii fură invitaţi să intre în sala de audienţe care era încălzită cât de cât de vasele cu jăratic. Atmosfera era apăsătoare şi plină de tensiune. Lui Muwattalis nu-i plăceau nici discursurile, nici adunările; prefera să acţioneze din umbră, manipulându-şi supuşii unul câte unul, fără a fi nevoit să se încurce cu prezenţa vreunui consiliu.

În primul rând al celor prezenţi, strălucitoarea platoşă nouă a lui Uri-Teşub contrasta cu îmbrăcămintea modestă a lui Hattuşil. Putuhepa, soţia acestuia, apariţie splendidă în rochia sa roşie, arbora aerul unei adevărate regine; printre numeroasele bijuterii pe care le purta, puteau fi admirate şi brăţările de aur aduse din Egipt.

Muwattalis se aşeză pe tronul său, un jilţ din piatră fără nici un fel de ornamente.

Cu prilejul rarelor sale apariţii, fiecare dintre cei prezenţi se întreba cum se făcea că acest bărbat cu o înfăţişare obişnuită, în aparenţă inofensiv, era împăratul unui popor atât de războinic; dar un observator atent îşi dădea imediat seama că, din privirile şi din gesturile sale, emana o agresivitate reţinută, gata să erupă cu o violenţă extremă. Forţei brutale, Muwattalis îi adăuga şiretenia şi se pricepea să lovească precum un scorpion.

– Mie şi nimănui altcuiva, declară pentru început împăratul, zeul furtunii şi zeiţa soarelui mi-au încredinţat această ţară, capitala şi oraşele sale. Eu, împăratul, le voi apăra, căci puterea şi carul de luptă mi-au fost date mie şi nimănui altcuiva.

Folosind vechile formule, Muwattalis le amintea tuturor că el era singurul care hotăra şi că fiul şi fratele său, oricare ar fi fost influenţa lor, îi datorau o supunere absolută. La primul pas greşit, ei ar fi fost eliminaţi fără milă şi nimeni nu putea contesta hotărârea sa.

– La nord, la sud, la est şi la vest, continuă Muwattalis, ţinutul Anatoliei este mărginit de munţi care ne apără. Frontierele noastre sunt de netrecut. Dar menirea poporului nostru nu este aceea de a rămâne cuibărit doar pe propriul său teritoriu. Înaintaşii mei au spus: „Ţara hitită să fie mărginită de mare atât într-o parte cât şi în cealaltă." Iar eu vă declar: Ţărmurile Nilului să ne aparţină nouă.

Muwattalis se ridică, semn că discursul său se încheiase. În numai câteva cuvinte, el anunţase începerea războiului.

Recepţia organizată de Uri-Teşub, pentru a sărbători avansarea sa, era strălucitoare şi toată lumea se simţea bine. Guvernatori de fortăreţe, ofiţeri superiori şi soldaţi de elită vorbeau despre fapte de armă din trecut şi despre victoriile care urmau să vină. Fiul împăratului anunţă că va lua din nou sub comanda sa carele de luptă pe care le va dota cu echipamente noi.

În aer plutea, însă, presimţirea unei ciocniri violente şi radicale.

Hattuşil şi soţia sa îşi părăsiră locurile când în sală îşi făcură apariţia cam o sută de sclave tinere pe care Uri-Teşub le oferea ca pe un desert oaspeţilor săi. Bietele fete primiseră

ordin să dea frâu liber oricăror fantezii, pentru că altfel riscau să fie biciuite şi trimise în minele de sare, una dintre bogăţiile naturale ale ţării.

– Cum, plecaţi aşa de devreme, dragii mei? se prefăcu nedumerit fiul împăratului.

– Mâine avem o zi foarte încărcată, îi răspunse Putuhepa.

– Hattuşil ar trebuie să se distreze şi el un pic... Printre fetele astea se află şi nişte asiatice de şaisprezece ani, frumoase ca nişte iepşoare. Cel care mi le-a vândut mi-a promis că sunt în stare să facă nişte lucruri extraordinare. Du-te acasă, dragă Putuhepa, şi lasă-l pe soţul tău să se distreze puţin.

– Nu toţi bărbaţii sunt nişte porci, îi replică ea. Scuteşte-ne altă dată de asemenea invitaţii.

Hattuşil şi Putuhepa se întoarseră în aripa palatului în care locuiau. Era un loc auster pe care doar covoarele din lână colorată îl mai înveseleau puţin. Pe pereţi atârnau trofee, capete de urs şi lănci încrucişate.

Furioasă, Putuhepa o dădu afară pe cameristă şi-şi făcu singură toaleta de seară.

– Uri-Teşub este un nebun periculos, izbucni ea.

– Este, în primul rând, fiul împăratului.

– Dar tu, tu eşti fratele lui!

– În ochii multora dintre cei de la curte, Uri-Teşub apare ca succesorul desemnat de însuşi Muwattalis.

– Desemnat... Împăratul a făcut o asemenea greşeală?

– Deocamdată, nu pare să fie decât un zvon.

– De ce nu încerci să faci ceva ca să înlături o asemenea posibilitate?

– Situaţia nu mă nelinişteşte prea mult.

– Seninătatea ta nu este, cumva, artificială?

– Nu, draga mea; provine dintr-o analiză logică a realităţii.

– N-ar trebui să mă lămurești și pe mine?

– Uri-Teșub a obținut postul pe care-l râvnea; el nu mai are nevoie să comploteze împotriva împăratului.

– Ai devenit chiar așa de naiv? El tronul și-l dorește!

– Asta este evident, Putuhepa, dar este el capabil să-l obțină?

Preoteasa rămase puțin descumpănită. Plăpând și prea puțin atrăgător, Hattușil o cucerise, totuși, prin inteligența și perspicacitatea sa. Avea stofă de adevărat bărbat de stat.

– Lui Uri-Teșub îi lipsește luciditatea, continuă Hattușil, și nu este conștient de importanța enormă a misiunii sale. Unui comandant al armatei hitite i se cer anumite calități pe care el nu le are.

– Nu este el un războinic destoinic care nu știe ce este teama?

– Sigur că este, dar un general comandant al armatei trebuie să știe să păstreze echilibrul între două tendințe diferite, chiar contradictorii. Pentru a reuși așa ceva, este nevoie de experiență și de răbdare.

– Ceea ce spui tu acum nu este portretul lui Uri-Teșub!

– Ce argumente mai vrei? Un asemenea exaltat nu va întârzia să facă greșeli mari, spre nemulțumirea unuia sau a altuia dintre generali. Taberele de acum se vor întări și se vor diviza, nemulțumirile vor ieși la suprafață și fiarele cu colți ascuțiți vor încerca să sfâșie un tiran incapabil să se impună.

– Împăratul a anunțat intrarea în stare de război... El îi oferă rolul principal lui Uri-Teșub!

– În aparență, doar în aparență.

– Ești tu sigur de asta?

– Am spus și îți repet: Uri-Teșub își face iluzii în privința priceperii sale. Va descoperi în scurt timp o lume complexă și crudă. Visurile lui de războinic se vor face țăndări izbindu-se

de scuturile infanteriștilor și vor fi strivite sub roțile carelor. Și încă nu este tot ce se poate întâmpla...

– O să mă faci să aștept cu nerăbdare așa ceva, dragul meu soț?

– Muwattalis este un mare împărat.

– Intenționează, oare, să profite de defectele fiului său?

Hattușil zâmbi.

– Imperiul este, în același timp, și puternic, dar și fragil. Puternic pentru că forța sa militară este demnă de luat în seamă; fragil pentru că este amenințat de niște vecini invidioși, gata să tragă un profit din cea mai mică slăbiciune. Atacarea și ocuparea Egiptului este o intenție bună, dar improvizația ar duce la un dezastru. Hultanii de pretutindeni se vor folosi de o asemenea ocazie și se vor năpusti asupra rămășițelor noastre.

– Muwattalis în persoană ar putea să țină sub control un nebun războinic ca acest Uri-Teșub?

– Uri-Teșub nu cunoaște adevăratele planuri ale tatălui său și maniera în care el vrea să le înfăptuiască. Împăratul i-a spus multe în această privință, convingându-l că are încredere în el, dar nu i-a dezvăluit esențialul.

– Ție... ți l-a dezvăluit?

– Mi-a făcut această onoare, Putuhepa. Și împăratul chiar mi-a încredințat o misiune: să pun în aplicare planul său de acțiune fără a-l pune la curent cu aceasta pe fiul său.

De pe terasa locuinței sale, din orașul de sus, Uri-Teșub admira luna nouă. În ea spera să vadă secretul viitorului, al propriului său viitor. Așa încât îi vorbi timp îndelungat și îi împărtăși dorința de a conduce armata hitită spre victorie, zdrobind pe oricine ar fi încercat să se opună înaintării sale.

Fiul împăratului ridică în direcția astrului nopții o cupă plină cu apă. Datorită acestei oglinzi naturale, spera să

descifreze secretele cerului. La hitiţi, orice om cunoştea ritualul ghicitului; dar puţini dintre ei îndrăzneau să înfrunte riscul de a se adresa direct lunii.

Când i se tulbura liniştea, luna se transforma într-o sabie încovoiată care reteza gâtul celui imprudent, iar corpul lui era găsit, zdrobit, la poalele zidurilor. Celor care o iubeau şi o respectau, ea le dădea şansa de a lupta.

Uri-Teşub o venera pe regina nopţii, neruşinată şi infidelă.

Timp de un ceas, ea rămase mută.

Apoi, suprafaţa apei se încreţi şi începu să bolborosească. Cupa deveni fierbinte, dar Uri-Teşub nu-i dădu drumul din mână.

Apa se linişti. Pe suprafaţa sa, acum netedă, se profilă figura unui bărbat care purta o coroană dublă, a Egiptului de Sus şi a celui de Jos.

Ramses!

Aceasta era grandiosul destin care i se arăta lui Uri-Teşub: îl va ucide pe Ramses şi va face din Egipt un sclav supus voinţei sale.

32

Cu barba perfect tunsă, purtând o tunică groasă, negustorul sirian Raia se prezentă în biroul lui Ameni. Secretarul particular al faraonului îl primi imediat.

– Mi s-a spus că mă căutaţi prin tot oraşul, declară Raia cu o voce nu prea sigură.

– Aşa este. Serramanna fusese însărcinat să vă aducă aici, de bunăvoie sau cu forţa.

– Cu forţa? Dar din ce cauză?

– Asupra dumitale planează bănuieli grave.

Sirianul păru speriat.

– Bănuieli... asupra mea...

– Unde te ascunzi?

– Dar... Nu mă ascundeam? Mă aflam în port, într-un depozit, şi pregăteam un transport de conserve de lux. Îndată ce am auzit zvonul acela de necrezut, am alergat aici? Sunt un comerciant cinstit şi locuiesc în Egipt de mai mulţi ani; n-am comis nici o faptă rea, de nici un fel. Întrebaţi-i pe prietenii mei, pe clienţi... Trebuie să ştiţi că-mi extind activitatea şi că sunt pe punctul de a mai cumpăra încă o corabie de transport. Conservele mele sunt servite la mesele unor persoane de vază, iar vasele mele de preţ sunt capodopere care împodobesc cele mai frumoase locuinţe din Theba, din Memphis şi din Pi-Ramses... Sunt chiar unul dintre furnizorii palatului!

Raia își înșirase toate aceste activități pe un ton iritat.

– Nu pun la îndoială calitățile dumitale comerciale, spuse Ameni.

– Dar... De ce anume sunt acuzat?

– Cunoști pe o anume Nenufar, o femeie ușoară care locuiește în Pi-Ramses?

– Nu.

– Nu ești însurat?

– Meseria mea nu mi-ar lăsa timpul liber necesar pentru a mă ocupa de o soție și de o familie.

– Poate că ai vreo legătură...

– Viața mea personală...

– Este în interesul dumitale să răspunzi.

Raia avu câteva clipe de ezitare.

– Am niște prietene, pe ici pe acolo... Ca să fiu sincer, muncesc atât de mult, încât distracția mea preferată este somnul.

– Deci nu recunoști că ai întâlnit-o pe această fată, Nenufar?

– Nici vorbă.

– Recunoști că ai un depozit în Pi-Ramses?

– Bineînțeles! Am închiriat un depozit încăpător pe cheu, dar în curând nu va mai fi suficient. Așa că m-am hotărât să mai închiriez unul, chiar în oraș. Îl voi folosi începând de luna viitoare.

– Cine este proprietarul?

– Un coleg egiptean, Renuf. Un om cumsecade și un negustor cinstit care cumpărase clădirea cu speranța că-și va putea extinde activitatea; pentru că a renunțat, mi l-a oferit la un preț care mi-a convenit.

– În momentul acesta, depozitul este gol?

– Da, așa este.

– Te duci deseori acolo?

– N-am fost decât o singură dată, împreună cu Renuf, ca să semnez contractul de închiriere.

– Raia, chiar în clădirea aceea a fost descoperit cadavrul lui Nenufar.

Această ultimă afirmaţie păru să-l doboare pe negustor.

– Sărmana fată a fost strangulată, continuă Ameni, pentru că era pe punctul de a dezvălui numele omului care o obligase să depună o mărturie falsă.

Mâinile lui Raia începură să tremure, buzele i se albiră.

– Un omor... Un omor, aici, în capitală! Ce grozăvie... O asemenea violenţă... Sunt pur şi simplu năucit.

– De ce origine eşti?

– Siriană.

– Din cercetările noastre a reieşit că vinovatul era un sirian.

– Sunt mii de sirieni în Egipt!

– Eşti sirian şi, în depozitul dumitale, Nenufar a fost asasinată. Sunt nişte coincidenţe grozave, nu-i aşa?

– Doar coincidenţe, nimic altceva!

– Crima aceasta este legată de o altă crimă, de o gravitate extremă. Tocmai de aceea regele mi-a cerut să acţionez cât se poate de repede.

– Eu nu sunt decât un negustor, un simplu negustor! Poate că averea pe care am început s-o adun a stârnit invidie şi astfel de calomnii! Dacă eu mă îmbogăţesc, asta este datorită muncii mele neîncetate! N-am furat nimic de la nimeni.

„Dacă este chiar omul pe care-l căutăm, gândi în sinea lui Ameni, individul acesta este un actor nemaipomenit."

– Citeşte aici, îi ceru scribul, întinzându-i sirianului procesul-verbal de la descoperirea cadavrului lui Nenufar, purtând data crimei.

– Unde te aflai în ziua şi în noaptea aceea?

Lăsaţi-mă să mă gândesc, sunt atât de tulburat... Şi, cu toate drumurile pe care le fac, e greu să-mi amintesc... Poftim, am găsit! Făceam inventarul mărfurilor în magazinul meu din Bubastis.

Bubastis, frumosul oraş al zeiţei cu cap de pisică, Bastet, aflat la 80 de kilometri de Pi-Ramses. Cu o barcă rapidă şi un curent favorabil, până în capitală nu se făceau mai mult de cinci sau şase ore.

– Te-a văzut cineva acolo?

– Da, magazionerul şef şi directorul meu de vânzări pentru regiunea aceea.

– Cât timp ai rămas la Bubastis?

– Am sosit acolo în ajunul dramei şi am plecat din oraş a doua zi, spre Memphis.

– Un alibi perfect, Raia.

– Alibi... Dar nu-i decât adevărul!

– Cum se numesc oamenii aceia doi?

Raia le scrise pe o bucată de papirus folosit de mai multe ori.

– O să verific, promise Ameni.

– O să vă daţi seama că sunt nevinovat!

– Te rog să nu pleci din Pi-Ramses.

– Mă... mă arestaţi?

– Poate că va fi necesar să te mai chemăm la un interogatoriu.

– Dar... negustoria mea! Trebuie să plec în provincie ca să vând nişte vase.

Comerciantul era gata să izbucnească în plâns.

– Risc să pierd încrederea familiilor bogate... Eu aduc întotdeauna marfa în ziua fixată.

– Ar fi un caz de forţă majoră. Unde locuieşti?

– Într-o căsuţă modestă, în spatele depozitului meu din port... Cât timp ar putea dura situaţia aceasta?

– O să ne lămurim cât de curând, fii sigur.

Fură necesare nu mai puţin de trei cupe de bere tare pentru a potoli furia uriaşului sard, întors de la Bubastis, după o călătorie fulger.

– I-am interogat pe angajaţii lui Raia, îi spuse el lui Ameni.

– Îi confirmă alibiul?

– Îl confirmă.

– Ar depune mărturie sub jurământ, în faţa unui tribunal?

– Ăştia sunt sirieni, Ameni! Ce-i interesează pe ei judecata morţilor? O să mintă cu neruşinare, în schimbul unei plăţi grase! Pentru ei, Regula nu contează. Dacă aş fi putut să-l interoghez cu metodele mele, ca în vremea în care eram pirat...

– Nu mai eşti pirat, iar justiţia este bunul cel mai de preţ al Egiptului. Maltratarea unei fiinţe umane este o crimă.

– Dar a lăsa în libertate un criminal care, pe deasupra, mai este și spion nu este o crimă?

Apariţia uneia dintre gărzi puse capăt discuţiei. Ameni și Serramanna erau invitaţi să meargă în spaţiosul birou al lui Ramses.

– În ce stadiu ne aflăm? îl întrebă regele pe Ameni.

– Serramanna este convins că negustorul sirian Raia este un spion şi un asasin.

– Şi tu ce zici?

– Şi eu cred la fel.

Sardul îi aruncă scribului o privire plină de recunoştinţă. Orice urmă de supărare dispăruse dintre ei.

– Dovezi?

– Nici una, Maiestate, recunoscu Serramanna.

– Dacă este arestat doar pe simple presupuneri, Raia va cere să fie adus în faţa unui tribunal şi acolo va fi achitat.

– Suntem conştienţi de acest lucru, mărturisi Ameni.

– Lăsaţi-mă pe mine să fac ce ştiu eu, se rugă Serramanna.

– Trebuie să-i amintesc aceluia care este şeful gărzii mele personale că orice brutalitate comisă asupra persoanei unui suspect aduce după ea o pedeapsă grea... pentru agresor?

Serramanna oftă resemnat.

– Ne aflăm într-un impas, mărturisi Ameni. Probabil că acest Raia face parte dintr-o rețea de spionaj în slujba hitiților, poate că este chiar șeful ei. Omul este inteligent, șiret și joacă bine teatru. Își controlează reacțiile, știe să lăcrimeze și să pară indignat și se pretinde a fi un negustor cinstit și muncitor care în întreaga lui existență nu știe decât să muncească. Nu mai are importanță că se deplasează prin tot Egiptul, merge din oraș în oraș și se întâlnește cu un mare număr de oameni; există, oare, vreo altă metodă mai bună pentru a observa ceea ce se petrece în țara noastră, pentru a trimite inamicului o mulțime de informații precise?

– Raia se culca, fără îndoială, cu Nenufar, afirmă Serramanna, și a plătit-o ca să mintă. Credea că ea o să tacă; a fost greșeala lui. Ea a vrut să-l toarne, el a ucis-o.

– Din relatările voastre, constată Ramses, sirianul ar fi ucis-o pe această fată într-o clădire comercială pe care o avea cu chirie. De ce să fi comis o asemenea imprudență?

– Nu deținea clădirea aceea pe numele său, sublinie Ameni. N-a fost prea ușor să ajungem până la adevăratul proprietar, care este străin de toată povestea, apoi până la Raia.

– Cu siguranță, Raia ar fi dorit să-l suprime și pe proprietar, adăugă Serramanna, temându-se ca el să nu scoată la iveală numele său; dar am intervenit noi la timp. Dacă nu o făceam, sirianul acesta ar fi rămas în ceață. După părerea mea, Raia nu a plănuit din vreme uciderea lui Nenufar. Întâlnindu-se cu ea în acest loc izolat, într-un cartier în care nimeni nu-l cunoștea, n-ar fi planat asupra lui nici o bănuială. Un avertisment sever ar fi trebuit, în opinia lui, să fie suficient ca s-o calmeze. Dar evenimentele s-au precipitat; fetei i-a venit ideea de a-i stoarce o mică avere în schimbul tăcerii ei. Dacă nu, îl amenința că va merge la poliție și va da totul în vileag. Raia a ucis-o și a fugit, fără a mai avea posibilitatea să scape de cadavru. Totuși, a reușit să-și creeze un alibi cu ajutorul complicilor săi sirieni.

– Dacă ne aflăm în preajma unei confruntări directe cu hitiţii, aprecie Ramses, prezenţa unei reţele de spionaj pe teritoriul nostru este un handicap serios. Reconstituirea faptelor aşa cum aţi făcut-o voi este convingătoare, dar cel mai important este să aflăm cum îşi trimite Raia mesajele în tabăra duşmană.

– Un interogatoriu ca lumea... propuse iarăşi Serramanna.

– Un spion adevărat nu va vorbi aşa uşor.

– Ce propune Maiestatea Voastră? întrebă scribul.

– Ia-l din nou la întrebări, apoi lasă-l în pace. Încearcă să-l convingi că nu putem să-l acuzăm de nimic.

– Nu se va lăsa păcălit aşa de uşor!

– Bineînţeles, recunoscu regele; dar, simţindu-se strâns între fălcile menghinei, va fi obligat să le comunice asta şi hitiţilor. Vreau să ştiu cum o să se descurce.

33

În aceste ultime zile ale lui noiembrie începea perioada în care cerealele începeau să se coacă. Grânele semănate în lanuri își proclamau victoria asupra tenebrelor și aduceau în dar poporului egiptean viața pe care o purtau în boabele lor.

Ramses îl ajută pe Homer să coboare din lectica purtată de servitori și să se așeze într-un fotoliu, în fața unei mese încărcate cu diferite gustări, la umbra palmierilor, pe malul unui canal. Nu departe de ei, un vad permitea turmelor să treacă apa. Soarele blând al primelor zile de iarnă mângâia fruntea bătrânului poet.

– Prânzul acesta la țară îți face plăcere? întrebă regele.

– Zeii au fost foarte buni cu Egiptul și i-au făcut multe daruri.

– Dar faraonul nu le-a construit, drept recunoștință, lăcașuri în care ei să fie venerați?

– Pământul acesta ascunde o taină, Maiestate, și voi înșivă sunteți un mister. Această liniște, această bucurie a vieții pașnice, frumusețea acestor palmieri, limpezimea acestui aer plin de lumină, gustul neasemuit al acestor bunătăți... Este ceva supranatural în toate acestea. Voi cei de aici, egiptenii, ați creat un miracol și trăiți în plină vrajă. Dar câte secole va mai dura ea?

– Tot atâta timp cât Regula Maat va însemna principiul nostru de bază.

– Uitaţi lumea exterioară, Maiestate; acolo, Regula este luată în derâdere. Credeţi că Maat va opri armata hitită?

– Ea va fi cel mai bun bastion al nostru împotriva nenorocirilor.

– Am văzut războiul cu ochii mei, am văzut cruzimea oamenilor, furia dezlănţuindu-se, nebunia ucigaşă punând stăpânire pe fiinţe care, până atunci, păreau liniştite. Războiul... El este viciul strecurat în sângele omului, maladia care va distruge orice formă de civilizaţie. Egiptul nu va face excepţie de la această regulă.

– Da, Homer. Ţara noastră este un miracol, ai dreptate, dar un miracol pe care noi îl clădim în fiecare zi. Şi voi zădărnici orice invazie, de oriunde ar veni.

Poetul închise ochii.

– Eu nu mai sunt în exil, Maiestate. Niciodată nu voi uita Grecia, asprimea şi farmecul ei, dar aici, pe acest pământ negru şi fertil, spiritul meu comunică nestingherit cu cerul. Un cer pe care războiul îl va tulbura.

– De ce eşti atât de pesimist?

– Hitiţii nu visează decât la cuceriri; a lupta este raţiunea lor de a fi, aşa cum era şi aceea a mulţimilor de greci care se înverşunau să se sugrume unii pe alţii. Proaspăta voastră victorie nu-i va descuraja.

– Armata mea va fi gata de luptă.

– Vă asemănaţi cu o mare fiară, Maiestate; gândindu-mă la voi am scris aceste versuri: *O panteră care stă să înfrunte un vânător nu tremură ci îşi păstrează sufletul liniştit, chiar când aude urletele unei haite de câini; chiar şi rănită de o suliţă, ea continuă să lupte şi atacă pentru a trăi sau a muri.*

Nefertari reciti mişcătoarea scrisoare pe care o primise datorită lui Şenar. Curieri călare o aduseseră din Hatti până

în nordul Siriei, de aici o preluaseră alţii până în Egipt, unde îi fusese înmânată de ministrul Afacerilor externe.

Surorii mele, regina cea mai dragă Egiptului, Nefertari. Eu, Putuhepa, soţia lui Hattuşil, fratele împăratului hitiţilor, îţi trimit gândurile mele prieteneşti. Suntem departe una de alta, ţările şi popoarele noastre sunt atât de diferite, dar nu-şi doresc ele aceeaşi pace? Dacă tu şi cu mine vom reuşi să aducem buna înţelegere între popoarele noastre, nu s-ar putea spune că am făcut o faptă minunată? În ce mă priveşte, mă voi strădui. Aş putea s-o rog pe respectata mea soră să facă şi ea la fel? Ar fi o plăcere şi o onoare să primesc o scrisoare din mâna sa. Zeii să te aibă în pază.

– Ce poate însemna mesajul acesta curios? îl întrebă regina pe Ramses.

– Forma celor două sigilii de noroi uscat şi scrisul nu lasă nici o îndoială asupra autenticităţii acestei scrisori.

– Trebuie să-i răspund lui Putuhepa?

– Ea nu este regină, dar trebuie considerată drept prima doamnă a imperiului hitit după moartea soţiei lui Muwattalis.

– Soţul ei, Hattuşil, va fi viitorul împărat?

– Preferinţa lui Muwattalis se îndreaptă către fiul său, Uri-Teşub, un susţinător înverşunat al războiului împotriva Egiptului.

– Mesajul acesta nu are, aşadar, nici un sens.

– Din ce scrie acolo rezultă că există şi o altă tendinţă, susţinută de casta preoţilor şi de cea a negustorilor, a căror putere financiară nu este deloc de lepădat, după spusele lui Acha. Ei ar vrea să evite un război care le-ar stânjeni afacerile.

– Influenţa lor este suficientă pentru a îndepărta pericolul unei confruntări?

– Cu siguranţă, nu.

– Dacă Putuhepa este sinceră, de ce nu i-aş da o mână de ajutor? Ar exista o fărâmă de speranţă că am putea evita miile de morţi.

Nervos, negustorul sirian Raia se scărpină în barbă.

– Ţi-am verificat alibiul, îl anunţă Ameni.

– Cu atât mai bine!

– Cu atât mai bine pentru dumneata, într-adevăr; angajaţii au confirmat ce ne-ai spus.

– Am spus adevărul şi nu am nimic de ascuns.

Ameni nu contenea să se joace cu o pensulă.

– Trebuie să-ţi mărturisesc... să recunosc că, poate, ne-am înşelat.

– În sfârşit, vocea raţiunii!

– Trebuie să recunoşti că împrejurările nu-ţi erau deloc favorabile! În consecinţă, îţi prezint scuzele mele.

– Justiţia egipteană nu este o vorbă goală.

– Ne bucurăm cu toţii că este aşa.

– Sunt liber să merg unde am treabă sau îmi face plăcere?

– Poţi să-ţi continui munca în deplină libertate.

– Sunt absolvit de toate acuzaţiile?

– De toate, Raia.

– Vă apreciez corectitudinea şi sper că-l veţi găsi cât se poate de repede pe ucigaşul sărmanei fete.

Cu gândurile în cu totul altă parte, Raia îşi făcea de lucru cu listele de livrări şi bătea drumul pe chei între depozit şi vasul său.

Comedia jucată de Ameni nu-l păcălise nici măcar o clipă. Secretarul particular al lui Ramses era prea insistent ca să-l scape din mână aşa de uşor, dând crezare mărturiei celor doi sirieni. Renunţând să folosească violenţa, scribul îi întindea o capcană. El spera ca Raia, crezându-se scăpat de orice acuzaţie, îşi va relua activităţile secrete şi-l va conduce pe Serramanna până la membrii reţelei sale.

Gândindu-se bine, situaţia era mult mai gravă decât bănuise la început. Orice ar fi făcut, reţeaua părea să fie condamnată. Ameni va înţelege repede că aproape toţi angajaţii săi lucrau pentru Hatti şi formau o adevărată armată din umbră, teribil de eficientă. Un val de arestări ar fi distrus-o.

Să lucreze în continuare ca un comerciant, după cum îi obişnuise pe toţi să-l vadă... Soluţia aceasta, provizorie, nu l-ar fi dus prea departe.

Avea nevoie să-l avertizeze cât mai repede pe Şenar, fără a atrage asupra lui nici cea mai mică bănuială.

Raia duse vase de preţ la mai multe notabilităţi din Pi-Ramses. Şenar, cumpărătorul său obişnuit, figura şi el pe listă. Aşa că sirianul se duse la vila fratelui mai mare al regelui şi dădu peste intendentul său.

– Stăpânul Şenar nu este aici.

– Aha... Se întoarce curând?

– Nu ştiu.

– Din păcate, nu am timp să-l aştept căci trebuie să plec la Memphis. Câteva întâmplări neprevăzute din ultimele zile m-au făcut să întârzii mult. Sunteţi atât de amabil să-i daţi acest obiect stăpânului Şenar?

– Bineînţeles.

– Transmiteţi-i, vă rog, salutări din partea mea. Ah, era să uit... Preţul este foarte mare, dar calitatea acestei mici capodopere îl merită. O să rezolvăm această mică problemă când o să mai vin eu pe aici.

Raia mai vizită şi alţi trei clienţi obişnuiţi înainte de a se îmbarca pe corabia sa cu destinaţia Memphis.

Luase o hotărâre: dată fiind starea de alarmă, era nevoit să-l contacteze pe şeful său şi să-i ceară sfatul, după ce scăpa de oamenii lui Serramanna care-l urmăreau peste tot.

Scribul ministerului Afacerilor externe, însărcinat cu redactarea mesajelor urgente care se primeau, îşi uitase peruca

şi, o dată cu ea, emblema biroului său, aşa că alergă până în biroul lui Şenar sub privirile critice ale colegilor săi. Prima calitate a unui om al scrisului nu era stăpânirea de sine?

Şenar nu era în birou.

Îngrozitoare dilemă... Să aştepte întoarcerea ministrului sau să sară peste o treaptă ierarhică şi să ducă mesajul direct regelui? Cu toate că îl putea aştepta o mustrare, înaltul funcţionar alese cea de-a doua soluţie.

Stupefiaţi, colegii săi îl văzură părăsind ministerul în timpul orelor de serviciu, tot fără perucă, şi sărind în carul său de serviciu care îi permitea să ajungă la palat în numai câteva minute.

Ameni îl primi pe funcţionar şi-i înţelese emoţia.

Scrisoarea, transmisă prin curier diplomatic din Siria de Sud, purta sigiliile lui Muwattalis, împăratul hitiţilor.

– Ministrul meu fiind absent, am crezut că fac bine...

– Bine ai făcut. Să nu te temi pentru cariera ta: regele o să aprecieze spiritul tău de iniţiativă.

Ameni cântări în palmă scrisoarea, o tăbliţă de lemn învelită într-o ţesătură pătată de mai multe sigilii de noroi uscat, acoperite de un scris în limba hitită.

Scribul închise câteva clipe ochii, sperând că era vorba despre un coşmar. Când îi deschise din nou, mesajul nu dispăruse şi continua, parcă, să-i ardă degetele.

Cu gâtul uscat, el parcurse cu paşi foarte înceţi distanţa care îl despărţea de biroul lui Ramses. După ce petrecuse ziua lucrând cu ministrul Agriculturii şi cu cei răspunzători de irigaţii, regele era singur şi pregătea un decret care viza îmbunătăţirea activităţii de întreţinere a digurilor.

– Pari tulburat, Ameni.

Mâinile întinse ale scribului îi prezentară scrisoarea oficială a împăratului din Hatti, adresată faraonului.

– Declaraţia de război, şopti Ramses.

34

Fără să se grăbească, Ramses sfărâmă sigiliile, rupse ţesătura de protecţie şi citi mesajul.

Ameni închise din nou ochii, bucurându-se de ultimele clipe de pace înainte de iad, adică înainte ca faraonul să-i dicteze răspunsul care ar fi consemnat intrarea în război a celor două state: Egiptul și Hatti.

– Întotdeauna eşti aşa de încruntat, Ameni?

Întrebarea îl surprinse pe scrib.

– Eu, încruntat? Da, bineînţeles.

– Păcat, am fi putut bea împreună un vin tare bun. Ia și citeşte.

Ameni citi cu atenţie ce scria pe plăcuţă.

De la împăratul din Hatti, Muwattalis, către fratele său Ramses, Fiul luminii, faraonul Egiptului.

Cum o duci? Sper că mama ta Tuya, soţia ta Nefertari și copiii tăi sunt bine și ei. Faima ta și a marii soţii regale nu încetează să crească, iar vitejia ta este cunoscută de toţi locuitorii din Hatti.

Ce-ţi mai fac caii? Aici, noi avem mare grijă de ai noştri. Sunt niște animale splendide, cele mai frumoase care au fost create vreodată.

Zeii să aibă în paza lor Hatti și Egiptul.

Un zâmbet larg se aşternu pe faţa lui Ameni.

– Este... este minunat!

– Eu nu sunt prea convins de asta.

– Sunt formulele diplomatice obişnuite şi suntem departe de o declaraţie de război!

– Numai Acha ne-ar putea lămuri.

– Tu nu ai nici un pic de încredere în Muwattalis...

– Şi-a întemeiat puterea îngemănând violenţa cu şiretenia; în ochii lui, diplomaţia nu este decât o armă în plus şi nu o cale către pace.

– Şi dacă s-a săturat de atâtea războaie? Faptul că tu ai recucerit Canaan şi Amurru i-a demonstrat că ar trebui să ia în serios armata egipteană!

– Muwattalis nu o dispreţuieşte; tocmai de aceea el se pregăteşte pentru război şi încearcă să înlăture temerile noastre prin câteva demonstraţii de prietenie. Homer, a cărui privire vede departe în timp, nu crede într-o pace durabilă.

– Şi dacă el s-a înşelat, dacă Muwattalis s-a schimbat, dacă în Hatti casta negustorilor s-a dovedit a fi mai influentă decât cea a războinicilor? Scrisoarea lui Putuhepa ar fi o dovadă în acest sens.

– Economia imperiului hitit este clădită pe război, poporul său iubeşte din toată inima războiul. Comercianţii îi vor susţine pe războinici şi vor găsi într-un mare război ocazia de a stoarce noi câştiguri.

– Aşadar, confruntarea ţi se pare inevitabilă.

– Sper din toată inima să nu am dreptate. Dacă Acha nu observă nici manevre importante, nici o înarmare neobişnuită, nici mobilizare generală, speranţa mea o să renască.

Ameni se simţi cuprins de o mare tulburare; o idee stranie îi trecu prin minte.

– Misiunea oficială a lui Acha este de a reorganiza sistemul de apărare a protectoratelor noastre; ca să obţină

informațiile de felul acestora pe care le dorești, n-ar trebui ca el... să pătrundă pe teritoriul hitit?

– Așa este, recunoscu Ramses.

– Este o nebunie ce spun! Dacă este prins...

– Acha era liber să accepte sau să refuze.

– Este prietenul nostru, Ramses, prietenul nostru din copilărie, îți este credincios așa cum îți sunt și eu, îți...

– Știu asta, Ameni, și îi apreciez curajul la adevărata lui valoare.

– N-are nici o șansă să se întoarcă în viață! Chiar dacă va reuși să ne transmită câteva mesaje, până la urmă tot va fi capturat.

Pentru prima oară, scribul simți că încearcă un sentiment de ciudă față de Ramses. Dând întâietate interesului superior al Egiptului, faraonul nu făcea nici o greșeală. Dar acum sacrifica un prieten, o ființă deosebită, un bărbat care ar fi meritat să trăiască o sută zece ani, la fel ca înțelepții de altădată.

– Trebuie să-ți dictez un răspuns, Ameni; să-l liniștim pe fratele nostru, împăratul din Hatti, în privința stării de sănătate a familiei mele și a cailor mei.

Ronțăind cu mușcături mici un măr, Șenar privea minunatul vas pe care intendentul său îl pusese în fața lui.

– Ești sigur că negustorul acela care ți l-a adus era chiar Raia în persoană?

– Da, stăpâne.

– Repetă-mi ce a spus.

– A pomenit prețul mare al acestei capodopere și a spus că veți rezolva această problemă când se va întoarce el în capitală.

– Mai dă-mi un măr și vezi să nu mă deranjeze nimeni.

– Stăpâne, ar trebui să primiți pe o tânără persoană...

– Trimite-o aici.

Şenar îşi menţinea privirile aţintite asupra vasului din faţa sa.

O copie.

O copie stângace şi urâtă care nu făcea nici măcar cât o pereche de sandale de calitate mediocră. Chiar şi un mic burghez de provincie ar fi ezitat să-l expună în camera sa de primiri.

Mesajul lui Raia era limpede. Spionul fusese demascat şi nu va mai intra în nici un caz în legătură cu Şenar. O parte importantă a strategiei plănuite de fratele mai mare al lui Ramses se năruia. Lipsindu-i posibilitatea de a mai intra în legătură cu hitiţii, cum ar mai fi putut acţiona?

Două elemente îl mai liniştiră.

Mai întâi, hitiţii nu vor putea renunţa, într-o perioadă atât de fierbinte, la păstrarea unei reţele de spionaj pe pământ egiptean; ei îl vor înlocui pe Raia cu altcineva şi această persoană va intra neapărat în legătură cu Şenar.

Apoi, mai era şi poziţia privilegiată a lui Acha. În timp ce el acţiona pentru dezorganizarea sistemului de apărare a protectoratelor, nu va întârzia să reia legăturile cu hitiţii şi să-l anunţe despre aceasta şi pe Şenar.

Mai rămânea magul Ofir, a cărui tehnică de descântare ar fi putut reuşi în cele din urmă.

Având în vedere toate acestea, nenorocirea care-l lovise pe Raia nu-l putea atinge şi pe el. Spionul sirian era în stare să iasă cu bine din această încurcătură.

Templele din Pi-Ramses erau scăldate într-o lumină gălbuie şi caldă. După ce împliniseră ritualurile asfinţitului, Ramses şi Nefertari se reîntâlniră în faţa templului închinat lui Amon a cărui construcţie era încă în curs. Cu fiecare zi care trecea, capitala devenea tot mai frumoasă, părând consacrată păcii şi fericirii.

Perechea regală porni la plimbare prin grădina plantată de curând în fața sanctuarului; piersici, sicomori și o sumedenie de arbuști alternau cu tufe întinse de leandri. Câțiva grădinari udau arborii abia sădiți, adresându-le în șoaptă cuvinte prietenești; fiecare dintre ei știa că plantele apreciau acest lucru, la fel cum se bucurau și de apa care-i hrănea.

– Ce părere ai despre scrisorile pe care tocmai le-am primit?

– Nu mă liniștesc deloc, răspunse Nefertari; hitiții caută să ne ia ochii cu mirajul unui răgaz.

– Speram să ai o părere mai încurajatoare.

– Dacă te-aș minți, ar însemna să trădez dragostea noastră. Trebuie să-ți spun cum văd eu lucrurile, chiar dacă fac aceasta în culorile alarmante ale unui cer prevestitor de furtună.

– Cum să admiți imaginea unui război în care o mulțime de bărbați tineri își vor pierde viața, în timp ce noi ne bucurăm de frumusețea acestei grădini?

– Noi nu avem dreptul să ne refugiem într-un asemenea paradis și să uităm de furtuna care amenință să-l distrugă.

– Armata mea va fi ea, oare, capabilă să reziste în fața asalturilor hitite? Prea mulți veterani care nu visează decât să fie lăsați la vatră, prea mulți soldați tineri și fără experiență, prea mulți mercenari preocupați doar de solda pe care o primesc... Inamicul ne cunoaște punctele slabe.

– Noi nu le cunoaștem pe ale lor?

– Serviciile noastre de informații sunt prost organizate; vor fi necesari ani de eforturi pentru a le face eficiente. Noi am crezut că Muwattalis va respecta frontiera impusă de tatăl meu, atunci când el ajunsese la porțile orașului Kadesh; dar, la fel ca înaintașii săi, împăratul nu visează decât la noi cuceriri și nici o pradă nu este mai atrăgătoare decât Egiptul.

– Acha ţi-a trimis până acum vreun raport?

– N-am de la el nici o veste.

– Te temi pentru viaţa sa, nu-i aşa?

– I-am încredinţat o misiune periculoasă care îl obligă să pătrundă în teritoriul inamic pentru a culege de acolo cât mai multe informaţii. Ameni nu-mi iartă cu nici un chip această hotărâre.

– Cine a avut o asemenea idee?

– N-am să-ţi ascund niciodată adevărul, Nefertari; eu am avut-o, şi nu Acha.

– Ar fi putut să refuze.

– Ar putea cineva să refuze o propunere a faraonului?

– Acha are o personalitate puternică şi este în stare să-şi aleagă singur soarta.

– Dacă dă greş, eu voi fi răspunzător pentru arestarea şi pentru moartea sa.

– Acha şi-a dedicat viaţa Egiptului, la fel ca şi tine; plecând în Hatti, el speră să salveze ţara noastră de la dezastru.

– Am vorbit împreună de acest ideal o noapte întreagă; dacă el îmi aduce nişte informaţii utile despre forţele hitite şi despre planurile lor, poate că vom reuşi să-i respingem pe invadatori.

– Şi dacă ai ataca tu primul?

– Mă gândeam şi eu la asta... Dar trebuie să-i las lui Acha timp ca să se mişte.

– Scrisorile pe care le-am primit arată că hitiţii încearcă să câştige timp, fără îndoială din cauza unor neînţelegeri dintre ei. N-ar trebui să lăsăm să treacă momentul potrivit.

Cu vocea sa melodioasă şi blândă, Nefertari exprima rigoarea şi voinţa neabătută a unei regine a Egiptului. La fel cum făcuse Tuya alături de Seti, ea modela sufletul regelui şi-i hrănea forţa.

– Mă gândesc deseori la Moise. Cum ar fi procedat el, astăzi, când însăși existenţa acestor Două Ţări este în pericol? Cu toate că ideile care-l mânau în viaţă erau ciudate, sunt convins că ar fi luptat alături de noi pentru a salva ţara faraonilor.

Soarele asfinţise, Nefertari fu cuprinsă de fior.

– Acum aş fi avut nevoie de şalul meu cel vechi, îmi ţinea aşa de cald!

35

La est de golful Aqaba şi la sud de Edom, ţinutul Madian se mulţumea cu o existenţă liniştită şi retrasă, oferind câteodată găzduire nomazilor care parcurgeau peninsula Sinai. Oamenii din Madian, iubindu-şi condiţia de păstori, se ţineau la distanţă de luptele care se ţineau lanţ între triburile arabe din ţinutul Moab.

Un preot bătrân, tatăl a nouă fete, domnea peste micuţa comunitate a madianiţilor care nu se plângea nici de sărăcia sa, nici de asprimea climei.

Bătrânul tocmai îngrijea copita unui miel, când un zgomot neobişnuit îi ajunse la urechi.

Tropot de cai.

Cai şi care de luptă care se apropiau cu repeziciune.

O patrulă a armatei egiptene... Curios, egiptenii nu veneau niciodată în ţinutul Madian, ai cărui locuitori nu aveau nici o armă şi nici nu ştiau să lupte. Fiind atât de săraci, ei nu plăteau impozite, iar poliţia deşertului ştia că n-ar fi riscat să-i adăpostească pe beduinii prădători pentru că altfel oaza lor ar fi fost distrusă şi oamenii ar fi fost alungaţi de pe pământul lor.

Când carele egiptene pătrunseră în tabără, bărbaţii, femeile şi copiii se făcură nevăzuţi în corturile din pânză grosolană. Bătrânul preot se ridică şi ieşi în întâmpinarea noilor veniţi.

Comandantul patrulei era un tânăr ofiţer plin de aroganţă.

– Cine eşti?

– Preotul din Madian.

– Tu eşti cel mai mare peste adunătura asta de păduchioşi.

– Am această onoare.

– Din ce trăiţi voi aici?

– Creştem oi, mâncăm curmale din pomii de pe aici şi bem apă din fântânile noastre. Micile grădini pe care le avem ne mai dau şi nişte legume.

– Aveţi arme?

– Nu avem obiceiul acesta.

– Am ordin să vă controlez corturile.

– Puteţi intra peste tot, noi nu avem nimic de ascuns.

– Se spune că îi adăpostiţi pe beduinii criminali.

– Am fi atât de nesocotiţi ca să stârnim mânia faraonului? Chiar dacă petecul acesta de pământ este sărac şi uitat de toţi, este al nostru şi ţinem la el. Am fi pierduţi dacă am încălca legea.

– Eşti un înţelept, bătrâne, dar, cu toate acestea, o să-mi fac datoria.

– Îţi repet, corturile noastre îţi stau la dispoziţie. Dar, mai întâi de asta, ai vrea să iei parte la o umilă sărbătoare? Una dintre fiicele mele tocmai a născut un băiat. O să mâncăm carne de miel friptă şi o să bem vin de palmier.

Ofiţerul egiptean era încurcat.

– Aşa ceva nu prea este permis de regulament...

– În timp ce soldaţii tăi fac ce au de făcut, vino să te aşezi aici, lângă foc.

Înspăimântaţi, madianiţii se buluciră în jurul bătrânului preot care îi linişti şi îi îndemnă să uşureze misiunea egiptenilor.

Şeful patrulei fu de acord să se aşeze şi să guste din bucatele pregătite. Tânăra mamă stătea încă lungită pe o

pătură, dar soțul ei, un bărbos cu o figură trudită, încovoiat, își ținea copilul în brațe și-l legăna.

– Un păstor care se temea că nu poate avea copii, explică bătrânul preot; copilul acesta va fi lumina bătrâneții sale.

Soldații nu dădură nici de arme, nici de beduini.

– Respectă și pe mai departe legea, îl sfătui ofițerul pe preotul din Madian și oamenii tăi nu vor avea de suferit.

Carele și călăreții porniră prin deșert și se pierdură în zare. Când norul de nisip de pe urma lor se risipi, tatăl noului-născut se ridică. Dacă ar mai fi fost acolo, ofițerul ar fi fost surprins să vadă un păstor pipernicit transformându-se într-un uriaș cu umerii largi.

– Suntem salvați, Moise, îi spuse bătrânul preot așa-zisului său ginere. N-o să se mai întoarcă.

Pe malul apusean al Thebei, arhitecți, cioplitori în piatră și sculptori nu-și precupețeau forțele pentru a înălța Ramesseum, templul milioanelor de ani ai Fiului luminii. Ca o aplicare a Regulei, construcția începuse cu naosul în care se afla zeul ascuns, a cărui înfățișare oamenii nu i-o cunoșteau niciodată. O cantitate uriașă de blocuri de gresie, de granit cenușiu și de bazalt fusese depozitată pe șantierul care se bucura de o organizare foarte bine pusă la punct. Se ridicau deja zidurile sălilor cu coloane, se înălța viitorul palat regal. Așa cum ceruse Ramses, templul său urma să fie o construcție nemaivăzută care avea să dăinuie peste secole. Acolo avea să fie cinstită memoria tatălui său, acolo aveau să fie celebrate mama și soția sa, acolo se va transmite energia nevăzută fără de care exercitarea unei puteri bazate pe dreptate nu era posibilă.

Nebu, marele preot de la Karnak, avea motiv să fie zâmbitor. Desigur, bătrânul obosit și chinuit de reumatism primise sarcina de a administra cel mai mare și mai bogat

dintre sanctuarele egiptene și toată lumea apreciase că alegerea făcută de Ramses era cinică și strategică; aproape senil, Nebu părea doar un om de paie, înlocuit rapid de un alt slujbaș al monarhului, la fel de vârstnic și de servil.

Nimeni nu ar fi putut prevedea că Nebu va îmbătrâni la fel ca granitul. Chel, cu un mers șovăitor, vorbind rar, conducea totul fără a avea nevoie de ajutoare. Credincios regelui său, el nu visa, așa cum o făcuseră predecesorii săi, să ducă o politică partizană. Faptul că-l servea pe Ramses era pentru el ca un fel de cură de întinerire.

Astăzi, însă, Nebu dăduse uitării imensul templu, mulțimea de oameni de sub comanda sa, ierarhia, pământurile, satele, pentru a se ocupa de un mic copăcel, acacia pe care o plantase Ramses pe locul templului pentru veșnicie, în anul al doilea al domniei sale. Marele preot de la Karnak îi promisese suveranului că va lua în grija sa creșterea acestui arbore a cărui vigoare era impresionantă. Bucurându-se de vraja acelui loc, el se înălța către cer mult mai repede decât alți semeni ai lui.

– Ești mulțumit de această acacia a mea, Nebu?

Marele preot se întoarse încet către el.

– Maiestate... Nu m-a anunțat nimeni de vizita voastră!

– Să nu cerți pe nimeni, călătoria asta a mea nu a fost anunțată de palat. Copacul acesta este grozav.

– Nu cred că am mai văzut vreodată ceva atât de uimitor; nu i-ați transmis, cumva, ceva din vigoarea voastră? Eu am privilegiul să-i veghez copilăria, Maiestatea Voastră îl va admira când va ajunge la maturitate.

– Îmi doream să mai văd o dată Theba, templul meu pentru veșnicie, mormântul meu și această acacia, înainte de a intra în vâltoarea evenimentelor.

– Războiul este inevitabil, Maiestate?

– Hitiţii încearcă să ne convingă să credem cu totul altceva, dar cine poate avea încredere în declaraţiile lor liniştitoare?

– Pe aici, totul este în ordine. Bogăţiile de la Karnak sunt ale voastre şi am avut grijă ca domeniile pe care mi le-aţi încredinţat să fie bine administrate şi să aducă profit.

– Cum o duci cu sănătatea?

– Cât timp canalele inimii n-o să se astupe, o să-mi fac datoria. Totuşi, dacă Maiestatea Voastră avea de gând să pună pe altcineva în locul meu, nu aş fi nemulţumit. Să locuiesc lângă lacul sacru şi să meditez asupra zborului rândunelelor este cea mai mare ambiţie a mea.

– Cu riscul de a te dezamăgi, eu nu văd de ce ar fi necesar să modific ierarhia actuală a şantierului.

– Picioarele mă lasă, urechile mi se înfundă, oasele mă dor...

– Dar mintea ta rămâne vie ca zborul unui şoim şi precisă ca acela al unei păsări ibis. Continuă să munceşti aşa, Nebu, şi veghează asupra acestei acacia. Dacă eu nu m-aş mai întoarce, tu ar trebui să fii tutorele ei.

– O să vă întoarceţi. Trebuie să vă întoarceţi.

Ramses vizită şantierul, amintindu-şi de perioada şederii printre cioplitorii în piatră şi muncitorii pietrari din cariere. El clădea zi de zi Egiptul, ei construiau templele şi monumentele eterne fără de care ţara aceea dublă s-ar fi cufundat în anarhie şi în josnicie, defecte inerente speciei umane. A venera puterea luminii şi a respecta Regula lui Maat însemna a-l învăţa pe om să respecte dreptatea, a încerca abaterea sa de la egoism şi vanitate.

Visul suveranului devenea realitate. Templul pentru veşnicie prindea contur, acest formidabil izvor de energie magică începea să funcţioneze de sine-stătător, prin simpla prezenţă a hieroglifelor şi a scenelor gravate pe zidurile

sanctuarului. Parcurgând sălile al căror contur fusese deja delimitat, reculegându-se în viitoarele capele, Ramses își lua de peste tot forța lui *ka*, născută din împerecherea cerului cu pământul. El o asimila, nu pur și simplu pentru el însuși, ci pentru a fi în stare să înfrunte tenebrele cu care hitiții voiau să acopere pământul îndrăgit de zei.

Ramses se simți încărcat cu energia tuturor dinastiilor, a acestei stirpe a faraonilor care modelaseră Egiptul după chipul și asemănarea cosmosului.

O clipă, tânărul suveran de douăzeci și șapte de ani șovăi; dar trecutul deveni o forță și nu o povară. În acest templu pentru veșnicie, predecesorii săi îi arătară calea pe care trebuia să meargă.

Raia duse o mulțime de vase la persoane importante din Memphis. Dacă urmăritorii sirianului i-ar fi interogat pe angajații săi, ar fi aflat că negustorul avea intenția de a continua să-și satisfacă pe mai departe clienții și să rămână furnizorul recunoscut al familiilor nobile. Astfel, Raia aplica tot metoda sa obișnuită de vânzare, bazată pe contacte directe, sporovăială și complimente.

După aceea, plecă la marele harem de la Mer-Our, pe care nu-l mai vizitase de doi ani, sigur de faptul că o asemenea vizită îi va lăsa cu gura căscată pe polițiștii lui Ameni și ai lui Serramanna. Ei credeau că spionul avea complici în această nobilă și străveche instituție, pierzând mult timp și energie pentru a cerceta această pistă falsă.

Raia le mai oferi încă una, poposind într-un mic sat din apropierea haremului, unde stătu timp îndelungat de vorbă cu niște țărani pe care nici măcar nu-i cunoștea. Erau și aceștia, evident, alți complici din punctul de vedere al anchetatorilor egipteni.

Lăsându-i pe urmăritorii săi încurcați în toate aceste piste

false, negustorul se întoarse la Memphis pentru a supraveghea condiţiile în care era pregătit transportul mai multor încărcături de conserve de lux, unele cu destinaţia Pi-Ramses, iar altele Theba.

Serramanna tuna şi fulgera.

– Spionul ăsta îşi bate joc de noi! Ştie că îl urmărim şi se distrează plimbându-ne aiurea.

– Calmează-te, îl sfătui Ameni. Nu se poate să nu comită el vreo greşeală.

– Ce fel de greşeală?

– Mesajele pe care le primeşte din Hatti sunt ascunse fie în conserve, fie în vasele lui de preţ. Eu pariez că în acestea din urmă, pentru că ele vin, în cea mai mare parte, din Siria de Sud şi din Asia.

– Ei bine, atunci, hai să le examinăm!

– Ar fi ca o lovitură de sabie în apă. Cel mai important este să aflăm felul în care expediază mesajele şi reţeaua pe care o foloseşte. Dată fiind situaţia în care se află, este nevoit să-i avertizeze pe hitiţi că nu-şi mai poate continua activitatea. Să pândim momentul în care va expedia un transport cu cine ştie ce obiecte spre Siria.

– Eu am o altă idee, mărturisi Serramanna.

– Sper că una legală, nu-i aşa?

– Dacă nu fac valuri absolut deloc şi dacă îţi ofer posibilitatea de a-l aresta pe Raia respectând în totalitate legea, îmi dai voie să acţionez?

Ameni îşi examină cu cea mai mare atenţie pensula de scris.

– De cât timp ai nevoie?

– Mâine, şi voi termina totul.

36

La Bubastis, avea loc sărbătoarea beţiei simţurilor. Timp de o săptămână, fete şi băieţi gustau din primii fiori ai dragostei sub privirea protectoare a zeiţei pisică Bastet, încarnarea bucuriei de a trăi. La ţară, întreceri de lupte le permiteau băieţilor să-şi arate puterile şi să le seducă pe frumoasele spectatoare prin ardoarea cu care luptau.

Angajaţii lui Raia avuseseră dreptul la două zile libere. Magazionerul-şef, un sirian slab şi cocârjat, încuiase cu lacătul uşa depozitului în care se aflau cam zece vase nu prea valoroase. Se gândea cu plăcere că se va amesteca în mulţime şi-şi va încerca norocul pe lângă vreo femeiuşcă petrecăreaţă, chiar dacă ar fi fost ceva mai coaptă. Raia era un patron sever şi trebuia să profite de această ocazie de a se distra.

Îi lăsa gura apă gândindu-se la plăcerile de care urma să aibă parte aşa încât, fredonând un cântecel deşucheat, o luă pe o ulicioară care ducea la o mică piaţă în care se adunau deja amatorii de distracţii.

O mână uriaşă i se înfipse în chică şi-i trase capul pe spate; o altă mână care i se lipi de buze îi înăbuşi strigătul de durere.

– Stai liniştit, îi porunci Serramanna, sau te strâng de gât.

Înspăimântat, sirianul se lăsă târât într-o magazie în care se aflau îngrămădite o mulţime de coşuri împletite.

– De când lucrezi pentru Raia? întrebă sardul.

– Patru ani.

– Ai salariu bun?

– Este cam zgârcit.

– Ți-e frică de el?

– Mai mult sau mai puțin...

– Raia va fi arestat, îi spuse Serramanna, și va fi condamnat la moarte pentru spionaj în favoarea hitiților. Complicii lui vor avea parte de aceeași pedeapsă.

– Eu nu sunt decât un simplu angajat de-al lui!

– Este o mare greșeală să minți.

– M-a angajat ca magaziner, nu ca spion!

– Ai greșit când ai mințit susținând că se afla aici, la Bubastis, când, de fapt, el comitea o crimă la Pi-Ramses.

– Un omor... Nu, așa ceva nu se poate... Nu știam nimic!

– Acum ai aflat. Îți menții declarația de atunci?

– Nu... Ba da, altfel o să se răzbune!

– Amice, văd că nu-mi lași altă soluție: dacă mai continui să ascunzi adevărul, îți crăp capul de zidul ăsta.

– N-o să îndrăznești!

– Am ucis zeci de lași de teapa ta.

– Raia... O să se răzbune...

– N-o să-l mai vezi niciodată.

– Ești sigur?

– Absolut.

– Atunci, sunt de acord... Mi-a plătit ca să spun că era aici.

– Știi să scrii?

– Nu prea bine.

– Mergem împreună la biroul unui scrib public. El o să-ți scrie declarația, după aceea, o să te poți duce după fete.

Cu ochii de un verde atrăgător, cu buzele machiate discret, grațioasă, vioaie și zglobie, Iset cea frumoasă, mama

micului Kha, nu-şi pierduse câtuşi de puţin din aerul său tineresc. În seara aceea răcoroasă de iarnă, tânăra femeie îşi acoperise umerii cu un şal de lână.

Pe câmpia din jurul Thebei, vântul sufla destul de tare. Cu toate acestea, Iset cea frumoasă se ducea la întâlnirea fixată printr-o scrisoare ciudată: „Coliba de stuf. Caută una care seamănă cu cea de la Memphis, pe malul de vest, în faţa templului de la Luxor, la marginea unui lan de grâu."

Scrisul lui... Nu se putea înşela. Dar de ce această neobişnuită invitaţie şi amintirea unui trecut atât de intim?

Iset cea frumoasă merse de-a lungul unui canal de irigaţii, văzu lanul de grâu, auriu în lumina asfinţitului, şi observă coliba. Se pregătea să intre, când o rafală de vânt îi ridică poala rochiei care se agăţă în ghimpii unui tufiş.

Pe când se apleca pentru ca stofa să nu se sfâşie, o mână o ajută să se elibereze şi să se ridice.

– Ramses...

– Eşti întotdeauna la fel de încântătoare, Iset. Îţi mulţumesc că ai venit.

– Mesajul tău m-a tulburat.

– Voiam să ne întâlnim departe de palat.

Regele o atrăgea peste măsură.

Corpul său perfect clădit, nobleţea gesturilor, fascinaţia privirii sale trezeau în ea aceeaşi dorinţă de altădată. Nu încetase nicicând să-l iubească, deşi nu se considera în stare să rivalizeze cu Nefertari. Marea soţie regală invadase sufletul lui Ramses peste care domnea fără nici o concurenţă. Iset cea frumoasă nu era nici geloasă, nici invidioasă; ea îşi accepta destinul şi se simţea mândră că-i dăruise regelui un fiu ale cărui daruri excepţionale se puteau vedea de pe acum.

Da, îl urâse pe Ramses când acesta se căsătorise cu Nefertari, dar acest sentiment nu era decât o formă dureroasă a dragostei sale. Iset se opusese complotului care-l amenin-

ţase pe rege, deşi se încercase şi atragerea ei. Niciodată nu l-ar fi trădat pe bărbatul care îi dăruise atâta fericire, revărsându-i lumină în suflet şi în trup.

– De ce atâta taină... şi amintirea primelor noastre întâlniri, într-o colibă ca asta?

– Nefertari este cea care vrea ca totul să se petreacă astfel.

– Nefertari... Nu înţeleg.

– Ea cere ca noi să avem un al doilea fiu pentru a asigura un urmaş la tron, dacă i s-ar întâmpla ceva rău lui Kha.

Iset cea frumoasă se clătină şi căzu în braţele lui Ramses.

– Este un vis, şopti ea, un vis minunat. Tu nu eşti regele, eu nu sunt Iset, nu suntem la Theba, suntem pe cale să facem dragoste ca să-i dăm un frăţior lui Kha. Nu-i decât un vis, dar vreau să-l trăiesc până în adâncul fiinţei mele şi să-l păstrez pentru vecie.

Ramses îşi scoase tunica şi o aşternu pe pământ. Înfierbântată, Iset se lăsă dezbrăcată de mâinile bărbatului.

Era fericirea nebunească de o clipă în care corpul său crea un copil pentru Ramses, străfulgerarea unei bucurii la care nu mai spera.

Pe corabia care îl ducea înapoi la Pi-Ramses, regele, retras în singurătatea sa, contempla Nilul. Chipul lui Nefertari nu-l mai părăsea. Da, dragostea pe care i-o purta Iset era aceeaşi, iar farmecul ei neschimbat; dar nu încerca pentru ea acel sentiment imperios ca soarele şi nesfârşit ca deşertul care-i cuprinsese întreaga fiinţă încă de la prima întâlnire cu Nefertari, această dragoste care nu înceta să crească în intensitate cu fiecare zi trăită împreună. Aşa cum Ramesseumul şi capitala se măreau graţie activităţii neîntrerupte a constructorilor, şi dragostea pe care Ramses o nutrea pentru soţia sa nu înceta să se amplifice şi să se consolideze.

Regele nu voise să-i dezvăluie lui Iset adevăratele dorinţe ale lui Nefertari: regina voia ca Iset să îndeplinească în mod real funcţia de a doua soţie şi să-i dăruiască mai mulţi copii suveranului, a cărui forţă şi personalitate copleşitoare riscau să descurajeze mai mulţi potenţiali succesori. Egiptul cunoscuse un grav precedent: Pepi al Doilea, mort la vârsta de peste o sută de ani, le supravieţuise copiilor săi şi, atunci când a încetat din viaţă, a lăsat ţara pradă unui vid de putere care s-a transformat într-o criză prelungită. Dacă Ramses ar fi trăit până la o asemenea vârstă înaintată, ce s-ar fi întâmplat cu regatul, dacă Meritamon sau Kha, dintr-un motiv oarecare, nu ar fi putut să-i urmeze la tron?

Nu era posibil ca un faraon să aibă o existenţă ca a unui om obişnuit. Iubirile sale, familia sa trebuiau să contribuie la păstrarea pe vecie a instituţiei pe care o reprezenta.

Dar exista Nefertari, femeie între femei, şi dragostea sublimă pe care aceasta i-o oferea. Ramses nu voia nici să-şi trădeze înalta menire, nici să-şi împartă dorinţele intime cu o altă femeie, chiar dacă aceasta era Iset cea frumoasă.

Şi Nilul fu acela care-i oferi răspunsul, Nilul a cărui energie fecunda prin revărsările sale cele două maluri, cu o generozitate inepuizabilă.

Curtea se reunise în marea sală de primire de la Pi-Ramses şi toată lumea discuta aprins. Urmând exemplul lui Seti, tatăl său, Ramses era destul de zgârcit cu acest gen de ceremonii; el prefera să lucreze separat cu miniştrii săi, decât să piardă vremea în discuţii plictisitoare dintr-o adunare ai cărei membri nu doreau decât să-l linguşească.

Când apăru faraonul, ţinând în mâna dreaptă o vergea în jurul căreia era înfăşurată o frânghie, mulţi dintre cei prezenţi simţiră că li se taie pentru câteva clipe răsuflarea. Acest simbol arăta că Ramses urma să adopte un decret ce căpăta

de îndată forța unei legi. Vergeaua simboliza Cuvântul, iar frânghia legătura cu realitatea pe care regele o făcea să ia ființă imediat anunțând prevederile unei hotărâri luate după o matură chibzuință.

Emoția și îngrijorarea puseră stăpânire pe curteni. Nimeni nu se mai îndoia: Ramses avea să decreteze starea de război cu hitiții. Un ambasador urma să fie trimis în Hatti ca să-i prezinte împăratului mesajul faraonului, precizând data la care se declanșa conflictul.

– Cuvintele pe care le voi spune acum constituie un decret regal, declară Ramses. El va fi gravat pe stelele de piatră oficiale, crainicii regali îl vor anunța în orașe și în sate, fiecare locuitor al celor Două Țări va afla de el. Începând de astăzi și până la ultima mea suflare, voi ridica la rangul de „fiu regal" și de „fiică regală" copii care vor fi educați la școala palatului și vor primi aceeași învățătură ca fiul meu Kha și fiica mea Meritamon. Numărul lor este nelimitat și dintre ei îl voi alege pe urmașul meu la tron, fără ca el să știe de acest lucru înainte de momentul potrivit.

Curtea fu uluită și, în același timp, încântată. Fiecare tată și fiecare mamă avură speranța secretă că și copilul lor putea fi ridicat pe o asemenea treaptă; unii visau, deja, să se laude cu meritele vlăstarelor pentru a influența preferințele lui Ramses și ale lui Nefertari.

Ramses acoperi cu un șal călduros umerii lui Nefertari, care tocmai scăpase de o răceală.

– Vine de la cel mai bun atelier din Sais; marea preoteasă a templului l-a țesut cu mâna ei.

Zâmbetul reginei păru să ilumineze cerul mohorât al Deltei.

– Mi-ar fi plăcut atât de mult să plec în Sud, dar știu că este imposibil.

– Îmi pare rău pentru tine, Nefertari, dar trebuie să supraveghez instrucţia trupelor mele.

– Iset îţi va dărui un alt fiu, nu-i aşa?

– Acest lucru îl vor hotărî zeii.

– Aşa este cel mai bine. Când o s-o mai vezi din nou?

– Nu ştiu.

– Dar... mi-ai promis...

– Am dat deja un decret.

– Ce legătură are cu Iset?

– Voinţa a fost îndeplinită, Nefertari: vom avea mai mult de o sută de fii şi de fiice, iar succesiunea mea va fi asigurată.

37

– Am dovada că Raia a minţit, afirmă Serramanna plin de entuziasm.

Ameni nu reacţionă în nici un fel.

– Ai auzit ce am spus?

– Da, da, răspunse secretarul particular al regelui.

Sardul înţelese motivul pentru care Ameni era atât de morocănos; şi de această dată, scribul nu dormise decât două sau trei ore şi încă nu se trezise de-a binelea.

– Am aici declaraţia magazionerului lui Raia, semnată şi autentificată de martori. Angajatul sirianului declară fără ocol că patronul său, care nu se afla la Bubastis în ziua uciderii lui Nenufar, l-a plătit ca să facă o declaraţie mincinoasă.

– Felicitările mele, Serramanna, ai făcut o treabă grozavă. Magazionerul tău este... întreg?

– Când a ieşit din biroul scribului, ardea de dorinţa de a lua parte la marea serbare din oraş şi de a găsi pe acolo câteva femeiuşti mai bune la suflet.

– O treabă bună, într-adevăr...

– Tu nu înţelegi: alibiul lui Raia este anulat, aşa că putem să-l arestăm şi să-l interogăm din nou!

– Imposibil.

– Imposibil? Cine ar fi împotrivă...

– Raia a scăpat de cei care-l urmăreau şi a dispărut pe o străduţă din Memphis.

Şenar fiind avertizat şi în afară de orice pericol, Raia trebuia să se facă nevăzut. Convins că Ameni va controla orice transport de-al său cu destinaţia Siria de Sud, chiar dacă nu era vorba decât despre nişte biete conserve, nu mai avea nici o posibilitate de a-i informa pe hitiţi. Să încredinţeze un mesaj unuia dintre membrii reţelei sale i se părea prea riscant; un om nevoit să se ascundă şi căutat de poliţia Faraonului putea fi foarte uşor trădat! Singura soluţie la care se gândise încă din clipa în care începuseră să-l bănuiască: să intre în legătură cu şeful său de reţea, în ciuda interdicţiei stricte de a face acest lucru.

Să scape de poliţiştii care-l filau în permanenţă nu fusese o treabă prea uşoară; noroc cu zeul furtunii care pusese stăpânire pe Memphis încă din zori, astfel încât el reuşise să scape de urmăritori furişându-se într-un atelier care avea două ieşiri.

Trecând peste mai multe acoperişuri, el intrase în locuinţa şefului său de reţea, când furtuna ajunsese la apogeu şi când fulgerele brăzdau cerul, iar un vânt năprasnic ridica nori de praf pe străduţele pustii.

Casa era cufundată în întuneric şi părea nelocuită. Raia aşteptă ca ochii să i se obişnuiască treptat cu bezna din interior şi intră cu paşi furişaţi în camera de primire, fără a face nici cel mai mic zgomot. Un geamăt îi ajunse la urechi.

Nedumerit, negustorul mai înaintă câţiva paşi.

Un nou vaiet, parcă provocat de o durere sfâşietoare, dar reţinută. În dreapta sa zări o rază de lumină strecurându-se pe sub o uşă.

Şeful reţelei fusese oare arestat şi torturat? Nu, aşa ceva nu era posibil! Numai Raia ştia cine este.

Uşa se deschise, flacăra unei torţe îl orbi pe sirian care se dădu înapoi acoperindu-şi ochii cu mâinile încrucişate.

– Raia... Ce faci tu aici?

– Iertaţi-mă, dar nu aveam altă soluţie.

Negustorul sirian nu-l întâlnise pe şeful său de reţea decât o singură dată, la curtea lui Muwattalis, dar nu-i uitase figura: înalt, slab, cu pomeţii proeminenţi, ochii de un verde întunecat, expresia unei păsări de pradă.

Pentru o clipă, Raia se temu ca Ofir să nu-l ucidă pe loc. Dar libianul era de un calm neliniştitor.

În laborator, blonda Lita continua să geamă.

– O pregăteam pentru o nouă experienţă, îi explică Ofir închizând la loc uşa.

Întunericul îl sperie pe Raia; nu era cel mai potrivit mediu pentru magia neagră?

– Aici, vom putea sta de vorbă în linişte. Ai încălcat toate consemnele.

– Ştiu, dar oamenii lui Serramanna erau gata să mă aresteze.

– Presupun că ei încă se mai află în oraş.

– Da, dar mi-au pierdut urma.

– Dacă te-au urmărit în continuare, nu vor întârzia să dea năvală şi aici. Într-un asemenea caz, voi fi nevoit să te ucid şi să le spun că am fost atacat de un tâlhar.

Dolenta, care dormea la etaj, sub efectul unui somnifer, ar fi confirmat versiunea lui Ofir.

– Îmi cunosc meseria, nu m-au mai urmărit.

– Să sperăm, Raia. Ce ţi s-a întâmplat?

– Un lanţ de ghinioane.

– Nu cumva ar fi mai bine spus o serie de neghiobii?

Sirianul îi povesti totul fără a neglija nici cel mai mic amănunt. În faţa lui Ofir era de preferat să nu bată câmpii; vrăjitorul acela nu avea puterea de a citi chiar şi gândurile oamenilor?

O lungă tăcere se aşternu după ce Raia termină de povestit. Ofir reflecta adânc la cele auzite, înainte de a da un verdict.

– Este adevărat că n-ai avut nici un pic de noroc; dar trebuie să recunoaştem că reţeaua ta nu mai poate funcţiona.

– Magazinele, marfa din depozit, averea pe care am reuşit s-o adun...

– O să-ţi recuperezi paguba când Hatti va cuceri Egiptul.

– Să vă audă demonii războiului!

– Te îndoieşti, cumva, de victoria noastră finală?

– Nici măcar o clipă! Armata egipteană nu este pregătită. După ultimele mele informaţii, programul său de înarmare este în întârziere, iar ofiţerii superiori se tem de o confruntare directă cu forţele hitite. Soldaţii cuprinşi de teamă sunt dinainte învinşi.

– O prea mare încredere poate duce la o înfrângere, îl corectă Ofir; nu trebuie să scăpăm din vedere nimic din ce l-ar putea duce pe Ramses la dezastru.

– O să continuaţi să-l manipulaţi pe Şenar?

– Faraonul îl bănuieşte cumva?

– Nu are o încredere prea mare în fratele său, dar nu poate crede că Şenar ar putea deveni aliatul nostru. Cum să-şi închipuie că un egiptean, membru al familiei regale şi ministru al Afacerilor externe, şi-ar putea trăda ţara? După cum îmi dau eu seama, Şenar rămâne, pentru noi, un pion extrem de important. Cine o să mă înlocuiască?

– Tu n-ai cum să afli asta.

– Veţi fi obligat să faceţi un raport asupra mea...

– Va fi unul plin de laude. Tu ai servit Hatti cu credinţă, iar împăratul va ţine seamă de asta şi va şti să te răsplătească.

– Care va fi următoarea mea misiune?

– O să-i propun un plan lui Muwattalis şi el va hotărî.

– Tabăra asta a atonienilor... Este ceva serios?

– Eu îmi bat joc de adepţii lui Aton, la fel ca şi de ceilalţi credincioşi; dar sunt ca nişte oi pe care le poţi duce cu uşurinţă la abator. Din moment ce ei îmi mănâncă din palmă, de ce să nu mă folosesc de credulitatea lor?

– Fata asta care este cu voi...

– O iluminată şi o imbecilă, dar un medium excelent. Datorită ei pot obţine informaţii preţioase la care, fără ajutorul ei, nu aş fi avut cum să ajung. Şi sper că voi reuşi să slăbesc mijloacele de apărare ale lui Ramses.

Ofir îşi aduse din nou aminte de Moise, un potenţial aliat a cărui fugă şi dispariţie le regretase. Interogând-o pe Lita pe când aceasta era în transă, căpătase convingerea că evreul era încă în viaţă.

– N-aş putea să mă odihnesc aici câteva zile? întrebă sirianul. Nervii mei au trecut printr-o încercare prea grea.

– Prea riscant. Du-te imediat în port, la capătul dinspre sud, şi îmbarcă-te pe şalanda care pleacă spre Pi-Ramses.

Ofir îi dădu sirianului parolele şi numele oamenilor de contact, necesare pentru a părăsi Egiptul, apoi pentru a trece prin Canaan şi prin Siria de Sud, ajungând, astfel, în zona de influenţă hitită.

Îndată după ce Raia plecă, magul verifică dacă Lita se cufundase într-un somn adânc şi părăsi vila.

Vremea rea care domnea peste oraş îi convenea; putea astfel să circule neobservat şi să se întoarcă în bârlogul său după ce îi ordona celui care îl înlocuia pe Raia să intre în acţiune.

Şenar înfuleca de zor. Deşi se gândise bine la toate şi se liniştise, simţea nevoia să-şi potolească îngrijorarea mâncând. Tocmai dăduse gata o prepeliţă friptă când intendentul îi anunţă vizita lui Meba, fostul ministru al Afacerilor externe căruia el îi luase locul făcându-l să creadă că numai Ramses era vinovat pentru destituirea lui.

Meba era unul dintre acei funcționari superiori tipicari și scorțoși, scribi din tată în fiu, obișnuiți să se simtă în largul lor prin hățișurile administrației, să evite grijile de zi cu zi și să nu se gândească decât la posibilitățile de a avansa. Devenind ministru, Meba ajunsese pe o culme pe care spera să rămână până când avea să se retragă la pensie; dar intervenția inopinată a lui Șenar, despre care nu avea să afle niciodată, îi răpise acest post. Rămas fără nici o ocupație, diplomatul se retrăsese la întinsul său domeniu de lângă Memphis și se mulțumea doar cu câteva apariții la curtea din Pi-Ramses.

Șenar se spălă pe mâini și la gură, se dădu cu parfum și-și verifică pieptănătura. Știa cât de cochet era musafirul său și nu voia să rămână mai prejos.

– Dragul meu Meba! Ce plăcere să te văd aici, în capitală... Îmi faci onoarea să vii la recepția pe care o dau mâine seară?

– Sigur că da, cu plăcere.

– Știu că momentul de față nu este câtuși de puțin potrivit pentru petreceri, dar nu trebuie să ne lăsăm cuprinși de disperare. Regele însuși dorește să nu se schimbe nimic din obiceiurile de la palat.

Cu o figură destinsă și plină de bunăvoință, Meba rămânea un bărbat seducător, cu gesturi elegante și cu o voce plăcută.

– Ești mulțumit de funcție, Șenar?

– Nu-mi este ușor, dar mă descurc cum pot mai bine, pentru a-mi servi țara.

– Îl cunoști pe Raia, negustorul sirian?

Șenar înlemni.

– Îmi vinde tot felul de vase de preț, de foarte bună calitate și la un preț destul de piperat.

– Nu ați discutat și despre alte lucruri când v-ați întâlnit?

– Ce te-a apucat să mă întrebi așa ceva, Meba?

– Nu ai motiv să te temi de mine, Şenar, dimpotrivă.

– Să mă tem... ce vrei să spui?

– Îl aştepţi pe înlocuitorul lui Raia, nu-i aşa? Iată-mă, eu sunt.

– Tu, Meba...

– Îmi face rău să stau degeaba. Când reţeaua hitită a luat legătura cu mine, am profitat de ocazie ca să mă răzbun pe Ramses. Că inamicul te-a ales pe tine ca să-i iei locul, nu mă surprinde, cu condiţia să-mi dai din nou ministerul Afacerilor externe, atunci când vei prelua puterea.

Fratele mai mare al regelui părea lovit în moalele capului.

– Îmi dai cuvântul tău, Şenar?

– Ţi-l dau, Meba, ţi-l dau...

– Îţi voi transmite directivele prietenilor noştri. Dacă ai vreun mesaj să le trimiţi, treci pe la mine. Din moment ce mă angajezi încă de azi ca adjunct al tău, în locul lui Acha, vom avea ocazia să ne vedem mult mai des. Nimeni nu mă va bănui de nimic.

38

O ploaie îngheţată cădea peste Hattuşaş, capitala imperiului hitit. Era ger şi oamenii ardeau turbă şi vreascuri ca să se încălzească. Într-o asemenea perioadă mulţi copii mureau; băieţii care rămâneau în viaţă deveneau soldaţi extraordinari. Cât despre fete, ele nu aveau dreptul să moştenească nimic, aşa că nu le mai rămânea decât speranţa unei căsătorii reuşite.

În ciuda climei aspre, Uri-Teşub, fiul împăratului şi noul comandant al armatei, înăsprise instrucţia. Nemulţumit de performanţele fizice ale infanteriştilor săi, el îi punea să mărşăluiască ore în şir, purtând în spate arme şi hrană, ca şi cum ar fi plecat pe drumurile unei campanii de lungă durată. Sleiţi de puteri, mai mulţi soldaţi pieriseră. Uri-Teşub le lăsase cadavrele pe marginea drumului, considerând că asemenea neputincioşi nici nu meritau să fie îngropaţi. Vulturii se ospătau în voie din numeroasele leşuri.

Fiul împăratului nu menaja deloc nici echipajele carelor, obligându-i să forţeze caii şi vehiculele dincolo de limitele posibilităţilor. Numeroase accidente mortale îl convinseseră că unii conducători de care nu stăpâneau materialele nou introduse în armată şi se cam leneviseră în timpul acestei prea lungi perioade de pace.

Nici un protest nu se auzea din rândurile militarilor. Fiecare soldat presimţea că Uri-Teşub pregătea armata pentru

apropiatul război și că victoria depindea de severitatea instrucției. Încântat de faptul că devenea pe zi ce trecea tot mai popular, generalul nu uita că, totuși, comandantul suprem al armatei rămânea Muwattalis. Faptul că era atât de departe de curte, ocupat cu conducerea manevrelor în ținuturi izolate ale Anatoliei, prezenta un anumit risc: așa că Uri-Teșub plătise pe unii curteni pe care îi însărcinase să-i facă rost de cât mai multe informații despre toate mișcările tatălui său și ale lui Hattușil.

Aflând că acesta din urmă plecase într-o călătorie de inspecție în țările vecine, aflate sub influență hitită, Uri-Teșub fu pe rând îngrijorat, dar și liniștit. Îngrijorat, pentru că fratele împăratului nu pleca decât rareori din capitală; liniștit, pentru că absența sa îl împiedica să-i facă vreun rău prin strecurarea sfaturilor sale perfide în favoarea castei negustorilor.

Lui Uri-Teșub nu-i plăceau deloc negustorii. După ce avea să-l învingă pe Ramses, îl va alunga pe Muwattalis, va urca pe tronul din Hatti, îl va trimite pe Hattușil să-și lase oasele prin minele de sare și o va închide pe soția acestuia, Putuhepa, arogantă și maestră în uneltiri, într-un bordel de provincie; cât despre negustori, ei vor fi înrolați cu forța în armată.

Viitorul era trasat pentru Hatti: țara va avea parte de o dictatură militară în care el, Uri-Teșub va fi stăpânul absolut.

Ar fi fost un gest prematur să-l atace acum pe împărat al cărui prestigiu rămânea intact, după mai mulți ani de domnie abilă și crudă; în pofida caracterului său nestăpânit, Uri-Teșub știa să se arate răbdător și să aștepte prima greșeală a tatălui său. Fie Muwattalis accepta să abdice, fie era suprimat chiar de fiul său.

Înfofolit într-o mantie groasă de lână, împăratul se trăsese lângă un șemineu a cărui căldură nu reușea să-l încălzească. Vârsta își spunea cuvântul și el suporta din ce în ce mai greu

iernile, dar nu se putea lipsi de spectacolul grandios pe care i-l ofereau munții acoperiți de zăpadă.

Uneori, era tentat să renunțe la politica de permanente cuceriri pentru a se mulțumi doar cu exploatarea bogățiilor naturale din țara sa; dar iluzia aceasta se risipea în numai câteva clipe, pentru că expansiunea era neapărat necesară pentru ca poporul său să supraviețuiască. Cucerirea Egiptului însemna să aibă la dispoziție un corn al abundenței pe care l-ar fi încredințat spre administrare fratelui mai mare al lui Ramses, ambițiosului Șenar, pentru a-i liniști pe egipteni. Mai apoi, urma să scape de trădătorul acela și să impună în cele Două Țări o administrație hitită care, în scurt timp, ar fi înăbușit orice încercare de revoltă.

Principalul pericol era fiul său, Uri-Teșub. Împăratul avea nevoie de el pentru a reda trupelor sale vigoarea și dorința de a lupta, dar trebuia să-l împiedice să exploateze în folosul său rezultatele unui triumf asupra egiptenilor. Războinic îndrăzneț, Uri-Teșub nu avea stofa unui bărbat de stat și ar fi fost un administrator jalnic.

Cu Hattușil era altceva. Deși plăpând și cu sănătatea șubredă, fratele împăratului avea calitățile unui domnitor și se pricepea să tragă sforile din umbră, ascunzându-și adevărata sa influență. Ce-și dorea el în realitate? Muwattalis nu era în măsură să răspundă la o asemenea întrebare, așa că, pur și simplu, nu avea încredere în fratele său.

Hattușil își făcu apariția în fața împăratului.

– Ai călătorit cu folos, frate?

– Rezultatele sunt pe măsura așteptărilor noastre.

Hattușil strănută de câteva ori.

– Ai răcit?

– Stațiile de poștă nu sunt bine încălzite; soția mea mi-a pregătit vin fiert și câteva băi fierbinți la picioare o să mă scape de guturaiul ăsta păcătos.

– Aliaţii noştri te-au primit bine?

– Au rămas surprinşi de vizita mea; se temeau de o nouă creştere a impozitelor.

– Este bine să întreţinem o stare de teamă printre vasalii noştri. Când şira spinării nu este suficient de mlădioasă, nesupunerea este pe-aproape.

– Tocmai de aceea le-am adus aminte de rătăcirile din trecut ale unuia sau ale altuia dintre prinţi, precum şi de bunăvoinţa pe care o manifestă împăratul faţă de ei, înainte de a intra în miezul discuţiei.

– Şantajul rămâne arma preferată a diplomaţiei, Hattuşil; se pare că tu o mânuieşti cu multă îndemânare.

– Este o artă dificilă şi nu poţi spune niciodată că o stăpâneşti la perfecţie, dar efectele ei se dovedesc a fi pozitive. Toţi vasalii noştri, fără excepţie, au răspuns la... invitaţia noastră.

– Nu pot să fiu decât pe deplin mulţumit, dragă frate. Când îşi vor termina pregătirile?

– În trei sau patru luni.

– Este neapărat necesar să întocmim şi să trimitem documente oficiale?

– Mai bine ar fi să evităm aşa ceva, aprecie Hattuşil; noi am infiltrat spioni pe teritoriul inamic, egiptenii au făcut şi ei acelaşi lucru pe al nostru.

– Puţin probabil, dar trebuie să fim prevăzători.

– Pentru aliaţii noştri, prăbuşirea Egiptului este o prioritate. Dându-şi cuvântul reprezentantului oficial trimis de Hatti, ei şi l-au dat împăratului. Vor păstra secretul până la declanşarea acţiunii.

Cu ochii strălucindu-i de febră, Hattuşil se simţea bine în căldura camerei ale cărei ferestre fuseseră astupate cu obloane din scânduri căptuşite cu pânză.

– Cum se desfăşoară pregătirea armatei noastre?

– Uri-Teşub se achită perfect de misiunea sa, îi răspunse Muwattalis; eficacitatea trupelor noastre va atinge în curând nivelul maxim.

– Crezi că scrisoarea ta şi cea a soţiei mele au risipit neîncrederea perechii regale?

– Ramses şi Nefertari au răspuns într-o manieră foarte amabilă şi vom continua acest schimb de scrisori. Cel puţin, îi vor induce oarecum în eroare. Ce s-a mai întâmplat cu reţeaua noastră de spionaj?

– Cea a negustorului sirian Raia a fost distrusă, iar membrii ei s-au risipit. Dar cel mai important agent al nostru, libianul Ofir, va continua să ne transmită informaţii preţioase.

– Ce este de făcut cu sirianul acesta, Raia?

– O eliminare brutală mi se părea a fi o soluţie destul de bună, dar Ofir a avut o idee mai bună.

– Du-te mai bine să te odihneşti alături de simpatica ta soţie.

Vinul fierbinte, cu mirodenii, înlătură febra şi desfundă nasul lui Hattuşil, baia fierbinte la picioare îi dădu o senzaţie de bine care îl făcu să uite de multele ceasuri de călătorie pe drumurile Asiei. O servitoare îi masă umerii şi ceafa, iar bărbierul îi rase barba, sub supravegherea atentă a Putuhepei.

– Ţi-ai îndeplinit misiunea? îl întrebă ea când rămaseră singuri.

– Eu aşa cred, draga mea.

– În ce mă priveşte, eu mi-am îndeplinit-o pe-a mea.

– A ta... Despre ce anume vorbeşti?

– Ştii bine că temperamentul meu nu mă lasă să stau fără să fac nimic.

– Explică-mi, te rog!

– Tu, care eşti atât de ager la minte, n-ai înţeles încă?

– Să nu-mi spui că...

– Ba bine că nu, scumpul meu diplomat! În timp ce tu executai ordinele împăratului, eu mă ocupam de rivalul tău, de singurul tău rival.

– Uri-Teşub?

– Cine altul îţi încetineşte ascensiunea şi încearcă să-ţi contracareze influenţa? Numirea aceea i-a sucit capul de tot. Deja se vede împărat!

– Muwattalis este cel care-l dirijează, nu invers!

– Şi tu şi el subestimaţi pericolul.

– Te înşeli, Putuhepa; împăratul este lucid. Dacă i-a încredinţat fiului său acest rol, este pentru a dinamiza armata şi a-i da o eficacitate deplină, în ziua în care va porni la luptă. Dar Muwattalis nu crede că Uri-Teşub va fi în stare să guverneze în Hatti.

– Ţi-a mărturisit el asta?

– Acesta este sentimentul meu.

– Sentimentul tău nu-mi este suficient! Uri-Teşub este violent şi periculos, ne urăşte, pe tine şi pe mine, şi visul lui este să ne înlăture de la putere. Pentru că tu eşti fratele împăratului, pe tine nu îndrăzneşte să te atace, dar te va lovi pe la spate.

– Ai răbdare, Uri-Teşub se va condamna el singur.

– Prea târziu.

– Cum, prea târziu?

– Am procedat aşa cum trebuia să procedez.

Hattuşil nu ştia ce să mai creadă.

– Un reprezentant al castei negustorilor este pe drum către cartierul general al lui Uri-Teşub, îi explică Putuhepa. Îi va cere să-l primească şi, pentru a-i câştiga încrederea, îi va dezvălui faptul că mai mulţi negustori bogaţi ar vedea cu ochi buni sfârşitul lui Muwattalis şi urcarea pe tron a fiului său. Omul nostru îl va înjunghia pe Uri-Teşub şi ne va scăpa de monstrul ăsta.

– Hatti are nevoie de el... Este prea devreme, mult prea devreme! Este neapărat necesar ca Uri-Teșub că pregătească trupele noastre pentru luptă.

– Doar n-o să încerci să-l salvezi? îl întrebă Putuhepa, ironică.

Gemând de durere, chinuit de febră, cu genunchii țepeni, Hattușil se ridică în picioare.

– Plec chiar în clipa asta.

39

Era imposibil de recunoscut elegantul și rafinatul Acha sub mantia uzată și grosolană a unui poștaș care parcurgea călare drumurile Siriei de Nord. Cocoțat pe un catâr zdravăn de care erau legați alți doi, fiecare dintre animale cărând câte șaizeci de kilograme de documente diferite, Acha pătrundea în zona de influență hitită.

Petrecuse mai multe săptămâni în Canaan și în Amurru pentru a examina de aproape sistemele de apărare ale celor două protectorate, a discuta cu ofițerii egipteni însărcinați cu organizarea rezistenței împotriva unei invazii hitite și a-și completa lista de iubite cu mai bine de o duzină de tinere femei pricepute într-ale amorului.

Lui Benteshina, prințul din Amurru, îi plăcuse mult comportarea lui Acha. Musafir delicat, iubitor de mâncăruri bune, egipteanul nu ceruse nimic deosebit sau exagerat, mulțumindu-se doar să-i ceară prințului să-l anunțe pe Ramses îndată ce ar fi observat vreo manevră agresivă a hitiților.

După aceea, Acha luase drumul înapoi, spre Egipt, cel puțin așa lăsase să se bănuiască. Respectându-i ordinele, escorta sa o pornise pe drumul care urma țărmul mării, în direcția Sudului, în timp ce diplomatul își distrugea veșmintele egiptene și, înarmat cu o legitimație de serviciu hitită, perfect imitată, se îmbrăca în costumul unui poștaș, pornind, apoi, spre Nord.

Din rapoarte contradictorii conţinând informaţii vagi, cum şi-ar fi putut forma o imagine realistă asupra adevăratelor intenţii ale hitiţilor, dacă nu cercetându-le ţara? Pentru că dorinţa lui Ramses corespundea cu a lui, Acha acceptase misiunea fără a face mofturi; având informaţii de la faţa locului, putea conduce jocul după cum dorea.

Marea forţă a hitiţilor nu stătea în a-i face pe toţi să creadă că erau invincibili şi capabili să cucerească întreaga lume? Iată care era întrebarea crucială la care trebuia să găsească un răspuns, pornind de la elemente concrete.

Postul de control de la graniţa hitită era păzit de vreo treizeci de soldaţi înarmaţi, cu figuri de candidaţi la spânzurătoare. Câteva minute bune, patru infanterişti se învârtiră în jurul lui Acha şi a celor trei catâri ai săi. Falsul poştaş rămase nemişcat, complet năucit.

Vârful ascuţit al unei lănci îi atinse obrazul stâng.

– Să-ţi văd legitimaţia.

Acha scoase de sub mantie o tăbliţă având pe ea ceva scris în limba hitită.

Soldatul o citi şi o dădu unui camarad care o citi şi el.

– Unde mergi?

– Trebuie să duc scrisori şi chitanţe la negustorii din Hattuşaş.

– Să le vedem.

– Corespondenţa este confidenţială.

– Nimic nu este confidenţial pentru armată.

– N-aş vrea să am necazuri cu destinatarii.

– Dacă mai vorbeşti mult, chiar că o să ai multe necazuri.

Cu degetele înţepenite din cauza frigului, Acha trase de sforile care închideau la gură sacii cu tăbliţe.

– Păsărească din aia comercială, constată soldatul. Treci aici să te percheziţionăm.

Factorul poştal nu avea arme. Dezamăgiţi, hitiţii n-aveau de ce să se lege.

– Înainte de a intra în vreun sat, prezintă-te la postul de control.

– Asta-i o regulă mai nouă.

– N-ai de ce să mai pui atâtea întrebări. Dacă nu te prezinţi la fiecare post de control, o să fii considerat inamic şi s-a zis cu tine.

– Dar nu există inamici pe teritoriul hitit!

– Te supui şi asta-i tot.

– Bine, bine...

– Şterge-o de aici, ne-am săturat să-ţi vedem mutra!

Acha se îndepărtă, fără grabă, ca un om paşnic care nu făcuse nimic rău. Mergând alături de catârul din frunte, îşi reglă pasul după mersul animalului şi o porni pe drumul care ducea la Hattuşaş, în inima Anatoliei.

De mai multe ori, părea să caute din priviri Nilul. Nu putea să se obişnuiască aşa uşor cu un peisaj accidentat, departe de simplitatea văii pe care o iriga fluviul divin. Acha ducea deja dorul separării clare dintre ogoare şi deşert, între verdele câmpurilor şi galbenul nisipurilor, între miile de culori ale asfinţiturilor de soare. Dar trebuia să le uite şi să nu aibă în faţă decât Hatti, acest pământ rece şi duşmănos ale cărui secrete voia să le afle.

Cerul era acoperit de nori groşi, la mică înălţime, şi, din când în când, se porneau averse violente. Catârii ocoleau băltoacele din drum şi se opreau, când aveau chef, ca să ia în gură câte un smoc de iarbă udă.

Un asemenea peisaj nu era potrivit pentru o convieţuire paşnică. Prin aer plutea, parcă, o ferocitate care-i împingea pe locuitori să conceapă existenţa ca un război permanent şi viitorul ca distrugere a altora. De câte generaţii ar fi fost nevoie pentru a face să devină rodnice aceste văi pustii, străjuite de munţi golaşi, transformându-i pe soldaţi în simpli ţărani? Aici, omul se năştea pentru luptă şi lupta ţinea toată viaţa.

Instalarea posturilor de control, la intrarea în sate, îl puse pe gânduri pe Acha. Hitiţii se temeau de prezenţa spionilor pe teritoriul lor, împânzit, totuşi, de forţe care să asigure securitatea locurilor? Această măsură neobişnuită era un adevărat indiciu. Armata nu făcea, oare, manevre de mare amploare pe care o privire curioasă nu trebuia să le observe?

În două rânduri, patrule mobile verificară documentele pe care le transporta şi-l întrebară încotro mergea. Răspunsurile sale fiind considerate satisfăcătoare, i se dădu voie să-şi continue drumul. La postul de control al primului sat pe care-l întâlni în cale, poştaşul fu din nou percheziţionat cu cea mai mare atenţie. Soldaţii erau nervoşi şi puşi pe harţă; totuşi, Acha îndură totul fără să crâcnească.

După o noapte petrecută într-un grajd, mâncă în grabă pâine cu brânză şi-şi continuă călătoria, mulţumit să vadă că personajul pe care-l întruchipa era perfect credibil. Pe la jumătatea după-amiezii, o luă pe un drumeag care ducea de-a dreptul către un lăstăriş în care mai scăpă de câteva tăbliţe destinate unor negustori care nu existau. Treptat şi pe măsură ce înainta către capitală, mai uşură puţin câte puţin povara de pe spatele catârilor. Lăstărişul se întindea deasupra unei văgăuni în care se zăreau nişte bolovani uriaşi, rostogoliţi cândva de la înălţimea unui pisc măcinat de ploi şi de zăpezi. Pe povârniş se încăpăţânau să reziste cu rădăcinile aproape cu totul în aer câţiva stejari chinuiţi.

Deschizând unul dintre sacii pe care-i purta catârul din frunte, Acha avu senzaţia că este privit insistent. Animalele dădură semne de nelinişte. Speriaţi, măcălendrii zburară în toate direcţiile.

Egipteanul culese o piatră de pe jos şi o bucată de lemn uscată, arme de nimic în faţa unui eventual agresor. Când auzi clar un tropot de copite, Acha se trânti pe burtă în spatele unui trunchi de copac.

Patru oameni călări ieşiră din lăstăriş şi înconjurară catârii. Nu erau soldaţi, ci bandiţi înarmaţi cu arcuri şi cu pumnale. Chiar şi prin Hatti mai colindau jefuitorii de caravane; când erau prinşi, erau executaţi pe loc.

Acha se făcu una cu noroiul în care se trântise. Dacă acei patru tâlhari îl observau, aveau să-i ia beregata.

Căpetenia lor, un bărbos cu faţa ciupită de vărsat, adulmecă aerul ca un câine de vânătoare.

– Ia te uită aici, îi spuse unul dintre tovarăşi, halal pradă. Nimic altceva decât tăbliţe... Tu ştii să citeşti, cumva?

– Da' ce, crezi că am avut timp de aşa ceva?

– Or fi valorând ceva?

– Nu pentru noi.

Furios, tâlharul rupse tăbliţele şi aruncă bucăţelele în râpă.

– Proprietarul catârilor... Nu trebuie să fie prea departe şi precis are ceva bani la el.

– Să ne răspândim, le porunci căpetenia. Trebuie să dăm de el.

Cuprins de frig şi înspăimântat, Acha nu-şi pierdu, totuşi, cumpătul. În direcţia sa nu venea decât un singur bandit. Egipteanul se târî într-o parte, agăţându-se de o rădăcină. Şeful tâlharilor trecu pe lângă el fără să-l observe.

Acha sări în picioare şi-i zdrobi ceafa cu o piatră mare. Omul căzu ca secerat cu faţa în noroi.

– Acolo! urlă unul dintre tovarăşii săi, care văzuse scena.

Punând mâna pe pumnalul celui doborât, Acha îl aruncă fulgerător, cu forţă şi cu precizie. Arma se înfipse în pieptul hoţului.

Ceilalţi doi puseră mâna pe arcuri.

Acha nu mai avea altă soluţie decât să fugă. O săgeată îi fluieră pe la ureche pe când cobora povârnişul către fundul râpei. Alergând din toate puterile, îşi puse în gând să ajungă

la un pâlc de vegetaţie, format din tufişuri şi mărăciniş, unde s-ar fi făcut nevăzut.

Încă o săgeată îl zgârie la pulpa stângă, dar reuşi să se arunce în adăpostul său de moment. Zdrelit, cu mâinile însângerate, alergă spre o tufă deasă de mărăcini, căzu, se ridică, şi-şi continuă cursa nebunească.

Ajuns la capătul puterilor, aproape fără suflare, se prăbuşi. Dacă urmăritorii îl ajungeau, n-ar mai fi avut putere să se lupte cu ei. Dar tăcerea învălui râpa, tulburată doar de croncănitul îndepărtat al unui cârd de corbi care plutea pe sub norii negri de ploaie.

Prevăzător, Acha rămase nemişcat până la căderea nopţii. Apoi, se căţără pe povârniş şi se întoarse în locul în care îşi lăsase catârii, mergând pe marginea râpei.

Animalele sale dispăruseră. Nu se mai vedeau decât cadavrele celor doi bandiţi.

Egipteanul nu avea decât nişte răni superficiale, dar dureroase. Se spălă în apa unui izvor, îşi obloji zdrelíturile cu câteva ierburi culese la întâmplare, se urcă în vârful unui stejar zdravăn şi dormi întins pe două crengi groase aproape paralele.

Visă la un pat confortabil, în una dintre luxoasele vile pe care i le dăruise Şenar, în schimbul colaborării sale, la un bazin înconjurat de palmieri, la o cupă de vin rar şi la o frumoasă cântăreaţă la lăută care-i fermeca auzul înainte de a-i oferi corpul.

O ploaie rece îl trezi înainte de revărsatul zorilor şi-şi reluă drumul spre nord.

Pierderea catârilor şi a corespondenţei îl obliga să-şi schimbe deghizarea. Un poştaş fără scrisori şi fără animale pentru transport ar fi devenit suspect şi ar fi fost arestat. I-ar fi fost imposibil să se prezinte la următorul post de control şi să intre în vreun sat.

Mergând prin păduri, evita patrulele, dar putea scăpa de urşi, de lincşi şi de tâlharii care se refugiau şi ei tot acolo? Apă era peste tot, de mâncare ar fi găsit mult mai greu. Cu puţin noroc, ar fi întins o cursă unui vânzător ambulant şi i-ar fi luat locul.

Situaţia nu era deloc strălucită, dar nimic nu-l putea împiedica să ajungă la Hattuşaş şi să descopere adevărata putere a armatei hitite.

40

După o dimineață petrecută în șaua calului, pentru a conduce manevrele carelor de luptă, Uri-Teșub se spăla cu apă rece. Din ce în ce mai severă, instrucția dădea rezultate din ce în ce mai bune, dar încă nu-l mulțumea pe fiul împăratului. Armata hitită nu trebuia să dea nici o șansă trupelor egiptene și să nu aibă nici o ezitare în cursul diferitelor faze ale atacului.

Pe când se usca în bătaia vântului rece, aghiotantul său îl anunță că un negustor, venit de la Hattușaș, dorea să-l vadă pe generalul comandant.

– Să aștepte, spuse Uri-Teșub, o să-l primesc mâine în zori; negustorii sunt născuți pentru a se supune. Cum arată individul acela?

– După cum se arată, pare a fi o persoană importantă.

– O să aștepte, oricine ar fi. Du-l să doarmă în cortul cel mai puțin confortabil.

– Și dacă nu va fi mulțumit?

– Lasă-l să se plângă.

Hattușil și escorta sa făcuseră tot drumul într-un galop de-a dreptul nebunesc. Fratele împăratului nu mai lua în seamă nici guturaiul și nici febra sa, fiind obsedat de un

singur lucru: să ajungă la cartierul general al lui Uri-Teşub înainte ca ireparabilul să aibă loc.

Când, în toiul nopţii, putură zări tabăra armatei, aceasta părea absolut liniştită. Hattuşil spuse gărzilor cine era şi acestea îi deschiseră poarta masivă din lemn. Condus de ofiţerul însărcinat cu asigurarea securităţii comandantului, fratele împăratului fu primit în cortul lui Uri-Teşub.

Acesta se trezi într-o dispoziţie extrem de proastă. Nu-i făcea nici cea mai mică plăcere să-l vadă pe Hattuşil.

– Care este motivul acestei vizite neaşteptate?

– Viaţa ta.

– Ce vrei să spui?

– S-a urzit un complot împotriva ta. Vor să te ucidă.

– Vorbeşti serios?

– M-am întors dintr-o călătorie foarte obositoare, am temperatură şi singura mea dorinţă este să zac la pat... Crezi că aş fi alergat în graba asta dacă n-ar fi fost ceva extrem de serios?

– Cine vrea să mă ucidă?

– Ştii că eu am legături strânse cu tagma negustorilor... Cât timp am lipsit, unul dintre reprezentanţii acesteia i-a mărturisit soţiei mele că un ţicnit hotărâse să te ucidă pentru a evita războiul împotriva Egiptului şi a-şi păstra neatins profitul de pe urma afacerilor.

– Care-i numele lui?

– Habar n-am, dar am vrut să te pun în gardă fără să mai zăbovesc nici o clipă.

– Războiul acesta, ţi-ar plăcea tare mult să-l eviţi, ţie ca şi altora...

– Te înşeli, Uri-Teşub, cred că războiul este necesar. Datorită victoriei tale, creşterea imperiului nostru va continua. Dacă împăratul te numeşte în fruntea armatei, o face bazându-se pe calităţile tale de războinic şi pe capacitatea ta de a conduce.

Vorbele lui Hattuşil îl mişcară pe Uri-Teşub, dar fără a-i risipi neîncrederea în unchiul său. Fratele împăratului se pricepea de minune să se folosească de complimente.

Totuşi, era, într-adevăr, un negustor care îi ceruse să-l primească în audienţă. Dacă Uri-Teşub l-ar fi primit imediat, poate că n-ar mai fi existat pe lumea asta. Nu era decât un singur mod de a cunoaşte adevărul şi de a vedea dacă Hattuşil spusese adevărul.

Negustorul petrecuse o noapte albă, repetându-şi în minte, fără încetare, gestul pe care urma să-l comită. Trebuia să împlânte pumnalul în gâtul lui Uri-Teşub, pentru ca acesta să nu poată scoate nici un strigăt, după aceea, trebuia să iasă din cortul generalului comportându-se ca un om cât se poate de paşnic, după care urma să încalece liniştit şi să iasă din tabără în trapul mărunt al calului. Abia după ce se afla în câmp liber, ar fi pornit în galop şi, după un timp, ar fi sărit în şaua unui alt cal care aştepta ascuns într-o pădurice.

Riscul nu era deloc mic, dar negustorul îl ura pe Uri-Teşub. Cu un an înainte, nebunia aceasta războinică provocase moartea celor doi fii ai săi în cursul unor manevre smintite în cursul cărora douăzeci de băieţi muriseră răpuşi de oboseală. Când Putuhepa îi înfăţişase acest plan, el se arătase entuziasmat la culme. Prea puţin îi păsa de averea pe care i-o promitea soţia lui Hattuşil. Chiar în cazul în care ar fi fost arestat şi executat, era mulţumit că-şi răzbunase fiii şi ucisese un adevărat monstru.

În zori, aghiotantul lui Uri-Teşub veni să-l caute pe negustor şi-l conduse în cortul generalului comandant. Negustorul trebuia să-şi stăpânească emoţia şi să vorbească foarte convingător de prietenii săi care doreau să-l înlăture pe împărat şi să-l ajute pe fiul său să pună mâna pe putere.

Aghiotantul îl percheziţionă şi nu găsi asupra lui nici o armă. Pumnalul scurt, cu două tăişuri, era ascuns în inofensiva

bonetă de lână pe care negustorii obişnuiau s-o poarte ca să-i apere de frigul iernii.

– Intraţi, generalul vă aşteaptă.

Întorcându-i spatele vizitatorului său, Uri-Teşub stătea aplecat deasupra unei hărţi.

– Vă mulţumesc că m-aţi primit, generale.

– Pe scurt, ce vrei?

– Casta negustorilor este împărţită în două tabere. Unii vor neapărat pace, ceilalţi nu. Eu fac parte dintre aceia care doresc cucerirea Egiptului.

– Spune mai departe.

Ocazia era minunată: Uri-Teşub nu se întorcea înspre el, ocupat să traseze cercuri mici pe harta din faţa lui.

Negustorul îşi scoase boneta de pe cap, apucă mânerul micului pumnal şi se apropie de militar fără a înceta să vorbească.

– Eu şi cu prietenii mei suntem convinşi că împăratul nu este în stare să ne ducă la victoria pe care o sperăm. Voi, în schimb, voi, războinic strălucit, voi... Să mori, să mori chiar acum, căci mi-ai ucis fiii!

Generalul se întoarse chiar în momentul în care negustorul lovea. Strângea şi el în pumnul stâng mânerul unui pumnal. Lama negustorului se înfipse în gâtul victimei, cea a generalului în pieptul atacatorului său. Se prăbuşiră morţi, unul către celălalt, şi căzură la pământ cu mâinile şi picioarele încă zvâcnind.

Adevăratul Uri-Teşub ridică un colţ al cortului. Ca să afle adevărul, fusese nevoie să sacrifice viaţa unui soldat oarecare, de aceeaşi statură cu el. Idiotul reacţionase nepotrivit omorându-l pe negustor, pentru că generalul ar fi dorit să-l interogheze. Dar înţelesese destul din cele întâmplate ca să-şi dea seama că Hattuşil nu minţise.

Fratele împăratului, realist şi prevăzător, se alătura, deci, scopurilor sale, cu speranţa că Uri-Teşub, general victorios şi viitor stăpân în Hatti, nu va fi un ingrat.

Hattuşil se înşela amarnic.

Acha nu fusese nevoit să atace nici un negustor şi nici vreun alt călător, pentru că dibuise o altă acoperire, mult mai bună: o tânără femeie cam de douăzeci de ani, văduvă şi săracă. Soţul ei, soldat la Kadesh, murise înecat când unitatea sa traversa apele revărsate ale râului Orontes. Singură, fără copii, ea lucra până la istovire o bucată de pământ sterp şi plin de bolovani.

Căzând fără puteri pe pragul căsuţei sale, Acha îi povestise cum tâlharii îl jefuiseră de tot ce avea şi cum reuşise să scape cu viaţă, agăţându-se de rădăcinile copacilor şi de mărăcini. Ajuns în halul acela, o rugase din tot sufletul să-l adăpostească măcar pentru o noapte.

Pe când se spăla cu apă călduţă, încălzită într-un lighean pus pe vatră, starea sufletească a ţărăncuţei se schimbase brusc. Timiditatea sa se transformase într-o dorinţă arzătoare de a mângâia acel corp de bărbat chipeş. Lipsită de iubire timp de mai multe luni, ea lepădase iute tot ce avea pe ea. Când femeia, cu corpul său plin de nuri îi încolăcise gâtul cu braţele şi-şi lipise sânii de spatele lui, egipteanul nu se lăsase prea mult rugat.

Timp de două zile, cei doi iubiţi nici nu mai ieşiseră din casă. Ţăranca era destul de nepricepută într-ale dragostei, dar compensa totul prin ardoare şi generozitate; avea să fie una dintre rarele iubite de care Acha îşi amintea cu mare plăcere.

Afară, ploua fără întrerupere.

Acha şi ţăranca erau goi, încălzindu-se lângă vatră. Mâna diplomatului mângâia dealurile şi văile de pe trupul tinerei femei care gemea de plăcere.

– Cine ești tu cu adevărat?

– Ți-am mai spus, un negustor prădat și acum sărac.

– Nu te cred.

– De ce?

– Pentru că ești prea rafinat, prea elegant. Gesturile și vorbele tale nu sunt ale unui negustor.

Acha își întipări asta în minte. Anii petrecuți în universitatea din Memphis și în birourile ministerului Afacerilor externe păreau să fi lăsat urme de neșters.

– Tu nu ești un hitit, nu ești deloc brutal. Când faci dragoste, te gândești și la ceea ce simte celălalt; soțul meu nu ținea decât la plăcerea lui. Cine ești?

– Îmi promiți că o să păstrezi secretul?

– Îți jur pe zeul furtunii!

Privirea tinerei femei strălucea de nerăbdare.

– Mi-e greu să-ți spun...

– Ai încredere în mine! Nu ți-am dat destule dovezi de dragoste?

El îi sărută sânii.

– Sunt fiul unui nobil sirian, începu Acha, și visez să mă înrolez în armata hitită. Dar tatăl meu nu mi-a dat voie, din cauza instrucției prea aspre. Am fugit de acasă și am vrut să văd cum este în Hatti, singur, fără escortă; am vrut să dovedesc că sunt curajos și că merit să fiu recrutat.

– Asta-i o adevărată nebunie! Militarii sunt niște animale setoase de sânge.

– Ard de dorința de a lupta împotriva egiptenilor. Dacă eu nu fac nimic, ei vor pune stăpânire pe pământurile mele și îmi vor lua toate bunurile.

Ea își rezemă capul pe pieptul lui.

– Urăsc războiul.

– Nu-i așa că nu mai poate fi evitat?

– Toată lumea este convinsă că va începe.

– Știi cumva locul în care fac instrucție soldații?

– Este secret.

– Ai observat, cumva, mișcări de trupe pe aici?

– Nu, este un colț de țară uitat de toți.

– Ai fi de acord să vii cu mine la Hattușaș?

– Eu, în capitală... N-am fost niciodată acolo!

– Asta-i o ocazie tocmai bună. Acolo, o să mă pot întâlni cu gradați și o să mă pot angaja.

– Renunță, te rog! Te ispitește moartea atât de mult?

– Dacă eu nu fac nimic, ținutul meu va fi distrus. Trebuie să luptăm împotriva răului, iar răul este Egiptul.

– E așa de departe capitala...

– În magazia din spate sunt o mulțime de oale de lut ars. Bărbatul tău este cel care le-a făcut?

– Era olar, înainte de a fi înrolat cu forța în armată.

– O să le vindem și o să locuim în Hattușaș. Se pare că, după ce-l vezi, orașul ăsta este de neuitat.

– Ogorul meu...

– E iarnă acum, se mai odihnește și pământul. Plecăm mâine.

Femeia se lungi pe jos, lângă vatră, și întinse brațele ca să-și cuprindă iubitul.

41

La Casa Vieţii din Heliopolis, cea mai veche din ţară, se muncea în ritmul obişnuit. Specialiştii în ritualuri verificau textele care urmau să fie folosite la celebrarea misterelor lui Osiris, magicienii oficiali ai statului se străduiau să anihileze destinul nefast şi forţele periculoase ale răului, astrologii îşi definitivau previziunile pentru lunile următoare, vindecătorii pregăteau diferite leacuri. Ca amănunt surprinzător, biblioteca, în care se aflau mii de papirusuri, inclusiv versiunea originală din *Textele Piramidelor* şi Ritualul de reîncarnare a Faraonului, era închisă pentru public până a doua zi.

Înăuntru se afla un cititor de excepţie, Ramses în persoană. Sosit încă de cu noaptea, suveranul se închisese între zidurile de piatră ale bibliotecii, printre dulapurile care conţineau tot ce era esenţial în ştiinţa egipteană, referitor la cele vizibile ca şi la cele invizibile. Ramses simţise nevoia să caute prin arhive ceva care i-ar fi oferit informaţii despre starea de sănătate a reginei Nefertari.

Marea soţie regală se stingea văzând cu ochii. Nici medicul curţii, nici Setau nu reuşiseră să dibuie cauza răului. Regina-mamă se gândea la un diagnostic îngrijorător: atacul din partea forţelor întunericului, împotriva cărora mijloacele obişnuite ale medicilor nu puteau face mare lucru. Acesta

era motivul pentru care faraonul consulta arhivele, lucru pe care și alți suverani îl făcuseră înaintea sa.

După vreo zece ore de cercetare a documentele, el întrevăzu o soluție și plecă imediat la Pi-Ramses.

Nefertari prezidase întrunirea țesătoarelor venite de la toate templele din Egipt și pusese la punct tot ceea ce era necesar pentru ca veșmintele rituale să fie gata până la următoarea revărsare a Nilului. Regina aduse ca ofrandă zeilor fâșii de stofă roșie, albă, verde și albastră și ieși din templu ajutată de două preotese. Acestea o conduseră până la lectica sa pentru a se întoarce la palat.

Doctorul Pariamakhu veni în grabă la căpătâiul marii soții regale și-i dădu să bea o poțiune întăritoare, fără a spera prea mult că va înlătura astfel oboseala generală care o dobora tot mai mult. Îndată ce Ramses intră în camera soției sale, medicul se făcu nevăzut.

Regele sărută fruntea și mâinile lui Nefertari.

– Sunt sleită de puteri.

– Ar trebuie să mai renunți la unele dintre obligațiile tale oficiale.

– Nu-i decât o slăbiciune care o să-mi treacă... Simt că, parcă, viața mi se scurge din trup, ca un firicel de apă, din ce în ce mai subțire.

– Tuya crede că nu este vorba despre o boală ca toate celelalte.

– Are dreptate.

– Cineva ne atacă și o face din umbră.

– Șalul meu... Șalul meu preferat! Un vrăjitor se folosește de el împotriva mea.

– Am ajuns și eu însumi la concluzia asta, așa că i-am dat dispoziții lui Serramanna să facă tot posibilul pentru a-l descoperi pe cel vinovat.

– Spune-i să se grăbească, Ramses, să se grăbească...
– Avem alte mijloace de luptă, Nefertari; dar trebuie să plecăm din Pi-Ramses chiar de mâine.
– Unde vrei să mă duci?
– Într-un loc unde să fii la adăpost de atacul duşmanului nostru invizibil.

Ramses petrecu câteva ore bune discutând cu Ameni. Purtătorul sandalelor şi secretarul particular al Faraonului nu-i semnală nici un incident demn de luat în seamă printre problemele statului. Mereu alarmat la ideea unei absenţe prelungite a suveranului, scribul se angajă să nu scape nimic din vedere pentru a evita orice stângăcie care ar fi dus la compromiterea bunului mers al treburilor ţării. Ramses fu mulţumit să constate că Ameni urmărea fiecare dosar cu o atenţie demnă de toată lauda şi tria informaţiile esenţiale cu un simţ ascuţit al priorităţilor.

Regele luă mai multe decizii şi-i dădu în grijă lui Ameni urmărirea aplicării lor de către miniştrii săi. Cât despre Serramanna, activitatea lui fu apreciată, unul dintre lucrurile cele mai importante pe care le făcea era să supravegheze instruirea trupelor de elită încazarmate la Pi-Ramses.

Monarhul făcu o scurtă plimbare alături de Tuya, în grădina în care mamei sale îi plăcea să petreacă multe ore de reculegere şi de meditaţie. Cu umerii acoperiţi de o capă plisată, ea purta cercei de forma unei flori de lotus şi un colier de ametiste care mai îndulceau expresia severă a feţei sale.

– Plec în Sud, mamă, împreună cu Nefertari. Aici, este expusă unui prea mare pericol.
– Ai dreptate. Atât timp cât nu putem opri atacul demonului ascuns în umbră, este mult mai bine s-o duci de aici pe regină.
– Veghează, te rog, asupra bunului mers al regatului; în caz de nevoie, Ameni va face tot ce hotărăşti tu.

– Ce se mai aude cu războiul care ne amenință?

– Totul este calm, atât de calm... Hitiții par să nu facă nimic. Muwattalis se mulțumește doar să scrie niște scrisori încâlcite și protocolare.

– Nu înseamnă, oare, că acolo sunt niște disensiuni interne? Muwattalis a eliminat mulți adversari până să pună mâna pe putere, așa că unele nemulțumiri încă mai există.

– Asta nu ne liniștește câtuși de puțin, aprecie Ramses; ce poate fi mai eficient decât un război pentru a face să înceteze discordia și a ajunge din nou la o unitate de vederi?

– În cazul acesta, hitiții se pregătesc pentru o ofensivă de mare amploare.

– Aș vrea eu să mă înșel... S-ar putea ca Muwattalis să se fi săturat de atâtea lupte și de sângele vărsat până acum.

– Nu judeca în manieră egipteană, fiul meu; fericirea, liniștea și pacea nu sunt niște valori hitite. Dacă împăratul nu este de acord cu politica de cuceriri și de expansiune, își va pierde tronul.

– Dacă atacul se declanșează, cumva, în lipsa mea, nu aștepta întoarcerea mea ca să ordoni armatei să plece la luptă.

Bărbia mică și pătrată a reginei-mamă se crispă.

– Nici un hitit nu va trece granița Deltei.

Templul zeiței Muth, „Mama", adăpostea trei sute șaizeci și cinci de statui ale zeiței-leoaică, Sekhmet, pentru a săvârși, în fiecare zi, ritualurile de liniștire a dimineții și alte trei sute șaizeci și cinci pentru ritualurile serii. Acolo, cei mai mari medici ai regatului veneau să caute secretele bolii și ale vindecării.

Nefertari rosti cuvintele rituale care transformau furia ucigașă a leoaicei în energie creatoare; din violența sa astfel controlată se năștea capacitatea de a stăpâni elementele

constituente ale vieţii. Cele şapte preotese ale zeiţei Sekhmet intrară în comunicaţie cu spiritul reginei şi aceasta, devenind ofrandă, făcea să ţâşnească lumina în bezna atotputernică din capela în care trona temuta zeiţă.

Marea preoteasă turnă apă pe capul leoaicei, sculptată în diorit, piatră dură şi lucioasă. Lichidul se prelinse pe corpul zeiţei şi ajunse într-o cupă ţinută de una dintre celelalte preotese.

Nefertari bău apa binefăcătoare, absorbi darul magic al lui Sekhmet a cărei formidabilă energie trebuia s-o ajute să lupte cu moleşeala care i se strecurase în vine. Apoi, marea soţie regală rămase singură în faţa statuii leoaicei cu corp de femeie, timp de o zi şi o noapte, în tăcere şi în întuneric desăvârşit.

Când traversă Nilul, rezemându-se tandră de umărul lui Ramses, Nefertari se simţi mai puţin slăbită decât în săptămânile din urmă. Dragostea regelui pentru ea dădea naştere unei alte magii, la fel de eficace ca aceea a zeiţei. Un car îi duse la „Sublima sublimelor", templul în terase din spatele unei faleze, datorat reginei Faraon-Hatshepsut. În faţa acestuia se afla o grădină în care cele mai de preţ podoabe vegetale erau arborii de tămâie, aduşi din ţara Punt. Aici domnea zeiţa Hathor, suverană a stelelor, a frumuseţii şi a iubirii. Nu era ca o altă întruchipare a zeiţei Sekhmet?

În una dintre clădirile templului se afla un centru de convalescenţă în care bolnavii se îmbăiau de mai multe ori pe zi şi, câteodată, făceau şi o cură de somn. Pe postamentele căzilor cu apă călduţă se puteau vedea hieroglife care alungau bolile.

– O perioadă de odihnă îţi este neapărat necesară, Nefertari.

– Îndatoririle mele de regină...

– Îndatorirea ta de căpătâi este să trăieşti pentru ca perechea regală să fie şi pe mai departe piatra de temelie a

Egiptului. Cei care vor să ne doboare încearcă să ne despartă pentru ca, în felul acesta, să slăbească țara.

Grădina templului de la Deir-el-Bahri părea să facă parte dintr-o altă lume; frunzișul arborilor de tămâie strălucea sub razele blânde ale soarelui de iarnă. O rețea de canale îngropate la mică adâncime le asigura o irigare permanentă, reglabilă în funcție de căldura din atmosferă.

Nefertari trăia cu sentimentul că dragostea ei pentru Ramses creștea și mai mult, că se întindea ca un cer fără margini; iar privirea regelui îi dovedi că și el simțea la fel. Dar fericirea aceasta era plăpândă, atât de plăpândă...

– Să nu sacrifici Egiptul pentru mine, Ramses; dacă eu nu voi mai fi, s-o faci pe Iset cea frumoasă mare soție regală.

– Tu trăiești, Nefertari, și tu ești cea pe care o iubesc.

– Jură-mi, Ramses! Jură-mi că vei face totul numai în numele Egiptului. Lui i-ai închinat întreaga ta viață și nu unei ființe omenești, oricare ar fi aceea. De dăruirea aceasta a ta depinde existența unui popor și, mai mult, civilizația întemeiată de strămoșii noștri. Fără ea ce ar deveni lumea asta? Ar încăpea pe mâna hoardelor barbare, s-ar instala împărăția profitului și a nedreptății. Te iubesc cu toată ființa mea și în sufletul meu dragostea aceasta va domni până în ultima clipă; dar nu am dreptul să te țin legat de mine, pentru că tu ești Faraon.

Se așezară pe o bancă de piatră și Ramses o atrase pe Nefertari lângă el.

– Tu ești cea care îi vede pe Horus și pe Seth în aceeași ființă, îi reaminti el, folosind formula rituală care se aplica reginei începând de la prima dinastie. Prin privirea ta este posibil ca Faraon să existe, ca el să primească lumina și s-o răspândească peste cele Două Țări unificate. Toate domniile celor dinaintea mea s-au adăpat de la Regula lui Maat, dar nici unul nu a semănat cu altul, pentru că ființele umane

inventează mereu alte ciudățenii. Privirea ta este unică, Nefertari; Egiptul și Faraonul au nevoie de ea.

Într-un asemenea impas al vieții lor împreună, ea descoperea o nouă fațetă a dragostei lui.

– Căutând prin arhivele de la Casa Vieții din Heliopolis, am aflat care este mijlocul de apărare împotriva atacatorului invizibil. Prin dubla acțiune a lui Sekhmet și a lui Hathor, datorită odihnei de care vei avea parte în acest templu, energia ta nu va mai scădea. Dar nu este de-ajuns.

– Pleci înapoi la Pi-Ramses?

– Nu, Nefertari; există și un alt remediu, poate hotărâtor, pentru a te vindeca.

– Care?

– După cum se spune în arhive, există în Nubia o piatră aflată sub protecția zeiței Hathor, într-un loc îndepărtat, uitat de mai multe secole.

– Știi care este locul acela?

– Am să-l găsesc.

– Călătoria ta s-ar putea să fie lungă...

– Dată fiind iuțeala curentului, mă voi întoarce repede. Dacă am norocul să ajung destul de repede în locul acela, n-o să lipsesc prea mult.

– Hitiții...

– De guvernat, guvernează mama. În cazul unui atac, ea o să te înștiințeze și o să faceți împreună ceea ce trebuie.

Se îmbrățișară și rămaseră astfel mult timp, sub frunzișul arborilor de tămâie. Ei i-ar fi plăcut să-l mai rețină lângă ea, să-și petreacă restul zilelor alături de el, în liniștea și pacea templului.

Dar era marea soție regală, iar el, faraonul Egiptului.

42

Lita îl privi rugător pe magul Ofir.

– Trebuie să fac asta, copila mea.

– Nu, mă doare prea tare...

– Asta înseamnă că vraja este eficace. Trebuie să continuăm.

– Pielea mea...

– Sora regelui o să te oblojească, n-o să mai rămână nici urmă de arsuri.

Urmaşa lui Akhenaton îi întoarse magului spatele.

– Nu, nu mai vreau, nu mai pot îndura suferinţele astea!

Ofir o trase de păr fără milă.

– Gata, mofturoasă mică ce eşti! Dacă nu mă asculţi, te închid în pivniţă.

– Nu, te implor, nu face asta!

Fiindu-i frică de întuneric, mediumul blond se temea mai mult decât de orice de o asemenea pedeapsă.

– Vino la mine în laborator, dezveleşte-ţi pieptul şi stai întinsă pe spate.

Dolenta, sora lui Ramses, nu era de acord cu brutalitatea magului, dar îi dădea dreptate. Ultimele veşti pe care le primise de la curte erau excelente: Nefertari, suferind de o boală misterioasă şi nevindecabilă, plecase la Theba, unde fusese găzduită pe domeniul zeiţei Hathor, la Deir-el-Bahari.

Agonia ei scurtă avea să sfâșie de durere inima lui Ramses care s-ar fi stins și el, doborât de tristețe.

Pentru Șenar, calea spre dobândirea puterii ar fi fost larg deschisă.

Îndată după plecarea lui Ramses, Serramanna se dusese la fiecare dintre cele patru cazărmi din Pi-Ramses și le ceruse ofițerilor superiori să intensifice ritmul pregătirilor. Mercenarii ceruseră imediat o creștere a soldei, aceasta provocând o revendicare identică din partea soldaților egipteni.

Confruntat cu o problemă care îl depășea, sardul îi comunicase lui Ameni ceea ce se întâmplase și acesta se adresase imediat reginei-mamă al cărei răspuns venise la fel de repede: soldații și mercenarii ori se supuneau noilor ordine, ori ea îi înlocuia cu tineri recruți. Dacă Serramanna se arăta mulțumit de progresele realizate în cursul manevrelor, Tuya poate că s-ar fi gândit să le acorde o primă specială.

Militarii fură de acord cu hotărârea reginei-mamă, iar sardul se putu ocupa de cealaltă misiune pe care o primise: să încerce să dea de urma vrăjitorului pentru care Rome furase șalul lui Nefertari. Ramses nu-i ascunsese nici una dintre bănuielile sale care legau ciudata moarte a lui Rome de nu mai puțin ciudata boală a reginei.

Dacă blestematul acela de intendent ar mai fi fost în viață, fără îndoială că fostul pirat l-ar fi putut face să vorbească. Sigur, tortura era interzisă în Egipt, dar un atentat ocult la viața perechii regale nu era ceva care ieșea de sub incidența legilor obișnuite?

Rome murise și își luase cu el taina, într-un hău al demonilor, iar pista care ducea spre cel care comandase totul părea să se piardă. Dar dacă era vorba doar despre ceva întâmplător? Rome era foarte abil și mare flecar, poate că se folosise de serviciile unui complice... sau ale unei femei.

Interogarea apropiaţilor săi şi a personalului pe care-l avea în subordine ar fi putut da rezultate, cu condiţia să le pună întrebări cu o oarecare putere de convingere... Serramanna se duse glonţ la Ameni. Voia să-l convingă pe scrib să adopte strategia sa.

Toţi servitorii palatului fură chemaţi în cazarma din nordul oraşului. Lenjerese, cameriste, machieuze, coafeze, bucătari, măturători, alţi servitori şi servitoare, fură adunaţi într-o sală de arme păzită de arcaşii lui Serramanna care aveau feţele acoperite.

Când sardul îşi făcu apariţia, cu cască şi cu platoşă, îngheţară cu toţii.

– Noi furturi au fost comise la palat, le spuse el. Ştim că autorul lor este un complice al intendentului Rome, individul ăsta josnic şi demn de dispreţ pe care cerul l-a pedepsit. O să vă interoghez separat, unul câte unul; dacă nu aflu adevărul, o să fiţi cu toţii deportaţi în oaza Khargheh şi, acolo, cel vinovat va vorbi neapărat.

Serramanna făcuse multe eforturi pentru a-l convinge pe Ameni să-l lase să se folosească de o minciună şi de ameninţări lipsite de orice bază legală. S-ar fi putut ca nu se ştie care dintre servitori să fi contestat metodele sardului şi să se fi adresat unui tribunal care l-ar fi condamnat pe Serramanna.

Înfăţişarea impunătoare a şefului gărzii personale a regelui, tonul său autoritar, atmosfera îngrijorătoare a locului respectiv descurajară pe oricine ar fi dorit să protesteze.

Serramanna fu norocos: a treia femeie intrată în camera în care avea loc interogatoriul se arătă a fi mai vorbăreaţă.

– Eu am ca sarcină să schimb florile ofilite cu buchete proaspăt tăiate, spuse ea. Îl uram pe Rome ăsta.

– Din ce cauză?

– M-a forţat să mă culc cu el. Dacă l-aş fi refuzat, m-ar fi dat afară din serviciu.

– Dacă l-ai fi reclamat, ar fi fost el dat afară.

– Se spune asta, se spune asta, dar... de altfel, Rome mi-a promis o mică avere dacă l-aş fi luat de bărbat.

– Cum s-o fi îmbogăţit?

– Nu voia să spună prea multe, dar, în pat, am reuşit să-l trag de limbă.

– Ce ţi-a mărturisit?

– Că vindea un obiect rar la preţul greutăţii lui în aur.

– De unde intenţiona să facă rost de acest obiect?

– Urma să-l obţină datorită unei angajate, o lenjereasă care înlocuia pe altcineva.

– Şi ce obiect era acela?

– Nu ştiu. Dar ce pot să spun este că grăsanul de Rome nu mi-a dat nimic niciodată, nici măcar o amuletă! Pentru că v-am spus toate astea, o să-mi daţi şi mie ceva?

„O lenjereasă care înlocuia pe alta"... Serramanna se duse la Ameni care ceru să i se aducă tabelul cu servitorii care lucrau în acea săptămână în care fusese furat şalul reginei.

Văzură că o anume Nany lucrase înlocuind o lenjereasă, sub supravegherea uneia dintre cameristele reginei. Aceasta din urmă îi spuse sardului cum arăta femeia şi confirmă că ea ar fi putut să aibă acces la apartamentele private ale Maiestăţii Sale, luând, astfel, parte la furtul şalului.

Camerista mai menţionă şi adresa pe care i-o dăduse Nany atunci când fusese angajată.

– Interogheaz-o, îi spuse Ameni lui Serramanna, dar să nu fii brutal şi să respecţi legea.

– Asta şi aveam de gând, afirmă sardul cu toată seriozitatea.

O bătrână moţăia în pragul casei sale, în cartierul de est al capitalei. Serramanna o atinse uşor pe umăr.

– Trezește-te, bunico.

Ea deschise un ochi și, cu mâna înțepenită de reumatism, alungă o muscă.

– Cine mai ești și tu?

– Serramanna, șeful gărzii personale a regelui.

– Am auzit vorbindu-se despre tine... Nu cumva ai fost pirat cândva?

– Oamenii nu se schimbă niciodată, bunico. Am rămas la fel de crud cum eram altădată, mai ales când mă minte cineva.

– De ce te-aș minți eu?

– Pentru că am să-ți pun niște întrebări.

– Este un păcat să trăncănești.

– Depinde de împrejurări. Astăzi, este obligatoriu să trăncănești.

– Vezi-ți de drum, piratule; la vârsta mea, nu mă mai poate obliga nimeni să fac ce nu vreau.

– Ești bunica lui Nany?

– De unde știi că sunt?

– Pentru că ea locuiește aici.

– E plecată.

– Când avea norocul să fie angajată ca lenjereasă la palat, de ce ar fi putut fugi?

– Eu n-am spus că a fugit, ci doar că a plecat.

– Unde este acum?

– Nici prin cap nu-mi trece.

– Îți aduc aminte că nu-mi plac minciunile.

– Ai lovi o femeie bătrână, piratule?

– Pentru a-l salva pe Ramses, da.

Ea își ridică privirile îngrijorate spre Serramanna.

– Nu înțeleg... Faraonul este, cumva, în pericol?

– Nepoata ta este o hoață, poate și o criminală. Dacă taci în continuare, vei fi complice cu ea.

– Cum ar putea fi amestecată Nany într-un complot împotriva Faraonului?

– Este, și am dovada.

Musca veni din nou s-o sâcâie pe bătrână; dintr-o lovitură cu palma, Serramanna o strivi.

– Moartea este o bucurie, piratule, când ea înseamnă o ușurare după o prea mare suferință. Aveam un soț bun și un fiu la fel de bun, dar acesta din urmă a făcut prostia să se însoare cu o femeie îngrozitoare și a avut cu ea o fiică de asemenea îngrozitoare. Soțul meu a murit, fiul meu a divorțat și am rămas eu singură să-i cresc plodul acela blestemat... Ore întregi am educat-o, am hrănit-o, am învățat-o cum să se poarte și tu îmi vorbești despre o hoață și despre o criminală!

Bunica răsuflă adânc. Serramanna tăcu, sperând că bătrâna va merge până la capăt cu confidențele. Dacă ar fi tăcut, el n-ar mai fi avut ce face și ar fi plecat.

– Nany a plecat la Memphis. Ea mi-a spus, cu orgoliu și dispreț, că va putea să fie cândva în stare să locuiască într-o vilă frumoasă, în spatele școlii de medicină, în timp ce eu, eu voi muri în cocioaba asta.

Serramanna îi prezentă lui Ameni rezultatul obținut în cercetările sale.

– Dacă ai tratat-o rău pe biata bătrână, va face plângere împotriva ta.

– Oamenii mei pot depune mărturie: nici n-am atins-o.

– Ce propui?

– Ea mi-a făcut o descriere precisă a lui Nany, care corespunde cu cea a cameristei din serviciul reginei. Îndată ce o voi vedea, o voi recunoaște.

– Cum o s-o găsești?

– Controlând în Memphis fiecare vilă din cartierul în care locuiește.

– Și dacă bătrâna te-a mințit pentru a o apăra pe Nany.

– E un risc pe care trebuie să-l accept.

– Memphis nu este așa de departe, dar prezența ta în Pi-Ramses este indispensabilă.

– O recunoști chiar tu, Ameni: Memphis nu este departe. Presupune că pun mâna pe această Nany și că ea mă conduce la magul acela: nu crezi că Ramses ar fi mulțumit?

– „Mulțumit" ar fi puțin spus.

– Atunci, dă-mi dezlegare să trec la treabă.

43

Uluiţi, Acha împreună cu iubita sa, descoperiră Hattuşaş. Hattuşaş, capitala imperiului hitit, consacrată cultului războiului şi forţei. Accesul prin cele trei porţi ale oraşului – cea a Regelui, cea a Sfinxului şi cea a Leilor – fiind interzis negustorilor, cei doi pătrunseră în oraş prin una dintre cele două porţi ale oraşului de jos, păzită de soldaţi înarmaţi cu lănci.

Acha le arătă tuturor vasele sale de lut şi chiar îl îndemnă pe unul dintre paznici să-i cumpere unul, la un preţ mai avantajos. Infanteristul îl refuză dându-i o lovitură cu coada lăncii, după care îi porunci s-o ia din loc. Perechea de îndrăgostiţi porni, fără să se grăbească, înspre cartierul meşteşugarilor şi al micilor comercianţi.

Piscurile golaşe, terasele de pietre aşezate una peste alta, blocurile enorme folosite pentru templul zeului furtunii... Ţăranca era tot atât de captivată de ce vedea ca şi iubitul său. Dar Acha era scârbit de lipsa de farmec şi de eleganţă a acestei arhitecturi rudimentare, dominată de o reţea de fortificaţii care făceau ca această capitală din munţii sălbatici ai Anatoliei să fie inexpugnabilă. Pacea şi dragostea de viaţă nu se aşternea asupra acestui loc în care violenţa parcă ţâşnea din fiecare piatră.

Egipteanul căută în zadar, cu privirea, grădini, arbori, oglinzi de apă, şi se cutremură, sub şfichiuirea crivăţului.

Constata acum cât de mult semăna ţara sa cu un adevărat paradis.

De mai multe ori, el şi însoţitoarea sa se lipiră în grabă de zidurile din cărămizi pentru a lăsa drum liber câte unei patrule. Cine nu se dădea în lături la timp, femeie, bătrân sau copil, era îmbrâncit, de fapt trântit la pământ, de unităţile de infanterişti care se deplasau în pas alergător.

Armată se putea vedea peste tot. La fiecare colţ de stradă erau soldaţi care făceau de pază.

Acha îi arătă unul dintre vasele sale unui angrosist de unelte gospodăreşti. Aşa cum se cădea în ţara hitiţilor, femeia rămăsese în urma lui şi păstra tăcerea.

– Lucru bine făcut, aprecie angrosistul. Câte faci într-o săptămână?

– Am un mic stoc pe care l-am făcut la ţară. Mi-ar plăcea să mă instalez aici.

– Ai unde sta?

– Încă nu.

– Eu închiriez camere în oraşul de jos; îţi iau toate vasele în schimbul chiriei pe o lună. O să ai timp să-ţi organizezi un atelier al tău.

– Ne-am înţeles, dacă mai adaugi şi trei bucăţi de cositor.

– Da' ştii să faci afaceri!

– Trebuie să cumpăr de mâncare.

– Gata, batem palma.

Acha şi iubita sa se instalară într-o cocioabă umedă, prost aerisită, având pe jos pământ bătătorit.

– Era mai bine în casa mea, îi mărturisi ţăranca. Cel puţin, ne era cald.

– N-o să rămânem mult timp aici. Ia o bucată de cositor şi du-te să cumperi nişte cuverturi şi ceva de mâncare.

– Şi tu, unde te duci?

– Nu-ţi face griji, o să mă întorc până se înnoptează.

Cunoscând la perfecţie limba hitită, Acha putu să stea de vorbă cu negustorii care îi arătară drumul spre o tavernă renumită, la poalele unui turn de pază. Plin de fum din cauza lămpilor cu ulei, localul era frecventat de negustori şi de meşteşugari.

Acha intră în vorbă cu doi bărbaţi bărboşi şi guralivi care vindeau piese separate pentru carele de luptă. Tâmplari de meserie fiind, renunţaseră să mai facă scaune şi mese pentru a se apuca de această afacere mult mai rentabilă.

– Ce oraş grozav, se minună Acha; nu-mi închipuiam că poate fi aşa de mare.

– Vii pentru prima oară aici, amice?

– Da, dar aş vrea să-mi deschid un atelier.

– Ei, atunci lucrează pentru armată! Dacă nu, o să mănânci te miri ce şi o să bei doar apă.

– Colegii mei mi-au spus că războiul se pregătea...

Tâmplarii izbucniră în hohote de râs.

– Tu le afli ultimul pe toate! La Hattuşaş, lucrul ăsta nu mai este un secret pentru nimeni. De când Uri-Teşub, fiul împăratului, a fost numit general comandant al armatei, manevrele se desfăşoară fără încetare. Şi se vorbeşte că trupele noastre de asalt nici n-o să mai aibă nevoie să facă popas... De data asta, Egiptul e terminat.

– Cu atât mai bine!

– Asta se mai poate discuta, cel puţin printre negustori. Hattuşil, fratele împăratului, nu era un susţinător al războiului, dar s-a lăsat convins până la urmă şi acum îl sprijină în toate privinţele pe Uri-Teşub. Pentru noi, rentează grozav, ba chiar am început să facem şi ceva avere! În ritmul în care se produce acum, Hatti îşi va tripla numărul carelor de luptă. O să fie mai multe decât oameni care să le conducă!

Acha îşi bău stacana plină cu un vin gros şi se prefăcu că se îmbătase.

– Trăiască războiul! Hatti o să halească Egiptul dintr-o înghițitură... Și noi, noi o să ne veselim și-o să petrecem!

– O să trebuiască, totuși, să mai ai puțină răbdare, amice, căci împăratul nu pare chiar atât de grăbit să pornească la atac.

– Aha... Da' ce mai așteaptă?

– Noi nu putem cunoaște secretele palatului! Dacă tu vrei să le afli, întreabă-l pe căpitanul Kenzor.

Cei doi tâmplari râseră cu poftă de propria lor glumă.

– Cine este Kenzor ăsta?

– Ofițerul de legătură dintre generalul comandant și împărat... Și, mai ales, un crai de prima mână, te rog să ne crezi pe cuvânt! Când vine și rămâne în Hattușaș, fetele tinere sunt în mare pericol. Este ofițerul cel mai cunoscut din țară.

– Trăiască războiul și trăiască femeile!

Continuară să pălăvrăgească despre farmecele feminine și despre bordelurile din capitală. Găsind că Acha era foarte simpatic, cei doi tâmplari plătiră și ce consumase el.

Acha schimbă în fiecare seară taverna. Legă peste tot prietenii, discutând despre lucruri deșucheate și pomeni de mai multe ori numele căpitanului Kenzor.

În cele din urmă, se alese cu o informație prețioasă: ofițerul de legătură era așteptat să se întoarcă la Hattușaș.

Obținând informații de la acest ofițer superior, putea câștiga mult timp. Trebuia să dea de el, să găsească o posibilitate de a intra în vorbă și să-i facă o propunere pe care n-ar fi putut s-o refuze... Îi veni o idee.

Acha se întoarse acasă, aducând cu el o rochie, o mantie și o pereche de încălțări.

Iubita lui se minună.

– Pentru mine sunt toate astea?

– Mai există vreo altă femeie în viața mea?

– Trebuie să fi fost tare scumpe!

– M-am târguit.

Ea vru să le încerce.

– Nu, nu acum!

– Dar când?

– Într-o seară mai deosebită în cursul căreia o să te admir la o petrecere. Lasă-mi timp ca s-o pun la cale.

– Cum vrei.

Îi sări de gât și-l sărută cu patimă.

– Să știi că ești foarte frumoasă și atunci când ești goală...

Pe măsură ce corabia înainta spre sud, Setau părea să întinerească. Strângând-o la piept pe Lotus, el redescoperea cu uimire peisajele Nubiei, scăldate într-o lumină atât de limpede încât Nilul părea un fluviu ceresc, de un albastru strălucitor.

Cu toporișca pe care o purta mereu asupra sa, Setau tăiase un baston bifurcat la capăt, cu gândul de a prinde câteva cobre cărora să le extragă veninul și să-l păstreze într-o mică ploscă din piele. Cu sânii goi și șoldurile abia acoperite de o pânză scurtă pe care vântul o flutura mereu, frumoasa Lotus sorbea cu lăcomie aerul înmiresmat al țării sale natale.

Ramses însuși stătea la cârma corăbiei. Experimentat, echipajul făcea toate manevrele cu rapiditate și precizie.

La ora prânzului, căpitanul îl înlocui pe rege. În cabina din mijlocul ambarcațiunii, Ramses, Setau și Lotus mâncau carne de vită uscată, salată cu mirodenii și rădăcini de papirus îndulcite, amestecate cu ceapă dulce.

– Ești un prieten adevărat, Maiestate, recunoscu Setau; ne-ai făcut un cadou minunat luându-ne cu tine în călătoria asta.

– Aveam nevoie de priceperea ta și a lui Lotus.

– Pentru că noi suntem izolați în laboratorul nostru de la palat, zvonuri cam neplăcute ne ajung la urechi. Se apropie, într-adevăr, războiul?

– Mă tem că da.

– Nu este cam periculos să pleci din Pi-Ramses în vremurile astea tulburi?

– Cel mai important este s-o salvez pe Nefertari.

– Eu nu am fost la fel de strălucit ca doctorul Pariamakhu, se plânse Setau.

– În Nubia există un leac miraculos, nu-i așa? se interesă Lotus.

– După cum spun arhivele de la Casa Vieții, așa este; o piatră creată de zeița Hathor, într-un loc pierdut în deșert.

– Ceva indicații, Maiestate?

– Ceva foarte vag: „În inima Nubiei, într-un golfuleț cu nisip ca aurul, unde muntele se desparte și se unește."

– Un golfuleț... deci, foarte aproape de Nil!

– Trebuie să ne grăbim, le spuse Ramses. Prin puterea lui Sekhmet și datorită îngrijirii specialiștilor de la templul din Deir-el-Bahari, energia nu va dispărea cu totul din corpul lui Nefertari. Dar acțiunea forțelor întunericului n-a fost înlăturată. Speranța noastră stă în piatra aceasta.

Lotus privi cu admirație depărtările.

– Ținutul acesta vă iubește așa cum îl iubiți și voi, Maiestate. Vorbiți-i și vă va vorbi și el.

Un pelican trecu în zbor pe deasupra corăbiei regale. Minunata pasăre, cu aripi larg deschise, nu era ea, oare, una dintre încarnările lui Osiris, cel care a învins moartea?

44

Căpitanul Kenzor băuse peste măsură.

Trei zile de permisie în capitală însemnau un bun prilej pentru a uita de rigorile vieţii militare şi a se bucura din plin de vin şi de femei. Înalt de statură, mustăcios, cu vocea răguşită, le trata cu dispreţ pe fete şi le considera bune doar ca să-i ofere lui plăceri.

Când vinul îi înceţoşa creierul, Kenzor avea un chef nebun să facă dragoste. Aşa se făcea că, în seara aceea, din cauza unui vin bun, simţea o nevoie imperioasă de senzaţii tari. Ieşind din tavernă, se clătină câteva clipe, după care o porni înspre un bordel.

Căpitanul nu simţea deloc gerul muşcător. Spera să găsească vreo fecioară de care să se bucure cum făcea de obicei. Faptul că ar fi deflorat-o era cât se poate de distractiv.

Un bărbat se apropie de el şi i se adresă respectuos.

– Aş putea să vă spun ceva, căpitane?

– Ce vrei?

– V-aş propune o adevărată minunăţie, răspunse Acha.

Kenzor rânji.

– Ce vrei să-mi vinzi?

– O fecioară numai bună.

În privirile căpitanului Kenzor licări o luminiţă.

– Cât vrei?

– Zece bucăți de cositor de cea mai bună calitate.

– E mult!

– E marfă de prima mână.

– O vreau imediat.

– Vă stă la dispoziție.

– N-am la mine decât cinci bucăți de cositor.

– O să-mi plătiți mâine dimineață.

– Ai încredere în mine?

– În afară de cea de astă-seară, mai am și alte fete să vă ofer.

– Da' știu că ești un tip pe cinste... Hai, la treabă, mă grăbesc.

Kenzor era atât de întărâtat încât cei doi bărbați o porniră cu pas grăbit.

Pe străduțele adormite ale orașului de jos nu se vedea nici țipenie de om.

Acha bătu la ușa unei căsuțe sărăcăcioase.

Frumos pieptănată, țăranca se îmbrăcase cu hainele noi pe care i le cumpărase Acha. Bine dispus, căpitanul Kenzor o studie din priviri.

– Ce crezi, negustorule? Nu ai impresia că e cam bătrână ca să mai fie fecioară?

Atacându-l cu forță și prin surprindere, Acha îl împinse pe Kenzor până când îl lipi cu spatele de un perete; pe jumătate înăbușit, ofițerul aproape că-și pierduse cunoștința. Egipteanul profită de starea lui ca să-i smulgă de la brâu sabia scurtă, proptindu-i vârful în ceafa hititului.

– Cine... cine ești tu? bolborosi Kenzor.

– Tu, tu ești ofițer de legătură între armată și palat. Ori îmi răspunzi la întrebările pe care o să ți le pun, ori te ucid chiar acum.

Hititul încercă să se elibereze din strânsoare, dar vârful sabiei îi crestă pielea și făcu să țâșnească sângele. Băutura

îl făcuse pe căpitan să-şi piardă bună parte din forţă, aşa că nu se putea opune atacatorului său.

Speriată, femeia se ghemuise într-un colţ al încăperii.

– Când o să se pornească atacul împotriva Egiptului, îl întrebă Acha, şi de ce hitiţii construiesc atâtea care de luptă?

Kenzor se strâmbă. Se vedea bine că omul deţinea deja multe informaţii importante.

– Atacul... Secret militar.

– Dacă taci, o să duci secretul acesta cu tine, în mormânt.

– N-o să îndrăzneşti...

– Te înşeli, Kenzor. N-aş sta nici o clipă la îndoială înainte de a te ucide şi o să omor atâţia ofiţeri câţi va trebui ca să aflu adevărul.

Vârful sabiei se înfipse şi mai mult, făcându-l pe ofiţer să scoată un strigăt de durere. Speriată, femeia îşi întoarse privirile spre perete.

– Data atacului, numai împăratul o cunoaşte... Eu unul, nu sunt informat.

– Dar tu ştii motivul pentru care armata hitită va avea nevoie de un număr atât de mare de care de luptă.

Din cauza durerii din ceafă şi ameţit de băutură, căpitanul Kenzor nu reuşi decât să îngaime câteva cuvinte, ca şi cum ar fi vorbit doar pentru sine.

Acha avea auzul suficient de ascuţit ca să le înţeleagă şi nu mai avu nevoie să-l pună să repete grozăvia pe care o spusese.

– Eşti de-a dreptul nebun, îi spuse el, turbat de furie, lui Kenzor.

– Nu, ăsta-i adevărul...

– Imposibil!

– Este purul adevăr.

Acha era uluit. Tocmai obţinuse o informaţie de o importanţă capitală, o informaţie care putea schimba soarta lumii.

Cu un gest precis și hotărât, egipteanul înfipse adânc vârful sabiei în ceafa căpitanului Kenzor care își dădu sufletul în clipa următoare.

– Întoarce-te, îi porunci Acha femeii.

– Nu, lasă-mă, pleacă!

Cu sabia ridicată, el se apropie de iubita lui.

– Îmi pare rău, frumoasa mea, nu pot să te mai las în viață.

– N-am văzut și n-am auzit nimic!

– Ești sigură că nu te înșeli?

– Mormăia ceva acolo, dar n-am înțeles nimic, îți jur!

Femeia îngenunche.

– Nu mă omorî, te rog frumos! O să-ți fiu de folos, ca să poți ieși din oraș!

Acha ezită câteva clipe. Țăranca nu se înșelase. Porțile orașului fiind închise pe timpul nopții, trebuia să aștepte ivirea zorilor pentru a putea ieși împreună cu așa-zisa soție. Datorită ei, putea trece neobservat și ar fi putut s-o omoare la prima ocazie.

Acha se așeză lângă cadavrul hititului. Nu putea să doarmă și nu se gândea decât la felul în care urma să pornească, în cea mai mare grabă, către Egipt ca să profite de ceea ce descoperise.

Iarna nubiană, după ce trecea răcoarea zorilor, era încântătoare. Pe malul râpos, Ramses zărise un leu împreună cu femelele sale. Un cârd de maimuțe, cocoțate în vârful palmierilor, salutaseră trecerea corăbiei regale cu țipetele lor ascuțite.

La una dintre escale, oamenii dintr-un sat aduseseră în dar suveranului și suitei sale banane sălbatice și lapte; cu ocazia acestei petreceri improvizate, Ramses stătuse de vorbă cu căpetenia tribului, un vrăjitor bătrân cu părul alb al celor nouăzeci de ani ai săi de viață liniștită, preocupat doar de grija pentru oamenii săi.

Când bătrânul vru să îngenuncheze în fața sa, Ramses îl opri luându-l de braț.

– Bătrânețea mea este binecuvântată... Zeii mi-au îngăduit să-l văd pe Faraon! Nu este de datoria mea să mă plec în fața lui și să-i arăt cel mai adânc respect?

– Eu ar trebui să aduc un omagiu înțelepciunii tale.

– Eu nu sunt decât un simplu vrăjitor de la țară!

– Oricine a respectat toată viața Regula lui Maat este mai demn de respect decât un fals înțelept, mincinos și nedrept.

– Nu ești, mărite Faraon, stăpân peste cele Două Țări și peste Nubia? Cât despre mine, eu nu domnesc decât peste câteva familii.

– Am, totuși, nevoie de memoria ta.

Faraonul se așeză împreună cu vrăjitorul sub palmierul care-i servea bătrânului drept umbrelă, atunci când soarele devenea prea arzător.

– Memoria mea... Este plină de cer albastru, de jocuri ale copiilor, de zâmbete ale femeilor, de salturile gazelelor și de leacuri făcătoare de bine. De toate acestea, mărite Faraon, ești răspunzător acum! Dacă nu ai fi existat, amintirile mele n-ar fi existat nici ele, iar generațiile viitoare n-ar da naștere decât unor ființe fără suflet.

– Îți amintești de un loc binecuvântat în care zeița iubirii a creat o piatră miraculoasă, un loc pierdut în inima Nubiei?

Cu bastonul de trestie pe care-l ținea în mână, vrăjitorul desenă pe nisip un fel de hartă.

– Tatăl tatălui meu adusese o piatră ca aceea în satul meu. Când o atingeau, femeile își recăpătau sănătatea. Din nefericire, nomazii au luat-o cu ei.

– De unde provenea piatra asta?

Trestia se opri într-un punct anume, pe cursul Nilului.

– De la locul acesta misterios, de acolo de unde începe provincia Kuș.

– Ce-ți dorești pentru satul tău?

– Nimic altceva decât ce este acum. Dar nu cumva este o cerință prea mare? Apără-ne, mărite Faraon, și păstrează neatinsă Nubia.

– Nubia a vorbit prin vocea ta și eu am auzit-o.

Corabia regală ieși din provincia Ouaouat și intră în provincia Kuș în care, datorită intervențiilor repetate ale lui Seti și ale lui Ramses, domnea o pace pe care o respectau de-acum și triburile, gata mereu să se lupte între ele, dar potolite prin prezența autoritară a soldaților Faraonului.

De aici începea un ținut sălbatic și plin de măreție căruia doar Nilul îi asigura supraviețuirea. De o parte și de cealaltă a fluviului, fâșia de pământ cultivată era îngustă, dar palmieri de toate speciile ofereau umbră cultivatorilor care luptau împotriva deșertului.

Îndată după aceea, urmau falezele.

Ramses avu senzația că Nilul respingea orice formă a prezenței omului și că natura se închidea în ea însăși, într-un spațiu imens.

Parfumul îmbietor al mimozelor mai atenua această impresie de sfârșit al lumii.

Două lanțuri muntoase, cu ondulații aproape paralele, înaintau către fluviu, despărțite de o vâlcea plină de nisip. La poalele povârnișurilor de gresie, pâlcuri de acacia înflorite. „Un golfuleț cu nisip ca de aur, acolo unde muntele se desparte și se unește...”

Ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, ca și cum s-ar fi smuls dintr-o vrajă care prea mult timp îi încețoșase vederea, Ramses recunoscu în sfârșit locul. Cum de nu visase la el mai devreme?

– Să tragem la mal, porunci el. Aici este, nu poate fi decât aici...

Complet goală, Lotus se aruncă în apele fluviului și înotă până la mal. Cu trupul scânteind de picături argintii, ea alergă, cu sprinteneala unei gazele, până la un nubian care dormea la umbra copacilor. Îl trezi, îl întrebă ceva, alergă din nou în direcţia muntelui, culese de pe jos o bucăţică de piatră și se întoarse pe corabie.

Ramses rămăsese cu ochii aţintiţi asupra falezei.

Abu Simbel... Era chiar Abu Simbel, îngemănarea puterii cu magia, locul în care hotărâse să construiască mai multe temple, domeniul lui Hathor pe care-l uitase şi-l pierduse din vedere.

Setau o ajută pe Lotus să urce la bord. Ea ţinea în mâna dreaptă o bucată de gresie.

– Este chiar piatra magică a zeiţei. Dar, astăzi, nimeni nu mai ştie să se folosească de puterea ei tămăduitoare.

45

O rază subţire de lumină pătrunse prin fereastra îngustă a casei umede şi reci. Bocănitul paşilor unei patrule o trezi pe ţărancă; ea tresări văzând cadavrul căpitanului.

– E acolo... E tot acolo!

– Trezeşte-te din visul tău urât, o sfătui Acha; ofiţerul ăsta n-o să poată depune mărturie împotriva noastră.

– Dar eu, eu n-am făcut nimic!

– Tu eşti nevasta mea. Dacă mă prind, o să fii executată la fel ca şi mine.

Femeia se îndreptă către Acha şi, cu pumnii strânşi, începu să-l lovească în piept.

– Astă-noapte, spuse bărbatul, m-am gândit la toate.

Ea se opri, derutată. În privirea plină de răceală a iubitului său îşi văzu condamnarea la moarte.

– Nu, tu nu ai dreptul...

– M-am gândit, spuse el din nou. Ori te ucid acum, ori mă ajuţi.

– Să te ajut... dar cum aş putea...?

– Sunt egiptean.

Hitita privi spre Acha ca şi cum ar fi văzut o creatură de pe altă lume.

– Sunt egiptean şi trebuie să mă întorc cât mai repede în ţara mea. Dacă nu voi reuşi să fac asta, vreau ca tu să treci graniţa şi să-l previi pe cel în slujba căruia mă aflu.

– De ce aş înfrunta o asemenea primejdie?

– În schimbul unei vieţi mai bune. Datorită acestei tăbliţe pe care ţi-o voi da, o să ai la dispoziţie o locuinţă într-o vilă, o servitoare şi o să primeşti o rentă pe viaţă. Stăpânul meu o să aibă grijă de tine.

Nici în visele sale cele mai nebuneşti, biata femeie nu se aşteptase la un asemenea noroc.

– Ne-am înţeles.

– O să ieşim fiecare pe câte o poartă a oraşului, o instrui Acha.

– Şi dacă tu ajungi înaintea mea în Egipt? se îngrijoră ea.

– Fă ce ţi-am spus şi nu te mai îngriji de nimic altceva.

Acha aşternu pe o tăbliţă subţire din lemn un text scurt în scriere hieratică, o formă prescurtată a scrierii în hieroglife, şi i-o dădu iubitei sale.

Când o sărută, ea nu mai avu curajul să-l respingă.

– O să ne revedem la Pi-Ramses, îi promise bărbatul.

Când Acha ajunse la zidurile oraşului de jos, se amestecă într-un şir de negustori care, la fel ca şi el, voiau să iasă din capitală.

Peste tot, soldaţi nervoşi.

Era imposibil s-o mai ia pe un alt drum, din cauza unui şir de arcaşi care-i împărţeau pe civili în mai multe grupuleţe şi îi obligau să se supună unei percheziţii amănunţite.

Oamenii erau verificaţi, era îmbulzeală, toată lumea se plângea de această harababură, catârii şi măgarii răgeau, dar toată învălmăşeala aceasta nu-i impresiona cu nimic pe soldaţii care păzeau poarta.

– Ce se întâmplă aici? îl întrebă Acha pe unul dintre negustori.

– Nu este voie să se intre în oraş şi la fel de greu este de ieşit... Este căutat un ofiţer care a dispărut.

– Și cu ce suntem noi vinovați?

– Un ofițer hitit nu dispare așa, cu una cu două. Probabil că a fost atacat, adică ucis... Este, fără îndoială, o ceartă de la palat. Acum caută vinovatul.

– Au vreo bănuială?

– Cu siguranță, este vreun alt militar... Tot o urmare a scandalului dintre fiul și fratele împăratului. Până la urmă unul dintre ei tot o să-l elimine pe celălalt.

– Dar văd că santinelele percheziționează pe toată lumea...

– Vor să fie siguri că asasinul, un soldat înarmat, nu va încerca să iasă din oraș deghizat în negustor.

Auzind toate acestea, Acha se mai liniști.

Percheziția dura mult și era foarte amănunțită. Un bărbat de vreo treizeci de ani fusese trântit la pământ; prietenii lui protestară, afirmând că omul vindea țesături și nu făcuse parte niciodată din armată. Negustorul fu lăsat în libertate.

Veni și rândul lui Acha.

Un militar cu o figură colțuroasă îi puse mâna pe umăr.

– Tu cine ești?

– Un olar.

– De ce vrei să pleci din oraș?

– Mă duc să aduc un transport de vase de la mine de la țară.

Un soldat se asigură că meșterul nu avea arme asupra lui.

– Pot să plec?

Militarul făcu un gest scârbit.

La câțiva metri de Acha era poarta capitalei hitite, libertatea, drumul spre Egipt...

– O clipă.

Cineva rostise aceste cuvinte, în stânga lui Acha.

Un bărbat de statură mijlocie, cu priviri iscoditoare, cu o figură de dihor împodobită de o bărbuță tunsă ascuțit. Era îmbrăcat cu o mantie de lână roșie, cu dungi negre.

– Arestaţi-l pe omul acesta, le ordonă el santinelelor.

Un ofiţer îl privi de sus.

– Eu sunt acela care dă ordine aici.

– Numele meu este Raia, spuse personajul cu barbişon. Fac parte din poliţia palatului.

– Ce crimă a făcut negustorul ăsta?

– Nu este nici hitit, nici olar. Este egiptean, se numeşte Acha şi are o funcţie importantă la curtea lui Ramses.

Datorită forţei curentului şi construcţiei corăbiei sale, Ramses parcurse în două zile cele trei sute de kilometri care despărţeau Abu Simbel de Elephantine, capătul Egiptului şi oraşul său cel mai sudic. Încă două zile fură necesare ca să ajungă la Theba. Marinarii făcuseră dovada măiestriei lor extraordinare, ca şi cum fiecare dintre ei ar fi fost pătruns de gravitatea situaţiei.

În timpul călătoriei, Setau şi Lotus nu încetaseră să lucreze cu mostre din piatra zeiţei, o gresie de o calitate neobişnuită. Apropiindu-se de debarcaderul din Karnak, ei nu-şi ascunseră dezamăgirea.

– Nu înţeleg felul în care se comportă această piatră, mărturisi Setau. Proprietăţile sale sunt anormale, ea rezistă la acţiunea acizilor, capătă culori uimitoare şi pare să posede o energie pe care nu reuşesc s-o măsor. Cum s-o tratăm pe regină, dacă nu cunoaştem formula după care acest remediu va face parte dintr-un compus şi dozajul exact pentru a putea fi folosită?

Sosirea regelui fu o surpriză pentru personalul templului şi tulbură protocolul. Grăbit, Ramses se duse direct la principalul laborator din Karnak, împreună cu Setau şi cu Lotus care le comunicară chimiştilor şi farmaciştilor de acolo rezultatele experienţelor pe care le făcuseră ei.

Munca de cercetare începu sub supravegherea regelui. Datorită documentelor din biblioteca ştiinţifică, referitoare la Nubia, experţii stabiliră o listă de substanţe potrivite pentru

o combinaţie cu piatra zeiţei de la Abu Simbel, astfel încât să alunge demonii care rodeau sângele unei fiinţe, provocându-i moartea prin epuizare fizică.

Mai rămânea să se aleagă cele mai bune ingrediente şi să se stabilească dozajul substanţelor: ar fi fost nevoie de câteva luni pentru a se ajunge la un asemenea rezultat. Navré, şeful laboratorului, nu-şi ascunse nedumerirea.

– Aşezaţi toate substanţele pe o masă de piatră şi lăsaţi-mă singur, ceru Ramses.

Regele se concentră şi luă în mână bagheta pentru găsit apa, cu care tatăl său şi el însuşi descoperiseră de multe ori apă în plin deşert.

Ramses trecu bagheta pe deasupra fiecărei substanţe şi, când ea se manifesta printr-un tremur, dădea la o parte substanţa respectivă. După ce verifică alegerea printr-o nouă trecere a baghetei, suveranul stabili după aceeaşi metodă dozajele necesare.

Clei de acacia, chimen, suc de fructe tocate de sicomor, de colochintă, pulbere de aramă şi din piatra zeiţei fură componentele formulei.

Machiată cu desăvârşită măiestrie, Nefertari era surâzătoare şi veselă. Când Ramses veni spre ea, regina citea celebrul roman al lui Sinuhé, într-o versiune deosebită aparţinând unui scrib al curţii. Ea răsuci la loc papirusul, se ridică şi se ghemui în braţele regelui. Îmbrăţişarea lor fu lungă şi pătimaşă, însoţită de cântecul pupezelor şi al privighetorilor, înmiresmată de parfumul arborilor de tămâie.

– Am găsit piatra zeiţei, spuse Ramses, şi laboratorul din Karnak a pregătit un medicament.

– Va fi eficace?

– M-am folosit de bagheta cu care tatăl meu descoperea izvoarele şi am reconstituit o formulă de mult timp uitată.

– Descrie-mi locul în care se află zeiţa nubiană.

– Un golfuleţ cu nisipul ca de aur, două faleze care se unesc... Abu Simbel de care uitasem. Abu Simbel, unde m-am hotărât să celebrez pentru totdeauna dragostea noastră.

Căldura corpului plin de forţă al lui Ramses readucea viaţa, puţin câte puţin, în corpul care începuse s-o piardă.

– Un maistru şi o echipă de cioplitori în piatră pleacă încă de astăzi la Abu Simbel, continuă regele. Falezele acelea vor deveni două temple, de nedespărţit pe vecie, aşa cum suntem noi, tu şi eu.

– O să văd şi eu minunea aceasta?

– Da, sigur că o s-o vezi!

– Fie ca voia Faraonului să se împlinească.

– Dacă nu ar fi astfel, aş mai fiu eu demn să domnesc?

Ramses şi Nefertari traversară Nilul îndreptându-se spre Karnak. Ei împliniră amândoi ritualurile cuvenite în sanctuarul zeului Amon, apoi regina se rugă singură în capela zeiţei Sekhmet al cărei surâs de piatră parcă exprima acum mulţumire.

Faraonul îi dădu el însuşi marii soţii regale cupa cu singurul leac capabil să învingă răul magic de care ea fusese cuprinsă.

Licoarea era călduţă şi îndulcită.

Cuprinsă de ameţeală, Nefertari se culcă şi închise ochii. Ramses rămase la căpătâiul ei, luptând alături de ea, în noaptea aceea fără de sfârşit în cursul căreia piatra zeiţei se străduia să-l alunge pe demonul care sorbea sângele reginei.

46

Cu părul vâlvoi, palid la faţă, cu glasul întretăiat, Ameni se bâlbâia încercând să dea cât mai multe explicaţii.

– Linişteşte-te, îl îndemnă regina-mamă Tuya.

– Războiul, Maiestate, suntem în război!

– Nu am primit nici un document oficial.

– Generalii parcă şi-au ieşit din minţi, cazărmile sunt în fierbere, ordine care se bat cap în cap se aud din toate direcţiile.

– Din ce s-a iscat toată zăpăceala asta?

– Nu ştiu, Maiestate, dar nu mai pot să ţin sub control situaţia... Militarii nu mă mai ascultă!

Tuya îl chemă pe cel care răspundea de ritualuri şi două coafeze ale palatului. Pentru a scoate în evidenţă caracterul sacru al funcţiei sale, ei îi împodobiră faţa cu o perucă asemănătoare cu capul unui vultur ale cărui aripi coborau oblic de la mijlocul frunţii către umeri. Femela vulturului era simbolul mamei grijulii prin excelenţă, Tuya apărând astfel ca protectoare a celor Două Ţări.

La încheieturile mâinilor şi la gleznele picioarelor, avea brăţări de aur; la gât, un colier cu şapte rânduri de pietre semipreţioase. În rochia sa lungă din in plisat, strânsă în talie de un corset cu pliuri largi, ea reprezenta autoritatea supremă.

– Vino cu mine la cazarma din Nord, îi ceru ea lui Ameni.

– Nu vă duceţi acolo, Maiestate! Aşteptaţi să se potolească toată zăpăceala asta.

– Răul şi haosul nu dispar niciodată de la sine. Hai, să ne grăbim.

În întregul oraş nu erau decât vacarm şi discuţii. Unii afirmau că hitiţii se apropiau de Deltă, alţii descriau deja luptele, alţii chiar se pregăteau să se refugieze spre sud.

Poarta cazărmii din nord nu mai era păzită. Carul care-i transporta pe Ameni şi pe regina-mamă pătrunse în curtea largă în care nu mai exista nici o urmă de disciplină.

Caii se opriră în mijlocul acelui spaţiu larg.

Un ofiţer de la unităţile de care o observă pe regina-mamă, îi anunţă pe camarazii săi care începură să-i cheme pe soldaţi. În mai puţin de zece minute, sute de oameni se adunaseră ca să asculte ce avea să le spună Tuya.

Tuya, micuţă de statură şi plăpândă, în mijlocul acestor vlăjgani înarmaţi care ar fi putut s-a calce în picioare în numai câteva clipe... Ameni tremura, considerând sinucigaşă intervenţia reginei-mamă. Ea ar fi trebuit să rămână la palat, sub protecţia gărzilor de elită. Poate că vorbele ei calme ar fi reuşit să mai scadă puţin tensiunea, cu condiţia ca Tuya să se arate a fi diplomată.

Se făcu, în sfârşit, tăcere.

Regina-mamă privi cu o expresie dispreţuitoare în jurul ei.

– Nu văd aici decât nişte nevolnici şi nişte laşi, declară ea cu o voce aspră care răsună în auzul lui Ameni ca un trăsnet. Imbecili şi fricoşi care nu mai sunt în stare să-şi apere ţara pentru că dau crezare primului zvon apărut de nu se ştie unde.

Ameni închise ochii. Nici Tuya, nici el însuşi n-ar fi scăpat din mâinile soldaţilor dacă aceştia s-ar fi înfuriat.

– De ce ne certaţi aşa, Maiestate? întrebă un locotenent de la care.

– A descrie realitatea înseamnă a vă certa? Comportarea voastră este ridicolă şi demnă de dispreţ, iar ofiţerii sunt de condamnat mai mult decât oamenii de trupă. Cine ar putea lua vreo hotărâre în privinţa angajării noastre în războiul contra hitiţilor, dacă nu Faraonul şi, în absenţa sa, eu însămi?

Tăcerea deveni mai apăsătoare. Ceea ce spunea în clipele acelea regina-mamă nu era un zvon şi se referea la destinul întregii naţiuni.

– N-am primit nici o declaraţie de război din partea împăratului din Hatti, afirmă ea.

Urale puternice salutară aceste cuvinte; Tuya nu minţise niciodată. Soldaţii erau bucuroşi.

Rămânând nemişcată în carul său, regina-mamă dădea de înţeles celor prezenţi că mai are ceva de spus. Se făcu din nou tăcere.

– Nu pot să pretind că pacea va fi durabilă şi eu însămi sunt convinsă că hitiţii nu au în minte altceva decât o confruntare nemiloasă. Sfârşitul ei va depinde de eforturile voastre. Când Ramses va fi din nou în capitala sa, şi el se va întoarce cât de curând, vreau ca el să fie mândru de armata sa şi încrezător în posibilităţile ei de a-l înfrânge pe duşman.

Regina-mamă fu aclamată.

Ameni redeschise ochii, fermecat şi el de puterea de convingere pe care o avusese văduva lui Seti.

Carul se mişcă din loc, soldaţii se risipiră, scandând numele reginei-mamă.

– Ne întoarcem la palat, Maiestate?

– Nu, Ameni. Am impresia că muncitorii de la turnătorie au încetat lucrul.

Secretarul particular al regelui îşi coborî privirile.

La îndemnul Tuyei, în fabrica de arme din Pi-Ramses lucrul reîncepu şi ajunse curând la ritmul normal, producând lănci, arcuri, vârfuri de săgeţi, platoşe, săbii, harnaşamente

şi piese componente pentru carele de luptă. Nimeni nu se mai îndoia de apropierea unui război, dar apăruse o cerinţă nouă; armata să aibă la dispoziţie un armament mai bun decât cel al hitiţilor.

Regina-mamă vizită cazărmile şi discută nu numai cu ofiţerii, ci şi cu simpli soldaţi; şi nu uită să meargă şi la atelierul în care se montau carele de luptă, încurajându-i şi pe meşterii de acolo.

Capitala nu mai lua în seamă frica şi descoperise gustul pentru luptă.

Cât era de fină această mână elegantă cu degete lungi şi delicate, aproape ireale, pe care Ramses le sărută unul câte unul după ce le strânse în palmele sale, ca şi cum n-ar fi vrut să le dea drumul niciodată. Nu era nici o parte a trupului soţiei sale care să nu-i inspire dragoste; zeii care puseseră pe umerii lui Ramses cea mai grea dintre poveri îi oferiseră, însă, şi una dintre cele mai frumoase femei care puteau exista.

– Cum te simţi în dimineaţa asta?

– Mai bine, mult mai bine... Simt că sângele îmi circulă din nou prin vine.

– Ai avea chef de o plimbare la ţară?

– Da, chiar mă gândeam la aşa ceva.

Ramses alese doi dintre caii săi mai bătrâni, animale foarte blânde pe care le înhămă la car cu mâna lui. Ei o porniră la drum, cu paşi înceţi, pe drumurile de pe malul apusean al Nilului, de-a lungul canalelor de irigaţii.

Privirile lui Nefertari erau încântate să vadă palmierii viguroşi precum şi verdeaţa care reapărea pe câmpuri. Luând energie de la forţele pământului, ea desăvârşea, prin propria ei voinţă, alungarea răului care o sleise de puteri. Când Nefertari coborî din car şi o porni pe jos, pe malul Nilului, cu pletele în vânt, Ramses înţelese că piatra zeiţei o salvase

pe marea soţie regală şi că ea va putea vedea cândva cele două temple de la Abu Simbel, înălţate pentru a aminti de dragostea lor nemuritoare.

Blonda Lita o privi cu un zâmbet trist pe Dolenta, sora lui Ramses, care dădea la o parte compresa cu miere, clei uscat de acacia şi colochintă măcinată. Urmele arsurii aproape că dispăruseră.

– Mă doare, se plânse descendenta lui Akhenaton.

– Rănile tale se vindecă.

– Nu minţi, Dolenta... N-o să dispară niciodată.

– Te înşeli, tratamentul nostru este foarte bun.

– Cere-i lui Ofir să înceteze cu experienţa asta... Nu mai pot suporta!

– Datorită sacrificiului tău, noi o să-i învingem pe Nefertari şi pe Ramses; ai curaj încă puţin şi strădania ta va lua sfârşit.

Lita renunţă s-o mai convingă pe sora lui Ramses, fanatică la fel ca magul libian. În ciuda amabilităţii sale aparente, Dolenta nu trăia decât ca să se răzbune. În toată fiinţa ei, ura era mai puternică decât orice alt sentiment.

– O să merg până la capăt, promise tânăra care servea drept medium.

– Eram sigură că aşa o să faci! Odihneşte-te până vine Ofir ca să te ia în laborator. Nany o să-ţi aducă de mâncare.

Nany, singura servitoare pe care o lăsau să intre în cameră la Lita, era ultima şansă a acesteia. Când servitoarea aduse un blid cu un piure de smochine, alături de câteva bucăţi de friptură de vită, mediumul se agăţă de cordonul rochiei sale.

– Ajută-mă, Nany!

– Ce vrei?

– Să scap de aici, să fug!

Servitoarea strâmbă din nas.

– E foarte periculos.

– Lasă deschisă ușa care dă înspre stradă.

– O să-mi pierd slujba.

– Ajută-mă, te rog din suflet!

– Cât îmi dai?

Lita minți.

– Oamenii mei au mult aur... O să fiu darnică.

– Ofir este răzbunător.

– Adepții lui Aton o să ne apere, pe amândouă.

– Vreau o vilă și o turmă de vaci cu lapte.

– O să le ai.

Lacomă din fire, Nany storsese deja o răsplată frumoasă atunci când îi adusese magului șalul lui Nefertari; dar ceea ce îi promitea Lita depășea așteptările ei.

– Când vrei să pleci?

– La căderea nopții.

– O să văd ce pot face.

– Trebuie să reușești! Averea ta depinde de asta, Nany.

– Într-adevăr, riscul este foarte mare... Mai vreau și douăzeci de bucăți de stofă de cea mai bună calitate.

– Ai cuvântul meu că o să le ai.

Încă de dimineață, Lita era obsedată de o viziune: o femeie de o frumusețe sublimă, surâzătoare, fericită, mergând de-a lungul Nilului și întinzând mâna către un bărbat înalt și bine făcut.

Mediumul știa că vrăjile lui Ofir dăduseră greș și că libianul o chinuia degeaba.

Serramanna și oamenii săi cercetau cartierul care se întindea în spatele școlii de medicină și-i luau la întrebări pe toți locuitorii. Sardul le arăta tuturor un desen făcut după figura lui Nany și-i amenința cu cele mai grozave pedepse dacă-l mințeau. Era o precauție inutilă, căci doar văzându-l pe uriaș

oamenii începeau să turuie vrute și nevrute, dar, din păcate, nimic din spusele lor nu prezenta vreun interes.

Dar fostul pirat era încăpățânat și, datorită flerului său, simțea că prada sa nu putea fi prea departe. Când în fața lui fu adus un vânzător ambulant de pâinițe rotunde, Serramanna simți un gol în stomac și o încordare a tuturor nervilor, semn că se apropia momentul decisiv.

Sardul îi arătă omului desenul.

– O cunoști pe fata asta?

– Am văzut-o prin cartier... Este servitoare. Nu-i pe aici de mult timp.

– În ce vilă lucrează?

– În una dintre cele mari, în apropiere de puțurile vechi.

O sută de polițiști înconjurară de îndată casele suspecte; nimeni nu putea scăpa dintr-un asemenea năvod.

Magul vinovat de încercarea de omor asupra reginei Egiptului nu-i putea scăpa lui Serramanna.

47

Soarele cobora spre asfințit.

Lita nu mai avea prea mult timp la dispoziție ca să fugă, înainte ca magul Ofir s-o închidă în laboratorul său. De ce întârzia atât de mult Nany?

Figura unei femei frumoase, fericită și strălucitoare, continua să rămână în mintea mediumului... Așa arăta regina Egiptului. Lita se simțea datoare față de ea, o datorie de care trebuia să se achite înainte de a-și redobândi libertatea.

Tânăra femeie blondă se mișcă fără să facă nici un zgomot prin casa cufundată în tăcere; Ofir, conform obiceiului său, citea din documentele sale cu formule de vrăji. Obosită, Dolenta dormea.

Lita ridică încet capacul unui cufăr din lemn în care se găsea ultima fâșie din șalul reginei Nefertari. După încă două sau trei ședințe, ar fi fost complet ars. Lita încercă să-l deșire, dar împletitura era prea strânsă și ea nu avea forță suficientă.

Se auzi un zgomot în bucătărie.

Lita ascunse bucata de stofă într-o mânecă a rochiei sale; simți imediat cum parcă îi ardea pielea.

– Tu ești, Nany?

– Ești pregătită?

– Sunt... vin într-o clipă.

– Grăbește-te.

Lita apropie bucata rămasă din şal de flacăra unei lămpi cu ulei.

Se auzi un sfârâit, urmat de o ultimă dâră de fum negru care desăvârşi încetarea descântecului sortit să înlăture protecţia magică a perechii regale.

– Ce frumos este, ce frumos este!

Lita ridică braţele spre cer, mulţumindu-i lui Aton care urma să-i ofere o nouă viaţă.

– Să plecăm, o îndemnă Nany care furase toate plăcile de aramă pe care le putuse găsi prin casă.

Cele două femei alergară către uşa din spatele casei, prin care se putea ajunge într-o străduţă.

Nany se izbi de Ofir, nemişcat, cu braţele încrucişate pe piept.

– Unde te duci?

Nany se dădu înapoi. În spatele ei se afla Lita, înspăimântată.

– Lita... Ce face ea împreună cu tine?

– Este... este bolnavă rău, răspunse Nany.

– Încercaţi, cumva, să fugiţi?

– Ea, Lita, m-a obligat să vin cu ea...

– Ce ţi-a spus, Nany?

– Nimic, absolut nimic!

– Minţi, fato!

Degetele lui Ofir se încleştară pe gâtul servitoarei. O strânseră atât de tare că protestele ei rămaseră undeva în fundul gâtlejului, iar respiraţia i se opri. Nany se zbătu, încercând în zadar să scape, dar nu reuşi să se elibereze din strânsoare. Cu ochii holbaţi, ea muri sufocată şi se prăbuşi pe pardoseală, în faţa magului care îndepărtă cadavrul cu o lovitură de picior.

– Lita... ce ai păţit, copila mea?

Lângă o lampă cu ulei, Ofir zări resturile unei bucăţi de stofă, transformate în cenuşă.

– Lita! Ce nebunie ai putut face?

Magul apucă mânerul unui cuțit cu care se tăia carnea.

– Ai îndrăznit să distrugi șalul lui Nefertari, ai îndrăznit să distrugi munca mea!

Tânăra încercă să fugă. Se lovi de o lampă cu ulei și-și pierdu echilibrul; iute ca o adevărată pasăre de pradă, magul se repezi spre ea și o înșfăcă de păr.

– M-ai trădat, Lita; nu mai pot avea încredere în tine. Mâine o să mă trădezi din nou.

– Ești un monstru!

– Păcat... Erai un medium excelent.

În genunchi în fața lui, Lita îl imploră.

– Aton creează viața și alungă moartea, el...

– Puțin îmi pasă de Aton, proastă mică. Din cauza ta, planul meu a dat greș.

Cu o mână sigură, Ofir îi reteză Litei beregata.

Cu părul despletit și cu fața descompusă de groază, Dolenta dădu buzna în cameră.

– E plin de polițiști pe stradă... Oh, Lita! Lita...

– Și-a ieșit din minți și m-a atacat cu un cuțit, îi explică Ofir; am fost nevoit să mă apăr și am omorât-o fără să vreau. Polițiști, zici?

– I-am auzit de la fereastra camerei mele.

– Hai să plecăm din casa asta.

Ofir o trase pe Dolenta după el către o trapă ascunsă sub o rogojină. Dădea înspre un coridor care își avea ieșirea într-un depozit. De-acum, nici Lita, nici Nany nu mai puteau trăncăni.

– Nu mai rămâne decât o singură vilă, îi spuse lui Serramanna un polițist; am bătut, dar nu răspunde nimeni.

– Spargem ușa.

– Este ilegal!

– Caz de forță majoră.

– Ar trebui să-l anunțăm pe proprietar și să-i cerem permisiunea.

– Permisiunea, sunt eu!

Serramanna pierdu nu mai puţin de o oră ca să procedeze după lege, conform cerinţelor poliției din Memphis. În sfârşit, patru bărbaţi zdraveni sfărâmară zăvoarele şi forţară intrarea în vilă.

Sardul fu primul care intră în casă. Descoperi trupurile fără viaţă, întâi al tinerei femei blonde, apoi pe acela al servitoarei Nany.

– Un adevărat măcel, şopti, şocat, un poliţist.

– Două crime comise cu sânge rece, remarcă sardul. Percheziţionaţi peste tot.

Examinarea laboratorului dovedi că era chiar bârlogul magului. Deşi ajunsese prea târziu, o descoperire măruntă îl mai linişti pe Serramanna: resturile de stofă arsă, fără nici o îndoială erau din şalul reginei.

Ramses şi Nefertari îşi făcură intrarea într-o capitală preocupată, mai puţin zâmbitoare ca înainte. Atmosfera purta amprenta disciplinei militare, producţia de arme şi de care devenea scopul celei mai mari părţi a populaţiei. Legănat cândva de plăcerea de a trăi, oraşul se transformase într-o maşină de război trepidantă şi îngrijorată.

Perechea regală se duse în grabă la Tuya, care studia un raport asupra turnătoriei.

– Hitiţii au declanşat în mod oficial ostilităţile?

– Nu, fiul meu, dar sunt sigură că tăcerea asta a lor nu ascunde nimic bun. Nefertari... Te-ai făcut bine?

– Boala aceea nu mai este decât un vis urât.

– Perioada asta în care v-am ţinut locul m-a obosit peste măsură... Nu mai am putere să domnesc peste o ţară aşa de mare. Mergeţi şi vorbiţi curţii şi armatei, ele au nevoie de îmbărbătare din partea voastră.

Ramses discută timp îndelungat cu Ameni, apoi îl primi pe Serramanna, care se întorsese de la Memphis. Ceea ce

află părea să îndepărteze pentru totdeauna amenințarea descântecului care pusese în pericol perechea regală; suveranul îi ceru, totuși, sardului să-și continue cercetările și să-l găsească pe adevăratul proprietar al sinistrei vile. Și cine era tânăra femeie blondă, ucisă cu atâta cruzime?

Faraonul avea alte griji. Pe biroul său se adunau mesaje alarmiste venite din Canaan și Amurru; comandanții fortărețelor egiptene nu semnalau nici un incident serios, dar auziseră zvonuri insistente despre mari manevre ale armatei hitite.

Din nefericire, Acha nu expediase nici un raport, chiar și laconic, care l-ar fi ajutat pe Ramses să vadă mai clar realitatea. De locul confruntării directe cu hitiții depindea rezultatul conflictului. În lipsa unor informații precise, regele ezita între întărirea liniilor sale de apărare și o atitudine ofensivă care l-ar fi făcut să dea lupta mai la nord. În acest ultim caz, el trebuia să fie acela care prelua inițiativa; dar trebuia să se supună instinctului și să-și ia orbește un asemenea risc.

Prezența în capitală a perechii regale insufla încredere și energie forțelor armate, de la general la soldatul de rând. Așa cum ieșise învingător asupra unui dușman invizibil, Ramses nu putea triumfa și în confruntarea cu barbarii hitiți? Văzând cum se adună armele noi, militarii erau conștienți de potențialul lor și se temeau mai puțin de ciocnirea frontală cu inamicul. În prezența luptătorilor de elită de pe care, Ramses încercase el însuși mai multe care de luptă, ușoare, lesne de manevrat și rapide. Datorită priceperii tâmplarilor, multe detalii tehnice fuseseră îmbunătățite. Armele defensive, ca scuturile și platoșele, făceau și ele obiectul atenției suveranului, căci ele erau menite să salveze o sumedenie de vieți.

Reluându-și numeroasele sale preocupări, regina liniștise curtea. Cei care o considerau pe Nefertari deja îngropată nu conteneau s-o felicite pentru curajul ei și s-o asigure că dacă rezistase în fața unei încercări atât de grele acesta era o garanție a longevității.

Bârfele şi trăncăneala o lăsau indiferentă pe marea soţie regală; ea era preocupată de producţia pe scară largă a hainelor pentru soldaţi şi punea ordine într-o mulţime de detalii legate de bunăstarea economică a ţării, bazându-se pe rapoartele extrem de precise ale lui Ameni.

Şenar îl salută pe rege.

– Te-ai mai îngrăşat, băgă de seamă Ramses.

– Asta nu-i din cauza lipsei de activitate, protestă ministrul Afacerilor externe; nu prea pot să mă prefac neliniştit. Larma asta a înarmării, mulţimea de soldaţi prezentă la tot pasul... Aşa arată, de fapt, Egiptul?

– Hitiţii nu vor întârzia să ne atace, Şenar.

– Probabil că ai dreptate, dar ministerul meu nu dispune de nici un fapt concret pentru a fi cuprins de spaimă. Nu primeşti în continuare scrisori amabile de la Muwattalis?

– Nişte momeli.

– Dacă putem menţine pacea, mii de vieţi vor fi cruţate.

– Crezi tu că nu este şi pentru mine un scop la fel de important?

– Moderaţia şi prudenţa nu sunt cele mai bune sfătuitoare?

– Ai recomanda pasivitatea, Şenar?

– Sigur că nu, dar mă îngrijorează o posibilă iniţiativă periculoasă din partea unui general avid de glorie.

– Linişteşte-te, dragă frate, îmi ţin bine în mână armata; nici un incident de felul acesta nu va avea loc.

– Sunt fericit să te aud spunând aceasta.

– Eşti mulţumit de serviciile lui Meba, noul tău adjunct?

– Este atât de fericit că a căpătat un post în minister încât se comportă ca un începător ascultător şi conştiincios. Nu regret că l-am scos din lâncezeala sa; trebuie, câteodată, să acorzi o şansă unui bun profesionist. Generozitatea nu este, oare, cea mai frumoasă dintre virtuţi?

48

Şenar se închise în biroul său împreună cu Meba. Distinsul său adjunct avusese grijă să aducă unele papirusuri, pentru a crea impresia că era o şedinţă obişnuită de lucru.

– M-am întâlnit cu regele, anunţă Şenar; el încă mai are ezitări în privinţa deciziilor pe care trebuie să le ia, din cauza lipsei unor informaţii credibile.

– Excelent, aprecie Meba.

Şenar nu putea recunoaşte în faţa complicelui său că tăcerea lui Acha îl surprindea; de ce tânărul diplomat nu-i dădea raportul despre activitatea sa, esenţială pentru a grăbi prăbuşirea lui Ramses? Fără îndoială, i se întâmplase ceva rău. Din cauza acestei tăceri neliniştitoare, Şenar nu avea nici el puncte de reper.

– Care-i situaţia, Meba?

– Reţeaua noastră de spionaj a primit ordin să nu mai aibă nici o iniţiativă şi să se pună la adăpost. Altfel spus, se apropie ceasul hotărâtor. Orice ar întreprinde faraonul, nu mai are nici o şansă de victorie.

– Ce te face să crezi asta?

– Forţa hitiţilor va ajunge la nivelul său maxim, sunt convins. Fiecare oră care se scurge ne apropie de puterea supremă. N-ar trebui să profităm de perioada aceasta pentru a lărgi relaţiile tale de prietenie în diferitele organe ale administraţiei?

– Blestematul ăla de Ameni își vâră nasul peste tot.... Trebuie să fim mult mai prudenți.

– Te gândești, cumva, la o soluție... radicală?

– Prea devreme, Meba. Mânia fratelui meu ar fi îngrozitoare.

– Nu uita sfatul meu: săptămânile trec repede și va trebui să fiți pregătit să domniți, cu acordul prietenilor noștri hitiți.

– Aștept momentul acesta de mult timp... Fii liniștit, o să fiu pregătit.

Dezorientată, Dolenta îl urmase pe magul Ofir. Moartea îngrozitoare a blondei Lita, poliția, fuga aceea disperată... Nu mai putea să gândească, nu mai știa încotro s-o apuce. Când Ofir îi ceruse să se dea drept soția lui și să continue lupta pentru restaurarea religiei lui Aton, zeul unic, Dolenta acceptase cu multă bucurie.

Cei doi pretinși soți evitaseră să treacă prin portul din Memphis, aflat sub controlul poliției, și cumpăraseră un catâr. Îmbrăcați ca niște simpli țărani, Ofir, care își răsese barba, și sora lui Ramses, renunțând la machiaj, plecaseră înspre sud. Spionul știa că vor fi căutați la nord de Memphis și în zona de frontieră; aveau puține șanse să scape de barajele instalate pe drumuri și de poliția fluvială, cu excepția adoptării unei soluții neprevăzute.

N-ar fi fost mai bine să ceară găzduire la partizanii fanatici ai lui Akhenaton, regele eretic, mulți dintre ei regrupați în Egiptul de Mijloc, lângă capitala sa, orașul soarelui*, lăsată în părăsire? Ofir nu regreta că organizase o comedie care, în prezent, se dovedea a fi foarte utilă. Făcând-o pe Dolenta să creadă că singura sa rațiune de a trăi era dragostea pentru zeul unic, Ofir își păstra o aliată necondiționată și beneficia de un adăpost sigur, în mijlocul unui cerc de iluminați, până când hitiții ar fi ocupat Egiptul.

*Akhet-Aton, „Ținutul luminos al discului solar".

Din fericire, înainte de a dispărea, Ofir primise un mesaj care-l făcuse pe Meba să fie atât de încrezător în viitor: planul pus la cale de Muwattalis era pe cale de a se realiza. Nu mai rămânea decât să aștepte confruntarea finală.

Îndată după ce se anunța moartea lui Ramses, Şenar le-ar fi înlăturat pe Nefertari și pe Tuya, apoi ar fi urcat pe tron ca să-i întâmpine în mod demn pe hitiți. Şenar nu știa că Muwattalis nu obișnuia să împartă puterea cu nimeni altcineva. Fratele mai mare al lui Ramses nu avea să fie decât un faraon temporar, iar cele Două Ţări urmau să devină grânarul hitiților.

Mai relaxat acum, Ofir se bucura de frumusețea tihnită a câmpiilor egiptene.

Date fiind rangul și funcția sa, Acha nu fusese închis în unul din beciurile întunecoase și umede din orașul de jos, unde durata medie de viață nu trecea de un an, ci într-o închisoare din blocuri de piatră, din orașul de sus, rezervată prizonierilor mai deosebiți. Hrana era destul de proastă și așternuturile nu prea curate, dar tânărul diplomat începea să se acomodeze cu toate și-și menținea condiția fizică prin mai multe serii de exerciții zilnice.

De la arestarea sa, nu fusese supus nici unui interogatoriu. Detenția sa ar fi putut lua sfârșit printr-o execuție rapidă.

În cele din urmă, ușa celulei se deschise.

– Cum o duci? întrebă Raia.

– Cât se poate de bine.

– Zeii nu te-au ajutat, Acha; dacă nu eram eu, ai fi reușit să fugi.

– Eu nu fugeam.

– Nu încerca să negi faptele!

– Aparențele sunt înșelătoare câteodată.

– Nu ești altcineva decât Acha, prieten din copilărie cu Ramses! Te-am văzut la Memphis și la Pi-Ramses și chiar

am vândut câteva vase rare familiei tale. Regele te-a trimis într-o misiune de spionaj deosebit de îndrăzneață și nu ai fost lipsit nici de curaj, nici de pricepere.

– Te înşeli asupra unei chestiuni esenţiale. Într-adevăr, Ramses mi-a încredinţat această misiune, dar eu sunt în slujba altui stăpân. Acestuia, şi nu faraonului trebuia să-i dau rezultatele cercetărilor mele.

– Despre cine vorbeşti?

– Despre fratele mai mare al lui Ramses, Şenar, viitorul faraon al Egiptului.

Raia se scărpină în barbă, riscând să strice forma atât de artistică a părului, aşa cum i-o dăduse bărbierul. Aşadar, Acha era aliatul hitiţilor... Nu, un amănunt esenţial contrazicea afirmaţiile sale.

– În cazul acesta, de ce te ascunzi sub hainele unui olar?

Tânărul diplomat zâmbi.

– Ei, parcă n-ai şti!

– Lămureşte-mă, totuşi.

– Muwattalis domneşte, desigur, dar care tabără îl susţine şi cât de mult se întinde în realitate puterea sa? Fiul şi fratele său se sfâşie între ei sau războiul de succesiune are deja un învingător?

– Taci din gură!

– Iată, acestea sunt întrebările esenţiale la care trebuia să răspund... Înţelegi motivul anonimatului meu. Apropo... N-ai putea să-mi dai şi răspunsurile?

Tulburat la culme, Raia trânti după el uşa celulei.

Acha poate că nu trebuia să-l provoace pe sirian; dar, dezvăluindu-i acest secret, spera să-şi salveze capul.

În veşminte de ceremonie, împăratul Muwattalis ieşi din palat sub protecţia unei escorte care îl ascundea de privirile trecătorilor şi-l ferea de vreo primejdie, graţie unui arcaş aflat pe acoperişul unei clădiri. Datorită heralzilor care

făcuseră mai devreme anunțul, fiecare locuitor știa că stăpânul din Hatti trebuia să meargă la marele templu din orașul de jos ca să ceară ajutorul zeului furtunii.

N-ar fi putut exista o modalitate mai solemnă pentru a pune Hatti pe picior de război și a mobiliza toate forțele în vederea triumfului final.

Din celula sa, Acha auzi uralele care salutau trecerea împăratului. Își dădu seama și el că se ajunsese la o hotărâre decisivă.

Cele mai multe dintre divinitățile hitite se aflau sub autoritatea zeului furtunii. Preoții spălară statuile, astfel încât să evite mânia cerului. De-acum încolo nici un hitit nu trebuia să exprime vreo îndoială sau vreo critică; venise vremea să se intre în acțiune.

Preoteasa Putuhepa pronunță cuvintele care transformau zeițele fecundității în războinici neînfricați. Apoi, ea înfipse într-un porc șapte cuie de fier, șapte de bronz și șapte de aramă, pentru ca viitorul să se supună dorințelor împăratului.

În timp ce se rosteau litaniile, privirea lui Muwattalis se opri asupra fiului său, Uri-Teșub, cu cască și cu platoșă, înnebunit de ideea de se război și de a-și masacra adversarii. Hattușil rămânea impasibil și calm.

Cei doi își eliminaseră încetul cu încetul concurenții și formau, împreună cu Putuhepa, micul cerc de apropiați ai împăratului. Dar Uri-Teșub îi ura pe Hattușil și pe Putuhepa care îi erau favorabili suveranului.

Războiul împotriva Egiptului urma să-i permită lui Muwattalis să rezolve unele disensiuni interne, să-și extindă teritoriul și să-și impună suveranitatea asupra Orientului și Asiei, înainte de a porni asupra altor ținuturi; nu avea el parte de binecuvântarea cerească?

La terminarea ceremoniei, împăratul îi invită pe generali și pe ofițerii superiori la un banchet care începu prin a se

face o ofrandă din patru porții de mâncare; paharnicul palatului o depuse pe prima pe tronul regal, pe a doua în apropierea șemineului, pe a treia pe masa de onoare și pe a patra pe pragul sălii de banchete. Abia după aceea, comesenii se ghiftuiră și se îmbătară, de parcă ar fi fost cea din urmă masă din viața lor.

Când Muwattalis se ridică, râsetele și discuțiile încetară. Cei care băuseră zdravăn și se ametiseră, încercară să pară cât mai demni.

Doar un eveniment, unul singur, ar mai fi putut întârzia declanșarea conflictului.

Împăratul, însoțit de suita sa, ieși din capitală pe una dintre porțile orașului de sus, cea a Sfinxului, și se îndreptară către o colină acoperită de bolovani în vârful căreia se cățărară Muwattalis, Uri-Teșub și Putuhepa.

Rămaseră nemișcați, cu ochii ațintiți către nori.

– Iată-i! strigă Uri-Teșub.

Fiul împăratului își încordă arcul și ținti unul dintre vulturii care zburau pe deasupra capitalei. Săgeata nimeri cu precizie exact în gâtul păsării de pradă.

Un ofițer aduse leșul în fața generalului comandant care îi deschise pântecele cu un cuțit și, cu amândouă mâinile, trase afară măruntaiele aburinde.

– Uită-te la ele, îi ceru Muwattalis lui Putuhepa, și spune-ne dacă soarta ne este favorabilă.

În pofida mirosului neplăcut, preoteasa își făcu datoria și examină felul în care se prezentau măruntaiele vulturului.

– Favorabil.

Urletul de război al lui Uri-Teșub făcu să tremure munții Anatoliei.

49

Sfatul cel mare al Faraonului, la care luau parte și numeroase persoane de vază de la curte, se anunța a fi furtunos. Miniștrii aveau o expresie îngrijorată, înalții funcționari se plângeau de lipsa unor directive clare, augurii prevesteau un dezastru militar. Bastionul pe care-l reprezenta Ameni împreună cu serviciul de sub comanda sa nu mai era suficient ca să-l protejeze pe Ramses, de la care toți cei de față așteptau explicații.

Când faraonul se așeză pe tronul său, sala de primiri era plină ochi. Decanul de vârstă al demnitarilor trebuia să pună întrebările pe care i le înmânaseră colegii săi, pentru a nu se produce o agitație prea mare, iar demnitatea milenară a instituției faraonice să fie menținută. Barbarii se certau, strigau și se întrerupeau din vorbit unul pe altul; în schimb, la curtea Egiptului, se lua cuvântul pe rând și se asculta ceea ce spunea celălalt.

– Maiestate, declară decanul de vârstă, țara este neliniștită și vrea să știe dacă războiul cu hitiții va începe în curând.

– Da, va începe, răspunse Ramses.

O lungă tăcere se așternu după această scurtă și îngrozitoare dezvăluire.

– Este inevitabil?

– Inevitabil.

– Armata noastră este pregătită pentru luptă?

– Meşterii au lucrat neîncetat şi continuă să depună toate eforturile; câteva luni în plus ar fi fost binevenite, dar vom face faţă şi aşa.

– Ce motive aveţi, Maiestate, ca să spuneţi aceasta?

– Pentru că armata noastră trebuie să plece spre Nord, în cel mai scurt timp. Lupta va avea loc departe de Egipt; protectoratele noastre, Canaan şi Amurru, fiind pacificate, noi le vom traversa fără a înfrunta nici un pericol.

– Pe cine numiţi comandant al armatei?

– Eu însumi voi avea acest rol. Pe timpul absenţei mele, marea soţie regală Nefertari va guverna cele Două Ţări, ajutată de regina-mamă Tuya.

Decanul de vârstă uită de celelalte întrebări; ele nu mai prezentau acum nici un interes.

Homer fuma frunze de salvie îndesate în cochilia mare de melc care îi servea de pipă. Aşezat sub lămâiul său, se bucura de soarele primăvăratic a cărui căldură îi mai alina reumatismul. Barba sa lungă şi albă, parfumată de bărbier, îi înnobila figura suptă şi plină de riduri. Pe genunchii poetului, torcea Hector, pisica tărcată alb cu negru.

– Speram să vă văd înainte de plecare, Maiestate; acesta este războiul cel mare, nu-i aşa?

– Este în joc supravieţuirea Egiptului, Homer.

– *Datorită îngrijirii de către om*, am scris eu, *poate fi văzut cum creşte, chiar şi într-un loc singuratic, un măslin măreţ, plin de sevă, pe care-l udă o apă mare şi pe care vânturile îl fac să-şi încovoaie crengile, un arbore care se acoperă, primăvara, de flori albe. Dar, deodată, se iscă un vârtej groaznic care îl dezrădăcinează şi-l doboară la pământ.*

– Şi dacă arborele acesta va rezista în faţa furtunii?

Homer îi oferi regelui o cupă cu vin roșu, aromatizat cu chimen și cu coriandru, și bău și el o înghițitură zdravănă.

– Voi scrie epopeea voastră, Ramses.

– Opera ta nu-ți va da și un prilej de bucurie?

– Ceea ce fac eu este să cânt războiul și călătoriile și îmi plac eroii. Dacă veți ieși învingător, veți deveni nemuritor.

– Și dacă voi fi învins?

– Vi-i puteți închipui pe hitiți năvălind în grădina mea, tăindu-mi lămâiul, sfărâmându-mi masa de scris, speriindu-l pe Hector? Zeii nu vor putea îngădui un asemenea dezastru. Unde veți da bătălia decisivă?

– Este un secret militar, dar ție, ție ți-l pot spune: se va da la Kadesh.

– Bătălia de la Kadesh... este un titlu potrivit. O sumedenie de opere fără valoare vor dispărea, credeți-mă, dar această operă a mea se va păstra în memoria omenirii. Voi pune în ea toată priceperea mea. Un amănunt, Maiestate: mi-ar plăcea să am parte de un sfârșit fericit.

– O să mă străduiesc să nu te decepționez.

Ameni era descumpănit. Avea mii de întrebări să-i pună lui Ramses, sute de dosare să i le arate, zece cazuri de conștiință să-i împărtășească.

– Ar trebui să te mai și odihnești, îl sfătui regele.

– Dar... tu ești gata să pleci! Și cât timp o să lipsești? Aș putea să fac greșeli și să slăbesc regatul.

– Am toată încrederea în tine, Ameni, iar regina te va ajuta să iei cele mai bune decizii.

– Spune-mi adevărul, Maiestate: ai vreo șansă, una singură măcar, să-i învingi pe hitiți?

– I-aș mai duce pe oamenii mei la luptă, dacă m-aș simți dinainte învins?

– Toată lumea spune că barbarii ăştia nu pot fi învinşi.

– Atunci când îţi cunoşti bine inamicul, poţi să-l învingi. Ai grijă de ţara noastră, Ameni.

Şenar se delecta cu nişte coaste de miel fripte pe cărbuni, aromatizate cu frunze de pătrunjel şi de ţelină; considerând că friptura nu prea avea gust, mai adăugă deasupra nişte mirodenii. Vinul roşu, totuşi foarte bun, nu i se păru deloc grozav. Şenar strigă după bucătar, dar fu un oaspete neaşteptat cel care intră în sufrageria sa.

– Ramses! Vrei să iei şi tu ceva de aici?

– Ca să fiu sincer, nu.

Asprimea vocii regelui tăie de tot pofta de mâncare a lui Şenar care se şi ridică de la masă.

– Atunci, să mergem sub umbrar.

– Cum vrei.

Suferind de o uşoară indigestie, Şenar se aşeză pe un fotoliu de grădină. Ramses rămase în picioare, privind apele Nilului.

– Maiestatea sa pare nervoasă... Să fie de vină războiul care se apropie?

– Am alte motive de nemulţumire.

– Referitor la mine?

– Aşa este, Şenar.

– Ai motive să te plângi de munca mea la minister?

– Tu m-ai urât întotdeauna, nu-i aşa?

– Ramses! Au fost unele motive de neînţelegere între noi, dar perioada asta a trecut de mult.

– Crezi tu asta?

– Sunt sigur că aşa este!

– Singurul tău ţel, Şenar, este să pui mâna pe putere, chiar şi cu preţul celei mai infame trădări.

Şenar avu impresia că primise o lovitură zdravănă de pumn în stomac.

– Cine m-a calomniat astfel?

– Eu nu plec urechea la bârfe. Părerea mea se bazează pe fapte.

– Imposibil!

– Într-o locuinţă din Memphis, Serramanna a descoperit cadavrele a două femei şi laboratorul unui mag care a încercat să facă vrăji rele asupra reginei.

– De ce aş fi eu implicat în asemenea drame îngrozitoare?

– Pentru că locuinţa aceasta era a ta, deşi ai fost atât de precaut s-o pui pe numele surorii tale. Serviciile de cadastru sunt conştiincioase.

– Eu am atâtea case, mai ales la Memphis, că nici nu le mai ştiu exact numărul! Cum să fi ştiut eu ceea ce se întâmpla acolo?

– Unul dintre prietenii tăi nu era negustorul sirian pe nume Raia?

– Nu-mi era prieten, ci un furnizor de vase exotice.

– În realitate, un spion în slujba hitiţilor.

– Este... Este nemaipomenit! De unde să ştiu eu asta? El era în legătură cu sute de oameni de vază!

– Sistemul tău de apărare este iscusit, dar eu ştiu că ambiţia ta fără margini te-a făcut să-ţi trădezi ţara şi să colaborezi cu duşmanii noştri. Hitiţii aveau nevoie de complici pe teritoriul nostru şi principalul lor aliat ai fost tu, propriul meu frate.

– Ce-i cu nebunia asta care ţi-a luat minţile, Ramses? Doar o fiinţă josnică putea să se comporte astfel!

– Tu eşti fiinţa asta abjectă, Şenar!

– Îţi face o plăcere grozavă să mă insulţi fără nici un motiv.

– Ai făcut o greşeală fatală: ai crezut că toţi oamenii pot fi corupţi. N-ai ezitat să încerci să-i atragi de partea ta şi pe oamenii din jurul meu, pe prietenii mei din copilărie, dar

habar n-aveai că o prietenie poate fi la fel de trainică precum granitul. De aceea, ai căzut singur în capcana pe care ți-am întins-o.

Privirea lui Şenar începuse să se tulbure.

– Acha nu m-a trădat, Şenar, şi n-a lucrat niciodată pentru tine.

Fratele mai mare al regelui își încleștă mâinile pe rezemătorile fotoliului său.

– Prietenul meu Acha m-a ținut la curent cu planurile şi cu acțiunile tale, continuă Ramses. Ești rău până în străfundurile ființei tale, Şenar, şi n-o să te schimbi niciodată.

– Am... Am dreptul la o judecată!

– Va avea loc un proces şi vei fi condamnat la moarte pentru înaltă trădare. Pentru că acum suntem în stare de război, vei fi închis în închisoarea cea mare din Memphis, apoi în temnița de la Khargeh, în aşteptarea procesului. În conformitate cu legea, Faraonul trebuie să înăbuşe activitatea duşmanilor din interiorul țării înainte de a porni pe front.

Gura lui Şenar se schimonosi într-un rânjet amenințător.

– N-o să îndrăzneşti să mă ucizi, pentru că sunt fratele tău... Hitiții o să te învingă! Când tu vei fi mort, ei îmi vor oferi mie puterea.

– Este un lucru extraordinar pentru un rege să întâlnească răul şi să ştie cum arată la față. Datorită ție, Şenar, voi fi un luptător mult mai bun.

50

Țăranca hitită îi povestise lui Ramses peripețiile prin care trecuse împreună cu Acha și călătoria ei către Egipt unde, datorită mesajului adus din partea diplomatului, fusese bine primită și dusă fără întârziere în fața faraonului.

După cum îi promisese Acha, Ramses îi oferise hititei o locuință în Pi-Ramses și o rentă pe viață care îi permitea să se hrănească, să se îmbrace și să plătească o servitoare.

Ramses fu nevoit să accepte evidența: prietenul său fusese arestat și, fără îndoială, executat. Desigur, Acha se putea folosi de ultima sa stratagemă: să lase impresia că lucra pentru Șenar, deci, pentru hitiți; dar i se lăsase oare posibilitatea de a spune acest lucru și de a-i convinge pe dușmani?

Oricare era soarta sa, Acha își îndeplinise în întregime misiunea. Scurtul său mesaj nu cuprindea decât trei cuvinte, dar ele îl convinseseră pe Ramses să intre în război:

Kadesh. Repede. Pericol.

Acha nu scrisese mai mult, de teamă ca mesajul său să nu fie interceptat, și nu-i spusese chiar totul țărăncii având grijă să nu fie dat de gol. Dar cele trei cuvinte spuneau deja foarte mult.

Când Meba fu invitat să ia parte la marele sfat, se repezi în camera sa de toaletă și vomită îndelung. Fu nevoit să folosească unele dintre cele mai tari parfumuri, pe bază de trandafiri din Asia, ca să înlăture mirosul urât al respirației. După arestarea lui Șenar, care produsese mare senzație la curte, adjunctul fostului ministru al Afacerilor externe se aștepta să fie aruncat și el în închisoare. Dacă s-ar fi făcut nevăzut, ar fi fost o dovadă a complicității sale cu Șenar și Meba nu putea să-l anunțe nici măcar pe Ofir care era urmărit peste tot.

În drum spre palat, Meba încercă să-și pună gândurile în ordine. Și dacă Ramses nu-l bănuia deloc? El nu trecea drept unul dintre prietenii lui Șenar, care-i luase locul la conducerea ministerului, îl ținuse mult timp la distanță și-l chemase, apoi, să vină să lucreze cu el cu singura și evidenta intenție de a-l umili. Aceasta era opinia care se crease la curte, ar fi putut fi și aceea a regelui. Nu apărea, oare, Meba ca o victimă căreia soarta îi făcea dreptate pedepsindu-l pe cel care-l persecutase, adică pe Șenar?

Meba trebuia să aibă o comportare cât mai modestă și să nu ceară pentru el postul devenit vacant. Cea mai nimerită atitudine era de a se mulțumi cu statutul său de înalt funcționar, să treacă aproape neobservat și să aștepte clipa în care balanța s-ar fi înclinat în favoarea lui Ramses sau a hitiților. În acest ultim caz, el ar fi știut să profite din plin de situație.

Toți generalii și ofițerii superiori erau prezenți în păr la marele sfat. Faraonul și marea soție regală se așezară fiecare pe tronul lui, unul lângă altul.

– În urma informațiilor pe care le-am primit, Egiptul declară război împăratului din Hatti. Sub comanda mea, trupele noastre vor porni pe drumul spre Nord chiar mâine dimineață. Îi vom trimite împăratului Muwattalis un mesaj urgent pentru a-i anunța începerea oficială a ostilităților.

Credem că putem învinge tenebrele, menţinând aplicarea Regulii lui Maat pe pământul nostru.

După marele sfat, cel mai scurt de când începuse domnia lui Ramses, nu urmară dezbateri de nici un fel. Curtenii și militarii se răspândiră în tăcere.

Serramanna trecu pe lângă Meba fără să-l ia în seamă.

Revenit în biroul său, diplomatul bău cu lăcomie o cană întreagă de vin alb provenit din oaze.

Ramses îşi sărută copiii, pe Kha şi pe Meritamon, care porniră într-o întrecere veselă însoţiţi de Străjer, câinele regelui. Sub îndrumarea lui Nedjem, grădinarul devenit ministru al Agriculturii, ei învăţau să se folosească de hieroglife şi se distrau cu jocul de-a şarpele în care trebuiau să se ferească să atingă căsuţele tenebrelor pentru a putea ajunge în ţinutul luminii. Pentru băiat şi pentru fetiţă, ziua aceasta era la fel ca toate celelalte; fericiţi, ei porniră în urma blândului Nedjem pe care îl convinseseră să le citească o poveste.

Aşezaţi pe iarbă, Ramses şi Nefertari se bucurară de câteva clipe de intimitate, admirând pâlcurile de rodieri, de acacia, salciile şi jujubieri care dominau rondurile de albăstrele, de irişi şi de nemţişori. Soarele de primăvară trezea la viaţă energia adormită a pământului. Regele nu purta decât un veşmânt uşor dintr-o ţesătură subţire, regina o rochie scurtă cu bretele care îi lăsau sânii pe jumătate descoperiţi.

– Cum te împaci cu trădarea de care se face vinovat fratele tău?

– M-aş fi mirat doar dacă mi-ar fi fost credincios. Sper să fi retezat capul balaurului, datorită curajului şi abilităţii lui Acha, dar dihania rămâne în umbră. Nu l-am mai găsit pe vrăjitor, iar Şenar mai avea, fără doar şi poate, şi alţi aliaţi, egipteni sau de aiurea. Să fii cât se poate de prevăzătoare, Nefertari.

– O să mă gândesc în primul rând la regat, nu la mine însămi, în timp ce tu o să-ţi pui viaţa în joc pentru a-l apăra.

– I-am ordonat lui Serramanna să rămână la Pi-Ramses şi să-ţi asigure protecţia. El, care îşi dorea atât de mult să ucidă cât mai mulţi hitiţi, este furios la culme că va rămâne aici.

Nefertari îşi lăsă fruntea pe umărul lui Ramses şi părul său despletit mângâie braţele regelui.

– O să mă împac foarte greu cu gândul că te expui la un pericol atât de mare... O să avem, oare, şi noi parte de câţiva ani de pace şi de fericire, ca tatăl şi mama ta?

– S-ar putea, dar numai cu condiţia să-i învingem pe hitiţi; dacă n-am porni acum la luptă, am condamna Egiptul la dispariţie. Dacă eu nu mă mai întorc, Nefertari, tu trebuie să devii Faraon, să guvernezi şi să faci faţă tuturor greutăţilor. Fie ca niciodată locuitorii din cele Două Ţări să nu ajungă într-o asemenea situaţie.

– Oricare ne-ar fi soarta, noi am putut cunoaşte fericirea, această fericire care apare în fiecare clipă, răspândindu-se ca un parfum îmbietor sau îngânată de vânt prin frunzişul unui copac. Sunt a ta, Ramses, aşa cum valul este al mării, iar floarea trăieşte fericită pe o pajişte scăldată în razele soarelui.

Breteaua stângă a rochiei lui Nefertari alunecă de la sine de pe umărul ei. Buzele regelui sărutară pielea caldă şi frumos mirositoare, în timp ce mâinile dezgoleau încet trupul fierbinte al reginei.

Un stol de gâşte sălbatice trecu în zbor pe deasupra grădinii palatului din Pi-Ramses, iar Ramses şi Nefertari se contopiră în văpaia dorinţei care-i mistuia.

Cu puţin timp înainte de revărsatul zorilor, Ramses se îmbrăcă în „locul sacru" al templului închinat lui Amon şi binecuvântă alimentele solide şi lichide care urmau să fie utilizate în îndeplinirea ritualurilor. Apoi, faraonul ieşi din

locul sacru și contemplă răsăritul soarelui, protectorul său, pe care zeița cerului îl înghițise la asfințit, pentru a-l face să renască la răsărit, după o luptă aprigă dusă cu forțele întunericului. Nu era aceeași luptă pe care fiul lui Seti se pregătea s-o poarte împotriva hoardelor hitite? Astrul reînviat apăru între cele două coline de la orizont pe care se înălțau, după cum glăsuiau legendele din vechime, doi imenși arbori de turcoază care se despărțeau pentru a deschide calea luminii.

Ramses rosti rugăciunea pe care o pronunțase la vremea lui fiecare dintre strămoși:

– Te salut, lumină care se naște din apele începuturilor, care apare pe cealaltă față a pământului, care iluminează cele Două Țări cu frumusețea sa; tu ești sufletul viu care te-ai născut din sine însuși, și nimeni nu știe de unde vii. Tu străbați cerul sub forma unui șoim cu penajul împestrițat și alungi răul. Barca nopții stă de-a dreapta ta, barca zilei îți stă de-a stânga, oamenii din barca luminii sunt cuprinși de bucurie.

Poate că Ramses n-ar mai fi transmis niciodată un asemenea mesaj, dacă moartea l-ar fi așteptat la Kadesh; dar o altă voce i-ar fi urmat și cuvintele luminii nu s-ar fi pierdut.

În cele patru cazărmi ale capitalei, se făceau ultimele pregătiri înaintea plecării. Datorită prezenței permanente a suveranului din săptămânile precedente, moralul era foarte ridicat, în pofida violenței previzibile a înfruntării. Calitatea și cantitatea armamentului îi linișteau până și pe cei mai îngrijorați.

Când trupele ieșeau din cazărmi, îndreptându-se către poarta principală a orașului, Ramses se urcă în carul său și merse de la templul lui Amon la cel al lui Seth, înălțat în cartierul cel mai vechi al orașului, acolo unde se instalaseră, cu multe secole înainte, invadatorii hicsoși. Pentru a alunga nenorocirile, faraonii clădiseră și întreținuseră în locurile acelea un sanctuar dedicat celei mai puternice forțe a univer-

sului. Seti, omul zeului Seth, ajunsese s-o stăpânească şi îi transmisese acest secret şi fiului său.

Astăzi, Ramses nu-l înfrunta pe zeul Seth, ci săvârşea un gest magic prin care îl alătura zeului furtunii sirian şi hitit, urmărind să dobândească energia trăsnetului şi, cu ajutorul lui, să-i lovească pe duşmani.

Confruntarea fu rapidă şi intensă.

Privirile lui Ramses se înfipseră în ochii roşii ai statuii care înfăţişa un bărbat stând în picioare, cu capul asemenea unui câine cu botul lung şi urechi imense.

Soclul statuii se cutremură şi picioarele zeului părură să înainteze spre el.

– Seth, tu care însemni forţa, ia-mă alături de *ka* al tău şi dă-mi şi mie din puterea ta.

Strălucirea care însufleţise ochii roşii se mai potoli. Seth acceptase rugămintea faraonului.

Preotul din Madian şi fiica sa erau neliniştiţi. Moise, care ducea la păscut cea mai mare turmă de oi a tribului, ar fi trebuit să se întoarcă încă de acum două luni. Singuratic şi retras, ginerele bătrânului medita printre munţi, evoca din vreme în vreme amintiri ciudate, dar refuza să răspundă la întrebările pe care i le punea soţia şi nu voia să se joace deloc cu fiul său, căruia îi dăduse numele de „Exilatul".

Bătrânul preot ştia că Moise visa neîncetat la Egipt, la această minunată ţară în care se născuse şi în care avusese de îndeplinit misiuni importante.

– O să plece iarăşi acolo? îl întrebă fiica sa cuprinsă de nelinişte.

– Nu cred.

– De ce şi-a căutat adăpost în Madian?

– Nu ştiu şi nu vreau să ştiu nici de acum înainte. Moise este un bărbat cinstit şi muncitor; ce să-i cerem în plus?

– Soţul meu pare a fi atât de îndepărtat de tot ce este aici, atât de retras în el însuşi...

– Acceptă-l aşa, fiica mea, şi o să fii fericită alături de el.

– Dacă se va mai întoarce, tată.

– Ai încredere şi ocupă-te de băiat.

Moise se întoarse, dar chipul său parcă se schimbase. Cute adânci îi apăruseră pe faţă, părul îi albise.

Soţia sa îi cuprinse gâtul cu braţele.

– Ce s-a întâmplat, Moise?

– Am văzut o pară de foc ţâşnind dintr-un tufiş. Ardea cu putere, dar nu s-a stins mult timp. Din acel tufiş, Dumnezeu m-a chemat. El şi-a dezvăluit numele şi mi-a încredinţat o misiune. Dumnezeu este Cel care este şi trebuie să mă supun Lui.

– Să te supui Lui... Asta înseamnă că o să ne părăseşti, pe mine şi pe copilul nostru?

– Îmi voi îndeplini misiunea, căci nimeni nu trebuie să refuze să-L asculte pe Dumnezeu. Poruncile Lui ne depăşesc, pe tine şi pe mine; ce suntem noi, dacă nu nişte unelte ale voinţei Lui?

– Care este misiunea ta, Moise?

– O să afli la momentul potrivit.

Evreul se retrase în cortul său, retrăi întâlnirea pe care o avusese cu îngerul Iahve, cu zeul lui Avraam, al lui Isaac şi a lui Iacov.

Nişte strigăte îi tulburară meditaţia. Un bărbat călare tocmai intrase în goană printre corturi şi povestea, cu glasul întretăiat de emoţie, că o armată imensă, comandată de Faraon în persoană, pleca înspre Nord ca să-i înfrunte pe hitiţi.

Moise se gândi la Ramses, la prietenul său din copilărie, la formidabila energie care-l însufleţea. În clipa aceea, dori ca el să iasă victorios.

51

Armata hitită se desfăşură în faţa fortificaţiilor capitalei. De la înălţimea unui turn de observaţie, preoteasa Putuhepa privi cum se aliniau carele, apoi arcaşii şi infanteriştii. Într-o disciplină desăvârşită, ei reprezentau invincibila putere a imperiului, datorită căreia Egiptul lui Ramses avea să fie în curând doar o provincie supusă ocupanţilor.

Aşa cum se cuvenea, Muwattalis răspunsese declaraţiei de război a lui Ramses printr-o scrisoare identică, redactată în termenii ceruţi de protocol.

Putuhepa ar fi preferat să-l reţină pe soţul ei alături de ea, dar împăratul ceruse ca Hattuşil, principalul său consilier, să fie prezent pe câmpul de luptă.

Generalul comandant Uri-Teşub merse către soldaţii săi, purtând o torţă în mână. El aprinse un vas mare pentru jăratic şi porunci să fie adus lângă foc un car de luptă care nu fusese folosit niciodată. Luând o măciucă, el îl sfărâmă în bucăţi pe care le dădu pradă flăcărilor.

– Aşa va pieri orice soldat care va da înapoi în faţa inamicului, aşa îl va nimici zeul furtunii prin foc!

Prin acest ceremonial de magie, Uri-Teşub insufla trupelor sale o coeziune pe care nici o luptă, oricât de violentă ar fi fost ea, n-ar fi putut-o slăbi.

Fiul împăratului îşi îndreptă sabia către Muwattalis, în semn de supunere faţă de autoritatea acestuia.

Carul imperial porni înspre Kadesh care urma să fie cimitirul armatei egiptene.

„Victorie în Theba" şi „Zeiţa Mut este mulţumită", cei doi minunaţi cai ai lui Ramses, trăgeau carul regal, în fruntea unei armate care cuprindea patru mari unităţi de câte cinci mii de oameni, aflaţi sub protecţia zeilor Amon, Ra, Ptah şi Seth. Generalii din fruntea acestor divizii aveau sub ordinele lor comandanţi de trupe, generali-locotenenţi şi ofiţeri port-drapel. Cât despre cele cinci sute de care, ele erau împărţite în cinci regimente. Echipamentul soldaţilor se compunea din tunici, cămăşi, platoşe, pulpare din piele, căşti, securi mici cu două tăişuri, fără a mai pune la socoteală numeroase alte arme care urmau să fie împărţite, la momentul potrivit, de către scribii de la serviciul de intendenţă.

Grăjdarul lui Ramses, Menna, era un soldat cu mare experienţă care cunoştea bine Siria; el nu se bucura de prezenţa Voinicului, leul uriaş din Nubia, care alerga cu coama în vânt alături de carul faraonului.

Cu toate avertismentele venite din partea lui Ramses, Setau şi Lotus ţinuseră să conducă ei serviciul medical, chiar şi în toiul bătăliei. Întrucât nu cunoşteau locurile din jurul cetăţii Kadesh, sperau să descopere şi câteva specii neobişnuite de şerpi.

Armata egipteană părăsise capitala pe la sfârşitul lunii aprilie, în al cincilea an al domniei lui Ramses. Vremea fusese frumoasă şi nici o întâmplare neprevăzută nu-i oprise înaintarea. După ce trecuse graniţa la Sileh, Ramses urmase drumul de pe coastă, printre şanţurile cu apă care apărau micile forturi de pază, apoi traversaseră Canaanul şi Amurru.

În locul numit „Valea cedrilor", lângă Byblos, ordonă unui efectiv de trei mii de oameni, staţionaţi acolo ca să oprească trecerea înspre protectorate, să-şi continue drumul

spre nord, până la Kadesh, şi să ajungă la locul bătăliei prin nord-est. Generalii se opuseseră acestei manevre, aducând argumentul că armata aceea secundară ar fi întâmpinat o puternică rezistenţă şi ar fi fost oprită pe înălţimi; dar Ramses respinsese toate aceste obiecţii ale lor.

Itinerariul pe care regele îl alesese pentru a ajunge la Kadesh traversa câmpia de la Bekaa, o depresiune aflată între lanţurile muntoase Liban şi Antiliban, într-un peisaj neliniştitor şi sălbatic care îi impresionă pe soldaţii egipteni. Unii dintre ei ştiau despre cursurile de apă că erau înţesate de crocodili şi că în munţii acoperiţi de zăpezi mari se adăposteau urşi, hiene, pisici sălbatice şi lupi.

Frunzişul chiparoşilor, al brazilor şi al cedrilor era atât de des încât, pe când traversau o zonă împădurită, soldaţii nu mai zăriră soarele şi intrară în panică. Un general interveni ca să facă să înceteze spaima care îi cuprinsese şi să-i convingă pe infanterişti că nu vor muri sufocaţi.

Divizia lui Amon mărşăluia în frunte, urmată de cele ale lui Ra şi Ptah; divizia lui Seth închidea coloana. La o lună după plecarea lor din Pi-Ramses, trupele egiptene se apropiară de colosala fortăreaţă Kadesh, înălţată pe malul stâng al râului Orontes, acolo unde începea câmpia Bekaa. Cetatea marca graniţa imperiului hitit şi servea drept bază de plecare pentru comandourile care aveau ca misiune destabilizarea provinciilor Canaan şi Amurru.

Sfârşitul lunii mai deveni ploios, soldaţii se plânseră de umezeala prea mare. Dar, pentru că hrana era din abundenţă şi de bună calitate, stomacurile pline făcură ca acest neajuns să fie dat uitării.

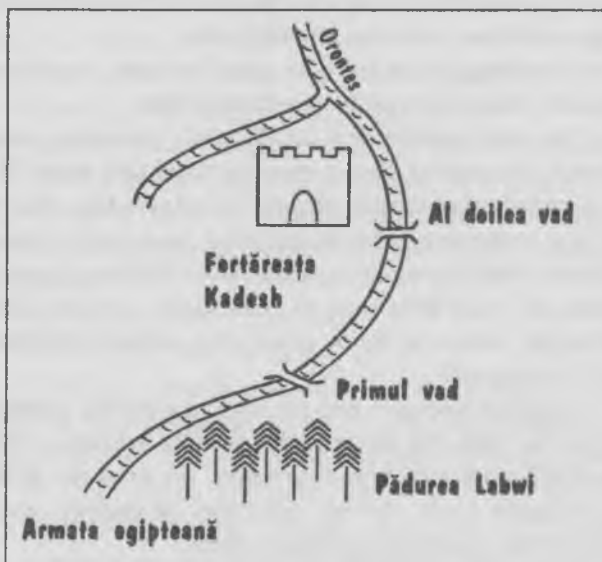
La câţiva kilometri de Kadesh, chiar în faţa pădurii Labwi, deasă şi întunecată, Ramses dădu armatei sale ordinul de oprire. Locul se arăta a fi potrivit pentru o capcană, carele nu s-ar mai fi putut mişca iar infanteria nu ar mai fi avut loc să facă manevre.

Păstrând permanent în minte mesajul lui Acha: „Kadesh. Repede. Pericol", regele se feri să ia în pripă vreo hotărâre.

Permiţând doar un scurt popas, sub protecţia unei prime linii de care şi de arcaşi, convocă în cortul său un consiliu de război la care participă și Setau, foarte popular printre soldaţii pe care-i vindeca de numeroasele lor dureri, ajutat în permanenţă de Lotus.

Ramses îl chemă pe grăjdarul său, Menna.

– Desfăşoară harta cea mare.

– Noi ne aflăm aici, preciză Ramses, la marginea pădurii Labwi, pe malul de est al râului Orontes. La ieşirea din pădure, există un prim vad care ne va permite să trecem râul, fără să ne aflăm în bătaia arcaşilor hitiţi de pe zidurile cetăţii. Al doilea vad, mai la nord, este mult prea aproape. Noi vom trece la distanţă de fortăreaţă şi ne vom instala tabăra la nord-est, ca s-o atacăm din spate. Vă convine planul acesta?

Generalii avură păreri diferite faţă de a comandantului lor suprem.

Ochii regelui scoaseră scântei.

– V-aţi prostit cu toţii?

– Există pădurea asta care ne cam încurcă într-un fel, spuse generalul diviziei lui Amon.

– Grozavă perspicacitate! Şi credeţi că hitiţii o să ne lase să trecem liniştiţi prin vad, să ocupăm poziţii în faţa fortăreţei şi să ne instalăm tabăra? Planul acesta este cel pe care voi, generalii mei, mi l-aţi dat şi el nu ţine seama de un singur amănunt: prezenţa armatei hitite.

– Ea ar trebui să rămână baricadată în cetate, la adăpostul zidurilor, obiectă generalul diviziei lui Ptah.

– Dacă Muwattalis ar fi un războinic mediocru, aşa ar proceda, într-adevăr. Dar el este împăratul ţării Hatti! El ne va ataca în acelaşi timp în pădure, la vad şi în faţa zidurilor, va izola corpurile noastre de armată şi nu ne va da răgaz să ripostăm. Hitiţii nu vor face greşeala de a rămâne pe o poziţie defensivă; să-şi blocheze ei potenţialul de atac într-o fortăreaţă? Trebuie să fiţi de acord că o asemenea decizie a lor ar fi aberantă!

– Alegerea terenului este decisivă, argumentă generalul diviziei lui Seth. Nu ne pricepem la lupta în pădure, decât doar dacă am fi luaţi prin surprindere; un teren plat şi liber de obstacole ne-ar conveni mai bine. Să trecem, aşadar, râul Orontes, înainte de pădurea Labwi.

– Imposibil, nu există nici un vad.

– Ei bine, atunci să dăm foc pădurii ăsteia blestemate!

– Pe de o parte, vântul ar putea să aducă focul asupra noastră; pe de altă parte, trunchiurile arse şi căzute la pământ ne-ar împiedica să înaintăm.

– Ar fi fost mai bine să o luăm pe malul mării, fu de părere generalul diviziei Ra, contrazicându-i pe colegii săi, şi să atacăm cetatea pe la nord.

– Prostii, aprecie camaradul său de la divizia lui Ptah. Dincolo de respectul pe care i-l port Maiestății sale, armata secundară nu are nici o șansă să facă joncțiunea cu noi. Hitiții sunt foarte bănuitori, ei ar fi plasat o mulțime de soldați la intrarea pe drumul de coastă, pentru a respinge un eventual atac. Cea mai bună strategie este doar cea pe care am adoptat-o.

– Sigur, îl luă în derâdere generalul diviziei lui Seth, dar nu vom mai avea posibilitatea să înaintăm! Eu propun să trimitem vreo mie de infanteriști în pădurea Labwi și să vedem care va fi reacția hitiților.

– Și să avem o mie de morți? întrebă Ramses.

Generalul diviziei Ra era dezamăgit.

– Trebuie să ne retragem înainte de a lupta? Hitiții o să râdă de noi și prestigiul Maiestății Voastre va fi grav afectat.

– Ce s-ar întâmpla cu renumele meu dacă eu îmi conduc armata către înfrângere? Trebuie să salvez Egiptul, nu propria mea glorie.

– Ce decizie luați, Maiestate?

Setau nu mai răbdă să tacă.

– Eu fiind un îmblânzitor de șerpi, îmi place să lucrez singur sau cu tovarășa mea. Dacă m-aș plimba împreună cu o sută de soldați, n-aș mai vedea nici măcar o singură cobră.

– Treci la subiect, îl îndemnă generalul diviziei lui Seth.

– Să trimitem un mic detașament de soldați în pădurea asta, propuse Setau; dacă reușește să treacă de ea, el o să zărească forțele inamice. Atunci, o să știm cum am putea să-i atacăm.

Setau prelua el însuși conducerea unui commando format din vreo zece soldați foarte tineri și bine antrenați, înarmați cu praștii, arcuri și cu pumnale. Știau cu toții să se deplaseze fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Îndată ce pătrunseră în pădurea Labwi, într-o umbră deasă, deși era amiază, se răspândiră, ridicând mereu privirile către vârful copacilor pentru a descoperi eventuali arcași ascunși printre crengile groase.

Cu simțurile în permanență la pândă, Setau nu observă nici un semn al prezenței inamicului. El ieși primul la capătul celălalt al pădurii și se trânti la pământ prin iarba grasă, ajuns din urmă imediat de tovarășii săi, surprinși că făcuseră doar o plimbare liniștită.

Puteau ține sub observație primul vad.

Nici un soldat hitit nu se zărea pe maluri.

În depărtare, se vedea fortăreața de la Kadesh, înălțându-se pe un deal. În fața cetății, o câmpie pustie. Egiptenii se priviră unul pe altul, stupefiați de ceea ce vedeau.

Neîncrezători, rămaseră nemișcați mai mult de o oră și se văzură nevoiți să recunoască adevărul; armata hitită nu se afla în fața fortăreței de la Kadesh.

– Acolo, arătă Setau spre cei trei stejari din apropierea vadului. I-am văzut.

Membrii echipei de commando făcură imediat o mișcare de încercuire. Unul dintre ei rămase în urmă; în cazul în care tovarășii săi cădeau într-o capcană, el trebuia să se retragă pentru a-i da de veste lui Ramses. Dar operațiunea se desfășură fără nici o complicație și egiptenii capturară doi bărbați care, după veșminte și arme, erau șefi ai unui trib de beduini.

52

Cei doi prizonieri erau înspăimântaţi.

Unul dintre ei era înalt şi slab; celălalt, de statură mijlocie, bărbos şi pleşuv. Nici unul nici altul nu îndrăzneau să privească înspre faraonul Egiptului.

– Cum vă numiţi?

– Eu sunt Amos, răspunse cel cu chelie; prietenul meu se numeşte Baduch.

– Cine sunteți?

– Beduini, şefi de trib.

– Cum de vă aflaţi aici, în ţinutul acesta?

– Trebuia să ne întâlnim cu un demnitar hitit, aici, la Kadesh.

– De ce?

Amos îşi muşcă buzele, Baduch îşi coborî fruntea şi mai mult.

– Răspundeţi! le ceru Ramses.

– Hitiţii ne propuneau o alianţă împotriva Egiptului, în Sinai, ca să atacăm caravanele.

– Şi voi aţi fost de acord?

– Nu, voiam să discutăm!

– Care a fost rezultatul negocierilor?

– N-au fost negocieri, Maiestate, pentru că nici un demnitar hitit nu se află la Kadesh. În cetate nu mai sunt decât nişte sirieni.

– Unde se află armata hitită?

– A plecat din Kadesh acum mai bine de două săptămâni. După cum spunea comandantul fortăreței, s-a desfășurat în fața cetății Alep, la mai mult de o sută cincizeci de kilometri de aici, ca să poată manevra cu sutele de care noi pe care le are. Noi nu prea voiam, camaradul meu și cu mine, să facem acest drum.

– Hitiții nu ne așteptau aici, la Kadesh?

– Ba da, Maiestate... Dar tot niște nomazi ca noi i-au anunțat că trupele voastre sunt foarte numeroase. Nu se așteptau ca voi să aveți o armată atât de puternică și au preferat să vă înfrunte pe un teren mai favorabil.

– Tu și alți beduini i-ați anunțat, deci, pe hitiți de sosirea noastră!

– Vă implorăm să ne iertați, Maiestate! Credeam, ca mulți alții, în superioritatea hitiților... Și știți că barbarii aceștia nu ne dau nici o posibilitate să alegem: ori facem cum poruncesc ei, ori ne măcelăresc.

– Câți oameni sunt în cetate?

– Cel puțin o mie de sirieni, convinși că fortăreața nu poate fi cucerită.

Se reuni iarăși consiliul de război. În ochii generalilor, Setau devenise un personaj demn de tot respectul, meritând chiar o decorație.

– Armata hitită s-a retras, declară cu mândrie generalul diviziei Ra; nu este și aceasta o victorie, Maiestate?

– Un avantaj destul de fragil. Se pune întrebarea: ar trebui să luăm cu asalt cetatea Kadesh?

Părerile erau împărțite, dar cei mai mulți susținură ideea unei înaintări rapide înspre Alep.

– Dacă hitiții au renunțat să ne înfrunte aici, aprecie Setau, a fost mai ales ca să ne atragă pe terenul lor. Nu ar fi

normal să punem mâna pe această fortăreață și să facem din ea un fel de bază în spatele armatei noastre, în loc să aruncăm toate diviziile noastre în focul luptei, intrând astfel în jocul adversarului?

– Riscăm să pierdem un timp prețios, obiectă generalul diviziei lui Amon.

– Nu sunt de aceeași părere; din moment ce armata hitită nu mai apără Kadesh, noi vom putea pune stăpânire pe ea foarte ușor. Poate chiar am reuși să-i convingem pe sirieni să se predea, pentru a putea rămâne în viață.

– Vom asedia cetatea Kadesh și o s-o cucerim, hotărî Ramses; de acum înainte, ținutul acesta se va afla sub autoritatea Faraonului.

Sub comanda regelui, divizia lui Amon traversă pădurea Labwi, trecu prin primul vad, porni pe câmpie și se opri la nord-vest de impunătoarea fortăreață cu zidurile crenelate și cu cinci turnuri înțesate de sirieni care priveau cum divizia Ra se instala în fața cetății. Divizia Ptah poposi în apropierea vadului, cea a lui Seth se opri la marginea pădurii. A doua zi, după o noapte și o dimineață de odihnă, trupele egiptene efectuară joncțiunea înainte de a încercui fortificația și a porni la primul asalt.

Oamenii din serviciul de geniu instalară în grabă tabăra Faraonului. După ce formară un dreptunghi din scuturi înalte, ridicară cortul cel mare al suveranului, cuprinzând o cameră, un birou și o sală de primire. Multe alte corturi, mai modeste, erau pregătite pentru ofițeri; soldații de rând aveau să doarmă sub cerul liber sau, în caz de ploaie, sub acoperișuri de pânză. La intrarea în tabără, era o poartă din lemn care avea de o parte și de alta două statui reprezentând niște lei și care ducea, pe o alee centrală, până la o capelă construită pentru ca regele să poată împlini ritualurile consacrate zeului Amon.

Îndată ce generalul dădu ordin să se lase armele, soldații începură să-și vadă de treburile lor, în funcție de diferitele servicii militare din care făceau parte. Fură îngrijiți caii, catârii și boii, se spălară veșmintele, fură reparate roțile carelor, stricate din cauza drumurilor accidentate, fură ascuțite pumnalele și lăncile, se împărțiră rațiile, fu pregătită masa. Aburii mâncării îi făcură pe oameni să uite de Kadesh, de hitiți și de război și începură cu toții să glumească, să spună tot felul de povești și să joace, pariindu-și soldele. Cei mai întreprinzători organizară un concurs de lupte cu mâinile goale.

Cu mâinile lui, Ramses își hrăni caii și leul, al cărui apetit rămăsese intact. Tabăra se cufundă în somn, stelele puseră stăpânire pe bolta cerului, regele rămase cu ochii ațintiți asupra monstruoasei fortărețe pe care părintele său nu socotise nimerit s-o anexeze. Punând mâna pe ea însemna să dea imperiului hitit o lovitură puternică; instalând acolo o garnizoană de elită, Ramses și-ar fi protejat țara în fața unei noi invazii.

Ramses se lungi pe patul său ale cărui picioare aveau forma unor labe de leu și-și puse capul pe o pernă împodobită cu flori de papirus și de lotus. Finețea acestor ornamente îl făcu să zâmbească; cât de departe de aceste locuri era frumusețea și vraja celor Două Țări!

Când regele închise ochii, în minte îi apăru chipul lui Nefertari.

– În picioare, Șenar.

– Știi cu cine vorbești, temnicerule?

– Cu un trădător care își merită moartea.

– Sunt fratele mai mare al regelui!

– Nu mai ești nimic, numele tău o să dispară pentru totdeauna. Ridică-te, sau o să simți arsura biciului meu.

– N-ai dreptul să maltratezi un prizonier.

– Un prizonier, nu... Dar pe tine, da!

Luând în serios amenințarea, Șenar se ridică în picioare. În marea închisoare din Memphis, nu avusese de suferit nici un act de violență. Spre deosebire de ceilalți condamnați care îndeplineau diferite corvezi pe câmp sau la repararea digurilor, fratele mai mare al regelui fusese închis într-o celulă și primea de mâncare de două ori pe zi.

Temnicerul îl împinse pe un coridor. Șenar credea că va fi urcat într-o căruță și trimis în oaze, dar niște gardieni posaci îl obligară să intre într-un birou, dând acolo cu ochii de omul pe care îl ura cel mai mult după Ramses și Acha, Ameni, scribul cel credincios, incoruptibil prin excelență!

– Ai ales cea mai proastă cale, Ameni, cea a învinșilor; triumful tău nu va fi decât momentan.

– Furia nu ți-a părăsit, încă, inima?

– Nu înainte de a-ți înfige un pumnal într-a ta! Hitiții îl vor zdrobi pe Ramses și mă vor elibera.

– Închisoarea te-a făcut să-ți pierzi mințile, dar poate că nu și memoria.

Șenar se posomorî.

– Ce vrei de la mine, Ameni?

– Tu aveai, sunt sigur de asta, complici.

– Complici... da, am, și încă mulți! Curtea întreagă este complice, țara întreagă este complice! Când voi urca pe tron, lumea se va prosterna la picioarele mele și-i voi pedepsi pe dușmanii mei.

– Spune-mi numele complicilor tăi, Șenar.

– Ești curios, scrib mărunt ce ești, prea curios... Și nu crezi că eu eram destul de puternic ca să acționez de unul singur?

– Ai fost manipulat, Șenar, și prietenii tăi te-au părăsit.

– Te înșeli, Ameni; Ramses își trăiește ultimele zile.

– Dacă vorbeşti, Şenar, condiţiile în care eşti deţinut vor fi mai puţin aspre.

– N-o să rămân în închisoarea asta prea mult timp. În locul tău, micule scrib, aş lua-o la fugă! Răzbunarea mea nu va cruţa pe nimeni, şi mai ales pe tine.

– Pentru ultima oară, Şenar, vrei să spui numele complicilor tăi?

– Demonii infernului să-ţi sfâşie mutra şi să-ţi verse măruntaiele!

– Temniţa o să-ţi dezlege limba.

– Iar tu o să târăşti la picioarele mele, Ameni.

– Luaţi-l.

Paznicii îl împinseră pe Şenar într-o căruţă trasă de doi boi; un poliţist ţinea de hăţuri. Patru colegi călări aveau să-l însoţească până la temniţă.

Şenar era aşezat pe scândurile grosolane ale căruţei şi simţea toate hurducăielile drumului. Dar suporta cu indiferenţă durerea şi disconfortul călătoriei; faptul că fusese atât de aproape de puterea supremă şi căzuse atât de jos îi întreţineau o dorinţă nesfârşită de răzbunare.

Până pe la mijlocul drumului, Şenar moţăi, visând la zilele triumfului care-l aştepta.

Simţi pe faţă biciuirea firelor de nisip. Intrigat, se ridică în genunchi şi se uită afară.

Un imens nor aproape negru acoperea cerul şi se întindea deasupra deşertului. Furtuna se apropia cu o iuţeală de necrezut.

Speriaţi de vânt, doi dintre cai îşi trântiră la pământ călăreţii; în timp ce camarazii lor încercau să-i ajute, Şenar îl lovi din toate puterile pe poliţistul care mâna boii, îl aruncă în drum, trecu în locul lui şi îndemnă boii drept către vârtejul de nisip.

53

Dimineața era pâcloasă și fortăreața din Kadesh se zărea cu greu printre valurile de ceață. Prin dimensiunile ei impunătoare, continua să sfideze armata egipteană; protejată pe o latură de Orontes, iar pe cealaltă de dealurile împădurite, părea să fie inexpugnabilă. De pe înălțimea pe care regele și divizia lui Amon luaseră poziție, Ramses vedea divizia lui Ra pe câmpia care se întindea în fața cetății și pe cea a lui Ptah între pădurea Labwi și primul vad. În scurt timp, ea îl depăși, urmată de divizia lui Seth.

Atunci, cele patru corpuri de armată urmau să pornească un asalt victorios asupra fortăreței.

Soldații își verificară armele: săbii scurte, lănci, săbii curbate, măciuci, securi și arcuri ce parcă le frigeau degetele. Simțind apropierea luptei, caii deveneau nervoși. La ordinul scribului de la intendență, se curățară corturile și se spălară cu multă apă ustensilele de bucătărie. Ofițerii trecură trupele în revistă și-i trimiseră la bărbieri pe cei care nu erau rași. Nu îngăduiră, de asemenea, ca soldații să fie murdari și cu hainele neîngrijite, pedepsindu-i pe vinovați cu multe zile de corvoadă.

Cu puțin timp înaintea amiezii, sub razele fierbinți ale soarelui care apăruse în sfârșit, Ramses puse să se dea, printr-un semnal optic, ordin diviziei lui Ptah să se pună în mișcare; aceasta porni din loc și începu să treacă apa prin

vad. Anunţată de un curier, divizia lui Seth urma să intre peste puţin timp în pădurea Labwi.

Deodată, se auzi parcă un tunet.

Ramses îşi ridică privirile către cer, dar nu se vedea nici un nor.

Urlete sălbatice se înălţară de pe întinsul câmpiei. Faraonului nu-i venea să-şi creadă ochilor când descoperi adevărata cauză a zgomotului înspăimântător care răsuna în împrejurimile cetăţii Kadesh.

Un val imens de care de luptă hitite traversa tocmai atunci cel de-al doilea vad, cel mai apropiat de fortăreaţă, şi lovea din flanc divizia lui Ra; un alt val, rapid şi la fel de numeros, ataca divizia lui Ptah. În spatele carelor se vedeau alergând mii de infanterişti, acoperind munţii şi văile, ca o invazie de lăcuste.

Armata aceasta imensă stătuse ascunsă în pădure, la est şi la vest de cetate, şi se prăvălea asupra trupelor egiptene exact în momentul în care acestea erau cel mai vulnerabile.

Numărul inamicilor îl ului pe Ramses. Când apăru şi Muwattalis, faraonul înţelese.

În jurul împăratului din Hatti, care stătea în picioare în carul său, se aflau prinţii din Siria, Mitanni, Alep, Ugarit, Karkemiş, Arzawa, precum şi căpeteniile mai multor mici principate pe care Hattuşil, din ordinul împăratului, le convinsese să li se alăture hitiţilor pentru a zdrobi armata egipteană.

O coaliţie... Muwattalis adunase, în cea mai largă coaliţie care existase vreodată, toate ţările barbare, până la malurile mării, oferindu-le cantităţi imense de aur şi de argint.

Patruzeci de mii de oameni şi trei mii cinci sute de care se năpusteau asupra forţelor egiptene prost aşezate şi paralizate de uimire.

Sute de infanterişti din divizia lui Ptah căzură loviţi de săgeţile duşmane, carele fură răsturnate şi blocară vadul.

Supraviețuitorii alergară spre pădurea Labwi pentru a se adăposti acolo, împiedicând orice intervenție a diviziei lui Seth. Această parte a armatei egiptene nu mai putea lupta, fiind în pericol să devină o pradă ușoară pentru arcașii coaliției.

Aproape toate carele diviziei lui Ptah erau distruse, cele ale diviziei lui Seth rămâneau parcă țintuite în loc. Pe câmp, situația devenea catastrofală. Împărțită în două, divizia lui Ra era în imposibilitate de a mai acționa și oamenii săi începeau să fugă. Barbarii îi masacrau pe egipteni, armele lor sfărâmau oasele și străpungeau trupurile, lăncile se înfigeau în coaste, pumnalele sfâșiau burțile oamenilor.

Prinții aliați îl aclamară pe Muwattalis.

Se dovedise că strategia împăratului funcționase perfect. Cine ar fi prevăzut că armata arogantă a lui Ramses va fi nimicită astfel, fără măcar să fi putut lupta? Supraviețuitorii o luau la fugă, ca niște iepuri speriați, și nu puteau scăpa cu viață decât dacă erau iuți de picior.

Nu mai rămânea decât ca egiptenii să primească și lovitura de grație.

Divizia lui Amon și tabăra faraonului, încă intacte, nu mai puteau rezista prea mult în fața hoardelor care se aruncau urlând asupra lor. Victoria lui Muwattalis părea totală în clipele acelea; prin moartea lui Ramses, Egiptul faraonilor avea să-și plece fruntea și să devină sclav al țării Hatti.

Spre deosebire de tatăl său, Ramses căzuse în capcana de la Kadesh și urma să plătească aceasta cu viața.

Un războinic cu părul vâlvoi împinse în lături doi prinți și ajunse în fața împăratului.

– Tată, ce se petrece? întrebă Uri-Teșub. De ce n-am fost anunțat asupra orei la care va începe atacul, eu, generalul comandant al armatei noastre?

– Ţie ţi-am încredinţat un rol precis: apărarea fortăreţei Kadesh, cu batalioanele noastre de rezervă.

– Dar fortăreaţa nu este în primejdie!

– Astea sunt ordinele mele, Uri-Teşub, şi uiţi un lucru esenţial: eu nu ţi-am încredinţat comanda armatei aliate.

– Dar cine...

– Cine altcineva decât fratele meu Hattuşil ar fi putut îndeplini o asemenea funcţie? El este acela care a dus lungi şi insistente negocieri pentru a-i convinge pe aliaţii noştri să accepte să facă un efort de război extraordinar, aşa că lui îi revenea onoarea de a comanda coaliţia.

Uri-Teşub îi aruncă o privire înveninată lui Hattuşil şi duse mâna la mânerul sabiei.

– Stai la locul tău, fiul meu, porunci pe un ton aspru Muwattalis.

Călăreţii hitiţi răsturnară zidul de scuturi care apăra tabăra faraonului. Cei câţiva soldaţi egipteni care încercară să opună rezistenţă se prăbuşiră, cu corpurile străpunse de lănci. Un locotenent de la unităţile de care strigă din răsputeri, chemându-i pe fugari să reziste; săgeata unui arcaş hitit îi pătrunse în gură şi ofiţerul muri muşcând în van vergeaua care-i adusese moartea. Mai mult de două mii de care se grăbeau să atace înspre cortul regal.

– Stăpâne, îl imploră grăjdarul Menna, voi care apăraţi Egiptul în ziua luptei, voi care sunteţi prinţul vitejiei, uitaţi-vă acolo! Vom fi în curând singuri cu o mie de duşmani în jur! Să nu mai stăm aici... Să fugim!

Ramses îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Dacă frica şi laşitatea au pus stăpânire pe sufletul tău, pieri din faţa mea!

– Maiestate, vă implor! Ăsta nu-i curaj, e adevărată nebunie. Salvaţi-vă viaţa, ţara mai are nevoie de voi!

– Egiptul n-are nevoie de un învins. O să lupt cu ei, Menna.

Ramses își puse pe cap coroana albastră și îmbrăcă o platoșă scurtă, cu un pieptar din mici plăci de metal. La încheieturile mâinilor, brățări de aur care se prindeau cu cârlige reprezentând rațe din lapislazuli, cu coada de aur.

Perfect liniștit, ca și cum ziua se anunța a fi una obișnuită, monarhul acoperi cei doi cai cu niște cuverturi din bumbac roșu, albastru și verde. Capul lui „Victorie la Theba", armăsarul, și cel al „Zeiței Mut este mulțumită", iapa, erau împodobite cu un panaș minunat din pene roșii cu vârfurile albastre.

Ramses urcă în carul său din lemn placat cu aur, lung de trei metri, al cărui cheson se rezema pe osie și pe oiște. Piesele componente fuseseră curbate la flacără, acoperite cu table din aur și unite între ele prin cepuri. Piesele expuse frecării erau căptușite cu piele. Pereții chesonului, deschis în partea din spate, erau construiți din scânduri acoperite cu plăci de aur, iar podeaua din curele late încrucișate.

Pe laturile carului erau sculptate siluete de asiatici și de nubieni îngenuncheați, cu o expresie supusă. Vis al unui regat pe cale de a se nărui, ultimă afirmare simbolică a puterii Egiptului, a dominației sale asupra Nordului și Sudului.

Carul era prevăzut cu două tolbe, una pentru săgeți, cealaltă pentru arcuri și săbii. Cu aceste arme ușoare, faraonul se pregătea să înfrunte o întreagă armată.

Ramses își înfășură hățurile în jurul mijlocului, ca să aibă mâinile libere; cei doi cai erau inteligenți și curajoși, așa că o porniră întins către vălmășagul bătăliei. Un răget grav îl îmbărbătă pe rege; leul său, Voinicul, îi rămânea credincios și avea să lupte alături de el până la moarte.

Un leu și o pereche de cai: aceștia erau cei trei ultimi aliați ai regelui Egiptului. Carele și infanteriștii diviziei lui Amon se risipeau în fața dușmanului.

„Dacă tu comiţi o greşeală, spusese Seti, nu acuza pe nimeni altul decât pe tine însuţi şi îndreaptă ce ai greşit. Bate-te ca un taur, ca un leu şi ca un şoim, fii necruţător ca vijelia. Dacă nu, vei fi învins."

Cu un zgomot asurzitor, ridicând un nor de praf, carele aliaţilor porniră la atacul dâmbului pe care se afla faraonul Egiptului, stând în picioare în carul său.

Un adânc sentiment al nedreptăţii cuprinsese sufletul lui Ramses. De ce soarta se întorcea împotriva lui, de ce Egiptul trebuia să piară sub loviturile barbarilor?

Pe câmp, nimic nu mai rămăsese din divizia lui Ra, ai cărei ultimi supravieţuitori fugiseră spre sud. Soldaţii rămaşi din diviziile lui Ptah şi a lui Seth erau blocaţi pe malul de est al râului Orontes. Cât despre divizia lui Amon, care cuprindea, totuşi, în rândurile ei luptători de elită ai carelor, aceasta se comportase cu o laşitate jalnică. Încă de la prima şarjă a aliaţilor, ea se lăsase nimicită. Nu mai era acolo nici un ofiţer superior, nici un soldat purtător de scut, nici un arcaş gata de luptă. Orice grad purtau, soldaţii nu avuseseră alt gând decât să-şi salveze pielea, uitând chiar şi de Egipt. Menna, grăjdarul regelui, era în genunchi, cu capul în palme, ca să nu-i vadă pe duşmanii gata să se repeadă asupra lui.

Cinci ani de domnie, cinci ani în care Ramses încercase să rămână credincios spiritului lui Seti şi să continue construirea unei ţări bogate şi fericite, cinci care se încheiau printr-un dezastru, preludiu al invadării celor Două Ţări şi al înrobirii populaţiei. Nefertari şi Tuya nu puteau opune decât o scurtă rezistenţă valului de tâlhari care s-ar fi revărsat în Deltă, apoi ar fi pustiit valea Nilului.

Ca şi cum ar fi înţeles gândurile stăpânului lor, caii plânseră.

Atunci, Ramses se revoltă.

Ridicându-şi privirile către soare, el i se adresă lui Amon, zeul ascuns în lumină, cel pe care nimeni nu-l cunoscuse vreodată sub adevărata sa înfăţişare.

– Te chem, părintele meu, Amon! Un tată poate să-şi uite fiul, singur, în mijlocul unui puhoi de duşmani? Ce s-a întâmplat de te porţi astfel, ţi-am nesocotit vreodată poruncile? Toate ţările străine s-au aliat împotriva mea; soldaţii mei, deşi destul de numeroşi, au luat-o la fugă şi iată-mă singur, fără nici un ajutor. Dar cine sunt aceşti barbari, dacă nu nişte fiinţe crude care nu se supun Regulii lui Maat? Pentru tine, părintele meu, am clădit temple, către tine am înălţat rugi în fiecare zi. Tu ai avut parte de esenţele celor mai înmiresmate flori, am clădit pentru tine coloane înalte, am înălţat flamuri pe stâlpi ca să anunţ prezenţa ta în sanctuare, am pus să fie extrase din carierele de la Elephantine obeliscuri care să fie simbol al gloriei tale. Eu te chem acum, tatăl meu, Amon, pentru că sunt singur, singur de tot. Am acţionat în numele tău cu un suflet plin de iubire; în clipa aceasta de restrişte, fă ceva pentru cel care se luptă aici. Amon va însemna mai mult pentru mine decât milioane de soldaţi şi sute de mii de care. Vitejia unei armate este o nimica toată, Amon este mai puternic decât o armată.

Palisada care apăra intrarea în centrul taberei se nărui, lăsând cale liberă atacului carelor. În mai puţin de un minut, Ramses n-ar mai fi fost în viaţă.

– Tată, strigă Faraonul, de ce m-ai părăsit?

54

Muwattalis, Hattuşil şi prinţii aliaţi admirară cu toţii atitudinea faraonului.

– Va muri ca un luptător, spuse împăratul. Un suveran atât de viteaz ar fi meritat să fie hitit. Victoria noastră este în primul rând a ta, Hattuşil.

– Cei doi beduini şi-au jucat rolul la perfecţie. Minciunile lor l-au convins pe Ramses că trupele noastre se aflau departe de Kadesh.

– Uri-Teşub n-a avut dreptate să se opună planului tău şi să dea bătălia în faţa cetăţii. O să ţin seama de greşeala lui.

– Important n-a fost să vedem triumfând coaliţia noastră? Cucerirea Egiptului ne va oferi prosperitate timp de mai multe secole.

– Asistăm la sfârşitul lui Ramses, trădat de propriile sale trupe.

Soarele îşi dublă brusc strălucirea, orbindu-i pe hitiţi şi pe aliaţii lor. Pe cerul senin, bubui tunetul.

Fiecare dintre cei de faţă se crezu victima unei halucinaţii... O voce infinită, pe măsura cosmosului, nu venea cumva din seninul bolţii cereşti? O voce al cărei mesaj nu-l putea înţelege decât numai Ramses: „Sunt tatăl tău, Amon, mâna mea se află în mâna ta; sunt tatăl tău, eu, stăpânul victoriei."

O rază de lumină îl învălui pe faraon, făcând ca trupul său să strălucească asemenea aurului iluminat de soare. Ramses, fiul lui Ra, căpătă puterea astrului zilei și se îndreptă către atacatori care fură cuprinși de uimire.

Nu mai era o căpetenie învinsă și singură care lupta pentru ultima oară, ci un rege cu o forță fără seamăn și cu un braț neobosit, o flacără pustiitoare, o stea scânteietoare, o vijelie distrugătoare, un taur sălbatic cu coarne ascuțite, un șoim care sfâșia în gheare pe oricine ar fi îndrăznit să i se opună. Ramses trăgea săgeată după săgeată, ucigându-i pe luptătorii din carele hitite. Scăpați din mână, caii se înălțau pe două picioare, căzând apoi unii peste alții; carele se răsturnară, formând o grămadă informă.

Voinicul, leul nubian, făcu un adevărat măcel. Aruncându-se în luptă cu cele trei sute de kilograme ale sale, el își sfârtecă toți adversarii cu lovituri de gheare și-și înfipse în beregățile și țestele lor colții lungi de zece centimetri. Coama sa mândră strălucea, labele sale loveau nu numai cu forță, ci și cu precizie.

Ramses și Voinicul opriră elanul inamicilor și pătrunseră în rândurile dușmane. Căpetenia infanteriștilor hitiți întinse lancea, dar nu avu timp să-și ducă gestul până la capăt: săgeata Faronului i se înfipse în ochiul stâng. În aceeași clipă, fălcile leului se închiseră peste fața îngrozită a șefului unității de care ale împăratului.

În pofida numărului lor, aliații bătură în retragere și coborâră colina, alergând către câmpie.

Muwattalis păli.

– Acesta nu este un om, exclamă el, ci zeul Seth în persoană, o singură ființă care posedă o asemenea putere încât să învingă mii de războinici! Uitați-vă acolo, când cineva vrea să-l atace, mâna devine moale, corpul amorțește, nu mai știe să mânuiască lancea sau arcul.

Hattuşil însuşi, cu un sânge rece netulburat de obicei, era cuprins de uimire. Ar fi putut jura că trupul lui Ramses scotea o pară de foc care pârjolea pe oricine ar fi încercat să-l atingă.

Un războinic hitit uriaş reuşi să se agaţe de marginea carului şi încercă să-l lovească pe faraon cu o sabie scurtă; dar cămaşa sa de zale păru să se transforme în cenuşă, aşa încât barbarul muri urlând, cu carnea pârjolită. Atât Ramses, cât şi leul continuau să lupte cu aceeaşi înverşunare; faraonul simţea că Mâna lui Amon o conducea pe a sa, că zeul victoriilor se afla chiar în spatele său şi-i dădea mai multă putere decât o armată întreagă. Semănând cu un adevărat uragan, regele Egiptului îşi dobora adversarii ca pe nişte păpuşi de paie.

– Trebuie să-l opriţi să mai continue! urlă Hattuşil.

– Panica a pus stăpânire pe oamenii noştri, îi răspunse prinţul din Alep.

– Ţine-i din nou în mână, porunci Muwattalis.

– Ramses este ca un adevărat zeu...

– Nu-i decât un om, chiar dacă este atât de curajos că pare supraom. Fă ceva, prinţe, dă din nou încredere soldaţilor noştri, şi lupta asta se va termina.

Nu prea convins, prinţul din Alep dădu pinteni calului şi coborî de pe colina pe care se afla statul-major al coaliţiei. Era hotărât să pună capăt acestei lupte nemaivăzute, dusă de Ramses şi de leul său.

Hattuşil privi ţintă spre colinele dinspre apus. Ceea ce i se păru că vede îl înmărmuri.

– Maiestate, acolo, s-ar părea că... Iată, carele egiptene se apropie în goana mare!

– De unde au apărut?

– Au mers pe drumul de pe malul mării.

– Cum de au trecut pe acolo?

– Uri-Teşub a refuzat să blocheze trecerea aceea; spunea că nici un egiptean n-ar fi îndrăznit să se aventureze pe acolo.

Armata de rezervă străbătu în cea mai mare viteză spaţiul liber şi, fără a întâmpina nici o împotrivire, se desfăşură pe toată lăţimea câmpiei, pătrunzând prin breşa deschisă de Ramses.

– Nu fugiţi! urlă prinţul din Alep. Omorâţi-l pe Ramses!

Câţiva soldaţi încercară să-i execute ordinul; îndată ce se întoarseră cu faţa către suveran, ghearele leului le brăzdară feţele şi piepturile.

Când prinţul din Alep văzu năpustindu-se asupra lui carul de aur al lui Ramses, căscă nişte ochi îngroziţi şi o rupse şi el la fugă asemenea celorlalţi. Calul său călcă în picioare o sumedenie de aliaţi hitiţi, încercând să scape de faraon. Cuprins de panică, prinţul lăsă frâul slobod; animalul îşi făcu vânt şi se aruncă în apele râului Orontes, unde o mulţime de care se împotmoliseră, îngrămădindu-se unele peste altele, înainte de a dispărea sub apă sau a fi târâte la vale de curent. Soldaţii se zbăteau în noroi, unii se înecau, alţii încercau să înoate până la mal; toţi ceilalţi care mai erau pe mal încercau să se arunce în râu decât să înfrunte îngrozitoarea divinitate care semăna cu focul ceresc.

Armata de rezervă desăvârşi ceea ce făcuse până atunci Ramses, nimicind un mare număr de aliaţi şi obligându-i pe fugari să caute scăpare în apele râului. Un locotenent de la unitatea de care îl ridică de picioare pe prinţul din Alep, făcându-l să scuipe apa pe care o înghiţise.

Carul lui Ramses se apropia de micul deal pe care se afla statul-major inamic.

– Să ne retragem, îl sfătui Hattuşil pe împărat.

– Mai avem şi forţele de pe malul celălalt.

– N-o să fie de ajuns... Ramses poate acum să elibereze vadul şi să lase drum liber diviziilor lui Ptah şi a lui Seth.

Cu dosul palmei, împăratul își șterse sudoarea de pe frunte.

– Ce se întâmplă, Hattușil... Un singur om este în stare să pună la pământ o armată întreagă?

– Da, dacă omul acesta este Faraonul, dacă este Ramses...

– Unitatea care stăpânește mulțimea... Ăsta nu-i decât un mit, dar aici suntem pe un câmp de bătălie!

– Suntem înfrânți, Maiestate, trebuie să ne retragem.

– Un hitit nu se retrage.

– Ne gândim să vă apărăm viața și să continuăm lupta într-un alt fel.

– Ce propui?

– Să ne retragem în interiorul cetății.

– Acolo vom fi prinși ca într-o cursă!

– Nu avem de ales, aprecie Hattușil. Dacă fugim spre nord, Ramses și trupele sale vor veni după noi.

– Să sperăm că zidurile fortăreței sunt, într-adevăr, de necucerit.

– Asta nu este o fortăreață ca altele, Maiestate; însuși Sethi a renunțat să o ia în stăpânire.

– Nu va fi cazul și cu fiul lui!

– Să ne grăbim, Maiestate!

Fără tragere de inimă, Muwattalis ridică brațul drept și-l ținu așa preț de câteva secunde care părură nesfârșite, ordonând astfel retragerea.

Mușcându-și buzele până la sânge, Uri-Teșub asistă neputincios la acest dezastru. Batalionul care bloca accesul la primul vad, pe malul apusean al râului Orontes, se retrase până la al doilea. Cei rămași în viață din divizia lui Ptah nu îndrăzniră să-i urmărească, de teamă să nu cadă într-o nouă capcană; generalul preferă să aibă spatele asigurat trimițând un curier la divizia lui Seth pentru a-l anunța pe colegul său că drumul era liber și că putea traversa pădurea Labwi.

Prinţul din Alep, venindu-şi în fire, scăpă din mâinile ofiţerului care-l salvase, trecu râul înot şi-i ajunse din urmă pe aliaţi, care se îndreptau către Kadesh. Arcaşii din forţele de rezervă doborâră sute de fugari.

Egiptenii păşeau de-a dreptul peste cadavre şi le tăiau câte o mână fiecăruia pentru ca, la sfârşit, să facă un bilanţ macabru al cărui rezultat urma să fie menţionat în arhivele oficiale.

Nimeni nu cuteza să se apropie de faraon; Voinicul se aşezase ca un sfinx în faţa cailor. Mânjit tot de sânge, Ramses coborî din carul său aurit, îşi mângâie îndelung leul şi pe cei doi cai, fără să arunce nici o privire înspre soldaţii care încremeniseră fiecare pe locul său, aşteptând reacţia monarhului.

Menna fu primul care veni înspre rege. Grăjdarul tremura ca varga şi punea cu mare greutate câte un picior în faţa celuilalt.

Mai sus de cel de-al doilea vad, armata hitită şi aliaţii care mai rămăseseră în viaţă se îndreptau în grabă către poarta cea mare a fortăreţei Kadesh; egiptenii nu mai aveau timp să intervină pentru a-i împiedica pe Muwattalis şi pe ai săi să se pună la adăpost.

– Maiestate, spuse Menna cu o voce subţire, Maiestate... Suntem învingători.

Cu privirea aţintită asupra cetăţii din faţa sa, Ramses părea o statuie de granit.

– Marele şef hitit s-a dat bătut în faţa maiestăţii Voastre, continuă Menna, a luat-o la fugă; aţi ucis de unul singur mii de duşmani! Cine va putea preamări gloria voastră?

Ramses se întoarse către grăjdarul său.

Speriat, Menna se rupse din şale, temându-se să nu fie fulgerat de forţa care emana dinspre suveran.

– Tu eşti, Menna?

– Da, Maiestate, chiar eu sunt, grăjdarul vostru, credinciosul vostru servitor! Iertaţi-mă, iertaţi armata voastră; victoria aceasta n-ar trebui să facă uitate greşelile noastre?

– Un faraon nu iartă, credinciosul meu servitor; el domneşte şi face ceea ce trebuie.

55

Diviziile lui Amon şi a lui Ra fuseseră decimate, cea a lui Ptah era mult slăbită, cea a lui Seth avea efectivul întreg. Mii de egipteni muriseră, mult mai mulţi hitiţi şi aliaţi de-ai lor îşi pierduseră viaţa, dar realitatea era una singură: Ramses câştigase bătălia de la Kadesh.

Desigur, Muwattalis, Hattuşil, Uri-Teşub şi câţiva dintre aliaţii lor, printre care prinţul din Alep, rămăseseră în viaţă şi se baricadaseră în cetate; dar mitul invincibilităţii hitite îşi trăise traiul. Mulţi dintre prinţi, porniţi la luptă alături de împăratul din Hatti, pieriseră înecaţi sau străpunşi de săgeţi. Principatele, mari sau mici, aveau să ştie de-acum că scutul lui Muwattalis nu mai era suficient ca să-i apere de mânia lui Ramses.

Faraonul îi adunase în cortul său pe toţi ofiţerii care mai trăiau, printre ei aflându-se şi generalii diviziilor lui Ptah şi a lui Seth.

În pofida bucuriei de după victorie, nimeni nu zâmbea. Aşezat pe tronul său din lemn aurit, Ramses avea figura unui şoim înfuriat. Parcă era gata să se arunce dintr-o clipă în alta asupra prăzii.

– Toţi cei de aici, declară el, aveaţi răspunderea de a comanda un grup de soldaţi. Aţi avut tot felul de avantaje

de pe urma gradului vostru. Toţi, dar toţi, v-aţi purtat ca nişte laşi! Bine hrăniţi, cu locuinţe bune, scutiţi de impozite, respectaţi şi invidiaţi, voi, comandanţii armatei mele, aţi luat-o la fugă în momentul în care trebuia să luptaţi, cuprinşi cu toţii de aceeaşi laşitate.

Generalul diviziei lui Seth făcu un pas înainte.

– Maiestate...

– Vrei să spui că nu-i aşa?

Generalul se retrase la locul său.

– Nu mai pot avea încredere în voi. Mâine, o să fugiţi din nou şi o să fugiţi care încotro ca nişte vrăbii la apropierea pericolului. De aceea, vă destitui din posturile voastre. Fiţi fericiţi că mai puteţi rămâne în armată ca soldaţi, că vă mai puteţi servi ţara, că veţi lua o soldă şi că veţi putea fi lăsaţi la vatră cu o pensie militară.

Nimeni nu protestă. Cei mai mulţi dintre ei se temeau de o pedeapsă mult mai aspră.

În aceeaşi zi, regele numi noi ofiţeri, aleşi dintre oamenii armatei de ajutor.

Încă de a doua zi de după victoria sa, Ramses porni primul asalt asupra fortăreţei Kadesh. În vârful turnurilor fluturau flamuri hitite.

Tirul arcaşilor egipteni nu dădu rezultate prea bune; săgeţile se loviră de crenelurile în spatele cărora se adăposteau asediaţii. Spre deosebire de celelalte fortăreţe siriene, săgeţile nu băteau până în vârful turnurilor de la Kadesh.

Dornici să-şi dovedească vitejia, infanteriştii se căţărară pe pintenul stâncos deasupra căruia era construită fortificaţia şi rezemară de ziduri scările de lemn; dar arcaşii hitiţi îi decimară şi cei rămaşi în viaţă fură nevoiţi să renunţe. Trei alte încercări însemnară tot atâtea eşecuri.

A doua și a treia zi, câțiva dintre cei mai îndrăzneți reușiră să ajungă până la jumătatea zidului, dar bolovanii aruncați de sus îi uciseră.

Kadesh părea imposibil de cucerit.

Posomorât la față, Ramses reuni în cortul său noul consiliu de război ai cărui membri ardeau de nerăbdare să se remarce în ochii regelui. Sătul de vorbăria lor, îi dăduse afară pe toți și nu-l păstrase lângă el decât pe Setau.

– Lotus și cu mine salvăm zeci de vieți, afirmă el, cu condiția să nu murim noi înșine de oboseală. În ritmul în care lucrăm, în curând n-o să mai avem medicamente.

– Nu te ascunde în spatele vorbelor.

– Să ne întoarcem în Egipt, Ramses.

– Și să dăm uitării fortăreața de la Kadesh?

– Am obținut victoria.

– Cât timp Kadesh nu va aparține egiptenilor, amenințarea hitită va rămâne în picioare.

– Cucerirea ei ar cere prea multe eforturi și prea mulți morți; să ne întoarcem în Egipt ca să-i putem îngriji acolo pe răniți și să ne refacem forțele.

– Fortăreața asta trebuie să cadă, asemenea celorlalte.

– Și dacă te înverșunezi fără rost?

– Natura care ne înconjoară este foarte bogată în vegetație; Lotus și cu tine veți putea găsi aici substanțele necesare pentru a prepara leacurile.

– Și dacă Acha ar fi închis în această fortăreață?

– Ar fi un motiv în plus ca să punem stăpânire pe ea și să-l eliberăm.

Grăjdarul Menna intră în grabă și făcu o plecăciune.

– Maiestate, Maiestate! De pe ziduri a fost aruncată o lance... Legat de coada ei era un mesaj!

– Dă-l încoace.

Ramses citi textul.

Către Ramses, faraonul Egiptului, din partea fratelui său Muwattalis, împăratul din Hatti.

Înainte de a continua să ne mai înfruntăm, n-ar fi mai bine să ne întâlnim și să ducem tratative? Pentru asta, ar putea fi înălțat un cort pe câmp, la jumătatea distanței dintre armata ta și fortăreață.

Eu voi veni singur, fratele meu va fi și el singur, mâine, când soarele va fi la amiază.

Sub cort fuseseră instalate două tronuri, față în față. Între ele, o măsuță joasă pe care fuseseră puse două cupe și un ulcior mic cu apă proaspătă.

Cei doi suverani se așezară în același timp, fără să-și ia ochii unul de la altul. Deși era foarte cald, Muwattalis era îmbrăcat cu o mantie lungă, de lână roșu cu negru.

– Mă bucur să-l întâlnesc pe fratele meu, faraonul Egiptului, a cărui glorie nu încetează să crească.

– Faima împăratului din Hatti răspândește groază în multe țări.

– Din punctul acesta de vedere, fratele meu Ramses nu are motiv să mă invidieze. Eu am format o coaliție invincibilă, tu ai învins-o. Ce forță divină ți-a venit în ajutor?

– Cea a tatălui meu, Amon, al cărui braț l-a înlocuit pe al meu.

– Nu-mi vine să cred că o asemenea forță ar putea aparține unui om, fie el chiar și un Faraon.

– Tu n-ai ezitat să te folosești de minciună și de șiretenie.

– Niște arme de luptă la fel ca altele! Ele te-ar fi învins, dacă o forță supranaturală nu ți-ar fi sărit în ajutor. Sufletul părintelui tău, Seti, a fost acela care a alimentat curajul tău nebunesc, el te-a făcut să uiți de teamă și de posibilitatea de a fi învins.

– Ești pregătit să te predai, frate Muwattalis?

– Este un obicei al fratelui meu, Ramses, de a proceda atât de brutal?

– Au murit mii de oameni din cauza politicii expansioniste duse de Hatti; a trecut, aşadar, vremea unor discuţii zadarnice. Eşti pregătit să te predai?

– Fratele meu ştie cine sunt eu?

– Împăratul din Hatti, prins în cursă în fortăreaţa Kadesh.

– Împreună cu mine se află fratele meu, Hattuşil, fiul meu, Uri-Teşub, vasalii şi aliaţii mei. Dacă ne-am preda, ar însemna să decapităm imperiul.

– Un învins trebuie să suporte consecinţele înfrângerii sale.

– Tu ai câştigat victoria în bătălia de la Kadesh, este adevărat, dar fortăreaţa rămâne neatinsă.

– Mai devreme sau mai târziu, o să cadă.

– Primele tale atacuri n-au dat nici un rezultat; continuând tot aşa, vei pierde mulţi oameni, fără ca să zgârii măcar zidurile de la Kadesh.

– Tocmai de aceea m-am hotărât să adopt o altă strategie.

– Din moment ce suntem fraţi, mi-o poţi dezvălui?

– Chiar n-ai ghicit-o? Se va baza pe răbdare. Voi sunteţi mulţi acolo, în interiorul cetăţii; noi o să aşteptăm până când hrana o să vi se termine. N-ar fi de preferat să vă predaţi imediat, ca să nu aveţi parte de suferinţe îndelungate?

– Fratele meu Ramses nu cunoaşte prea bine fortăreaţa asta. În depozitele sale uriaşe se află o mare cantitate de alimente care ne va permite să rezistăm asediului timp de mai multe luni. Ba chiar, vom avea condiţii mai bune decât armata egipteană.

– Bazaconii.

– Fii sigur că nu, frate, fii sigur că nu! Voi, egiptenii, sunteţi departe de bazele voastre de aprovizionare şi s-ar putea s-o duceţi din ce în ce mai greu. Ştie toată lumea că nu vă place deloc să vă aflaţi departe de ţara voastră şi că

Egiptului nu-i place câtuşi de puţin să fie prea mul timp departe de faraonul său. Va veni toamna, apoi iarna, cu frig şi cu boli. Vor mai apărea, de asemenea, dezamăgirea, plictiseala sau lenea. Fii sigur de asta, frate Ramses: noi o vom duce mai bine decât voi. Şi să nu contezi pe lipsa apei: rezervoarele de apă din Kadesh sunt pline ochi şi mai beneficiem şi de un puţ adânc săpat în mijlocul cetăţii.

Ramses sorbi o înghiţitură de apă, nu pentru că îi era sete, dar pentru a întrerupe discuţia şi a avea timp să reflecteze la cele auzite. Argumentele lui Muwattalis nu erau departe de adevăr.

– Fratele meu doreşte să-şi potolească setea?

– Nu, suport destul de bine căldura.

– Te temi, cumva, de otravă, atât de des folosită la curtea din Hatti?

– Obiceiul ăsta s-a pierdut; dar prefer ca paharnicul meu să guste din tot ceea ce urmează să mănânc. Fratele meu Ramses trebuie să ştie că unul dintre prietenii săi din copilărie, tânărul şi strălucitorul diplomat Acha, a fost arestat pe când îndeplinea o misiune de spionaj, deghizat în negustor. Dacă aş fi aplicat legile noastre, acum ar fi fost mort; dar presupun că tu ai fi fericit să poţi salva viaţa unei persoane care-ţi este dragă.

– Te înşeli, Muwattalis; în fiinţa mea, regele este mai presus de om.

– Acha nu este numai prietenul tău, ci adevăratul şef al diplomaţiei egiptene şi cel mai bun cunoscător al Asiei. Dacă omul rămâne insensibil, monarhul nu va sacrifica una dintre cele mai importante piese ale jocului său.

– Ce propui?

– Pacea, chiar şi vremelnică, nu este mai bună decât o luptă dezastruoasă?

– Pacea... Imposibil!

– Gândeşte-te, frate Ramses: eu n-am angajat toată armata hitită în bătălia aceasta. Forţe de rezervă nu vor întârzia să-mi vină în ajutor şi tu vei avea de dat alte lupte, menţinând în tot acest timp asediul fortăreţei. Asemenea eforturi depăşesc posibilităţile tale în oameni şi în armament, iar victoria ta de acum s-ar transforma într-un dezastru.

– Tu ai pierdut bătălia de la Kadesh, Muwattalis, şi tot tu îndrăzneşti să ceri pace!

– Sunt gata să-mi recunosc înfrângerea şi voi semna un document oficial în acest sens. Când vei fi în posesia lui, tu vei ridica asediul şi graniţa imperiului meu va fi definitiv fixată la Kadesh. Armata mea nu va încerca niciodată să cucerească Egiptul.

56

Uşa celulei lui Acha se deschise.

În pofida faptului că nu-şi pierdea niciodată cumpătul, tânărul diplomat tresări; figurile împietrite ale celor doi paznici nu prevesteau nimic bun. Din momentul încarcerării sale, Acha se aştepta în fiecare zi să fie executat. Hitiţii nu manifestau nici o indulgenţă în privinţa spionilor.

Securea, pumnalul sau un salt forţat de la înălţimea unei faleze? Egipteanul îşi dorea ca execuţia să fie violentă şi rapidă, pentru a fi scutit de o punere în scenă plină de cruzime.

Fu introdus într-o sală rece şi austeră, împodobită cu scuturi şi cu lănci. Ca întotdeauna, în Hatti, războiul îşi făcea simţită prezenţa.

– Cum te simţi? întrebă preoteasa Putuhepa.

– Îmi lipseşte mişcarea şi mâncarea voastră nu este pe gustul meu, dar încă mai sunt în viaţă. Nu este asta o minune?

– Într-un anumit fel, da.

– Am senzaţia că provizia mea de noroc se cam termină... Cu toate acestea, prezenţa voastră mă mai linişteşte: o femeie ar putea fi atât de nemiloasă?

– Nu te baza pe slăbiciunea unei hitite.

– Şarmul meu n-ar putea face nimic?

Pe chipul preotesei apăru o expresie de furie.

– Îţi dai seama în ce situaţie eşti?

– Un diplomat egiptean ştie să moară cu zâmbetul pe buze, chiar dacă tremură din toate încheieturile.

Acha îşi închipui cât de furios putea fi Ramses care îi va reproşa, chiar şi pe lumea cealaltă, că nu reuşise să scape din Hatti pentru a-l pune la curent cu uriaşa coaliţie pusă la cale de împărat. Oare ţăranca aceea reuşise să transmită scurtul său mesaj de numai trei cuvinte? Nu credea că reuşise, dar, dacă era cazul, faraonul avea destulă intuiţie pentru a înţelege sensul acelor cuvinte. Fără informaţii, armata egipteană ar fi fost nimicită la Kadesh şi Şenar ar fi urcat pe tronul Egiptului. Cântărind bine, era de preferat să moară decât să suporte tirania unui astfel de despot.

– Nu l-ai trădat pe Ramses, spuse Putuhepa, şi nu ai fost niciodată la ordinele lui Şenar.

– Vă las să apreciaţi singură.

– Bătălia de la Kadesh a avut loc, îi destăinui ea. Ramses a învins trupele coaliţiei.

Acha parcă era beat de fericire.

– Vă bateţi joc de mine...

– N-am nici un chef de glume.

– A învins trupele aliate... repetă Acha, uluit.

– Împăratul nostru este viu şi în libertate, adăugă Putuhepa, iar fortăreaţa Kadesh este neatinsă.

Chipul diplomatului se înnegură.

– Ce soartă îmi pregătiţi?

– Mi-ar fi făcut mare plăcere să pun să te ardă pe rug ca spion, dar ai devenit unul dintre obiectele de negociere.

Armata egipteană îşi instalase tabăra în faţa fortăreţei ale cărei ziduri rămâneau cenuşii, cu tot soarele fierbinte de la începutul lui iunie. După întâlnirea dintre Ramses şi Muwattalis, soldaţii Faraonului nu mai lansaseră nici un nou

asalt asupra zidurilor cetăţii Kadesh. De la înălţimea meterezelor, Uri-Teşub şi arcaşii hitiţi îşi supravegheau adversarii care avea cele mai paşnice ocupaţii. Oamenii îngrijeau caii, catârii şi boii, jucau diferite jocuri de societate, luau parte la întreceri de lupte cu mâinile goale şi toată lumea se bucura de o mare varietate de mâncăruri pe care bucătarii trupei le preparau certându-se între ei.

Ofiţerilor săi superiori, Ramses nu le dăduse decât un singur ordin: să aibă grijă ca disciplina să fie respectată. Nimeni nu fusese informat în vreun fel despre pactul încheiat cu Muwattalis.

Noul general al diviziei lui Seth îşi luă inima în dinţi şi-l întrebă pe monarh.

– Maiestate, suntem puţin cam descumpăniţi.

– Faptul că aţi repurtat o mare victorie nu vă face să vă simţiţi minunat?

– Noi suntem cu toţii conştienţi că numai voi, singur, sunteţi învingătorul de la Kadesh, Maiestate, dar de ce nu atacăm fortăreaţa asta?

– Pentru că nu avem nici o şansă dacă încercăm să punem stăpânire pe ea. Ar trebui să sacrificăm cel puţin jumătate din trupele noastre, fără a fi siguri că vom izbuti.

– Cât timp va mai trebui să rămânem pe loc, privind mereu la blestemata asta de cetate?

– Am făcut o înţelegere cu Muwattalis.

– Vreţi să spuneţi... pacea?

– Au fost puse nişte condiţii; dacă ele nu sunt îndeplinite, noi vom relua ostilităţile.

– Ce răgaz aţi fixat, Maiestate?

– Răgazul expiră la sfârşitul acestei săptămâni; voi afla atunci ce valoare poate avea cuvântul unui împărat hitit.

În depărtare, pe drumul care venea dinspre nord, se zărea un nor de praf. Mai multe care hitite se apropiau de Kadesh,

multe dintre ele venind înspre tabăra egipteană și formând, poate, avangarda unei armate de rezervă, sosită în grabă pentru a-l elibera pe Muwattalis și pe ai săi.

Ramses calmă agitația care pusese stăpânire pe tabăra egipteană. Urcându-se în carul său tras de „Victorie în Theba" și „Zeița Mut este mulțumită", regele, însoțit de leul său, ieși în întâmpinarea batalionului hitit.

Arcașii hitiți nu lăsară hățurile din mâini. Renumele lui Ramses și al Voinicului se răspândiseră deja în toată țara Hatti.

Un bărbat coborî dintr-un car și înaintă către faraon.

Elegant, cu mersul sprinten, chipul rasat și purtând o mustață subțire și bine îngrijită, Acha uită de protocol și alergă spre Ramses.

Regele și prietenul său se îmbrățișară călduros.

– Ți-a folosit mesajul meu, Maiestate?

– Da și nu. N-am știut să țin seamă întru totul de avertismentul tău, dar magia destinului a fost favorabilă Egiptului: Și, datorită ție, am intervenit rapid. Amon este cel care a obținut victoria.

– N-am crezut că o să mai apuc vreodată să revăd Egiptul; închisorile hitite sunt îngrozitoare. Am încercat din răsputeri să-i conving pe dușmanii noștri că eram un complice de-al lui Șenar, ceea ce mi-a salvat viața; după aceea, evenimentele s-au precipitat. Să fi murit acolo ar fi fost o lipsă de gust de neiertat.

– Va trebui să ne hotărâm dacă încheiem un armistițiu sau continuăm ostilitățile; părerea ta mi-ar folosi foarte mult.

Ajunși în cortul regal, Ramses îi arătă lui Acha documentul pe care i-l trimisese împăratul hitit.

Eu, Muwattalis, sunt slujitorul tău, Ramses, și te recunosc drept Fiu al luminii, izvorât din ea, cu adevărat născut din

ea. Țara mea este slujnica ta, ea este la picioarele tale. Dar nu abuza de puterea ta!

Autoritatea ta este neînduplecată, tu ai dovedit-o repurtând o mare victorie. Dar de ce să continui să extermini poporul slujitorului tău, de ce ura să-ți fie îndemn?

Întrucât ești victorios, fii de acord că pacea este mai bună decât războiul și dă-le hitiților posibilitatea să trăiască.

– Stil diplomatic iscusit, aprecie Acha.

– Mesajul ți se pare suficient de potrivit pentru toate țările din regiune?

– O adevărată capodoperă! Ca un suveran hitit să fie învins într-o luptă este ceva nou, ca el să-și recunoască înfrângerea este un nou miracol care se adaugă la isprăvile tale.

– N-am reușit să pun stăpânire pe Kadesh.

– Ce importanță poate avea fortăreața asta? Tu ai câștigat o bătălie decisivă. Muwattalis cel neînvins se consideră acum ca un vasal de-al tău, cel puțin în vorbe... Un asemenea acces de umilință forțată va fi foarte util și se va adăuga la prestigiul tău.

Muwattalis își respectase cuvântul compunând un text demn de a fi acceptat și eliberându-l pe Acha. Așa încât Ramses avea să dea ordin armatei sale să ridice tabăra și să pornească pe drumul de întoarcere spre Egipt.

Înainte de a părăsi locurile acelea în care atâția compatrioți ai săi își pierduseră viața, Ramses se întoarse către fortăreața din care ieșeau, liberi și nevătămați, Muwattalis, fratele și fiul său. Faraonul nu reușise să distrugă acest simbol al puterii hitite, dar ce mai rămânea din el după usturătoarea înfrângere a coaliției? Muwattalis, declarându-se slujitor al lui Ramses... Cine ar fi îndrăznit să-și imagineze un asemenea succes? Regele nu avea să uite niciodată că doar ajutorul

tatălui său ceresc, pe care-l chemase în ajutor, îi îngăduise să transforme un dezastru într-un triumf.

– N-a mai rămas nici urmă de egiptean pe câmpia de la Kadesh, spuse şeful cercetaşilor.

– Trimite iscoade către sud, est şi vest, îi ordonă Muwattalis fiului său, Uri-Teşub. Poate că Ramses a ţinut minte lecţia şi şi-a ascuns trupele în păduri ca să ne atace imediat ce vom ieşi din cetate.

– Cât timp o să mai continuăm să fugim?

– Trebuie să ne întoarcem la Hattuşaş, aprecie Hattuşil, să ne refacem forţele şi să schimbăm strategia.

– Nu mă adresez unui general învins, se enervă Uri-Teşub, ci împăratului hitiţilor.

– Calmează-te, fiul meu, interveni Muwattalis. Eu consider că generalul comandant al armatei coalizate nu a greşit. Noi toţi am subestimat puterea personală a lui Ramses.

– Dacă m-ai fi lăsat pe mine să comand, acum noi am fi fost învingători!

– Te înşeli. Armamentul egiptean este de calitate foarte bună, carele faraonului sunt mai bune ca ale noastre. Şocul frontal în câmpie, pe care îl plănuiai tu, s-ar fi întors împotriva noastră şi trupele noastre ar fi suferit pierderi foarte grele.

– Şi te mulţumeşti cu această înfrângere umilitoare...

– Păstrăm această fortăreaţă, Hatti nu este ocupat, războiul contra Egiptului va continua.

– Cum s-ar mai putea continua, după documentul ruşinos pe care l-ai semnat!

– Nu este vorba despre un tratat de pace, preciză Hattuşil, ci despre o simplă scrisoare de la un monarh la altul. Faptul că Ramses este mulţumit de ea demonstrează cât este de lipsit de experienţă.

– Muwattalis declară pur şi simplu că el se consideră ca un vasal al Faraonului!

Hattuşil zâmbi.

– Atunci când un vasal are la dispoziţie trupele necesare, nimic nu îl opreşte să se răscoale.

Uri-Teşub îl înfruntă din priviri pe Muwattalis.

– Nu-l asculta, tată, pe incapabilul ăsta şi dă-mi mie puteri militare depline! Fineţurile diplomatice şi viclenia nu vor duce la nimic. Eu, şi numai eu, sunt în stare să-l distrug pe Ramses.

– Hai să ne întoarcem la Hattuşaş, îi îndemnă împăciuitor împăratul; aerul munţilor noştri este potrivit pentru a reflecta la toate.

57

Dintr-o săritură sprintenă, Ramses se aruncă în bazinul în care se îmbăia Nefertari. Regele înotă pe sub apă și o cuprinse de talie pe soția sa. Prefăcându-se surprinsă, se lăsă trasă la fundul bazinului, după care urcară amândoi la suprafață, îmbrățișați. Străjer, câinele galben-auriu, alerga lătrând în jurul bazinului, în timp ce Voinic dormea la umbra unui sicomor, cu gâtul împodobit de un colier subțire de aur pe care-l primise ca premiu pentru vitejia sa.

Ramses nu o putea contempla pe Nefertari fără a se simți fermecat de frumusețea sa. Dincolo de atracția simțurilor și de contopirea corpurilor, o legătură misterioasă îi unea, mai puternică decât timpul sau moartea. Soarele blând de toamnă scălda fețele lor într-o limpezime binefăcătoare, în timp ce ei alunecau în apa albastru-verzuie a bazinului. Când ieșiră, Străjer încetă să mai latre și veni să le lingă picioarele. Câinele regelui nu putea suferi apa și nu înțelegea care este motivul pentru care stăpânul său avea această plăcere de a se uda astfel. Copleșit cu mângâieri de perechea regală, Străjer se cuibări între labele din față ale uriașului leu și se bucură de o odihnă meritată.

Nefertari era atât de ispititoare încât mâinile lui Ramses deveniră fierbinți; ele parcurseră corpul tinerei femei, întins pe marginea bazinului, cu nerăbdarea unui explorator care

pătrunde într-o țară necunoscută. Mai întâi pasivă, fericită să se lase cucerită, ea răspunse chemării iubitului ei soț.

Peste tot în țară, Ramses devenise Ramses cel mare. La întoarcerea sa în Pi-Ramses, o mulțime de oameni venise să-l aclame pe învingătorul din bătălia de la Kadesh, faraonul care reușise să provoace deruta hitiților și să-i respingă chiar pe teritoriul lor. Mai multe săptămâni de serbări, în sate ca și în orașe, oferiseră ocazia potrivită pentru a cinsti cum se cuvenea această victorie răsunătoare; spectrul unei invazii fiind risipit, Egiptul se lăsa în voia unei bucurii instinctive de a trăi, încununată de o revărsare excelentă a Nilului, ca promisiune a unor recolte îmbelșugate.

Al cincilea an de domnie a fiului lui Seti se încheia cu un adevărat triumf. Noua ierarhie militară îi era devotat, iar curtea, cufundată în admirație, se înclina în fața monarhului. Tinerețea lui Ramses era pe sfârșite; bărbatul de douăzeci și opt de ani care guverna cele Două Țări vădea măreția celor mai mari dintre suverani din trecut și-și marca deja epoca printr-o pecete de neșters.

Rezemându-se într-un toiag de trestie, Homer ieși în întâmpinarea lui Ramses.

– Am terminat, Maiestate.

– Vrei să te sprijini de brațul meu ca să facem câțiva pași, sau, mai bine, să ne așezăm sub lămâiul tău?

– Să mergem puțin. Am muncit mult cu capul și cu mâna în ultima vreme; simt nevoia să-mi dezmorțesc puțin picioarele.

– Munca aceasta nouă te-a făcut să întrerupi lucrul la *Iliada*.

– Sigur că da, însă voi mi-ați oferit un subiect minunat!

– Cum l-ai înfățișat?

– Respectând adevărul, Maiestate; nu am ascuns nici lașitatea armatei voastre, nici lupta voastră disperat, de unul

singur, nici chemarea în ajutor a tatălui vostru divin. Împrejurările acestei extraordinare victorii m-au făcut să mă înflăcărez, ca şi cum aş fi fost un tânăr poet la prima sa scriere! Versurile cântau deja pe buzele mele, scenele se înlănţuiau de la sine. Prietenul vostru, Ameni, m-a ajutat mult făcându-mă să evit câteva greşeli de gramatică; egipteana nu este o limbă uşoară, dar fiind mlădioasă şi precisă, este o adevărată fericire pentru un poet.

– Povestirea bătăliei de la Kadesh va fi gravată pe zidul exterior de sud al marii săli cu coloane din templul de la Karnak, îi explică Ramses, pe zidurile exterioare ale curţii templului de la Luxor şi pe faţada obeliscului său, pe zidurile exterioare ale templului de la Abydos şi în viitoarea curte din faţă a templului meu pentru veşnicie.

– În felul acesta, piatra veşniciei va păstra peste veacuri amintirea bătăliei de la Kadesh.

– Eu vreau să-l cinstesc în felul acesta pe zeul ascuns, Homer, şi victoria ordinii asupra învălmăşelii, capacitatea Regulii de a respinge haosul.

– Mă uluiţi, Maiestate, şi ţara voastră mă uimeşte câte puţin în fiecare zi; nu credeam că faimoasa voastră Regulă vă va ajuta să învingeţi un inamic hotărât să vă distrugă.

– Dacă dragostea lui Maat va înceta să-mi însufleţească gândurile, domnia mea n-ar întârzia să se încheie şi Egiptul şi-ar găsi un alt suveran.

În pofida cantităţilor enorme de mâncare pe care le înfuleca, Ameni nu se îngrăşa deloc. Tot subţiratic, palid şi cu un aspect bolnăvicios, secretarul particular al regelui nu mai ieşea din biroul său şi, cu o echipă de numai câţiva slujbaşi, rezolva un număr impresionant de dosare. Aflându-se într-un contact direct şi permanent cu primul-ministru şi cu miniştrii, Ameni avea cunoştinţă de tot ceea ce se petrecea

în țară și veghea ca fiecare înalt funcționar să se achite într-un mod ireproșabil de sarcinile care-i reveneau. Pentru prietenul din copilărie al lui Ramses, o administrație sănătoasă se putea rezuma la un principiu simplu: cu cât postul era mai înalt, cu atât răspunderile erau mai largi și tot în aceeași măsură pedeapsa trebuia să fie mai severă în caz de greșeli sau de incompetență. De la ministru la șef de serviciu, fiecare își asuma greșelile subalternilor săi și plătea pentru ele. Miniștrii demiși și funcționarii retrogradați simțiseră pe propria lor piele severitatea lui Ameni.

Atunci când suveranul se afla în Pi-Ramses, el se întâlnea cu eminența sa cenușie în fiecare zi. Când monarhul pleca la Theba sau la Memphis, Ameni întocmea rapoarte amănunțite pe care regele le citea cu mare atenție. El era acela care lămurea lucrurile și decidea.

Scribul tocmai încheia prezentarea pe care i-o făcuse regelui asupra planului său de consolidare a digurilor pentru anul următor, când Serramanna primi permisiunea de a intra în biroul cu etajerele ticsite de papirusuri triate cu cea mai mare grijă. Uriașul sard făcu o plecăciune în fața suveranului.

– Mai ești supărat pe mine? îl întrebă Ramses.

– Eu unul nu v-aș fi părăsit în învălmășeala aceea.

– Să veghezi asupra mamei și a soției mele era o misiune de cea mai mare importanță.

– Nu vă contrazic câtuși de puțin, dar mi-ar fi făcut mare plăcere să fiu alături de voi și să omor cât mai mulți hitiți. Înfumurarea indivizilor ălora mă scoate din sărite; când ai pretenția că reprezinți elita războinicilor, nu te ascunzi într-o fortăreață!

– Timpul nostru este prețios, interveni Ameni; care sunt rezultatele cercetărilor tale?

– Nimic, răspunse Serramanna.

– Nici o urmă?

– Am găsit căruţa şi cadavrele poliţiştilor egipteni, dar nu şi pe acela al lui Şenar. După cum spun nişte negustori care s-au refugiat într-o peşteră, furtuna de nisip a fost extrem de puternică şi a durat neobişnuit de mult. Am mers până la oaza de la Khargeh şi pot să vă asigur că oamenii mei şi cu mine am scotocit prin tot deşertul.

– Mergând orbeşte, gândi Ameni, Şenar putea să cadă în albia vreunui ued secat şi corpul i-a fost, probabil, acoperit sub o grămadă de nisip.

– Aşa cred toţi cei care au fost acolo, recunoscu Serramanna.

– Dar nu şi eu, spuse răspicat Ramses.

– Nu avea nici o şansă să iasă din infernul acela, Maiestate; părăsind drumul principal, s-a rătăcit şi nu s-a putut lupta prea multă vreme cu furtuna, cu nisipul şi cu setea.

– Ura lui este atât de înverşunată că i-a ţinut loc de mâncare şi de băutură. Şenar n-a murit.

Regele se reculese în faţa statuii lui Thot, aflată la intrarea în ministerul Afacerilor externe, după ce aşezase un buchet de crini şi de papirus pe altarul destinat ofrandelor. Înfăţişat printr-un babuin şezând şi purtând o semilună pe cap, zeul cunoaşterii avea privirea înălţată spre cer, dincolo de graniţele cunoaşterii omeneşti.

La trecerea lui Ramses prin dreptul lor, funcţionarii din minister se ridicară şi făcură cu toţii o plecăciune. Acha, noul ministru, deschise el însuşi uşa biroului; regele şi prietenul său, devenit un erou în ochii curţii, se îmbrăţişară. Faptul că suveranul venea în vizită la el era o strălucită dovadă a aprecierii de care se bucura Acha în noul său rol de şef al diplomaţiei egiptene.

Biroul său era foarte diferit de cel al lui Ameni. Buchete de trandafiri aduşi din Siria, compoziţii florale cu narcise şi

calendule, vase din alabastru cu forme alungite, așezate pe gheridoane, lămpi cu picior, cufere din lemn de acacia și tapiserii colorate formau un decor multicolor și rafinat, aducând mai mult cu apartamentele unei vile somptuoase decât cu un loc de muncă.

Cu privirile strălucind de inteligență, elegant, purtând o perucă simplă și parfumată, Acha semăna cu un oaspete la un banchet, ușuratic, monden și oarecum încrezut. Cine ar fi putut bănui că acest personaj din cea mai distinsă pătură a societății fusese capabil să se transforme într-un spion, deghizat în hainele soioase ale unui negustor oarecare, și să străbată drumurile pline de primejdii ale imperiului hitit? Nici o îngrămădeală de dosare nu tulbura atmosfera luxoasă de lucru a noului ministru care prefera să păstreze informațiile cele mai prețioase în memoria sa prodigioasă.

– Mă tem că aș putea fi nevoit să demisionez, Maiestate.

– Ce greșeală așa de gravă ai putut face?

– Ineficacitate. Serviciile mele nu și-au precupețit eforturile, dar Moise rămâne de negăsit. Este ceva foarte curios... De obicei, limbile oamenilor se mai dezleagă. După părerea mea, ar mai rămâne o singură explicație: s-a refugiat într-un loc foarte retras și nu s-a mai mișcat de acolo. Dacă și-a schimbat numele și s-a integrat într-o familie de beduini, va fi foarte greu de găsit, dacă nu chiar imposibil.

– Continuă cercetările. Și despre rețeaua de spionaj hitită de pe teritoriul nostru ce ai mai aflat?

– Corpul tinerei femei blonde a fost înmormântat fără a se fi aflat cine era; cât despre vrăjitor, a dispărut. Fără îndoială, a reușit să plece din Egipt. Și în acest caz, nimeni nu a scăpat nici o vorbă, de parcă toți membrii rețelei s-ar fi evaporat în câteva zile. Am scăpat dintr-o primejdie groaznică, Ramses.

– A dispărut ea cu adevărat?

– Aş fi un înfumurat dacă aş afirma aşa ceva, recunoscu Acha.

– Nu slăbi atenţia asupra acestei chestiuni.

– Mă întreb care ar putea fi capacitatea de reacţie a hitiţilor, mărturisi Acha; înfrângerea i-a umilit peste măsură, iar neînţelegerile dintre ei sunt adânci. Nu vor rămâne liniştiţi prea multă vreme, dar vor avea nevoie de mai multe luni, poate chiar câţiva ani, ca să-şi revină la nivelul de odinioară.

– Cum se comportă Meba?

– Augustul meu predecesor este un adjunct conştiincios care ştie să stea la locul lui.

– Să nu ai încredere în el; ca fost titular al acestui minister, nu poate decât să te invidieze. Care sunt informaţiile de la şefii noştri de garnizoane din Siria de Sud?

– Linişte deplină, dar nu am decât o încredere limitată în luciditatea lor. Tocmai de aceea, plec mâine spre provincia Amurru. Acela este locul în care trebuie să organizăm o forţă de intervenţie imediată pentru a putea împiedica o invazie.

58

Ca să-şi mai potolească furia, preoteasa Putuhepa se refugie în locul cel mai sacru al capitalei hitite, camera subterană din oraşul de sus, săpată în stâncă, lângă acropola pe care se înălţa reşedinţa împăratului. După înfrângerea de la Kadesh, Muwattalis reuşise să-i ţină în mod egal la distanţă pe fratele şi pe fiul său şi îşi consolida puterea personală afirmându-se ca singurul care ar fi fost în stare să menţină un echilibru între taberele rivale.

Tavanul camerei subterane era boltit şi zidurile erau împodobite cu imagini în relief care îl înfăţişau pe împărat ca războinic şi ca preot, având deasupra un soare cu aripi. Putuhepa se îndreptă către altarul Infernurilor pe care era aşezată o sabie mânjită de sânge.

Acela era locul în care ea venea ca să-şi caute inspiraţia necesară pentru a-l salva pe soţul ei de atacurile lui Muwattalis şi pentru a-l ajuta să recâştige favorurile împăratului. Cât despre Uri-Teşub, care pleca urechea la casta militară cea mai dornică de război, nu rămânea nici el inactiv şi încerca să-l înlăture pe Hattuşil, de fapt să-l elimine pe Muwattalis.

Putuhepa medită până pe la miezul nopţii, gândindu-se mereu la soţul ei.

Zeul Infernurilor îi oferi răspunsul.

Adunându-i împreună pe împăratul Muwattalis, pe fiul său Uri-Teşub şi pe fratele său Hattuşil, sfatul acesta restrâns dădu ocazie unei înfruntări violente.

– Hattuşil este singurul răspunzător pentru înfrângerea noastră, afirmă Uri-Teşub. Dacă aş fi comandat eu trupele aliate, am fi nimicit armata egipteană.

– Am zdrobit-o, îi aminti Hattuşil, dar cine ar fi putut prevedea intervenţia lui Ramses?

– Eu l-aş fi învins şi pe el!

– Nu te lăuda, interveni împăratul; nimeni n-ar fi putut înfrânge forţa care-l însufleţea atunci, în ziua bătăliei. Când zeii vorbesc, trebuie să ştii să le asculţi vocea.

Judecata lui Muwattalis îl împiedică pe fiul său să continue pe calea pe care pornise; aşa că porni la atac pe un alt teren.

– Ce prevezi pentru viitor, tată?

– Mă gândesc la asta.

– Nu este timp pentru gândit! Am fost înjosiţi la Kadesh, important este acum să facem ceva cât mai repede. Dă-mi mie comanda peste ce a mai rămas din trupele aliate şi voi ocupa Egiptul.

– Absurd, aprecie Hattuşil; prima noastră grijă trebuie să fie să ne păstrăm alianţele. Aliaţii noştri au pierdut şi ei mulţi oameni, tronul multor prinţi riscă să se clatine şi noi nu-i susţinem din punct de vedere financiar.

– Trăncăneală de învins! îl întrerupse Uri-Teşub; Hattuşil caută să tragă de timp pentru a-şi ascunde laşitatea şi neputinţa.

– Măsoară-ţi cuvintele, îi ceru Muwattalis; vorbele astea nu-şi au rostul.

– Destule amânări, tată: cer puteri depline.

– Eu sunt împăratul, Uri-Teşub, şi tu nu poţi să mă înveţi ce să fac.

– Rămâi cu sfetnicul tău de două parale, dacă aşa vrei; eu mă retrag în camerele mele până ce o să-mi dai ordin să conduc trupele noastre la victorie.

Cu paşi nervoşi, Uri-Teşub ieşi din sala de primire.

– Nu s-ar putea spune că nu a avut oarecare dreptate, recunoscu Hattuşil.

– Ce vrei să spui?

– Putuhepa le-a cerut sfatul divinităţilor din Infernuri.

– Şi ce i-au răspuns?

– Trebuie să ştergem amintirea eşecului de la Kadesh.

– Ai vreun plan?

– Am, dar prezintă riscuri pe care mi le voi asuma eu.

– Tu eşti fratele meu, Hattuşil, şi pun mare preţ pe viaţa ta.

– Nu cred că am făcut vreo greşeală la Kadesh şi gloria imperiului este cea mai arzătoare dorinţă a mea. Eu voi face întocmai ceea ce vor zeii Infernurilor.

Nedjem, grădinarul devenit ministru al Agriculturii al lui Ramses cel mare, era şi educatorul fiului său, Kha; fascinat de înclinaţiile copilului pentru scris şi pentru lectură, el îi permisese să-şi satisfacă gustul pentru studiu şi pentru cercetare.

Ministrul se înţelegea de minune cu fiul regelui şi Ramses era fericit văzând acest mod de educaţie. Dar, pentru prima oară, Nedjem se simţea obligat să se opună unui ordin al lui Ramses, fiind perfect conştient că această lipsă de respect ar fi atras destituirea sa.

– Maiestate...

– Te ascult, dragul meu Nedjem.

– Este vorba despre fiul vostru.

– Este pregătit?

– Da, dar...

– Va avea de suferit?

– Nu, Maiestate, dar...

– Atunci, să vină de îndată.

– Cu tot respectul, Maiestate, eu nu sunt convins că un copil la o vârstă atât de fragedă este în stare să înfrunte pericolul la care doriţi să-l expuneţi.

– Lasă-mă pe mine, Nedjem, să apreciez asta.

– Pericolul... Pericolul este destul de mare!

– Kha trebuie să-şi înfrunte destinul, oricare ar fi el. Nu este un copil ca ceilalţi.

Ministrul înţelese că era în zadar să mai lupte.

– Îmi pare rău de asta, uneori, Maiestate.

Un vânt aspru sufla peste Deltă, dar nu reuşea să alunge norii groşi şi negri prevestitori de ploaie. Aşezat în spatele tatălui său care călărea un minunat cal sur, micul Kha dârdâia de frig.

– Mi-a frig, tată; n-am putea să mergem mai încet?

– Suntem grăbiţi.

– Unde mă duci?

– Să vezi moartea.

– Zeiţa aceea frumoasă a Apusului, cu un zâmbet atât de blând?

– Nu, moartea aceea este a celor trecuţi în lumea celor drepţi. Iar tu încă nu eşti unul dintre ei.

– Vreau să devin astfel!

– Ei bine, treci de prima treaptă.

Kha strânse din dinţi. Niciodată nu-l contrazicea pe tatăl său.

Ramses se opri lângă un canal a cărui legătură cu un braţ al Nilului era marcată printr-un mic sanctuar din granit. Locul părea perfect liniştit.

– Ea, moartea, este aici?

– În interiorul acestui monument; dacă ţi-e frică, nu te duce.

Kha sări pe pământ și-și repetă în gând formulele magice învățate din povești, hărăzite să-i ferească pe oameni de pericole. Se întoarse către tatăl său, dar Ramses nu făcu nici un gest. Kha înțelese că nu se putea aștepta la nici un ajutor din partea Faraonului; singura soluție pentru el era să meargă până la sanctuar.

Un nor acoperi soarele, cerul se întunecă. Copilul înaintă, șovăind, și se opri la jumătatea drumului până la sanctuar. Pe potecă, o cobră neagră, cu capul lățit și lungă de peste un metru, părea hotărâtă să-l atace.

Împietrit, copilul nu îndrăznea s-o ia la fugă.

Cobra prinse curaj și înaintă către el.

Curând, reptila avea să lovească. Mormăind vechile formule, poticnindu-se la unele cuvinte, băiețașul închise ochii în momentul în care cobra țâșnea înspre el.

Un baston cu o furcă în capăt țintui șarpele pe pământ.

– Moartea asta nu era pentru tine, spuse Setau; du-te lângă tatăl tău, micuțule.

Kha îl privi pe Ramses drept în ochi.

– Cobra nu m-a mușcat pentru că am spus formulele potrivite, de asta.... O să devin și eu unul dintre drepți, nu-i așa?

Instalată într-un fotoliu comod și bucurându-se din plin de căldura blândă a unui soare de iarnă care poleia cu aur copacii din grădina sa privată, Tuya stătea de vorbă cu o femeie înaltă și brună, când Ramses veni în vizită la mama sa.

– Dolenta! exclamă regele, recunoscând-o pe sora sa.

– Nu fi prea sever, îl sfătui Tuya; sora ta are multe să-ți spună.

Cu figura obosită, tristă, palidă, Dolenta se aruncă la picioarele lui Ramses.

– Iartă-mă, te rog!

– Te simți vinovată, Dolenta?

– Blestematul acela de mag mi-a făcut farmece... Am crezut că este un bărbat cumsecade.

– Şi cine este?

– Un libian, vrăjitor priceput. M-a sechestrat, într-o locuinţă din Memphis, şi m-a obligat să merg cu el atunci când a fugit. Dacă nu-l ascultam, mi-ar fi retezat beregata.

– De ce era atât de brutal?

– Pentru că... Pentru că...

Dolenta izbucni în hohote de plâns, Ramses o ridică şi o ajută să se aşeze.

– Spune de ce.

– Magul... Magul a ucis o servitoare şi o tânără femeie blondă care îi servea ca medium. Le-a suprimat pentru că ele refuzau să i se supună şi să-l mai ajute.

– Ai fost de faţă la crimele acestea?

– Nu, eu eram încuiată într-o cameră... Dar am văzut cadavrele când am ieşit din casă.

– De ce te ţinea prizonieră magul acesta?

– Credea că am calităţi de medium şi voia să se servească de mine împotriva ta, fratele meu! Mă droga şi-mi punea întrebări despre obiceiurile tale... Dar n-am fost în stare să răspund. Când a plecat către Libia, mi-a dat drumul. Am trecut prin momente îngrozitoare, Ramses, eram convinsă că n-o să mă mai lase în viaţă!

– N-ai fost cam prea imprudentă?

– Îmi pare foarte rău, dacă ai şti cât de rău îmi pare!

– Să nu pleci de la curtea din Pi-Ramses.

59

Acha îl cunoştea bine pe Benteshina, prinţul provinciei Amurru. Prea puţin sensibil la cuvântul zeilor, prefera în loc de aceasta aurul, femeile şi vinul. Nu era decât un om corupt şi venal, preocupat doar de bunăstarea şi de plăcerile lui.

Pentru că Amurru era sortit să joace un rol strategic de prim plan, şeful diplomaţiei nu se zgârcise în privinţa mijloacelor prin care îşi putea asigura participarea activă a lui Benteshina. Pentru început, Acha se deplasa el însuşi, în numele Faraonului, arătând astfel câtă apreciere avea faţă de prinţ; după aceea, avea să-i aducă o mulţime de mici comori, în special stofe de lux, chiupuri cu vinuri rare, veselă din alabastru, arme de paradă şi mobile demne de curtea regală.

Cei mai mulţi dintre soldaţii egipteni staţionaţi în Amurru fuseseră mobilizaţi în armata de rezervă a cărei apariţie, la Kadesh, se dovedise a fi decisivă; la întoarcerea în Egipt, primeau un lung concediu după care îşi reluau serviciul militar. Aşa încât Acha conducea un detaşament de cincizeci de ofiţeri instructori care trebuiau să se alăture trupelor locale, înainte de sosirea de la Pi-Ramses a o mie de infanterişti şi de arcaşi, ce urmau să facă din Amurru o bază militară solidă.

Acha se îmbarcase la Peluz şi pornise înspre nord; vânturile prielnice şi o mare calmă făcuseră ca drumul să

fie plăcut. Prezența la bord a unei tinere siriene se adăugase farmecului acelei călătorii.

Când corabia egipteană intră în portul Beirut, prințul Benteshina, înconjurat de curtenii săi, îl aștepta pe chei. Bărbat cam de cincizeci de ani, vesel și fermecător, purtând o mustață neagră și strălucitoare, el îl sărută pe obraji pe Acha și se lansă în laude nesfârșite privind minunata victorie pe care Ramses cel mare o repurtase la Kadesh, schimbând cu totul echilibrul lumii.

– Ce carieră strălucită, dragă Acha! Atât de tânăr și ești ministru de Externe al unei țări atât de puternice ca Egiptul... Mă înclin în fața dumitale.

– Nu va fi necesar, am venit ca prieten.

– Vei fi găzduit în palatul meu și toate dorințele îți vor fi îndeplinite.

Privirile lui Benteshina scânteiară.

– Ai vrea, cumva... vreo fecioară fragedă?

– Cine ar fi atât de nebun să nu prețuiască minunile naturii? Privește la aceste modeste cadouri, Benteshina, și spune-mi dacă îți plac.

Marinarii aduseră pe mal încărcătura.

Benteshina, bine dispus, nu-și ascunse satisfacția; vederea unui pat lucrat cu o remarcabilă delicatețe îi provocă o exclamație vecină cu fericirea.

– Voi, egiptenii, cunoașteți arta de a trăi! Abia aștept să încerc minunăția asta... Și nu de unul singur!

Pentru că prințul era într-o dispoziție excelentă, Acha profită de ocazie ca să-i prezinte pe ofițerii instructori.

– Fiind un aliat credincios al Egiptului, tu trebuie să ne ajuți să formăm o linie de apărare care va proteja Amurru și-i va convinge pe hitiți să nu te mai atace.

– Este dorința mea cea mai fierbinte, afirmă Benteshina; m-am săturat de toate conflictele astea care sunt dăunătoare pentru comerț. Poporul meu vrea să fie apărat.

– În câteva săptămâni, Ramses va trimite o armată; până atunci, ofiţerii egipteni îi vor instrui pe soldaţii tăi.

– Excelent, excelent... Hatti a suferit o înfrângere severă, Muwattalis trebuie să facă faţă unui conflict intern între fiul său, Uri-Teşub, şi fratele său, Hattuşil.

– Dar casta războinicilor pe care dintre ei îl preferă?

– Şi ea pare să fie divizată; şi unul şi celălalt îşi au susţinătorii proprii. Pentru moment, împăratul menţine ceva care seamănă cu coeziunea, dar o lovitură de stat nu este exclusă. În plus, anumiţi membri ai coaliţiei de la Kadesh regretă că au fost antrenaţi într-o aventură dezastruoasă, atât de costisitoare în oameni şi în materiale... Unii îşi vor căuta un alt stăpân care ar putea fi foarte bine Faraonul.

– Nişte perspective grozave.

– Iar eu îţi promit să petreci o seară de neuitat!

Tânăra libaneză, cu sânii pietroşi şi cu fesele frumos bombate, se lungi deasupra lui Acha şi-l masă cu gingăşie, cu mişcări ale întregului său corp, înainte şi înapoi. Fiecare părticică din pielea ei era înmiresmată, iar imaginea sexului său blond era o privelişte încântătoare.

Deşi avusese deja mai multe încleştări victorioase cu fata, în final, Acha nu rămase pasiv. Îndată ce masajul tinerei libaneze îşi făcu efectul scontat, el o făcu să se întindă alături de el. Găsind curând calea spre cele mai intime colţişoare ale trupului ei, avu parte de un nou moment de plăcere fierbinte. Fecioară fata nu mai era de mult timp; dar ştiinţa mângâierilor compensa cu mult această lacună ireparabilă. Nici el, nici ea nu scoseseră vreun cuvânt.

– Lasă-mă, îi spuse el, mi-e somn.

Fata se ridică şi ieşi din camera spaţioasă care dădea înspre o grădină. Acha o şi uitase, având acum în minte dezvăluirile lui Benteshina despre coaliţia formată de

Muwattalis, coaliție aflată acum pe punctul de a se destrăma. Să fi manevrat cu iscusință ar fi fost destul de greu, dar era o provocare pentru el.

Către ce altă mare putere s-ar fi putut îndrepta cei nemulțumiți, dacă își pierdeau încrederea în împăratul din Hatti?

Cu siguranță, nu către Egipt. Țara faraonilor era prea îndepărtată, mentalitatea sa prea diferită de cea a micilor principate din Asia, belicoase și instabile. O idee se cuibări în mintea diplomatului, o idee atât de neliniștitoare încât își dori să consulte cât de repede o hartă a regiunii.

Ușa camerei se deschise.

Intră un bărbat scund, firav, cu părul strâns de o panglică, având la gât un colier discret de argint și o brățară la cotul stâng, înfășurat într-o bucată de stofă multicoloră care îi lăsa umerii descoperiți.

– Numele meu este Hattușil și sunt fratele lui Muwattalis, împăratul din Hatti.

Acha se pierdu cu firea timp de câteva clipe. Oboseala călătoriei și hârjoneala amoroasă îi provocau, oare, vreo halucinație?

– Nu visezi, Acha; mă bucur să fac cunoștință cu șeful diplomației egiptene și cu un prieten foarte apropiat al lui Ramses cel mare.

– Voi, în Amurru...

– Ești prizonierul meu, Acha. Orice încercare de evadare este sortită eșecului. Oamenii mei i-au capturat pe ofițerii egipteni, echipajul și corabia voastră. Hatti este din nou stăpână în provincia Amurru. Ramses a greșit când a subestimat capacitatea noastră de reacție; ca șef al coaliției învinse la Kadesh, am avut parte de o umilință de nesuportat. Fără formidabila mânie a lui Ramses și fără curajul lui fără margini, aș fi nimicit armata egipteană. Acesta este motivul

pentru care trebuia, cât mai repede, să fac dovada adevăratei mele valori și să acționez cu eficacitate în timp ce voi încă vă savurați victoria.

– Prințul din Amurru ne-a trădat, o dată în plus.

– Benteshina se vinde cui dă mai mult, ăsta-i caracterul lui. Niciodată de acum înainte, această provincie nu va mai face parte din zona de influență a Egiptului.

– Uitați de mânia lui Ramses!

– Din contra, mă tem de ea; ba chiar voi evita s-o stârnesc.

– Îndată ce va afla că forțele hitite au ocupat Amurru, va interveni. Și sunt convins că voi nu ați avut timp să vă faceți din nou o armată capabilă să-i țină piept.

Hattușil zâmbi.

– Dai dovadă de o perspicacitate remarcabilă, dar totul va fi în zadar pentru că Ramses nu va cunoaște adevărul decât mult prea târziu.

– Tăcerea mea va spune multe.

– N-o să taci, Acha, căci îi vei scrie acum lui Ramses o scrisoare liniștitoare, explicându-i că misiunea decurge așa cum a fost prevăzut și că instructorii egipteni fac treabă bună aici.

– Altfel spus, armata noastră va înainta cu toată încrederea către Amurru și va cădea într-o capcană.

– Aceasta este, într-adevăr, o parte a planului meu.

Acha încercă să-i ghicească gândurile lui Hattușil. Nimic nu-i era necunoscut despre calitățile și defectele popoarelor din regiune, despre aspirațiile și necazurile lor. Egipteanul reuși să vadă adevărul.

– Încă o alianță murdară cu beduinii!

– Nu există o soluție mai bună, confirmă Hattușil.

– Sunt niște tâlhari și niște ucigași.

– Țin seama de asta, dar ei ne vor fi utili pentru a crea tulburări în rândul aliaților Egiptului.

– Nu faci o imprudenţă că-mi împărtăşeşti asemenea secrete?

– În curând, nu va mai fi vorba despre secrete, ci despre nişte realităţi. Îmbracă-te, Acha, şi urmează-mă; trebuie să-ţi dictez o scrisoare.

– Şi dacă refuz s-o scriu?

– O să mori.

– Sunt gata.

– Nu, nu eşti gata pentru aşa ceva. Un bărbat căruia îi plac femeile cum îţi plac dumitale nu este gata să renunţe la plăcerile vieţii pentru o cauză dinainte pierdută. O să scrii scrisoarea aceea, Acha, pentru că vrei să trăieşti.

Egipteanul şovăi.

– Şi dacă mă supun?

– Vei fi închis într-o închisoare care sper să fie confortabilă şi vei supravieţui.

– De ce nu mă suprimaţi?

– În cadrul unei negocieri în mai multe puncte, şeful diplomaţiei egiptene va fi o bună monedă de schimb. Aşa s-a întâmplat şi la Kadesh, nu-i aşa?

– Îmi cereţi să-l trădez pe Ramses.

– Faci asta fiind obligat... Asta nu-i, propriu-zis, o trădare.

– În viaţă... Nu-i o promisiune prea frumoasă ca să fie adevărată?

– Ai cuvântul meu, în faţa zeilor lui Hatti, pe numele împăratului.

– O să scriu scrisoarea asta, Hattuşil.

60

Cele şapte fete ale preotului din Madian, printre care se afla şi soţia lui Moise, scoteau apă din puţ şi umpleau jgheaburile ca să adape oile tatălui lor, când o ceată de vreo zece beduini călări năvăliră în oază. Bărboşi, înarmaţi cu arcuri şi cu pumnale, păreau să aibă gânduri nu tocmai paşnice.

Oile se risipiră, cele şapte fete alergară să se ascundă prin corturi, bătrânul îşi luă toiagul de trestie şi ieşi în întâmpinarea noilor veniţi.

– Tu eşti şeful oamenilor de aici?

– Da, eu sunt.

– Câţi bărbaţi sunt?

– Eu şi un paznic la turma de oi.

– Canaanul o să se răscoale împotriva Faraonului, cu sprijinul hitiţilor; datorită lor, putem avea şi noi o ţară. Toate triburile trebuie să ne ajute să luptăm împotriva egiptenilor.

– Noi nu suntem un trib, ci o familie care trăieşte aici, în bună pace, din tată în fiu.

– Adu-l aici pe păstorul tău.

– Este pe undeva, prin munţi.

Beduinii se sfătuiră în şoaptă.

– O să mai venim, spuse cel care părea să le fie căpetenie. Atunci o să-l luăm cu noi şi va lupta alături de noi. Dacă nu, o să-ţi astupăm fântânile şi o să dăm foc corturilor.

Moise se întoarse în cortul său la căderea nopții. Soția și socrul său se sculară.

– Unde ai fost? întrebă femeia.

– Pe muntele sfânt, acolo unde Dumnezeul părinților noștri își face simțită prezența. El mi-a vorbit despre necazurile evreilor din Egipt, despre poporul meu supus autorității Faraonului, despre frații mei care se tânguie și doresc să scape de asuprire.

– Situația este mult mai gravă, îi spuse preotul din Madian; niște beduini au venit aici și vor să pleci cu ei ca să iei parte la răscoala din Canaan contra Faraonului, la fel ca toți oamenii valizi din regiune.

– Asta-i o nebunie. Ramses o să înăbușe orice mișcare.

– Chiar dacă hitiții sunt alături de răsculați?

– N-au fost ei învinși la Kadesh?

– Asta au povestit și oamenii care au trecut cu caravanele, recunoscu preotul; dar parcă poți să crezi tot ce spune lumea? Trebuie să te ascunzi, Moise.

– Beduinii te-au amenințat?

– Dacă nu te duci să lupți alături de ei, o să ne ucidă pe toți.

Sefora, nevasta lui Moise, se agăță de gâtul bărbatului ei.

– O să pleci, nu-i așa?

– Dumnezeu mi-a poruncit să mă întorc în Egipt.

– Acolo o să fii judecat și condamnat! îi aminti bătrânul preot.

– Merg și eu cu tine, se hotărî Sefora, și o să-l luăm cu noi și pe fiul nostru.

– Călătoria asta s-ar putea să fie periculoasă.

– Nu-mi pasă. Tu ești bărbatul meu, eu sunt nevasta ta.

Bătrânul preot se așeză pe pământ, copleșit de îngrijorare.

– Fii liniștit, îi prezise Moise: Dumnezeu va veghea asupra oazei tale. Beduinii n-o să se mai întoarcă.

– Ce importanţă mai are, din moment ce eu n-o să vă mai văd niciodată, pe tine, pe fiica mea şi pe copilul vostru!

– Adevăr grăieşti. Sărută-ne de despărţire şi Domnul să ne aibă sufletele în paza Sa.

La Pi-Ramses, templele se pregăteau pentru sărbătorile miezului de iarnă, prilej cu care energia secretă a universului avea să regenereze statuile şi obiectele folosite în timpul ritualurilor. Forţa care le însufleţea începuse să se epuizeze, aşa încât perechea regală trebuia să oficieze comuniunea cu lumina şi să înalţe ofrandele către Maat, cea care dădea limpezime universului.

Victoria de la Kadesh îi liniştise pe egipteni. Nimeni nu mai considera acum că armata hitită era de neînvins, toată lumea ştia că Ramses era capabil să respingă inamicul şi să apere fericirea de zi cu zi.

Capitala se făcea tot mai frumoasă; principalele temple, cele închinate lui Amon, lui Ptah, lui Ra şi lui Seth se înălţau în ritmul ciocanelor şi dălţilor cioplitorilor în piatră, vilele nobililor şi ale înalţilor funcţionari rivalizau în frumuseţe cu cele de la Theba sau de la Memphis, activitatea din port nu înceta nici măcar o clipă, depozitele gemeau de felurite bogăţii, iar atelierele de ceramică produceau ţiglele smălţuite albastre care împodobeau faţadele caselor din Pi-Ramses, păstrându-i renumele de „oraş de peruzea".

Una dintre plăcerile favorite ale locuitorilor capitalei era să parcurgă în bărci canalele pline de peşte şi să se îndeletnicească ore întregi cu pescuitul la undiţă; muşcând de zor din merele cu gust de miere aduse din întinsele livezi de la ţară, pescarii se lăsau în voia curentului, admirau grădinile înflorite de pe malurile canalului, priveau cum zboară în înaltul cerului ibişii, flamingii roşii şi pelicanii, uitând deseori de peştele care muşca de zor din cârligele undiţelor.

Trăgând el însuși la vâsle, Ramses îi luase la plimbare pe fiica sa, Meritamon, și pe fiul său, Kha, acesta neuitând să-i povestească surioarei lui, cu lux de amănunte, întâlnirea pe care o avusese cu cobra. Băiatul relata totul pe un ton reținut, fără nici o exagerare. După aceste câteva ceasuri de liniște, Ramses era așteptat de Nefertari și de Iset cea frumoasă, pe care marea soție regală o invitase la prânz.

La debarcader îl aștepta, însă, Ameni.

Numai un motiv serios ar fi putut să-l facă pe scrib să iasă din biroul său.

– O scrisoare de la Acha.

– Îngrijorătoare?

– Citește-o și tu.

Ramses îi lăsă pe copii în grija lui Nedjem, care se temea acum de orice posibil incident neplăcut din timpul plimbărilor cu barca sau în afara grădinilor palatului; ministrul Agriculturii îi luă de mână pe copii, în timp ce Ramses derula papirusul pe care i-l întinsese Ameni.

Pentru Faraonul Egiptului, din partea lui Acha, ministru al Afacerilor externe

Conform ordinelor Maiestății Sale, l-am întâlnit pe prințul din Amurru, Benteshina, care m-a primit cu multă amabilitate. Ofițerii noștri instructori, având în fruntea lor un scrib regal educat, ca tine și ca mine, la universitatea din Theba, au început să instruiască armata libaneză. Așa cum presupuneam, hitiții s-au retras mai la nord, după înfrângerea lor de la Kadesh. Cu toate acestea, trebuie să fim în continuare vigilenți. Forțele locale nu ar fi suficiente dacă, în viitor, s-ar produce o încercare de invazie. Așa că este absolut necesar să fie trimis, fără întârziere, un regiment bine înarmat pentru a instala aici o bază defensivă care ar asigura o pace durabilă și securitatea țării noastre.

Fie ca Faraonul să aibă parte de o sănătate excelentă.

Regele rulă la loc documentul.

– Este, fără nici o îndoială, scrisul lui Acha.

– Sunt de aceeaşi părere, dar...

– Este Acha cel care a scris acest text, dar fiind obligat să-l scrie.

– Asta este şi părerea mea, confirmă Ameni; Acha n-ar fi scris în nici un caz că el şi cu tine v-aţi făcut studiile la universitatea din Theba!

– Nu, pentru că este vorba despre cea din Memphis. Şi Acha are o memorie excelentă.

– Ce ar putea să însemne greşeala aceasta?

– Că este ţinut prizonier în Amurru.

– Să-şi fi pierdut minţile Benteshina?

– Nu, este şi el nevoit să facă acest lucru, bineînţeles după ce a negociat un sprijin din altă parte.

– Ar trebui să înţelegem...

– Contraatacul hitiţilor a fost fulgerător, aprecie Ramses. Au ocupat Amurru şi ne întind din nou o cursă. Dacă Acha nu ar fi fost atât de şiret, Muwattalis şi-ar fi luat revanşa.

– Crezi că Acha mai este în viaţă?

– Habar n-am, Ameni. Cu ajutorul lui Serramanna, o să pregătesc imediat plecarea unui detaşament de elită. Dacă prietenul nostru este ţinut în captivitate, o să-l eliberăm.

Când faraonul dădu ordin maistrului principal de la turnătorie să înceapă din nou producţia masivă de arme de atac şi de apărare, informaţia se răspândi în capitală după numai câteva ceasuri, iar în ţară în zilele următoare.

Ce rost mai avea să se ascundă realitatea? Victoria de la Kadesh nu fusese de ajuns ca să stopeze dorinţa de cuceriri a hitiţilor. Cele patru cazărmi din Pi-Ramses fură puse în stare de alarmă şi soldaţii îşi dădură seama că, nu peste mult timp, vor porni iarăşi spre nord pentru noi lupte.

O zi întreagă și o noapte, Ramses rămase singur, închis în biroul său. În zori, el urcă pe terasa palatului pentru a contempla în liniște astrul său protector, renăscut după luptele înverșunate duse cu balaurul tenebrelor.

În colțul dinspre răsărit al terasei, așezată pe o banchetă, Nefertari, nespus de pură și de frumoasă în lumina bătând în roz a zorilor.

Ramses o strânse la piept.

– Speram ca prin victoria de la Kadesh să înceapă o eră a păcii, dar am fost prea încrezător. În jurul nostru, fantomele ne dau târcoale: a lui Muwattalis, a lui Șenar care poate că mai trăiește, a acelui vrăjitor libian care ne-a scăpat, a lui Moise căruia nu-i mai pot da de urmă, a lui Acha prizonier sau mort în Amurru... O să fim noi, oare, atât de puternici ca să rezistăm în fața furtunii?

– Rolul tău este să stai la cârma corăbiei, oricât de puternic ar bate vântul. Tu nu ai nici timpul necesar și nici dreptul să te îndoiești. Dacă îți este potrivnic curentul, îl vei înfrunta, îl vom înfrunta împreună.

Abia ivit la orizont, soarele îi scăldă în primele sale raze pe marea soție regală și pe Ramses, Fiul luminii.

Christian Jacq
RAMSES
***
Bătălia de la Kadesh

Pentru a salva Egiptul, Ramses trebuie să înfrunte puternica armată hitită, al cărei armament este mai bun decât al egiptenilor. La Kadesh, în fața fortăreței inexpugnabile din Siria de Nord, va avea loc ciocnirea directă între cele două armate.

Cum se va putea pregăti Ramses pentru luptă, în timp ce soția sa regală, Nefertari, victimă a unor vrăji rele, se stinge văzând cu ochii și, chiar pe teritoriul Egiptului, continuă să acționeze o rețea de spionaj în slujba hitiților?

Ramses va merge în Sud pentru a descoperi piatra zeiței, singurul leac prin care mai poate fi salvată regina. În cele din urmă, va merge spre Nord și va da o bătălie decisivă pentru a-i împiedica pe barbari să distrugă lumea civilizată. Dar tatăl său ceresc va răspunde la chemarea faraonului?

Foto: Françoise Jacq

Christian Jacq este autor a numeroase cărți de succes printre care Champollion l'Égyptien, La Reine Soleil, L'Affaire Toutankhamon (*Premiul Maisons de la Presse*), Barrage sur le Nil, *trilogia* Le Juge d' Égypte.

RAMSES

Vol. I *Fiul luminii*
Vol. II *Un templu pentru veșnicie*
Vol. III *Bătălia de la Kadesh*
Vol. IV *Femeia din Abu Simbel*
Vol. V *La umbra arborelui de acacia*

ISBN 973-8457-51-3

ISBN 973-8457-65-3

www.all.ro